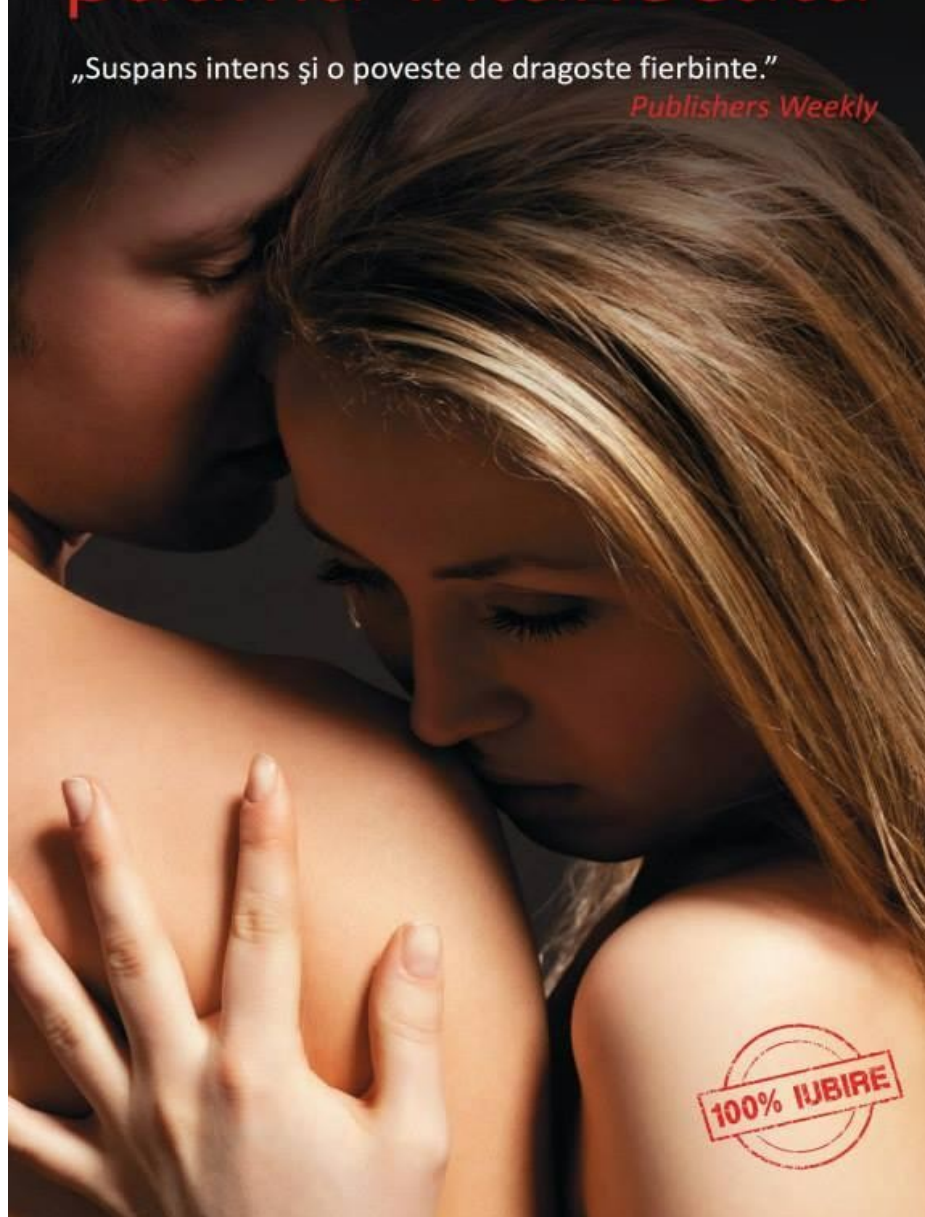

TONI ANDERSON

patimă întunecată

„Suspans intens și o poveste de dragoste fierbinte.”

Publishers Weekly

TToonnii
AAnnddeerrsoon

ă

înnnttuunneeccaattăă
PPaattiimmă

Traducere din limba engleză și note de

Iris Manuela Gâtlan Anghel

Leda

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda,

Mihaela Ciufu

Toni Anderson, *Dark Waters*

Copyright © 2013 by Toni Anderson

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-24-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDERSON, TONI

Patimă Întunecată/Toni Anderson;

Trad.: Iris Manuela Gâtlân Anghel —

București: Corint Books, 2014

ISBN 978-606-8623-24-5

I. Gâtlân Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.1 II (73)-31135.1

*Pentru fiica mea, Jamie, care este inteligentă,
Frumoasă și generoasă.*

PROLOG

Nimeni nu le acordă foștilor deținuți prezumția de nevinovăție. La naiba, soția lui îi dăduse de înțeleș asta în ziua în care intentase acțiunea de divorț. Davis Silver privea cifrele de pe ecran și, brusc, totul a căpătat sens. Toate pledoariile legate de „cea de a doua șansă” nu erau decât simple baliverne.

Indivizii ăștia îl aburiseră cu vorbe iscusite, în care crezuse orbește, oferindu-i un lucru pe care oamenii de obicei îl minimalizează – speranța. Iar acum, dacă stătea cu mâinile în sân, *ticăloșii* ăia aveau să pună mâna pe milioane de dolari din donațiile făcute veteranilor de război răniți. Iar *el* era țapul ispășitor. Fraierul. Naivul. Idiotul care crezuse în vorbele lor. Le fusese atât de patetic de recunoscător pentru că îl angajaseră ca director al conturilor de cheltuieli, păstrându-l în

această ramură¹ a „economiei mohorâte”. Nu numai că era un fost pușcăriaș, ci era și mult mai bătrân decât absolvenții de facultate care – în dorința lor disperată de a-și găsi un loc de muncă – acceptau să fie plătiți până și în sticle de bere. *Ar fi trebuit să aibă mai multă minte.*

Observase de-a lungul timpului anumite anomalii în rapoartele lui de activitate – lucruri pe care un individ ca el nu le putea ignora și nici nu le putea lua de bune. Așa că începuse să urmărească traiectoria banilor – numeroase sume mici, greu de observat, extrase din conturile fundației și introduse în

¹ Sintagmă preluată din eseul lui Thomas Carlyle *Occasional Discourse on the Negro Question*.

conturile unor societăți paravan și apoi în cinci conturi separate de tip offshore din Irlanda. Cei care făcuseră transferurile folosiseră codurile *lui* de acces, iar dacă avea să sape și mai mult, avea să descopere - era ferm convins de asta - că acele conturi duceau direct la el.

Nu avea de gând să se întoarcă la închisoare.

Pentru nimic în lume!

Și-a verificat e-mailurile - mai mult din reflex decât în mod conștient -, încercând să câștige timp ca să găsească o soluție. Întreaga afacere era o escrocherie din care el avea să iasă țapul ispășitor. Își dedicase patru ani din viață postului ăstuia, muncind pe brânci - ore petrecute peste program și nopți pierdute în perioadele de bilanț fiscal. Toate lingușirile și slugărnicțiile menite să mângâie eul șefilor - totul fusese în zadar. Gândul l-a făcut să scrâșnească din dinți. Ar fi putut să adoarmă cu capul pe tastatură sau să vomite de oboseală la petrecerea de Crăciun și tot nu i-ar fi dat drumul să plece

acasă.

Șaizeci de milioane de dolari americani și ceva mărunțiș!

Simțea că se sufocă, așa că și-a descheiat primul nasture de la cămașa albă pe care o purta. Degetele îl dureau de încordare. Și le-a întins, încercând să se relaxeze. Nu, *nici vorbă!* Avea cincizeci de ani. Nici vorbă să mai ajungă la pârnaie. Data trecută, reușise să supraviețuiască datorită unui singur om. Data viitoare nu va mai avea norocul ăsta.

Cubiculele erau slab luminate. Era târziu, într-o noapte de vineri, în inima centrului comercial din Chicago. Toți ceilalți plecaseră deja acasă la cei dragi sau să ia masa în oraș la Ernie's. Biroul directorului era la etaj, dar Davis îl văzuse plecând la ora cinci împreună cu Kujo, șeful serviciului de

pază, al cărui nume real era Kudrow. Kujo i se potrivea însă mai bine.

Scruta cu privirea cifrele de pe ecran. Ce putea să facă? A realizat o captură de ecran și a scos pagina la imprimantă. A tresărit auzind zgomotul liftului și și-a înălțat capul peste peretele cubiculului. A răsuflat ușurat când a văzut-o pe Rosalita, una dintre femeile de serviciu, care i-a făcut veselă cu mâna înainte de a începe să dea cu aspiratorul.

Era ud learcă de transpirație, în ciuda climatizorului care răspândea un aer rece ca gheața.

Îl urmăreau oare? S-a uitat de jur împrejur, dar camerele de luat vederi puteau fi ascunse oriunde. Trebuia să acționeze rapid. Dacă lăsa banii unde erau acum, puteau să dispară în orice clipă și - pentru că ar fi fost la al doilea delict - ar fi primit mult mai mulți ani ca data trecută. Nimeni n-avea să creadă o iotă din ce spunea. Și-a ațintit privirea asupra unei fotografii de pe birou și a simțit o strângere de inimă. *Anna.*

Frumoasa lui fiică. Nu-l va ierta niciodată.

Ce putea să facă?

Și, într-o sclipire de moment, a știut exact ce trebuia să facă.

Să distrugă organizația și să-i dea în vileag pe membrii acesteia, dezvăluindu-le escrocheriile. A căutat adresa celui mai apropiat sediu al FBI-ului și a scos-o la imprimantă. A verificat ora afișată pe ecran și a simulat un căscat de oboseală. Oamenii istoviți de muncă nu furau banii din conturile offshore ale șefilor necinstiți. I-au trebuit doar paisprezece secunde să bată cifrele pe care le știa pe dinafară. A ezitat o clipă, apoi a apăsă tasta „enter”, iar computerul i-a confirmat că a devenit multimilionar.

Păcat că banii nu pot cumpăra lucruri importante ca

dragostea, fericirea sau reputația.

A transferat din nou banii, rupând de data aceasta lanțul și plasându-i într-un loc unde acești hoți lipsiți de scrupule nu mai puteau pune mâna pe ei. Și dacă cineva din poliție își va pune mintea la contribuție și își va da seama cine îi înscenase totul cu nouă ani în urmă? Ei, poate că era timpul s-o facă. A mai scos la imprimantă încă o captură de ecran. Asigurarea lui, în cazul în care agenții federali nu-l vor crede. A șters apoi istoricul de navigare, s-a deconectat și a închis calculatorul. A îndesat apoi într-un plic, cu mâini tremurânde, cele două pagini scoase la imprimantă, adăugând un bilet în care explica pe scurt descoperirile pe care le făcuse. În final, a scris pe fața plicului o adresă veche, dar familiară. Și-a scos portofelul și a început să scotocească prin el până a găsit câteva timbre. Nu putea să ia nimic cu el în afară de lucrurile pe care le lua în mod normal, dar a strecurat pe furiș fotografia Annei în buzunarul de la haină. Apoi a ieșit din birou agale, de parcă n-

ar fi avut nicio grijă pe lume. Părea doar un alt om istovit, care se ducea acasă după o săptămână lungă petrecută la birou.

— Noapte bună, Rosalita, i-a strigat el, chemând liftul. Un sfârșit de săptămână cât mai plăcut!

Bucură-te cât mai poți, căci s-ar putea să rămâi fără locul de muncă, a adăugat în sinea lui și a avut o ușoară strângere de inimă, dar nu era vina lui. El era pe cale să-i prindă pe băieții cei răi și se simțea bine să fie, în sfârșit, cel care trăgea sforile. Dădea nerăbdător din picioare, așteptând să se deschidă ușile liftului. Apoi a intrat și și-a ațintit privirea asupra peretelui lucios din metal. Își vedea propria imagine. Vagă. Neclară. Obscură. S-a scărpinat în cap. Începea să chelească. Viața nu-și urmase deloc cursul pe care îl plănuse.

Katie...

A alungat amintirile care nu-i dădeau pace. Respira greu și sacadat în cutia sufocantă din metal. A încercat să se relaxeze. *O, Doamne!* După un timp care i s-a părut o veșnicie, a ajuns în holul de la intrare, de unde a ieșit în grabă pe ușile imense din sticlă ale clădirii cu douăzeci de etaje din inima orașului Chicago. Apoi s-a îndreptat spre cea mai apropiată stație de metrou.

Transpirația îi curgea șiroaie pe sub haină, iar cămașa i se lipise de piele ca un șervețel umed. Stomacul îi chiorăia de foame. Și-a pus mâna pe burtă - o să aibă destul timp să mănânce sub protecția autorităților.

În colțul străzii era o cutie poștală. L-a deschis fanta, a băgat scrisoarea și s-a oprit la trecerea de pietoni. S-a întors, la timp ca să vadă doi bărbați ieșind în fugă din clădirea de birouri. Au arătat spre el și sângele i-a înghețai în vene.

Cum naiba de aflaseră deja? Probabil că cineva încerca se să

transfere banii și descoperise că nu mai erau.

Pentru o clipă, s-a simțit mândru de faptele sale.

Rahat! Căuta cu disperare un taxi sau o mașină de poliție.

Nimic însă. S-a uitat peste umăr – erau doar la treizeci de metri depărtare, cu mâinile îndesate în buzunare, gata parcă să-și scoată pistoalele. S-a năpustit pe strada aglomerată, reușind să se ferească din calea unui camion albastru și a unui autobuz. Claxoanele răsunau asurzitor. Pe o altă stradă, și din nou scârțâit de frâne, strigăte, zgomot de metal lovit când o mașină a intrat în spatele alteia. *Scuze!*

Scotocindu-se în buzunare în căutarea abonamentului de metrou, a alergat într-un suflet în stația Clark/Lake. Ținându-și telefonul în cealaltă mână, a sunat la 911 cu degete reci ca

gheața, în timp ce-și continua fuga nebună.

— Nouă-unu-unu. Cu ce vă putem ajuta?

— Cineva încearcă să mă omoare.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că îl vor ucide imediat ce vor obține de la el numerele contului în care se aflau banii.

— Unde sunteți, domnule? Cum vă numiți?

— Davis Silver. (*Fost pușcăriaș. Hoț. Luptător pentru dreptate. Idiot prin excelență.*) Lucrez la Fundația Holladay. Cineva a furat banii companiei, așa că i-am recuperat înainte să dispară pentru totdeauna. Vreau să mă predau. Am nevoie de protecția poliției.

— Ați spus că ați furat banii Fundației Holladay? Mărturișiți o infracțiune, domnule?

— Nu! Ba da.

Ajută-mă odată!

Nu avea timp de explicații. Picioarele îl dureau pentru că alerga încălțat în niște pantofi ieftini, care îl strângeau. A sărit

peste turnichetul de la metrou și s-a îndreptat spre peron. A văzut, în fugă, pe panourile care anunțau sosirea și plecarea trenurilor, că următorul metrou venea peste două minute. Frica punea tot mai mult stăpânire pe el. A înghițit în sec, auzind pașii celor care îl urmăreau. Nu putea să aștepte două minute. Era prea mult. De ce nu se întâmpla ca în filme, când două trenuri soseau în același timp, iar el avea să treacă printre ele în ultimul moment? Căuta cu privirea camerele de luat vederi în timp ce vorbea în continuare cu dispecerul de la poliție:

— Am nevoie de ajutor. Sunt la stația de metrou Clark/Lake și cineva încearcă să mă omoare.

În clipa în care a făcut cu mâna către camerele de luat vederi, a simțit cum ceva îi trece pe lângă glezne ca o

șfichiuitură de bici, făcându-l să sară într-o parte.

La dracu'! Ala a fost un glonț.

Roțile unui metrou îndepărtat zguduiau pământul. *Grăbește-te!*

Când a ajuns pe peron, a închis telefonul și a luat-o la fugă, ascunzându-se în spatele coloanelor mari, pătrate. Inima îi bătea nebunește în piept în timp ce îi privea pe oamenii care se împrăștiau care încotro. S-a oprit în spatele ultimei coloane și s-a lăsat pe vine. Își ținea mâinile împreunate la piept ca într-o rugă. *Anna*. Trebuia să-i explice totul Annei. Disperat, i-a format numărul pe tasta de apelare rapidă. A înjurat când i-a răspuns căsuța vocală.

Transpira abundant în timp ce vorbea la telefon. Îi simțea pe urmăritori apropiindu-se tot mai mult. A închis ochii și i-a strâns cu putere. O, Iisuse Hristoase, dacă se duc după ea? Anna trebuia să plece de acolo!

— La naiba, iar am făcut-o de oaie!

Îi distrusese iarăși viața. I-a spus dintr-o suflare unde să se ducă și în cine să aibă încredere.

Cineva l-a apucat de piepții cămășii, ridicându-l în picioare.

A scăpat telefonul din mână, care a căzut cu un clinchet pe peron. Vântul șuierător și zgomotul care veneau din tunel se auzeau tot mai tare, în timp ce el se uita în ochii negri și reci ai unui prădător.

Ochii aceia îi spuneau că avea să moară.

Încet.

Și cumplit.

Niciun polițist nu-l mai putea salva acum. Niciun agent federal nu avea să-i strângă mâna și nici să-i mulțumească pentru serviciile sale. O să fie bătut și torturat. Și pe urmă o să

le spună numerele contului și o să moară. Va fi acuzat pe nedrept, exact cum plănuiseră ei de la bun început. Așa cum se întâmplase cu atâția ani în urmă, când îi furaseră viața și familia. Acțiunile lui nu speriaseră pe nimeni. Dar un om hăituit din toate părțile, care nu mai are nimic de pierdut, este cel mai periculos.

O forță primară l-a determinat să-și atace adversarul cu o putere uluitoare, lovindu-l cu pumnii în maxilar. Factorul surpriză i-a oferit libertate de mișcare, atât cât să se smulgă, clătinându-se, din mâinile lui, dar avântul l-a împins mai departe – direct în fața metroului care se apropia. Peste lumea întreagă s-a așternut un văl întunecat.

* **

Rand a strâns din buze, a luat telefonul de jos și l-a băgat în buzunar, prinzând în același timp privirea partenerului său.

Situația devenise un haos total. El și Marco au pornit în direcții diferite, ținându-și capul în pământ când au ieșit din stația de metrou. Generalul n-o să fie deloc încântat, dar nu-l mai puteau învia pe Davis Silver.

Unde era plicul?

Ticălosul îl avea la el când plecase de la birou, dar nu și în timpul urmăririi, așa că probabil fie că îl scăpase pe undeva, fie îl pusese într-o cutie poștală. Sperau să conțină informații privind locul în care ascunsese banii. Șaizeci de milioane afurisite de dolari șterpelite chiar de sub nasul lor. Petrie încerca să dea de urma lor. După sudoarea care i se prelingea pe frunte și după strigătele mânioase scoase din fața computerului, Rand știa că șansele de izbândă erau minime.

Nu era cazul să te joci cu un individ de talia generalului, dar nici cu guvernul Statelor Unite.

Mergea cu pași repezi, îndepărtându-se de clădirea birourilor, în eventualitatea în care s-ar mai fi trezit vreunul care să facă pe eroul și să-l urmărească. Rand putea să lase totul baltă, să se retragă și să se îngroape într-o fermă din Mississippi. Dar după toți anii ăștia plini de gloanțe, sânge și sudoare, care ar mai fi fost distracția? Își câștigase cu greu banii – cinci răni de glonț în diverse părți ale corpului și o rană de cuțit în burtă, malarie și dizenterie, o gleznă ruptă în timpul unei aterizări nefericite în jungla africană. Cu siguranță își merita fiecare blestemat de bănuț.

A scos din buzunar telefonul lui Davis Silver și s-a uitat în memoria aparatului ca să vadă pe cine sunase. Nouă-unu-unu și apoi o femeie – Anna Silver. Soție? Un mușchi i-a zvâcnit în obraz. A apăsat butonul de „medial”, dar i-a răspuns căsuța vocală. Pentru o clipă, a rămas cu privirea ațintită în stradă,

apoi a intrat într-o cafenea, unde a băut o cafea espresso în timp ce naviga pe Internet în căutarea mai multor informații despre Anna Silver.

Cauldwell Lake, la periferia Minneapolisului.

A dat pe gât cafeaua și s-a uitat la ceas. Trebuiau să afle unde mutase Davis banii, căci altfel puteau să-și ia adio de la planul lor de a se retrage mai devreme din activitate. Niciodată să n-ai încredere într-un hoț nenorocit!

CAPITOLUL 1

Anna l-a lăsat pe Peter s-o ia de mână și s-o conducă pe aleea șerpuitoare din grădina ei. Era întuneric, dar becul de pe

terasă răspândea o lumină caldă și primitoare. Școala se terminase, iar ea se pregătea să intre în vacanța de vară. Îi plăcea profesia de dascăl, dar fără un concediu bine-meritat ar fi luat-o razna.

Fuseseră la cinematograful, să vadă cea mai recentă comedie romantică. Intriga fusese previzibilă, ușor amuzantă. Peter nu părea deranjat să vadă filme siropoase, un atu în plus pentru relația lor, deși ea nu era prea sigură că aveau într-adevăr o relație.

Era un tip atrăgător, e adevărat. Avea părul castaniu tuns scurt ca să ascundă buclele naturale pentru care majoritatea femeilor l-ar fi invidiat; ochii albaștri, de o inocență debordantă, și o brumă de pistruie. Nu era foarte înalt și nici athletic, lucru care ei îi convenea de minune, căci, la douăzeci și șase de ani și 1,60 metri înălțime, Anna nu avea nevoie de un partener cu o statură impozantă sau cu bicepsi de oțel – cel puțin, nu în viața reală, cea de dincolo de celuloid.

Rochia de bumbac îi foșnea în adierea înserării, unduindu-se în jurul genunchilor. Parfumul trandafirilor plutea în aer, purtat pe aripile vântului. Cântecele unui măcăleandru completa tabloul romantic.

A oftat adânc. Totul era perfect.

— Îți mulțumesc pentru seara asta minunată.

— Plăcerea a fost de partea mea, i-a răspuns el, ducându-i mâna la buze și aruncându-i o privire din care ea a înțeles că n-ar fi vrut să se mulțumească doar cu mâna.

Poate că era timpul să-și asume acest risc. Ce naiba! Se întâlneau de șase luni, iar relația evolua cu viteza melcului. Experiența o învățase însă să fie prudentă, dar prudența în cazul ei atinge cote hiperbolice. A făcut, așadar, un pas

înainte. El a căscat ochii mari în clipa în care ea i-a cuprins gâtul cu brațele și și-a lipit buzele de ale lui. A strâns-o în brațe și a sărutat-o la rândul lui.

N-a simțit scânteii de pasiune, dar a fost plăcut. Ea nu-și dorea să trăiască o pasiune sălbatică, imposibil de controlat – nu-și dorea să-și piardă capul pentru nimic în lume. A deschis gura sub apăsarea buzelor lui și a încercat să-și stăvilească bubuitul inimii care îi bătea așa din motive cu totul nefirești.

Prin pânza subțire a rochiei, îi simțea palmele umede, în clipa în care degetele lui i s-au înfipt în carne, a făcut imediat un pas înapoi, copleșită de neliniște.

— Anna, te rog, lasă-mă să pătrund în viața ta! a rugat-o el, cu glas răgușit, pe un ton grav.

L-a căutat din nou buzele, strivindu-i-le într-un sărut care se voia probabil pătimaș, dar nu era decât umed și cu scrâșnet de dinți.

Luptându-se să-și regăsească stăpânirea de sine, a încercat

să-l mai tempereze puțin, dar fără niciun folos. El i-a cuprins fundul cu mâna, ridicându-i rochia și expunându-i picioarele adierilor blânde ale vântului de vară. Genunchiul lui se apăsa într-al ei. Ea l-a apucat de brațe, înfigându-și unghiile în carnea lui, dându-i de înțeleș să se liniștească și să se retragă. El și-a ridicat mâna, vrând să-i cuprindă sânul.

Nu, nu, nu! Anna și-a încleștat buzele și și-a strâns picioarele. El a gemut, copleșit de dorință, care ar fi putut să fie măgulitoare dacă și ea i-ar fi împărtășit pasiunea. Parfumul lui îi invada nările. Căldura trupului lui îi crea o senzație de greață. Încercând să nu intre în panică, a dat să-și întoarcă într-o parte capul, dar el i-a apucat bărbia cu cealaltă mână și apoi a împins-o, lipind-o de ușă. Îi simțea bărbăția pe stomac.

Pentru o clipă, a încremenit de spaimă. Inima îi bubuia în piept, iar plămâni îi păreau gata să explodeze în timp ce se zbătea cu disperare să scape din mâinile lui. A reușit în cele din urmă să-și elibereze gura, simțind gust de sânge, și l-a îmbrâncit cu putere.

— Dă-mi drumul, Peter! Acum!

El s-a supus imediat și a făcut un pas înapoi. Pe chipul roșu ca racul i se citeau nedumerirea și frustrarea.

— Suntem împreună de luni de zile, dar noi nu... niciodată n-am... a bâiguit el, trecându-și nervos degetele prin păr. Nu ne-am sărutat niciodată, ca să nu mai zic de sex. Așa că m-am gândit că poate aștepți să fac eu primul pas. Înțelegi tu, să iau eu inițiativa.

— Nu, i-a răspuns ea, copleșită de repulsie. Te-ai înșelat.

— Îmi pare rău, a spus el, făcând o grimasă, apoi încercând să schițeze un zâmbet înduioșător. Am stricat totul, nu-i așa?

Simțea fiori din cap până în picioare. Și-a înfășurat brațele

în jurul trupului, dorindu-și să fie altcineva. O persoană mai puternică. O persoană cu spiritul neînfrânt.

— Trebuie să pleci.

— Te porți așa pentru că nu pot să am copii? Ai spus că nu e o problemă, dar...

— Eu sunt singura vinovată, Peter. Ai înțeles? a spus ea cu voce tare, aproape țipând. E doar vina *mea*. Așa că pleacă dracului de aici și lasă-mă în pace!

— Reacționezi aiurea, i-a răspuns el, cu chipul întunecat, făcând un pas înainte, dar ea și-a pus palmele pe pieptul lui și l-a împins, forțându-l să se dea înapoi. Am făcut o greșeală, Anna. Dar trebuie să mă lași să mă revanșez.

— Vreau să pleci, i-a spus ea, întorcându-și capul.

El s-a încruntat, aruncându-i - i s-a părut ei - o privire furioasă. Se aștepta să-i răspundă cu violență, dar el s-a mulțumit doar să-și arate nemulțumirea.

— Te sun mâine ca să vorbim după ce te mai liniștești puțin.

Pentru că nu era deloc rațională...

A simțit cum o cuprinde mânia, făcând-o să tremure din cap până în picioare, dar a reușit să și-o stăvilească. Nu voia să riposteze și nici să se certe cu el - nu voia decât să-l vadă plecat. El a coborât sărind cele două trepte și s-a îndepărtat mergând cu spatele, împiedicându-se aproape de zidul din cărămidă.

— Gândește-te la asta! i-a strigat. Noaptea e un sfetnic bun.

Noaptea e un sfetnic bun?

A ieșit pe poarta boltită și a închis-o ușor în urma lui.

Arcada era acoperită de un trandafir roz cățărător, care înflorea toată vara și aduce frumusețe în viața ei - o frumusețe după care tânjise întotdeauna. Tufa de trandafiri și gardul alb

de țărugi o făcuseră să se îndrăgostească de căsuța asta și o cumpăraseră fără să mai stea prea mult pe gânduri. Era uluitor cum întunericul reușea cu atâta ușurință să-și croiască drum înapoi în viața ei și să-i distrugă iluzia de pace și liniște pe care și-o crease cu atâta greutate.

— Noapte bună, Anna, i-a strigat el. Pe mâine.

De parcă n-ar ști ce vrea.

„Nimeni n-o să te creadă. Te urăsc cu toții atât de tare, încât doar o să râdă de tine. Și nici măcar n-ai fost bună.”

Amintirile îi răsunau în minte.

Peter s-a urcat în mașina lui Volvo argintie și a plecat încet.

Era ea oare prea aspră? Prea crudă?

Probabil. Dar prefera să aibă reputația unei ticăloase fără

inimă decât să fie cu un tip care îi îndesa limba pe gât doar pentru că își imagina că ea își dorea ca el să *ia inițiativa*.

A deschis ușa cu mâinile tremurânde și a intrat înăuntru, apoi a tras zăvorul. Și-a scos sandalele roz, cu tocuri înalte, și a lăsat cheile pe măsuta de la intrare. Casa era goală. Glacială. Sau poate că așa era ea.

Neputând să se liniștească, și-a luat telefonul, pe care îl lăsase la încărcat, și a văzut un apel de la tatăl ei. Nu voia să vorbească cu el.

Sufletul îi era invadat de emoții și crâmpie de amintiri dintr-o perioadă a existenței sale pe care încerca din răspuțeri s-o uite. Peter readusese totul la viață, iar impactul era nimicitor – ca acela al unei găleți de apă pe care o primești direct în față. Nu era vorba că nu făcuse niciodată sex. *Făcuse* sex. Doar că asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

La naiba!

A intrat în bucătărie și și-a turnat un pahar mare de vin alb,

din care a luat o înghițitură zdravă. Uitându-se pe fereastră, și-a văzut grădina învăluită în umbre. Dar umbrele nu o speriau.

Petrecea o mulțime de timp jucând rolul unei persoane perfect normale. Doar așa putea să meargă mai departe. Dar asta nu punea stavilă amintirilor legate de o noapte care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viața ei de adolescentă, dar care se transformase într-un coșmar înspăimântător. Treceau și așa printr-o perioadă oribilă din cauza tatălui ei, care fusese arestat pentru că furase un milion de dolari, provocând un scandal în urma căruia familia lor se aflase luni întregi pe primele pagini ale ziarelor. Dar o singură noapte de violență îi distrusese tot mecanismul de apărare, provocându-i răni

adânci care sângerau și acum. Câteva zile mai târziu, încercase să pună capăt calvarului, aruncându-se, în toiul nopții, în valurile oceanului zbuciumat de furtună. Din fericire, fusese salvată de o barcă de pescari. Din nefericire, stătuse închisă timp de o săptămână într-o secție de psihiatrie.

Dar nu fusese nevoie de o evaluare psihologică pentru a-și vindeca tendințele de suicid. Avusese această revelație în timp ce se zbătea în valurile oceanului. Suferise cumplit, e adevărat, dar nu voia să moară. Mai existau și alte căi prin care putea să fugă de trecut, iar Anna le perfecționase pe toate de-a lungul anilor.

Sunetul soneriei de la intrare a făcut-o să tresară și să revină cu picioarele pe pământ. Lăsând paharul de vin pe masă, și-a luat telefonul cu ea ca să sune la 911 în cazul în care Peter se întorsese ca să revendice ceva ce credea că îi aparține. A încremenit la vederea celor doi ofițeri de poliție ce stăteau în pragul ușii. A retrăit într-o clipă momentul cumplit din ziua în

care, pe când avea șaptesprezece ani, se treziseră la ușă cu poliția care venise să-l aresteze pe tatăl ei.

Și astăzi încerca să-și refacă viața pe care i-o distruseseră într-o singură clipă.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor polițiști? i-a întrebat ea, cu glasul strident și înspăimântat, încordată ca un arc.

Ofițerul mai în vârstă a strâns din buze, pregătindu-se parcă să-i dea o veste proastă.

— Anna Silver?

Ea a încuviințat din cap, făcându-le loc să intre în casă.

— Fiica lui Davis Silver?

O, Doamne! Ce-a mai făcut de data asta?

— Da.

— Mă tem că avem o veste proastă.

Abia mai reușea să respire, astfel că a trebuit să tragă adânc aer în piept ca să aibă destul oxigen. Polițiștii nu păreau să se simtă în largul lor în sufrageria ei cu modele florale, cu pernuțe din satin și canapele albe. Ofițerul mai în vârstă și-a dres glasul, iar cel tânăr îi evita privirea.

— Am fost contactați puțin mai devreme de cei de la Regia de transport din Chicago. A avut loc un accident cumplit. Tatăl dumneavoastră și-a pierdut viața.

Casa a început deodată să se învârtă în jurul ei, iar podeaua i se clătina sub picioare. S-a apucat de speteaza canapelei.

— Vă simțiți bine? au întrebat-o ei, ajutând-o să se așeze pe canapea.

Dacă se simțea bine? Firește că nu se simțea bine. Ofițerul mai tânăr i-a adus un pahar cu apă, dar ea l-a lăsat pe podea, căci mâna îi tremura atât de tare încât a vărsat apa pe jos. Nu era cu puțință ca tatăl ei să fi murit. Trebuia să fie o greșeală.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, răgușită.

— Tatăl dumneavoastră a căzut sub roțile metroului.

A tresărit la auzul cuvintelor lor. Ofițerii au schimbat priviri mohorâte.

— Poliția investighează afirmațiile unor martori potrivit cărora cineva l-ar fi urmărit pe peron, au continuat ei.

Anna și-adus mâna la gură. Nu era adevărat ce-i spuneau.

— Tatăl dumneavoastră avea necazuri, domnișoară?

— Din câte știu eu, nu, a răspuns ea, înfruntându-l cu privirea.

— Aveți pe cineva care să vină să stea cu dumneavoastră? a

întrebat ofițerul mai în vârstă, îndreptându-se în același timp spre ușă.

— Mă descurc, a spus ea, ridicându-se, tremurând, în picioare. Nu-și dorea decât să-i vadă plecați. Sunteți foarte amabili, dar sunt convinsă că aveți și alte lucruri importante de făcut.

— Dacă sunteți sigură că o să fiți bine, a spus ofițerul mai tânăr.

Anna a izbucnit în râs - un râs ascuțit ca sticla spartă.

Polițiștii nu fuseseră niciodată atât de atenți cu ea. Poate că nu știau cine era tatăl ei.

— Se ocupă cineva de...?

— De trupul lui? a intervenit ofițerul mai în vârstă, scriind un număr de telefon pe o bucată de hârtie și dându-i-o apoi Annei. Sunați la numărul ăsta. Cineva de acolo vă va oferi toate informațiile necesare. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Va mulțumesc că ați venit să mă anunțați personal.

După ce i-a condus pe polițiști și a închis ușa în urma lor, a

încercat să nu-și piardă cumpătul și să nu cadă pradă disperării. Tatăl ei murise? Dar ieri vorbise cu el. Și o și sunase în seara asta. Nu putea să fi murit – ideea părea ireală. Mama ei...

La dracu', nu voia să fie ea cea care să îi dea vestea!

După ce tatăl ei fusese arestat acum nouă ani, mama ei se izolase de lume. Se închisese în cochilia ei, încetând să mai funcționeze ca un om normal și cu atât mai puțin ca un părinte. Pentru scurt timp, Anna jucase rolul adultului în familia lor, apoi Ed Plantain își făcuse intrarea în scenă și încercase să le refacă viața sfărâmată în mii de bucăți. Dar de când mama ei se căsătorise cu Ed, drumurile acesteia și ale Annei se despărțiseră în mod inexorabil, ca niște întinderi

imense de pământ care o iau în direcții opuse.

Și totul era atât de nedrept.

Avuseseră o viață frumoasă înainte ca tatăl ei să fure banii
ăia. Firește, erau săraci, dar Annei nu îi păsase niciodată de
asta. Tatăl ei le promitea mereu că, într-o bună zi, le va pune
lumea la picioare, că o va scălda pe mama ei în diamante, iar
Annei îi va cumpăra un computer. Mama ei nu își dorise
niciodată diamante - doar o mașină care să meargă. Banii
fuseseră singurul factor care stârnea disensiuni în familia lor,
aruncând în cele din urmă totul în aer și distrugându-le viața
pentru totdeauna.

Cum va reacționa oare Katherine după ani întregi de ură
acerbă pentru el? Va mai împrăștia oare cu vitriol, așa cum
făcea de fiecare dată când cineva pomenea numele lui? Anna
se îndoia. Căci mama ei s-ar putea să fie singura persoană din
lume căreia îi păsa de soarta lui și de faptul că nu mai era.

A luat telefonul și și-a verificat căsuța vocală, apăsând pe

butoane cu degete moi ca de vată. A simțit o gheară în inimă în clipa în care i-a auzit vocea: „Anna, am necazuri mari. Dar n-am făcut nimic rău, îți jur.” *Tată?* Părea înspăimântat. Respira sacadat, de parcă ar fi alergat. „Sunt în drum spre birourile FBI, dar ei sunt pe urmele mele. N-o să reușesc. O să mă omoare. O să-și caute banii. Ți-am trimis dovezile scoase la imprimantă, dar ei nu știu unde le-am trimis. *Tu* însă știi. Du informațiile la FBI!”

A închis ochii și a strâns atât de tare telefonul, gata să-i rupă carcasa. În ce se băgase tatăl ei? În ceva ilegal?

„Trebuie să pleci de-acolo și să dispari un timp până se liniștesc apele.” A simțit cum i se zburlește părul de pe ceafă.

„La naiba, iar am făcut-o de oaie!” *Te rog, nu, tată!* „Te

iubesc. Și îmi pare rău pentru tot. În afară de tine, mai am încredere doar într-o singură persoană, știi asta, nu? Du-te în seara asta la el! Spune-i că-i cer să-și țină promisiunea pe care ne-am făcut-o unul altuia!” Țipa acum, obligând-o pe Anna să țină telefonul departe de ureche. Un zgomot asurzitor se auzea în aparat – inima a început să-i bată frenetic în clipa în care a realizat că era trenul care avea să-l ucidă. Zgomotul de fundal s-a mai auzit cam douăzeci de secunde, apoi s-a așternut liniștea. Următorul apel era tot de la el, dar fără să mai spună ceva. Anna a izbucnit într-un râs isteric, apoi și-a dus mâna la burtă, căci a simțit un nod în stomac. Îi venea să vomite. S-a repezit în baie și a dat totul afară – vinul, floricelele de porumb și viața ei normală. După cinci minute în care și-a golit stomacul, s-a spălat pe gură și și-a dat părul la o parte de pe fruntea udă de transpirație.

Își privea în oglindă ochii înroșiți, întrebându-se cum de se întâmpla totul din nou, după toate eforturile făcute ca să-și

reclădească viața și să-și vindece rănilile. Doar că de data asta, lucrurile erau și mai grave, deoarece tatăl ei murise.

Și s-ar putea ca și ea să fie în pericol.

* * *

Brent Carver stătea în pat ascultând, prin fereastra deschisă, valurile care se spărgeau de țărm. Zgomotul lor ritmic îi alina neliniștea care-i măcina sufletul. Uneori chiar îl ajuta să adoarmă. Dar nu și în seara asta.

Se zvârcolea în pat, ud de sudoare. Pe coasta de vest se abătuse o căldură nimicitoare - din această cauză, îi mulțumea lui Dumnezeu că nu mai era în gaura aia împuțită de

închisoare, transpirând alături de ceilalți deținuți. S-a ridicat în capul oaselor și a tras nervos de şuvițele prea lungi ale părului său.

Ginei îi plăcea să-l vadă cu părul lung.

La naiba!

Își petrecuse ultimul an luptându-se din răsuputeri să nu se mai gândească la Gina sau la faptul că fusese ucisă, dar amintirile i se strecurau tot timpul în minte, în ciuda eforturilor sale de a le alunga. Își amintea zâmbetul ei, firea generoasă, dar și iubirea și dăruirea cu care îl copleșise, deși nu le merita. Când pusese capăt relației lor, spera ca ea să meargă mai departe. Să găsească un bărbat cu care să se căsătorească și să aibă copii asupra cărora să-și reverse toată dragostea ei. Dar nu se întâmplase așa și nimeni nu regreta asta mai mult decât el.

A azvârlit pătura la o parte și s-a îndreptat, gol pușcă, spre fereastra deschisă ce dădea spre Pacific. A fost nevoie de

câteva clipe pentru ca inima să-și domolească zbaterile și ca durerea pe care o simțea în piept să i se mai aline puțin. Avea aproape patruzeci de ani și își petrecuse jumătate din viață în închisoare, și nu se sătura niciodată să inspire aerul proaspăt și curat al libertății.

Apa întunecată se întindea spre orizont ca o țesătură netedă de satin. Dar liniștea apelor era iluzorie, căci ascundeau curenți înșelători și valuri imense, adâncimi de nepătruns și furtuni înspăimântătoare.

Auzea mereu chemarea oceanului – întotdeauna i-o auzise. De asta îi fusese cel mai dor în anii petrecuți în închisoare – de această fâșie de coastă. Nu de pace. Nu de liniște. Nici măcar de luxul de a-ți face nevoile într-o baie privată. De valurile

uriaeșe care se spărgeau de țărni. De stihile naturii ce-și măsurau forțele în grădina lui. De senzația de abandonare. De sălbăticie. De energie. Anii de detenție îi împinseseră într-un colțișor al minții nevoia de acea energie, bântuindu-i visele cu ea. Când ieșise din închisoare, stătuse două zile pe malul oceanului, căci nu se mai sătura privindu-l. Aici era locul lui. *Aici* simțea nevoia să fie. Și nimeni nu-i va mai lua asta vreodată. Timpul petrecut în temniță îi răpise aproape existența, iar cel mai cumplit lucru era că ajunsese acolo din vina lui. Luase o viață și primise ce merita.

Era liber de patru ani, dar mirosurile, amintirile, nevoia de a fi mereu cu ochii în patru - toate îi erau adânc întipărite în minte ca tatuajele de pe corpul deținuților, își găsise salvarea în talentul pentru pictură - un talent suficient de mare pentru a-i oferi posibilitatea de a-și cumpăra o vilă „fițoasă” în orice colț al lumii. Dar el preferase să se întoarcă aici - pe această fâșie îndepărtată de pământ de pe coasta de vest a insulei

Vancouver – scena crimei și singura casă pe care o avusese vreodată.

Poate că ar trebui să-și cumpere un iaht, să învețe să navigheze. Dar plimbările fără rost nu erau pe placul lui, iar ofițerul care îl supraveghea poate că nici n-ar fi aprobat ideea. Și-a masat mușchii de la gât care îl dureau și a coborât la parter ca să bea ceva. O să termine și ultimul tablou pentru expoziție.

Expoziția!

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă. Un muzeu cu pretenții din New York organiza o expoziție cu tablourile *lui*.

A luat o bere din frigider și a desfăcut-o. Era meritul impresarului său, care reușise imposibilul. Singura problemă

consta în faptul că directorii galeriei voiau ca misteriosul și enigmaticul *B.C. Wilkinson* să apară în carne și oase la deschiderea expoziției. Impresarul îi făcuse rost chiar și de pașaport și de actele necesare obținerii vizei.

Da, cum să nu! Nici nu se punea problema. Cu toate acestea, Brent aflase cu mulți ani în urmă că era mult mai ușor să faci ce voia și să-și ceară iertare mai târziu. Nu că-și cerea prea des iertare. În fața ochilor i-a apărut imaginea Ginei, cu zâmbetul ei dulce, dar ea era moartă – răpusă anul trecut de un ucigaș –, iar amintirile și gândurile legate de ea nu o vor mai aduce înapoi.

Și-a încleștat mâna pe gâtul sticlei, stăvilindu-și cu greu dorința de a o arunca în perete. Anii petrecuți în închisoare îl învățaseră să se controleze cu o voință de fier – nu știuse însă câtă nevoie va avea de ea în lumea de afară. A ieșit, gol pușcă, pe veranda din spatele casei, bucurându-se de briza proaspătă a oceanului care-i răcorea trupul încins. Cel mai apropiat vecin

locuia cam la patru sute de metri mai departe, dincolo de faleză. Rar se întâmpla ca vreun trecător să se rătăcească prin această zonă îndepărtată, iar cei care veneau cu barca amarau la adăpostul unui golf, nu la mila apelor înșelătoare ale brațului de mare Barkley Sound. Luna era învăluită într-o perdea involburată de nori, ce străbăteau cerul ca niște dâre de fum. Pregătindu-se să se așeze pe podeaua verandei, a zărit deodată o umbră în apropierea pădurii.

Avea musafiri?

În niciun caz.

În închisoare, primise suficiente amenințări cu moartea ca să-și ia măsuri serioase de precauție. Anul trecut, când poliția arestase mai mulți infractori din partea locului, lăsase garda

jos, gândindu-se că pericolul trecuse. Era clar că se înșelase. Dar dacă musafirul era fratele lui, Finn? Sau poate poliția? A strâns din buze. Finn știa că nu era cazul să-l ia prin surprindere, iar polițiștii nu aveau niciun motiv să-i dea târcoale.

Se întâmpla ceva.

Nimeni nu-i făcea vizite de curtoazie lui Brent Carver - în afară de cei care veneau cu gânduri criminale. Locuia pe o peninsulă unde - din cauza terenului accidentat - ajungeai doar cu barca. Doar treizeci de localnici trăiau pe această parte a golfului, dar ar fi preferat să hrănească lupi turbați decât să treacă pe la el ca să bea o bere.

Vizitatorul său știa că el era aici, afară?

Lăsând sticla pe verandă, s-a strecurat încet pe lângă casă, pierzându-se în noapte. Era întuneric beznă în pădure, dar crescuse acolo și cunoștea fiecare copac și fiecare scorbură. Și-a croit drum pe lângă magazie și a pătruns în pădure. În

ultimul an, renunțase să mai asculte convorbirile radio ale poliției ca să afle de existența unor probleme, renunțase să mai țină în casă arme de foc. Nu mai era atât de vigilent, dar nici prost nu era. S-a lăsat încet în genunchi lângă un molid de Sitka imens, care se afla de fapt pe proprietatea vecinei sale. Dacă ar fi știut de micul lui depozit secret, ar fi fost extrem de supărată. A dat la o parte mizeria și acele moarte de brad de pe capacul unei cutii impermeabile pe care o ascunsese în pământ și și-a scos din ea pistolul SIG Sauer. A pus capacul la loc și a acoperit cutia cât a putut de bine. Apoi, găsind copacul la poalele căruia ascunsese muniția, a luat un încărcător și, urmând un drum ocolit, a ajuns în locul în care văzuse umbra. Întunericul învăluia luminișul în care se afla casa lui, dar se

putea lăuda cu o vedere bună pe timp de noapte. Și să-l ia naiba dacă femeia pe care o vedea - un bărbat care a petrecut ani de zile în temniță poate să localizeze o femeie și legat la ochi - nu urca treptele verandei sale, luminând locul cu o lanternă! Poate că era o hoață? Poate că cineva descoperise adevărata identitate a lui B.C.

Wilkinson și voia să pună mâna pe operele sale extrem de scumpe? apoi femeia a bătut la ușa din spatele casei.

Ce dra...?

Și-a frecat fruntea cu palma. Era gol pușcă, cu un pistol în mână, privind cum o femeie îi bătea la ușă. Spera că nu era una dintre Martorele lui Iehova, căci avea să-i țină o predică de n-o va uita toată viața.

Dar putea fi înarmată și periculoasă. Supăruse destui indivizi în pârnaie, astfel că vizita - fie și a unei femei - în toiul nopții îi stârnea suspiciuni. La naiba, nimeni nu venea aici în vizită!

— Hei! a strigat ea, lipindu-și urechea de ușă. Domnule Carver!

Umerii i s-au lăsat când a văzut că nu-i răspunde nimeni.

El nu i-a recunoscut vocea. A străbătut luminișul cu pași repezi și a urcat treptele exact în clipa în care ea voia să pună mâna pe mânerul ușii.

— Încâlci o proprietate privată.

Auzindu-i vocea, a tresărit speriată, ducându-și mâna la inimă, și s-a întors cu fața la el.

— O, Doamne, m-ai speriat!

Nu trebuie să recunoști niciodată că ți-e frică.

— Nu-mi plac musafirii, doamnă.

Lanternă ei i-a luminat goliciunea. Șocată, i-a băgat lumina

în ochi, aproape orbindu-l.

— Ești gol, a îngăimat ea, încercând să evite cu privirea anumite locuri.

— Eram în pat, i-a răspuns el, neștiind de ce simțea nevoia să se justifice.

— Îl caut pe Brent Carver, a spus ea, răgușită.

— Iar eu caut liniștea și pacea. Se pare că amândoi am dat-o în bară.

— Tu ești Brent?

Și-a strecurat mâna liberă în geantă, dar el a prins-o de încheietură și a țintuit-o de ușă, luând-o pe nepregătite.

Femeia a început să se zbată disperată, încercând să-l lovească cu lanterna. El i-a smuls-o din mână și a aruncat-o în spate, departe. Părea micuță și delicată, zdrobită cum era între statura lui imensă și ușa solidă din lemn de stejar, deși plămâniile păreau să-i funcționeze foarte bine.

La naiba, aproape că îl asurzea!

— N-o să te audă nimeni, așa că ai putea să-ți ții gura, i-a spus el.

Ea și-a înfipt o mână în pieptul lui, încercând să-l împingă deoparte, în vreme ce se zvârcolea ca un țipar în brațele lui. A vrut apoi să-i aplice lovitura de grație, lovindu-l cu genunchiul în boașe. El a reușit să evite lovitura și a lipit-o și mai tare de ușă, țintuind-o cu trupul lui. Abia dacă îi ajungea până la bărbie, dar se lupta ca o sălbăticiune.

— Nu vrei să-mi spui cine ești și de ce-mi bați la ușă în toiul nopții? a spus.

Încerca să n-o rănească, vrând în același timp să afle ce căuta în geantă.

Ea și-a băgat unghiile ascuțite în brațul lui, lăsându-i lungi

zgârieturi, apoi a tras adânc aer în piept ca să țipe și mai tare. Sâni i se zdrobeau de pieptul lui, lucru pe care l-ar fi savurat din plin dacă n-ar fi văzut-o atât de înspăimântată. Ticăloasa naibii!

De ce mi se întâmplă mie toate astea?

Pentru că nu avea unde să-și înfigă arma, i-a luat poșeta din mână și a făcut un pas înapoi, fără să-și dezlipească ochii de la genunchiul însetat de sânge cu care amenința să-l lovească. Ea a rămas pe loc, tremurând ca varga, cu respirația întretăiată. Era convins că reacția ei nu se datora trăsăturilor lui uluitoare.

— Ticălosule! a strigat ea, cu bărbia ridicată. Nu ești Brent Carver.

— Ce te face să spui asta? a întrebat-o, ridicând o sprânceană.

Îi scotocea prin poșetă, bâjbâind pe întuneric. Un telefon mobil, un portofel, chei, tampoane și șervețele. Nu avea pistoale și nici cuțite.

— E un pictor respectabil. Nu-i un nebun care umblă aiurea în toiul nopții fluturând un pistol, *printre altele*. Atacând femei nevinovate și lipsite de apărare, a murmurat ea pe un ton amenințător.

Zgârieturile de pe braț îl usturau suficient de tare ca să pufnească într-un râs disprețuitor față de lipsa de apărare a femeilor. Ea a mijit ochii la el. Luna îi scâldea în razele ei trăsăturile delicate și armonioase, dar și maxilarul încleștat care trăda îndârjire.

Nu avea nicio armă letală în poșetă, dar asta nu însemna că el putea să lase garda jos. Trebuia să se îmbrace. Dintr-un motiv absolut aiurea, Domnișoara Mironosiță îl excitase prin felul în care îl descria. Poate pentru că era gol și se afla la

câțiva pași de o femeie. Dar nu voia s-o sperie mai mult decât o făcuse deja. Nu era un ticălos. Dar în același timp știa foarte bine ce crezuse ea că se putea întâmpla atunci când o înșfăcase. Odată, încercând să facă o glumă, cineva sărise peste el în duș și plătise cu vârf și îndesat pentru gluma asta, pierzându-și un ochi. La naiba, cei mai mulți oameni îl considerau întruchiparea răului – și asta era o imagine pe gustul lui.

— Înăuntru! Acum! i-a ordonat el, deschizând ușa.

— Nu intru nicăieri cu tine, i-a răspuns ea, încercând să se ferească.

El a prins-o însă de umeri și a obligat-o să treacă pragul.

— Vrei să-l cunoști pe Brent? Te duc eu la el.

Îl privea cu niște ochi atât de mari și de înspăimântați, de parcă ar fi fost electrocutată. Dar ea era cea care venise la el, așa că trebuia să joace după cum îi cânta.

CAPITOLUL 2

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Un ghiont primit în burtă l-a convins pe Brent să-i dea drumul. Iisuse, ce sensibilă era! Și-a masat ușor abdomenul. Doar nu era ca și cum el dădea târcoale casei ei și ea era goală, pentru că era convins că ar fi țipat ca din gură de șarpe că o omoară, iar acum el și-ar fi fluturat mâna din spatele unei dube de poliție. Dar ea era cea care pătrunsese pe proprietatea *lui*. Era în toiul nopții. Îl sculase din pat. Mă rog, oarecum.

— Nici măcar nu știu ce caut aici.

Vocea ei obosită l-a frapat mai mult decât mânia pe care i-o arătase ea ceva mai devreme.

— În cazul ăsta, suntem doi, i-a răspuns, deschizând ușa spălătoriei și luând dintr-un coș o pereche de blugi curați.

Lăsând pistolul și poșeta ei pe mașina de spălat, nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de la ea în timp ce și-a tras blugii pe el și și-a încheiat fermoarul. Și-a pus apoi un tricou negru, a luat pistolul și poșeta și a trecut pe lângă ea în sufragerie. N-a aprins lumina.

Ea a zăbovit nehotărâtă pe holul de lângă bucătărie, apoi l-a urmat în sufrageria scaldată în lumina lunii, unde a rămas în picioare în fața canapelei.

Părul răvășit i se revărsa întunecat pe umeri. Avea ochii mari și strălucitori ca aceia ai unui câine prepelicar, dar nu mai erau atât de înspăimântați ca înainte. Își ținea mâinile încleștate, trădându-și astfel tulburarea pe care încerca cu greu să și-o ascundă. Purta o bluză tivită cu o panglică argintie care strălucea în întuneric, și pantaloni scurți, care îi ajungeau până la coapse și îi puneau în valoare picioarele frumoase. Adidașii

cu care era încălțată reprezentau singura concesie făcută incursiunii sale prin sălbăticie.

— Ce treabă ai cu bătrânul Brent?

— Nu te privește pe tine. Unde e?

Chipul ei i se părea cunoscut, dar nu știa deloc de unde s-o ia.

— Eu sunt asistentul lui. Convinge-mă că trebuie neapărat să vorbești cu el și o să-l trezesc din somn.

— E ceva personal, a răspuns ea, foindu-se pe loc. Prefer să discut cu el.

Încăpățânată, fără urmă de îndoială!

— Nimeni nu ajunge la Brent decât prin intermediul meu.

La naiba, chiar *ar trebui* să-și angajeze un asistent personal

care să se ocupe de toate mărunțișurile astea, dar atunci ar fi obligat să suporte pe cineva în casă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, lucru care nu-i convenea deloc, căci prefera să nu aibă de-a face cu oamenii. Îi privea chipul ce-i trăda freamățul lăuntric – ochii verzi și încruntați, nasul cârn și drăguț, buzele frumos arcuite, acum strânse într-o linie subțire, linia delicată a gâtului care pulsa în timp ce-și înghițea frustrarea.

Nu știa ce să facă.

El i-a zâmbit mohorât.

— Am... ăăă... necazuri, i-a spus ea, aplecându-se ușor.

— Ești însărcinată?

Nimeni nu-i va băga un copil pe gât. Pe de altă parte, și-ar aminti cu siguranță dacă ar mai fi avut de-a face cu ea.

— Nu fi idiot! I-a repezit ea.

Au! El și-a frecat pieptul cu un gest absent. Ea a început să se plimbe de colo-colo prin cameră.

— Deși s-ar putea ca *eu* să fiu idioata. Am bătut atâta drum luându-mă doar după o idee de-a lui stupidă, a continuat ea, trecându-și mâinile peste ochi. Probabil că Brent e la fel de demn de încredere cum era și tata...

— Era? a întrerupt-o el tăios. Cum adică era?

Și-a simțit dintr-odată gura uscată, pentru că și-a dat seama unde o mai văzuse. Și știa și cine era tatăl ei. A încercat să înghită, dar părea să i se fi pus un nod în gât.

Ochii ei licăreau în noapte. Era atât de tânără și de frumoasă! Anna Silver. Timp de cinci ani, împărțise celula cu tatăl ei, care îi citise atât de des scrisorile primite de la ea, încât Brent avea de multe ori senzația că îi cunoaște toate tainele sufletului. Dar se înșelase. Îi era complet străină.

— A murit, i-a răspuns ea cu glasul frânt.

El n-a făcut niciun gest ca să-i aline durerea. Un hău întunecat s-a deschis în adâncul lui, amenințând să-l înghită cu totul.

— Cred că a fost ucis.

— Poftim? a întrebat el, ridicându-și iute privirea.

Ea i-a arătat cu capul poșeta și el i-a dat-o înapoi.

— Aseară mi-a lăsat un mesaj pe telefon. Asta încercam să-ți arăt când m-ai lipit de ușă.

— Abia te-am atins, a mârâit el.

— Erai complet gol! Și mai aveai și un pistol...

— Ai avut mare noroc că nu te-am împușcat. Dumnezeu mi-e martor că încep să regret că n-am făcut-o, a murmurat el.

Încerca să nu se gândească la Davis. Era prea dureros. Era ca și cum ar fi pierdut-o din nou pe Gina.

— Nu faci vizite de curtoazie foștilor pușcăriași, a spus el, privind ceasul de pe sobă, în special la două noaptea. Cum

dracu' ai ajuns aici? a întrebat-o, trecându-și mâna prin păr.

Feriboturile își încheiaseră de mult activitatea.

— Am ajuns în Vancouver azi-noapte târziu, a răspuns ea, evitându-i privirea. Am luat legătura cu un pilot cu care mai zburasem și m-a adus în Victoria cu hidroavionul lui. Am dormit câteva ore și pe urmă am venit aici cu mașina. Când am ajuns în Bamfield, am împrumutat o barcă, pe care – după ce-am traversat golful – am amărât-o în docul public. M-am gândit că o s-o duc înapoi înainte ca cineva să-i observe dispariția. Își freca fără încetare degetele mari unul de celălalt, gest care îi anula aerul de eficiență afișat. Tata mi-a descris casa într-o scrisoare, explicându-mi exact cum să ajung aici. Brent știa foarte bine cât de mult îi plăcea lui Davis să-i

scrie fetiței lui. Dar riscurile pe care și le asumase venind aici erau imense, căci fusese nevoită să parcurgă, în toiul nopții, kilometri întregi pe drumuri periculoase, pline de pietre, prin pădurile canadiene. S-ar fi putut întâmpla orice. Gândul i-a întors stomacul pe dos.

În timp ce norii alunecau lin pe cer, luna scâldea încăperea într-o lumină rece, monocromă.

— N-a fost chiar atât de greu, a adăugat ea. Acum du-te și trezește-l pe Brent Carver ca să știi și eu ce fac mai departe! i-a spus ea, adoptând din nou același ton caustic, de parcă se agăța cu disperare de furia ce-i stăpânea sufletul.

— Eu sunt Brent.

— Termină! Nu sunt proastă, i-a ripostat ea, cu o privire tăioasă.

Lumea e plină de proști, de toate soiurile și culorile, și-a spus Brent și s-a dus la sertarul din bucătărie unde își ținea portofelul. I l-a aruncat, fără să se apropie prea mult de ea ca

nu cumva să cedeze în fața dorinței de a o strânge de gât.

— Dacă o să ai noroc – a spus el, arcuindu-și buza de sus ca într-un mârâit, de parcă prefera s-o hărțuiască pe ea decât să se gândească la tatăl ei –, o să-ți arăt gravurile mele.

Îl scotea din sărite – și nu era renumit pentru farmecul și răbdarea sa.

Ea a scos din portofel permisul de conducere, apoi s-a uitat la el cu ochii mijiți în întuneric. Al naibii să fie dacă o să-i aprindă el lumina ca să-l poată studia mai atent! Gândul i-a încins simțurile, făcându-i sângele să fiarbă. *Minunat!* De parcă douăzeci de ani de frustrări n-ar fi fost suficienți!

Ea l-a scrutat din cap până în picioare, țuguindu-și buzele. O atitudine destul de bună pentru o novice!

Și atunci adevărul l-a lovit cu putere. Davis murise. Cel mai bun prieten al său nu mai era. A simțit cum se sufocă, zdrobit de emoții. S-a îndreptat spre fereastră ca să privească marea argintie - făcea orice ca să evite valul imens de durere care amenința să-l nimicească.

Davis abia reușise să supraviețuiască în prima săptămână de detenție. În ciuda faptului că era cu zece ani mai tânăr decât tatăl Annei, Brent se afla deja în închisoare de paisprezece ani când venise și Davis, lucru care îi conferea mult mai multă experiență atunci când era vorba de supraviețuirea în penitenciar. I se făcuse milă de bărbatul mai în vârstă, îi luase apărarea și îl învățase cum să rămână în viață într-un loc în care slăbiciunea însemna ani de umilință sau chiar moartea. Găsise, în schimb, un prieten într-un loc unde de obicei nu există prieteni.

Anna respira cu greutate, acoperind sunetul valurilor. Se lupta să-și recapete stăpânirea de sine, încercând să facă față

uneia dintre cele mai cumplite zile din viața ei, iar el se purta ca un ticălos nepăsător.

— De ce crezi că a fost ucis? a întrebat-o el cu brutalitate.

A auzit un foșnet în clipa în care ea și-a căutat telefonul în poșetă, apoi sunetul butonului de activare.

„Anna, am necazuri mari.” La auzul glasului lui Davis, amintirile i-au invadat sufletul. Cinci ani petrecuți într-o celulă de câțiva metri pătrați, înconjurați de tablourile lui Brent și învăluiți în mirosul de vopsea, disecându-și viețile și păzindu-și reciproc spatele. „Dar n-am făcut nimic rău, îți jur. Sunt în drum spre birourile FBI, dar ei sunt pe urmele mele. N-o să reușesc. O să mă omoare. O să-și caute banii. Ți-am trimis dovezile scoase la imprimantă, dar ei nu știu unde le-am

trimis. *Tu* însă știi. Du informațiile la FBI!”

În ce dracu’ se băgase Davis?

„Trebuie să pleci de-acolo și să dispari un timp până se liniștesc apele. La naiba, iar am făcut-o de oaie!” Părea că plânge acum și era un zgomot infernal în fundal. Brent și-a încleștat pumnii. „Te iubesc. Și îmi pare rău pentru tot. În afară de tine, mai am încredere doar într-o singură persoană, știi asta, nu? Du-te în seara asta la el! Spune-i că-i cer să-și țină promisiunea pe care ne-am făcut-o unul altuia!”

Rahat! Oricui altcuiva i-ar fi spus să se ducă la dracu’, dar nu lui *Davis*. Și-a dres glasul.

— Ai idee la ce se referă? a întrebat.

Privirile învăluite în umbre li s-au întâlnit, iar ea a clătinat din cap.

— Și chiar a murit?

Cuvintele rostite în liniștea încăperii aveau duritatea pietrelor.

Ea a înghițit de două ori înainte de a-i răspunde.

— Polițiștii spun că a căzut sub roțile metroului. Cineva susține că ar fi fost urmărit.

Lacrimile îi brăzdau unul dintre obraji, dar din vocea ei dură și tăioasă el nu și-ar fi dat niciodată seama că plânge.

— Dă-i drumul din nou! i-a spus el, luându-și telefonul.

Ea a strâns din buze, dar s-a supus. El a înregistrat mesajul, apoi i-a luat telefonul din mână și i-a scos cartela SIM, pe care a aruncat-o în tocătorul de gunoi.

— Ce dracu' faci? I-a întrebat ea, cu glasul gătit.

— Până înțelegem exact ce se-ntâmplă, e mai bine ca băieții cei răi să nu dea de urma ta. O să-ți cumpăr un telefon nou.

Mai știe cineva că ești aici?

Ea a clătinat din cap și și-a strâns brațele în jurul mijlocului.

— Ți-ai folosit pe undeva cârdurile de credit sau de debit?

— Doar ca să-mi cumpăr biletul de avion spre Vancouver.

După aceea, am plătit tot timpul cu bani gheață.

— Și n-ai spus nimănui unde pleci? Ești sigură de asta?

— Nimeni nu știe că sunt aici.

În clipa următoare, Brent a clipit nedumerit văzând-o cum se năpustește spre ușă. *Ce dra...?* S-a dus imediat după ea, trântind ușa solidă din lemn atunci când ea a vrut s-o deschidă.

— Lasă-mă-n pace! a strigat ea, trăgând cu disperare de mânerul ușii.

— Hristoase, liniștește-te odată!

Femeile isterice nu erau genul său - nu prea știa cum să se poarte cu ele. Era mai puternică decât părea, obligându-l să depună un oarecare efort ca s-o împiedice să deschidă ușa. Dar spaima pe care i-o citea în ochi îi dădea de înțeles că era cumplit de înspăimântată la gândul că i-ar putea face rău. Și

așa ar trebui să și fie – ar trebui să-i fie teamă de un om cu reputația lui. Se zbătea atât de tare și trăgea cu atâta furie de mâner, încât a reușit să-l clinească pe Brent din loc. Nu era rău, ținând seama că avea cu aproape cincizeci de kilograme mai mult decât ea și era probabil cu treizeci de centimetri mai înalt. Ar fi vrut să cedeze, dar știa că – dacă ar fi făcut-o – ea ar fi fugit în sălbăticie în toiul nopții unde ar fi putut să i se întâmple orice, și nu era vorba de o străină oarecare, ci de fiica lui Davis. Era prins în jocul ăsta și nu era deloc încântat. Nu oferea alinare și nici nu aplană situații conflictuale. Dar își ținea promisiunile.

— Nu-mi vine să cred că am ascultat tot ce mi-a spus tata...

— Și de ce să nu-l fi ascultat?

Ochii ei scăpărau.

— Tata era un mincinos și un hoț, căruia nu i-a păsat niciodată nici cât negru sub unghie cum i-au afectat pe ceilalți faptele lui.

— Ești nebună de legat! Totul a fost o înscenare!

— Hai, mă lași? i-a răspuns ea, renunțând să mai tragă de mâner atât cât să-i răspundă - ceea ce era de așteptat. A furat un milion de dolari și l-au prins, dar n-a avut niciodată curajul să-și recunoască faptele, a continuat ea.

— Te înșeli amarnic, a spus el, scrâșnind din dinți de mânie.

A prins-o de umeri și a ținut-o cu putere ca s-o facă să renunțe la lupta îndârjită pe care o ducea cu nenorocitul de mâner. Ea tremura sub apăsarea mâinilor lui. Davis îl rugase să aibă grijă de ea. Și nu avea de gând să-l dezamăgească.

— Ești singura pe care a iubit-o cu adevărat, i-a spus el.

— A avut un mod ciudat de a mi-o arăta.

Parfumul ei îi invada nările, iar ochii mari și înspăimântați

cu care îl privea îl făceau să-și dorească să-i poată spune că totul o să fie bine. Dar tatăl ei murise, iar el știa din experiență că niciodată n-o să mai fie bine.

Stăteau pe întuneric, la câțiva pași unul de celălalt. Prea aproape. Adânciturile claviculelor și linia grațioasă a gâtului ei trezeau în el niște dorințe primitive, pe care cu greu reușea să și le stăvilească. Fetița frumoasă pe care o văzuse în fotografii se transformase într-o femeie și mai frumoasă. Dar maxilarul pe care și-l încleșta cu încăpățânare îi spunea că o să-i dea mari bătaii de cap. Respirația sacadată îi mișca sânii prin țesătura subțire a bluzei, dar – pentru că expresia de pe chipul ei îi trăda din nou frica – s-a prefăcut, cu greu, că nu-i observă. Frica nu e sinonimă cu slăbiciunea. Toți cei din închisoare

cunoșteau foarte bine diferența.

— Uite cum facem! a spus el, ridicând mâna de pe ușă și făcând un pas înapoi. Poți să pleci când vrei. Nu te vreau aici, la fel cum nici tu nu vrei să fii aici, *dar...*

Buza ei de jos se răsfrânse, ușor bosumflată, stârnind în trupul lui o reacție în lanț, culminând cu o stare puternică de excitație. *Strict interzis, prietene!*

— Tatăl tău a fost singurul prieten pe care l-am avut în închisoare, un prieten care mi-a fost mai mult un tată decât a fost propriul meu părinte, a adăugat el.

Poate că nu era momentul să-l aducă în discuție pe tatăl lui biologic. Lumea este plină de oameni răi, iar dacă închizi ochii și te prefaci că nu există, nu înseamnă că trăiești într-o lume mai bună - este o soluție doar pentru proști și pentru copii. Judecând după expresia Annei Silver, ea știa deja asta. Din nefericire, era mult mai speriată de el decât de indivizii care îi omorâseră tatăl. Va trebui să schimbe lucrurile dacă voia s-o

ajute.

— N-o să-ți fac niciun rău, i-a spus el. Ai călătorit ore întregi. Ești obosită.

Doamne Dumnezeule, nu era făcut pentru prostiile astea! A luat pistolul și i l-a îndesat în mână, făcând-o să tresară.

— E încărcat, i-a explicat el. *Nu* mă împuşca! Asta ar trebui să te facă să te simți suficient de apărată ca să te odihnești puțin până ne dăm seama în ce dracu' s-a băgat.

Ea îl privea cu gura căscată, iar el i-a închis-o, ridicându-i ușor bărbia. Atingerea fizică i-a provocat un nod ciudat în stomac. Când atinsese ultima oară o ființă umană care nu avea cătușe la mâini?

Las-o baltă! N-are nicio importanță.

— Dormitoarele de la etaj sunt libere, a continuat el. Du-te în primul din dreapta. Trage un dulap în fața ușii, dacă simți nevoia, și încearcă să dormi puțin. Dar fă-mi o favoare - nu suna pe nimeni. Și nici e-mailuri să nu trimiți. Și mai ales nu-ți folosi cârdul de credit în oraș. O să încercăm să punem lucrurile cap la cap mâine dimineață.

— De unde știu că pot să am încredere în tine? a întrebat ea, făcând un pas înapoi și cântărind pistolul cu ambele mâini. Era rândul lui să transpire.

— La dracu', n-am spus că ar trebui să ai încredere în mine. Dar sunt destul de bogat încât să nu fiu nevoit să te vând băieților răi. A făcut o grimasă. Un bonus în cercurile mele, crede-mă.

Și s-a întors cu spatele la femeia cumplit de emotivă care-i invadase spațiul.

Părea mică și delicată, dar era la fel de țepoasă ca un rug de mure. N-o voia aici. Nimeni nu stătea în casa lui. Cu excepția

lui Davis, care venise vara în vizită și care fusese unul dintre puținii oameni pe care Brent îi putea suporta mai mult de treizeci de secunde. Nici măcar Gina nu stătuse mai mult de câteva ore înainte de a o trimite acasă la ea. *Hristoase!* A închis ochii, dorindu-și să dea timpul înapoi și să schimbe lucrurile, știind însă că totul era în zadar.

De la moartea Ginei, nu mai știa cine era. Știa doar că nu era ticălosul cu inimă de piatră - rol pe care încerca să-l joace cât mai convingător cu putință. Nu putea s-o alunge pe Arma Silver până nu-și dădea seama dacă se afla sau nu în pericol. Dar cât avea să stea acolo, îl va înnebuni fără doar și poate - era convins de asta.

Davis păruse realmente înspăimântat în mesajul lăsat fiicei

sale, iar acum era mort. Coincidența - dacă era vorba de așa ceva - era al dracului de *dubioasă*.

A deschis ușa.

— Unde te duci? I-a întrebat ea, trădându-și suspiciunea prin fiecare silabă pe care o rostea.

— Să mă asigur că barca pe care ai împrumutat-o ajunge în siguranță în docul de care aparține pentru ca nimeni să nu afle că ești aici. Ai închiriat cumva o mașină?

Ea a clătinat din cap.

— Am stat la casa mamei mele din Victoria, iar ca să ajung până aici am împrumutat Volkswagenul ei. Mașina am lăsat-o în fața barului. Am o geantă în portbagaj.

El a ridicat întrebător din sprâncene.

— Nu, n-am vorbit cu mama, i-a explicat ea. E plecată, împreună cu tatăl meu vitreg, într-o croazieră în Alaska. I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală în care i-am spus de tata.

Asta a sunat foarte rece.

— I-am spus că o să mă ocup eu de înmormântare și că o să-
i fac o vizită în curând, a continuat ea, cu o grimasă. N-o să
simtă lipsa mașinii cel puțin o săptămână.

El a întins mâna, cerându-i cheile. Ea le-a scos din poșetă și
i le-a pus în palmă, zicând:

— N-o arunca în mare!

El a izbucnit în râs, ceea ce a sunat ciudat.

— Am un garaj pe cealaltă parte a golfului. O s-o înghesui
lângă camioneta mea. Se uita la ea în întuneric și era ca și cum
își amintea de un vis. Îmi pare rău pentru tatăl tău, Anna, a
spus el încet. A fost un om bun.

Ea l-a prins de mână și el a tresărit, surprins de contrastul
dintre răceala pielii ei și căldura apropiării.

— Puțini au crezut asta, i-a răspuns ea, strângându-l de mână și apoi dându-i drumul.

A văzut-o apoi frângându-se deodată - dacă de oboseală sau de durere, nu știa și nici nu avea de gând să mai rămână aici ca să afle.

A ieșit pe ușa din spate a casei și s-a îndreptat spre barca lui cu motor. Luna veghea de sus apele micului său golf - o prezență constantă, dar niciodată identică. Un far care îi lumina calea presărată de necazuri.

Ei bine, necazurile dăduseră adesea buzna în golfulețul lui, dar reușise să treacă cu bine peste ele. E însă mult mai ușor să înfrunți greutățile vieții când îți faci griji numai pentru tine. A aruncat o privire spre casă și, în timp ce pornea motorul bărcii, a văzut o lumină care urca la etaj.

Anna Silver.

O complicație de care nu avea nevoie.

Cu cât scăpa mai repede de ea, cu atât mai bine.

* * *

Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore și încă nu dăduseră de urma femeii. Rand se dusesse în Minneapolis ca să-i scotocească prin casă. Fotografiile pe care le găsisese acolo înfățișau o femeie minionă și drăguță, cu părul negru. Păcat că nu rămăsese acasă. S-ar fi distrat de minune împreună în timp ce așteptau să vină poșta. Acum se afla din nou în Chicago, împreună cu restul echipei, adunați cu toții în biroul șefului pentru o întâlnire de criză. Rand nu-și amintea ca vreo situație de criză să nu se fi sfârșit cu împușcături și tehnologie de ultimă generație făcută scrum.

— I-ați localizat telefonul? a întrebat Hank Browning, un individ scund și gras, cu părul cărunt.

El ocupa - cel puțin pe hârtie - postul de director al organizației caritabile. Fost general, fost soldat în Forțele Speciale, obținându-și privilegiile în junglele din Columbia. Reputația, pe care și-o merita din plin, semăna cu cea a traficantilor de droguri pe care îi vânase fără milă. Bobby Petrie stătea la un birou cu patru monitoare care îi furnizau tot felul de informații. Era expert IT, un adevărat maestru în spargerea sistemelor de comunicații și în transferarea banilor, dar un individ cumplit de enervant atunci când lucrurile nu mergeau cum voia el. Kudrow dirija operațiunile - pe plan local și internațional - de la baza lor din Chicago. Rand era liderul „trupei” de acțiune, iar Vie și Marco - soldații lui.

Constituiau un grup restrâns - așa și trebuiau să fie, dată fiind ocupația lor. Și, cu excepția lui Petrie, lucrau împreună de aproape două decenii, participând la trei războaie și

nenumerate conflicte alături de venerabila armată americană.

Acești oameni erau mai mult decât o familie pentru Rand.

— Încerc să-l localizez, a răspuns Petrie, scrâșnind din dinți.

Dacă ăștia m-ar lăsa în pace, poate c-aș avea mai mult noroc.

E greu să spargi rahatul ăsta când cineva îți suflă în ceafă.

Kudrow l-a prins de gulerul cămășii și l-a ridicat cu violență în picioare.

— Nu noi am pierdut banii, *ticălosule!* i-a ripostat el, azvârlindu-l ca pe o păpușă de cârpă.

— Dar nici eu nu l-am pierdut pe Davis Silver, a răspuns el de pe podea, aruncându-le lui Rand și Marco un rânjet disprețuitor.

Kudrow și-a vărsat apoi mânia asupra lui Rand, dar acesta

nu și-a schimbat expresia de pe chip. Era un joc al nervilor, iar dacă ar fi îndrăznit să clipească, ar fi pierdut. El însă nu pierdea niciodată.

După un timp, Kudrow a strâns din buze și și-a stăvilit mânia.

— Crezi că Davis a plănuit asta? a întrebat Rand.

Kudrow a clătinat din cap.

— Am pus pe cineva de la morgă să-i caute prin lucrurile personale, a răspuns el. N-a găsit niciun plic. Doar o fotografie a fiicei lui și adresa celui mai apropiat birou FBI. Am avut noroc că n-a mai ajuns acolo.

Petrie s-a întors la monitoarele lui. Generalul și-a ciupit podul nasului, apoi a spus:

— În mesajul telefonic zice că i-a trimis fetei extrasele de cont.

Bătrânul începea să intre în panică. Își pierduse cumpătul și stăpânirea de sine - un lucru inadmisibil pentru un soldat care

fusese un adevărat model. În urmă cu șase ani, când generalul se retrăsese din armată, niște prieteni din Congres îi ceruseră unele mici servicii și, folosind organizația caritabilă drept paravan, se descurcaseră foarte bine. Sau o făcuseră până acum, când Davis le furase agoniseala.

Rand suporta greu gândul ca cineva să-l tragă pe sfoară.

— O să continuăm să verificăm corespondența care vine pe adresa ei, dar și pe adresa lui. Cum sosește plicul, punem mâna pe el. Și cu asta basta, a spus Kudrow, încercând să-i încurajeze pe toți.

— Tot ce vreau e să mă retrag cu nevastă-mea în afurisita de Florida. Cer prea mult? a spus generalul, plimbându-se prin spatele biroului său. Dacă poliția o să creadă povestea

individului ăstuia și începe o anchetă, întreaga organizație se duce dracului.

— Nu și dacă nu anunțăm furtul, a spus Rand, depărtându-și picioarele și încrucișându-și brațele la piept. Dacă nu au ce să ancheteze, polițiștii or să-și piardă interesul. Toate donațiile legale făcute organizației sunt intacte.

Petrie acoperise urmele banilor spălați - asta făcea în momentul în care Davis Silver descoperise că îi foloseau codurile de acces. Ar fi trebuit să se asigure că și el plecase acasă ca oricare alt angajat de rând. Fuseseră neglijenți și acum plăteau pentru asta.

Și or s-o încurce cu toții dacă nu-și recuperau banii.

— Dar dacă n-a trimis plicul acasă la ea? Și unde dracu' a dispărut? Dacă pune mâna pe informațiile trimise de Davis și le duce FBI-ului, am dat de dracu'! a spus generalul, lovind cu pumnul în masă.

— Aveți vreo idee cine e individul ăsta în care Davis are

încredere? a întrebat Rand.

Nu găsisse niciun indiciu acasă la ea, niciun nume, nimic. Îi scotocise rapid prin camere și îi luase și hard discul calculatorului, dar – dacă n-o găseau în următoarele douăzeci și patru de ore – va trebui să se întoarcă și să caute cu mai multă atenție.

— Nu, nu știm, a răspuns Kudrow, clătinând din cap.

Când și-a trecut degetele prin părul din ce în ce mai rar, ochiul drept a început să i se zbată necontrolat. Fuseseră prieteni cândva, dar anii presărați cu morți și dezamăgiri le consolidaseră prietenia, transformând-o într-o relație și mai durabilă.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Trădătorul dracului!

Davis ar fi trebuit să-și țină fleanca. Ar fi putut și ar fi trebuit s-o facă.

— Ce mai știm despre Davis Silver? Are vreo proprietate pe undeva?

Kudrow a deschis un dosar.

— A stat cinci ani în închisoare în Canada pentru că a furat un milion de dolari din averea statului - a jurat că nu el a făcut-o. Soția a divorțat și s-a recăsătorit chiar înainte de pronunțarea sentinței. Kudrow a pufnit disprețuitor - și el avea trei foste soții. Are un singur copil - o pârlită de învățătoare, care a reușit până acum să păcălească o echipă de foști soldați de elită.

— Dar poate că fata nu e ceea ce pare, a spus Petrie.

— Da, sigur, cum să nu. Poate că e spioană sub acoperire, pregătită de guvernul rus, a ripostat Kudrow pe un ton sarcastic.

Expresia lui scârbită l-a făcut pe Rand să se înfioare. Tipul

era pe cale să explodeze, iar el trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău.

— Firește că e exact ceea ce pare! a continuat Kudrow. Are douăzeci și șapte de elevi de clasa a treia, care încep cursurile la 5 septembrie - am o listă cu numele lor. Conduce un Volkswagen Beetle și își face cumpărăturile la Ikea. E o învățătoare care ne-a făcut să părem niște ageamii.

— Știm că a plecat la Vancouver, a spus Petrie, încercând să-l liniștească pe șeful său. Apoi a dispărut de pe radar.

— Liniștiți-vă! E doar o amărâtă de învățătoare, le-a reamintit Rand pe un ton calm. O să ne recuperăm banii.

Puseseră ei mâna pe comandanți militari și miniștri păziți de armate de oameni, și acum colegilor lui le țâțâie fundul de

frică, de parcă ar fi niște recruți amărâți, pentru o femeie lipsită de orice pregătire militară? Femeile sunt bune doar pentru un singur lucru și asta nu însemna că puteau să-i stea în cale.

— Cum a obținut Davis postul ăsta? a întrebat el.

— Eu l-am angajat, a răspuns generalul, încruntându-și sprâncenele stufoase. Directorul închisorii a auzit că angajăm foști deținuți. Davis Silver avea dublă cetățenie, iar directorul voia să-l ajute. I-a oferit chiar el o scrisoare de recomandare, iar eu m-am gândit că ne-ar putea fi de folos.

Și le fusese – până când le-a furat banii și a căzut sub roțile metroului.

— Trebuie să săpăm mult mai adânc în trecutul amândurora dacă vrem s-o găsim pe fată, a spus Kudrow, încruntându-se la rândul lui.

Generalul și-a scrutat trupa, iar Rand a luat automat poziție de drepți. Le-a aruncat – fiecareia în parte – o privire

ucigătoare.

— Știu că avem cu toții niște bani puși deoparte, dar nu sunt suficienți ca să dispărem din țară. Nu există un plan de rezervă și nicio strategie de retragere din această situație. Cele șaiszeci de milioane sunt ale noastre, căci le-am câștigat cu greu și merităm fiecare bănuț, a spus el, aranjându-și manșetele cămășii. Se simțea mult mai comod în hainele de camuflaj decât în costumele elegante. Iar în cazul în care vreunul dintre voi își pierde curajul...

Rand a încremenit pe loc.

— Dacă veți fugi, dacă veți vorbi cu cei de la FBI și veți trăda organizația, vă voi vâna fără milă, iar când vă voi găsi, vă voi ucide. E clar?

O tăcere apăsătoare s-a așternut în cameră.

Nimeni nu-l subestima doar pentru că era cu douăzeci și cinci de ani mai bătrân decât ceilalți. Dar asta nu însemna că Rand n-o să-i fiică viața grea dacă se ajungea la asta.

Recunoscând provocarea, a schițat un zâmbet în colțul gurii.

— E-al dracului de clar, Generale, a spus Rand. Nu-ți face griji. O să pun eu mâna pe femeia asta.

Gândul i-a accelerat pulsul. Fata nu avea nicio șansă în fața unuia ca el, dar măcar nu era complet proastă. Avea un avantaj față de ei. Asta făcea ca lucrurile să fie cu atât mai interesante.

— O afurisită de învățătoare, a spus Kudrow, clătinând din nou din cap. Ia-l pe Marco cu tine!

— Distracție plăcută în Canada! le-a urat Petrie, rânjind.

— Lăsați-vă acasă telefoanele și mașinile personale! Nu vreau ca cineva să vă ia urma, a spus Kudrow, cu maxilarul atât de încleștat, că părea gata să crape.

Rand a prins telefonul burner pe care i l-a aruncat Petrie.

Kudrow le-a înmânat actele de identitate false pe care le foloseau de obicei în operațiunile lor, un teanc de bancnote și un card de credit pe numele lui Benny Tacon. Ce porcărie! Cine dracu' a ales numele ăsta?

Rand s-a îndreptat spre ușă, urmat de Marco. Îi plăcea să plece la vânătoare, căci la asta se pricepea cel mai bine, nu să stea în preajma unor indivizi de teapa lui Petrie și să se smiorcăie ca o fetiță. Nu suporta ca oamenii să-și bată joc de el și avea chef de ceva distracție, ceva răzbunare. Iar Anna Silver era exact fata care i-o va oferi.

* * *

— Așadar, tipul care a murit a sunat la 911 înainte să cadă sub roțile metroului? și-a întrebat, la telefon, Jack Panetti „sursa” care lucra în poliția din Chicago.

Și voi nu credeți că asta ar putea indica o crimă? Jack fusese polițist înainte de a deveni detectiv particular, iar uneori își dorea să revină în poliție. Asta până să urce în Mercedesul lui de capotabil sau să-și ia o săptămână de concediu doar de dragul de a se odihni. Avea birouri în Los Angeles, New York și Denver – unde se afla și sediul central, deoarece îi plăceau munții –, opt asistenți și o țară plină de oameni care făceau numai prostii.

Viața era frumoasă.

— Îl urmăreau agenții de pază, pentru că l-au prins cu mâna în miere. A sunat la 911 și a susținut că voia să dezvăluie niște nereguli, l-a informat sergentul din districtul numărul 1. Dar era doar un fost pușcăriaș, care n-a putut să lucreze cinstit nici măcar o zi din viață. Agenții l-au prins, dar ticălosul a căzut

exact în fața metroului. Totul e pe camerele de luat vederi.

Jack văzuse înregistrările. Nu era nicio îndoială că Davis Silver era speriat de oamenii care îl urmăreau, întrebarea era de ce. Și de ce dispăruseră acești așa-zisi „agenți de pază”?

— Pun pariu că cei care i-au oferit postul or să regreta că au făcut-o, a spus Jack, stând în parcare a unui supermarket situat vizavi de apartamentul lui Davis Silver și privind norii albi și pufoși care pluteau pe cerul albastru.

Telefonul pe care-l primise în toată noaptea îl pusese imediat pe treabă. De unii clienți trebuie să te ocupi personal Brent Carver era unul dintre ei. De obicei, Jack se ferea de foștii pușcăriași, dar - dintr-un motiv oarecare, pe care nu știa să-l definească - îi plăcea să lucreze pentru Carver. Poate din

cauza banilor lui? s-a întrebat Jack, făcând o grimasă și sperând să nu-și fi vândut sufletul diavolului.

— Pentru că au oferit un post de contabil unui individ care a mai furat cândva un milion de dolari? Sigur. Dar de data asta nimeni n-a fost dat afară, fiindcă deșteptul care l-a angajat e chiar șeful companiei, care cică vrea să le mai acorde o șansă foștilor deținuți, i-a explicat polițistul, râzând. Dacă propunerea asta ar fi făcut-o vreun idiot de la resurse umane, ar fi fost dat afară în șuturi.

Jack a simțit disprețul în glasul polițistului.

— Au spus ce sumă a luat?

— Nu. Au zis că e o sumă neînsemnată și că nu depun plângere, dat fiind sfârșitul de care a avut parte individul.

— Au găsit ceva neobișnuit asupra cadavrului?

Întrebarea a fost întâmpinată de o tăcere apăsătoare.

— Cine ziceai că e clientul tău, Panetti?

— Știi foarte bine că nu dau nume. Jack se mândrea cu

faptul că nu-și dezvăluia niciodată sursele, iar calitatea serviciilor sale era pe măsura sumelor plătite de clienți. Dar, întâmplător, am niște bilete la Chicago Bears, la meciul de deschidere al sezonului, l-a ademenit el. Iar dacă îmi dai numele și adresele agenților de pază, o să văd ce fac și cu biletele la Super Bowl.

Carver și le putea permite.

Jack a auzit un mormăit la celălalt capăt al firului, dar știa că l-a prins în nadă.

— O să văd ce pot să fac. Dar n-ai aflat-o de la mine, a spus polițistul, închizând telefonul.

Stând în Buick-ul lui închiriat, Jack s-a rezemat de spătarul scaunului. Și-a ridicat privirea spre blocul unde locuise Davis

Silver – o clădire pătrată, din cărămidă roșie, ce nu se remarcă prin nimic deosebit. Și Jack crescuse într-un bloc asemănător.

Pe când se pregătea să iasă din mașină, a observat un alt vehicul parcat pe o stradă laterală al cărui șofer privea și el aceeași clădire. Ca să nu trezească suspiciuni, s-a dus la magazin și și-a cumpărat ceva de mâncare. S-a întors apoi la Buick-ul său cu plasa de plastic în mână și și-a desfăcut o cutie de cola, memorând numărul mașinii în timp ce sorbea din cola. S-a urcat apoi la volan, dar n-a pornit motorul imediat. Celălalt individ a ieșit din mașină și s-a îndreptat iute spre intrarea clădirii lui Davis. Avea în mână niște chei, dar a intrat exact în momentul în care poștașul ieșea din bloc.

Jack i-a făcut pe ascuns o poză, apoi a pornit mașina și s-a învârtit în jurul clădirii, trecând prin fața intrării acesteia exact în momentul în care individul a ieșit afară și s-a îndreptat spre mașina lui. Jack a mai dat o dată ocol blocului, dar când s-a uitat în locul în care fusese mașina, a observat că dispăruse.

A parcat Buick-ul și, ajungând în fața intrării, a citit numele proprietarilor scrise pe butoanele de interfon. V.

BERNSTEIN. A apăsat pe el.

— Cine e?

— Doamna Bernstein? Sunt un prieten al lui Davis și aș vrea să vorbesc puțin cu dumneavoastră.

Spera ca femeia care i-a răspuns să fie Viola, cea care îi prelua corespondența lui Davis când acesta era plecat, după câte îi spusese Brent.

Femeia i-a dat drumul fără să mai pună alte întrebări. Era hotărât să-i țină o prelegere despre securitatea clădirilor, pe care ea să o transmită mai departe administratorului - dar asta după ce termina ce avea de făcut. N-avea niciun rost să-și bată

singur cuie în tălpi.

CAPITOLUL 3

Anna a deschis un ochi și a văzut pe noptieră un pistol amenințător. Cum naiba luase viața ei această turnură cu totul neașteptată? Soarele pătrundea pe fereastră, scaldând totul într-o lumină roșiatică. Își simțea gura uscată, astfel că s-a ridicat în capul oaselor ca să se uite de jur împrejur.

Camera avea un aspect spartan, dar elegant – piese de mobilier solide, din lemn, sculptate manual, cearșafuri de culoarea vinetelor și un tablou singuratic ce înfățișa oceanul.

Vuietul aceluiași ocean a atras-o spre fereastră, unde a văzut o mare strălucitoare, scaldată, la orizont, într-o lumină de foc.

La nord, se zăreau crestele înzăpezite ale munților, cu aflorimente stâncoase, presărate de copaci cu crengile încâlcite, ce înconjurau acest golfuleț izolat. Și-a pus niște

haine, a dat la o parte dulapul gol din dreptul ușii și a pornit spre plajă.

Nici urmă de Brent Carver. Slavă Domnului!

Era mult mai solid, mai obraznic și mai tânăr decât se așteptase. Tatăl ei nu îi spusese niciodată de abdomenul plat și tare și nici de privirea pătrunzătoare, dar n-ar fi avut cum s-o facă, nu-i așa? Aseară, ochii îi trădaseră, pentru o clipă, o dorință întunecată și avidă, care o speriasse de moarte. De aceea intrase în panică și voise să fugă. Dar Brent nu se înșelase – Anna avusese nevoie de odihnă, iar el nu îi făcuse niciun rău.

Încă.

N-ar fi trebuit să vină. Durerea și nesiguranța o făcuseră să

se arunce orbește înainte, fără să-și conceapă vreun plan și fără să se mai gândească dacă s-ar fi putut duce în altă parte.

Dar după un somn binefăcător, având mintea limpede, realiza că ar fi trebuit să se ducă imediat la poliție, chiar dacă, în trecut, se lovise de suspiciunea și neîncrederea ei.

Preferase, în schimb, să fugă.

Iar acum se afla la capătul lumii - un loc atât de izolat și de îndepărtat, încât îi trebuise o zi întreagă să ajungă aici. Până și insulele pustii din mijlocul oceanelor erau mai accesibile. Călătoria o epuizase. Îi anulase capacitatea de a mai gândi. Iar durerea îi invada sufletul, revărsându-se asupra ei ca un șuvoi de sânge dintr-o rană adâncă. Trebuia să înțeleagă ce se întâmplă ca să preia din nou controlul asupra propriei vieți. A tras adânc în piept mirosul oceanului, încercând să-și regăsească echilibrul, dar n-a făcut altceva decât să trezească la viață amintiri pe care ar fi preferat să le uite. Măcar avea timp la dispoziție ca să-și adune forțele și să înțeleagă dacă

tatăl ei fabula, suferea de paranoia sau pur și simplu era un om necinstit.

Mirosul vag de iod se împletea cu briza sărată a mării. După o clipă, și-a scos sandalele din picioare, și-a ridicat fusta până la genunchi și a intrat în apă. Oceanul i-a sărutat pielea cu atingerea lui rece, trezindu-i la viață toți nervii toropiți până atunci de somn.

Nu mai intrase în apă din ziua în care aproape că se înecase.

Cândva, fusese o bună înotătoare, dar episoadele tragice din - viața ei - violul și tentativa impulsivă de sinucidere - îi frânseseră sufletul și o goliseră de sentimente. Astăzi, pentru prima oară, după atâta amar de vreme, voia să se afunde în apele reci ale oceanului și să scape de toate grijile ce-i

măcinau sufletul. Știa însă, dintr-o experiență amară, că totul avea să fie în zadar.

A ieșit din apă și și-a întors privirea spre cabana de lemn. Era mai mult o vilă decât o cabană, lucind în soare în culoarea mierii arse și situată mult deasupra nivelului mării, pentru a evita valurile înalte din timpul furtunilor – sau poate chiar un tsunami. Se pare că Brent Carver câștiga foarte bine din pictură. Ea știusese că îi plăcea intimitatea și își ascundea identitatea, trăind aproape ca un pustnic. Tatăl ei îi vorbise adesea despre el – plin de admirație – dar fără să i-l descrie cu lux de amănunte. Astfel că își conturase o imagine cu care se simțea în largul ei, creionându-l în minte ca pe un bărbat în vârstă, aproape fragil. Dar individul ăsta nu era deloc așa cum și-l închipuise ea. Nu era nici bătrân, nici cumsecade, nici fragil. Și nici încredere nu-i inspira.

Un vultur pleșuv a coborât din zbor pe creanga unui copac și o privea de sus, cu ochi amenințători, ce-i dădeau parcă de

înțeles că nu avea ce căuta acolo.

— De parcă eu n-aș ști asta! a spus ea.

— Vorbești singură?

A tresărit speriată. Brent Carver s-a ivit printre umbrele copacilor, mergând cu pași iuți și silențioși ca o pumă. Ea a rămas cu privirea ațintită asupra ochilor lui de un albastru intens, descoperind cu stupeoare cât de frumos era în lumina zilei. Era înalt și zvelt, cu un nas drept și arogant și trăsături aspre. Experiențele pe care le trăise lăsaseră urme adânci pe chipul lui, dar gropițele din obraji și strălucirea ochilor te făceau să-ți dezlipești cu greu privirea de la el. În plus, nu avea nici cămașă, expunându-și astfel bustul, cu pectorali și mușchi bine lucrați, la care se chinuise să nu se holbeze

îndelung cu o seară în urmă, în lumina lunii. Nu își imaginase niciodată că, în afară de bărbații din reclamele la lenjeria intimă masculină, ar putea exista și în lumea reală asemenea specimene.

Și-a mutat din nou privirea asupra chipului său. Păr blond, ars de soare și ud, obrazul neras, buza de jos plină, senzuală, care le-ar fi făcut pe femeile normale să saliveze de poftă. Ea nu era o femeie normală, dar inima a început să-i bată oricum ceva mai repede.

— Anna, a spus el, ridicând prudent o sprânceană.

Picăturile de apă străluceau ca diamantele pe pieptul lui. Pantalonii scurți, uzi, se lipeau de el ca o a doua piele, înotase. Ea și-a mutat din nou privirea, simțind cum obrații îi iau foc. Nu era genul ei. Fără doar și poate, nu era genul ei – dar reușise să-i stârnească simțurile, căci, deși se afla într-o situație-limită, era încă vie.

Nu se simțea deloc în largul ei în prezența lui Brent Carver.

Era al dracului de sexy. Respira testosteron prin fiecare por al pielii. Categoriec, nu era genul ei.

— Mi-am imaginat întotdeauna că ești de aceeași vârstă cu tata, a spus și el a ridicat din cealaltă sprânceană. Tata îmi vorbea despre tine în scrisori.

După ce fusese închis, își scriseseră în fiecare săptămână. Anii petrecuți în închisoare îl obligaseră să se maturizeze. Ea văzuse, cu durere, cum el își pierde spiritul copilăresc, chiar dacă greșeala prostească îi aparținea.

A simțit cum sentimentul de vinovăție îi copleșește sufletul.

Vinovăție, durere și regret mistuitor. A închis ochii și a încercat să evoce amintirile frumoase. Apoi și-a dres glasul:

— Mi-a spus cât de talentat ești. Mi-a spus că într-o bună zi

o să ajungi celebru.

— Celebru? Niciodată nu mi-am dorit să ajung celebru, i-a răspuns el, strângând din buze.

— Se pare însă că-ți plac atributele celebrității, a spus ea, arându-i cu mâna plaja privată și casa imensă.

— Întotdeauna am locuit aici.

Părea să scoată cu cleștele cuvintele de la el, de parcă ar fi uitat arta conversației.

— Tot ce mi-am dorit a fost o casă care să reziste în fața furtunilor.

— Aici ai crescut?

— Mda.

Anna s-a uitat de jur împrejur. Era frumos, dar...

— Nu te simți niciodată singur?

— Nu, la dracu'!

— Nu ți se pare puțin cam izolată?

— Se pare că nu e destul de izolată, i-a răspuns el,

încruntându-se.

Au! S-a întors cu spatele la el, încrucișându-și brațele.

— Îmi pare rău că ți-am picat pe cap.

El a făcut un pas spre ea – un singur pas, dar a fost suficient să-i trezească simțurile la viață. Mușchii picioarelor i s-au încordat, gata parcă s-o ia la fugă.

— Tatăl tău a avut dreptate când ți-a spus să vii la mine. Doar că nu prea reușesc să mă port frumos cu oamenii.

— Nu mai spune! i-a răspuns ea, cu vocea tremurând.

Virilitatea și asprimea pe care le afișa atât de ostentativ Brent Carver nu-i inspirau încredere. Acesta era și motivul pentru care ieșea cu indivizi ca Peter. Păcat că nici în ei nu se putea încrede.

— Probabil că am reacționat exagerat venind aici, a spus, îndepărtându-se de el.

Prezența lui o făcea să se simtă absurdă și irațională, iar ea nu era niciodată irațională. Era calmă și stăpână pe sine, deținând întotdeauna controlul.

— Faptul că ți-ai pierdut tatăl e un motiv suficient să reacționezi exagerat, a spus el, cu glas domol, îndulcit de simpatie, care o învăluia ca o mângâiere. După umila mea părere, cred că ai făcut bine că ai dispărut.

Tonul cu care a spus asta a făcut-o să-și ridice privirea spre el.

— De ce? I-a întrebat.

El s-a aplecat și a luat de jos o scoică albă. I-a mângâiat cu degetul suprafața netedă. În cele din urmă, i-a întâlnit privirea.

— Aseară am vorbit cu un prieten din poliție.

— Ai prieteni în poliție?

— Ciudat; nu-i așa?

Vântul i-a suflat părul în ochi. Nisipul i se lipea de picioarele goale. Arăta ca naufragiatul din imaginația oricărei femei. S-a aplecat și și-a luat telefonul; așezat pe un prosop, în spatele unui buștean.

— L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta? a întrebat-o; arătându-i ecranul telefonului pe care se afla fotografia unui bărbat zvelt și chipeș, cu părul scurt și negru, îmbrăcat într-un costum gri. Fotografia avea și ora când fusese făcută – cu cinci secunde înainte ca tatăl ei să-i lase mesajul în căsuța vocală.

— Nu. Cine e? I-a întrebat ea, dându-i înapoi telefonul cu degetele tremurând.

— Unul dintre indivizii care l-au urmărit pe Davis în stația de metrou, a răspuns el, punându-și prosopul pe umeri.

Celălalt purta o șapcă de baseball și ochelari și a fost mai greu de identificat. Asta e ticălosul care chiar a pus mâna pe tatăl tău.

— După mesajul pe care mi l-a lăsat, m-a mai sunat o dată, dar a închis imediat, a spus ea, simțind un nod în stomac.

— Probabil că i-au luat telefonul și acum știu că te-a sunat.

Și-a dres glasul, dar vocea i-a rămas la fel de răgușită. Imediat după ce-a fost făcută fotografia, a continuat el, tatăl tău s-a smuls din mâinile lui și a căzut sub roțile metroului care intra în stație.

Anna a devenit palidă ca ceara și s-a clătinat pe picioare.

Brent a prins-o de cot și a ținut-o cu putere ca să nu cadă.

Când a simțit că își revine, i-a dat drumul.

— Nu cred că a suferit. A murit pe loc, i-a spus el.

— Și asta ar trebui să mă ajute să mă simt mai bine? a ripostat ea, cu amărăciune în glas.

— Da, la dracu', sigur că ar trebui!

Anna și-a dus mâna la gura ca să-și înăbușe hohotele de plâns. Tatăl ei era mort și - indiferent cât rău îi făcuse în trecut și câte frustrări îi provocase - ea îl iubise întotdeauna. Lacrimi fierbinți i-au încețoșat vederea.

Minunat!

S-a întors cu spatele la el, trăgând adânc aer în piept și luptându-se din greu cu valurile copleșitoare de durere și emoție. De ce acum? De ce nu ieri, când fusese singură atâtea ore? De ce nu în pat? De ce aici, în prezența unui străin care fusese mai apropiat de tatăl ei decât fusese ea?

Brent nu a întins mâna către ea. A rămas pe loc, privind-o cum se frânge în mii de bucăți. Un individ sinistru și înspăimântător, dar suficient de inteligent cât să-și dea seama

că ea n-ar fi vrut s-o atingă, cu atât mai mult cu cât avea un trecut la fel de întunecat și zbuciumat ca și tatăl ei. Un punct în plus pentru Brent Carver.

Și-a șters lacrimile de pe obraji, cu privirea ațintită asupra valurilor care se spărgeau de mal. Se simțea la fel de goală și de pustie ca scoica din mâna lui.

— Trebuie să îl înmormântezi.

— Polițiștii investighează cazul. Anchetatorii or să vrea să mai țină un timp cadavrul.

A simțit că-i vine rău. A început să tremure de frig, în ciuda căldurii soarelui. Relația cu tatăl ei îi măcinase întotdeauna sufletul, sfâșiată fiind deopotrivă de dragoste și neîncredere. În liceu, scrisorile pe care i le scria tatălui ei deveniseră un stil de viață, un mod de a scăpa de realitate și de a prelua controlul asupra universului său. Când a terminat liceul și a plecat la facultate, scrisorile deveniseră deja o obișnuință, un soi de jurnal care o ajuta să meargă mai departe - o modalitate de

comunicare cu omul pe care îl iubea, dar în care nu va mai avea niciodată încredere. În cele din urmă, scrisorile nu-l mai avuseseră în centrul atenției pe tatăl ei, ci se focalizaseră asupra ei înseși, lucru pe care acum îl simțea ca pe o trădare. Scrisorile îi creaseră iluzia de apropiere. Știuse că totul era doar o iluzie, pentru că în momentul în care tatăl ei ieșise din închisoare, păruse un om complet străin. Și chiar dacă ea voise să refacă acea legătură, nu reușise niciodată să mai aibă cu adevărat încredere în el. Asta crease o prăpastie adâncă între ei, peste care tatăl său nu putuse niciodată să treacă, indiferent cât de mult ar fi încercat.

Iar acum era mort și - odată cu această tristă realitate - venea și dorința de a-i spăla imaginea pătată.

— Trebuie să mă duc la poliție și să le dau mesajul pe care mi l-a lăsat în căsuța vocală.

— Nu, a spus Brent.

— Trebuie s-o fac.

— Nu, la dracu'! E ultimul lucru pe care trebuie să-l faci, a insistat Brent, punându-și mâinile în cap, de parcă ar fi vrut să-și stăvilească frustrarea. Davis nu era genul care să te sperie fără motiv. Te-a iubit. Ești singura din lumea asta blestemată la care a ținut.

— Și atunci, de ce nu s-a abținut să nu pună mâna pe banii altora? a întrebat ea cu aceeași amărăciune în glas.

El a deschis gura să vorbească. Apoi s-a răzgândit.

— Uite ce e, Anna! a spus în cele din urmă, aruncându-i o privire încruntată. Polițiștilor nu le pasă *de ce* se întâmplă anumite lucruri, tot ce le pasă e să aplice nenorocitele alea de legi. Tatăl tău a spus că a transferat niște bani - nu știm nici măcar cui aparțineau banii ăia. Dacă nu avem dovezi, cum

crezi c-o să-i putem convinge că Davis a acționat împins de cele mai bune intenții?

Anna avea o senzație de greață. Știa foarte bine ce înseamnă ca autoritățile să te considere complice la o infracțiune. Țsta era un alt motiv pentru care mama ei nu-l iertase niciodată pe tatăl ei – pentru umilințele pe care le îndurase din partea poliției și a presei.

Acest gen de tratament aplicat de oamenii care ar trebui să te protejeze îți spulberă încrederea în justiție.

— Nu vreau să mai trec printr-un alt scandal.

— Cei de la care a luat banii o să încerce să-i recupereze. Iar dacă ne luăm după înfățișarea individului din metrou, n-au de gând să folosească metode prea ortodoxe.

Vântul i-a suflat din nou părul în ochi, iar el l-a dat nervos la o parte.

— Trebuie să găsim scrisoarea pe care ți-a trimis-o și s-o ducem apoi la poliție, a continuat el. Dacă mergem la ei fără să avem dovezile astea, n-o să-l facem decât să pară vinovat, iar tu s-ar putea să te afli într-un mare pericol.

Anna îl privea lung, simțind că e gata să se frângă în orice clipă. Dar nu doar ea suferea. Oboseala își spunea cuvântul și în cazul lui Brent, căci avea ochii roșii și încercănați. Nu prea dormise noaptea trecută.

— Ai vreo idee unde ar fi putut să trimită scrisoarea? a întrebat-o el, pe un ton mai calm acum.

— Acasă la mine? La școală? a răspuns ea, în timp ce creierul ei se activa încet.

— Trebuie să verificăm și acolo, deși presupun că și băieții cei răi o să facă același lucru.

— De unde să știe ce mesaj mi-a lăsat în căsuța vocală? a

întrebat ea, nedumerită.

— Mituind în stânga și-n dreapta, spărgând site-uri, a răspuns el, aruncând scoica în mare. Există modalități prin care îți pot asculta mesajele din telefon.

Iar criminalii păreau să le cunoască întotdeauna foarte bine.

Dinții ei au început să clănțâne.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea.

Era doar o simplă învățătoare. Fiica unui fost pușcăriaș.

— E-n regulă, a spus el, făcând un pas înainte, fără însă s-o atingă. Avea chipul lipsit de orice expresie, dar ardoarea ce i se citea în ochi le conferea o sclipire aparte. Atâta timp cât nimeni nu știe că te afli aici, ești în siguranță.

Dintr-un oarecare motiv, cuvintele lui de încurajare au

ajutat-o să-și revină, iar mintea ei a reluat încet problema.

— Când nu era acasă, o doamnă din bloc - Viola - îi lua corespondența. Să fi trimis scrisoarea pe adresa lui?

— Am verificat deja, a spus el, dând din cap. Dar spune că *tu* știi unde a trimis-o.

Ea avea senzația că o să-i explodeze capul din cauza presiunii la care o supunea. Își apăsă mâinile pe tâmpile.

— Poate acasă la mama? Sau la casa cea veche a bunicii? Dar pe aceea am închiriat-o unor studenți.

Bunica ei murise în urmă cu șase luni, lăsându-i ei proprietatea, la insistența tatălui său. Anna se dusese la înmormântare. Atunci fusese și ultima dată când îl mai văzuse pe tatăl ei în viață.

Nu fusese deloc o fiică bună.

Și-a încleștat maxilarul și a mijit ochii.

— N-am găsit nimic la mama când am ajuns ieri acolo, dar probabil că nu ajunsese încă. Sunt singurele locuri care îmi vin

acum în minte.

— Fă o listă! O să ne gândim la o modalitate de a le verifica, de la distanță, fără să ne expunem.

— Aș putea să sun la școală.

— Nu, nu da telefoane! a spus Brent, clătinând din cap. Nu vreau ca cineva să dea de urma ta în Bamfield. Și singura cale ca să ne convingem că oamenii spun sau nu adevărul este să vorbim cu ei față-n față. Cunosc un detectiv particular, la care am mai apelat și altă dată. L-am sunat azi-noapte și l-am rugat să verifice corespondența care vine pe adresa apartamentului lui Davis. L-am cerut să facă și niște săpături legate de compania unde a lucrat tatăl tău.

— Nu pot să stau aici toată viața și să aștept... a spus Anna,

clătinând din cap, secătuită de puteri.

— Lucrezi tot ca învățătoare? a mormăit el.

— De ce mă întrebi?

Se simțea descumpănită de faptul că Brent știa atât de multe lucruri despre ea. Anna, în schimb, nu știa mai nimic despre el, doar că era pictor și că fusese în închisoare. Deși poate că asta era suficient.

— Copiii sunt în vacanța de vară?

Ea a încuviințat din cap.

— Atunci, ai timp să te mai gândești.

În ochi îi citea răbdarea și o bunătate cu totul neașteptată.

— Poate că ar fi mai bine să nu te mai întorci niciodată, a continuat el, după o clipă de tăcere.

— Cum adică? a întrebat ea, încremenind șocată.

— Viața se mai schimbă uneori, i-a răspuns el, ridicând din umeri. Poți să dispari pentru totdeauna. O să-ți fac rost de o nouă identitate, o nouă slujbă. Nu ești *obligată* să te mai

întorci. E o variantă la care ar trebui să te gândești serios.

Dar avea responsabilități - o casă și o carieră pe care o iubea.

— Dacă fug, cei vinovați de moartea tatălui meu n-o să mai fie niciodată pedepsiți.

Pe chipul lui Brent nu se citea nimic.

— Dar dacă era tatăl tău? I-a întrebat Anna.

O expresie greu de descifrat a licărit atunci în ochii lui.

— În cazul ăsta, aș vrea ca ticăloșii să plătească cu vârf și îndesat.

— OK atunci, a spus ea, pornind spre cabana din lemn.

— Unde crezi că te duci?

— Acasă. În Chicago și Minneapolis.

— Nu! a strigat el și a scos un geamăt de frustrare. Iisuse Hristoase! Tu chiar nu mă asculți, a spus, prinzând-o de braț. Încă nu poți să te duci acasă.

— Cum adică *nu pot*?

A încercat să se elibereze din strânsoarea lui, dar era al naibii de puternic.

— Pentru că e o prostie să te arunci în gura lupului fără să...

— Nu-mi spune că sunt proastă! a strigat ea, zbatându-se cu furie și obligându-l să-i dea drumul.

— Atunci nu te mai purta ca atare!

Vocea lui a răsunat cu putere în golfuleț. Vulturul din copac și-a luat zborul, bătând din aripi dezgustat.

— Nu. Țipa. La. Mine! i-a spus ea, împungându-l cu degetul în piept la fiecare cuvânt rostit.

El s-a înfiorat la atingerea ei și i-a dat ușor mâna la o parte.

S-a aplecat deasupra ei, cu chipul schimonosit de furie. Ar fi trebuit s-o sperie.

De ce nu reușea s-o sperie?

— Îmi pare rău, a spus el, părând șocat de propriile sale cuvinte. Dar nu te poți duce acasă fără să-ți pui viața în pericol. Trebuie să înțelegi că aeroporturile și granițele țării sunt strict supravegheate și Anna Silver n-ar trece niciodată neobservată.

— Doar nu vorbim despre Watergate, a ripostat ea, clătinând din cap. Cu cine dracu' crezi că avem de-a face? a întrebat, încercând să treacă pe lângă el.

Toată povestea asta era o nebunie. Și el era nebun.

— Detectivul meu a verificat compania unde a lucrat tatăl tău - Fundația Holladay. Se ocupă cu strângerea de fonduri pentru veteranii răniți în război.

O, tată, te rog! Sper că n-ai jurat bani de la soldații răniți!

— Șeful fundației este fost militar și fost consilier la Casa Albă. Dacă e implicat în ceva necurat, atunci are foarte mult de pierdut.

Și are multe cunoștințe.

Gândul a făcut-o să se oprească în loc. *La naiba!* Dinții îi clănțăneau necontrolat. Era depășită de situație și asta i se părea ridicol.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Nu-i plăcea să ceară sfaturi. În special de la un fost pușcăriaș. Amicul tatălui ei. Nu-i plăcea că trebuia să se bazeze în totalitate pe el, dar habar nu avea ce să facă într-o situație ca asta.

— Lasă-l pe detectivul meu să-și focă treaba câteva zile.

Între timp, o să-ți fac rost de o identitate falsă ca să te poți întoarce în Statele Unite fără să cazi în mâinile băieților răi.

Tatăl tău ți-a spus că poți să ai încredere în mine, nu-i așa? a

Întrebat-o el, zâmbindu-i ca s-o liniștească.

Oboseala a părut să-i dispară ca prin minune, iar gropițele din obraji îl întinereau cu câțiva ani. Avea un farmec nebun în fața căruia nu aveai cum să rezisti. Privirea i s-a plimbat absentă pe trupul ei, încingându-i - fără voia ei - sângele în vine.

Și așa s-a trezit prinsă în mrejele unui alt vânzător de vise, cu vorba iscusită și mieroasă, la fel cum reușise tatăl ei s-o vrăjească pe mama ei după o altă ceartă legată de bani. Cu trupul și cu gropițele lui, Brent Carver era un pericol nimicitor pentru orice femeie suficient de proastă ca să se îndrăgostească de el. Dar în ciuda reacției instinctive a trupului ei în fața virilității lui aspre, ea era imună la farmecele

sale. I-a răspuns dând scurt din cap și s-a îndepărtat, lăsându-l pe plaja lui izolată, incredibil de frumoasă. Singur.

* * *

Brent a pornit motorul bărcii și s-a îndreptat spre gura golfului, pe lângă cabana situată pe creasta dealului, micșorând viteza sub șapte noduri ca să nu stârnească valuri. A ocolit câteva caiace și un barcagiu care se ducea la magazin și s-a îndreptat spre Centrul Maritim care se afla pe latura de est a golfului. A ancorat barca și l-a salutat din cap pe noul instructor de scufundări care îi luase locul fratelui său vara trecută, când acesta se îndrăgostise și fusese împușcat.

Brent nu știa care dintre cele două era mai gravă.

A străbătut cărarea presărată cu pietriș, trecând pe lângă un grup de elevi care cărau niște găleți grele, și a intrat în Centrul Maritim. A dat din cap către secretara care îl privea prudentă,

ca pe o adevărată belea, fără însă să cheme poliția. Se pare că lucrurile începeau s-o ia pe un făgaș mai bun.

— E înăuntru?

Ea a încuviințat din cap, iar la gestul autoritar prin care i-a dat de înțeles că poate să intre, Brent a trecut pe lângă ea, cu un scurt salut milităresc. A bătut la ușă, a intrat în birou, a închis ușa în urma lui și s-a rezemat de ea. Thomas Edgefield, directorul Centrului Maritim de Cercetări Științifice din Bamfield, și-a ridicat privirea din hârtiile lui și a căscat ochii mari.

— Vreau să-mi faci o favoare, a spus Brent, fără vreo altă introducere.

Thomas a ridicat din sprâncene. Înalt și uscățiv, părea un tip

moale, dar era înzestrat cu o voință de fier și dovedise atâta ardoare și încăpățănare să rezolve cazul morții soției sale și dispariția copiilor lui, încât Brent știa prea bine că nu era cazul să-l subestimeze. În plus, îi era și dator.

— Cu ce pot să te ajut?

— Am nevoie de una dintre cabanele tale. Pot să plătesc.

Thomas și-a trecut mâna prin părul tot mai rar, icnind ușor.

— Când?

— Acum?

Nu se putea obișnui cu prezența cuiva în casă. Anna ar fi în siguranță aici atâta timp cât nu-și spunea în stânga și-n dreapta numele real. Gândul l-a făcut să se încrunte. Ar fi trebuit să-i spună să înceapă să folosească un nume fals.

— Toate cabanele simt ocupate, a spus Thomas, strâmbându-se și clătinând din cap. Ne-au invadat toți profesorii de fiziologie din Canada, care au venit aici cu cățel, cu purcel, nu doar cu echipamentele de laborator. Parcă am fi

la Disney World.

— Rahat! a spus Brent, cu privirea ațintită în tavan.

— Pentru cine-ți trebuie? Fiindcă am o cameră liberă la mine acasă...

Aceași cameră pe care i-o oferise și fratelui mai mic al lui Brent, Finn, un băiețel firav de treisprezece ani, bătut până la sânge, atunci când Brent fusese arestat. Unele lucruri nu le poți răsplăti niciodată, iar grija pe care Thomas i-o purtase fratelui său mai mic era unul dintre ele. Sufletul i-a fost copleșit dintr-odată de sentimentul dezgustător al eșecului. Nu mai voia ca omul ăsta să facă întotdeauna curățenie în urma lui, nu mai voia să-l lase să-i îndrepte greșelile. Și, dacă se gândea mai bine, exista pericolul ca – în cazul în care băieții

cei răi ar fi găsit-o pe Anna – să-i facă rău nu doar ei, ci și altcuiva. Nu putea să-și asume acest risc. Nu putea, așadar, s-o lase pe Anna să stea singură acasă la Thomas. Odată cu dispariția lui Davis, ea devenise responsabilitatea lui. Fie că îi plăcea, fie că nu.

Somnul era supraestimat.

— Nu mai contează.

Thomas a deschis gura să-l contrazică, dar Brent a clătinat din cap.

— Las-o baltă! A fost o idee proastă, a spus el, apoi și-a dres glasul și a continuat: N-am apucat niciodată să-ți mulțumesc...

— Să-mi mulțumești? a întrebat Thomas, cu o privire nedumerită.

— Pentru că ai avut grijă de Finn cât timp am stat în închisoare.

A urmat o clipă de tăcere. Telefonul a început să sune, dar

Thomas l-a ignorat.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Brent. Ai făcut tot ce-ai putut ca să-l protejezi. După tot ce i s-a întâmplat Biancăi – glasul i s-a frânt vorbind despre prima lui soție, care fusese ucisă cu treizeci de ani în urmă –, am fost recunoscător că cineva s-a împotrivit violenței și i-a apărut pe alții. Aș fi vrut doar ca cineva să te salveze și pe tine...

Brent și-a pus mâinile în șolduri și l-a privit încruntat pe Thomas. Nu mai era băiețelul de șaisprezece ani speriat de moarte și nici nu venise să discute despre asta. Sincer să fie, își petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să uite moștenirea disfuncțională pe care o primise.

Thomas i-a evitat privirea, dar a continuat să vorbească:

— Să fiu sincer, m-am bucurat că mi s-a ivit ocazia să am grijă de cineva. Știu că sună cumplit, dar... a spus el, strângând din buze.

— Nu, înțeleg prea bine ce vrei să spui.

Uneori, după ce-ai pierdut totul, te mulțumești cu oricât de puțină mângâiere întâlnești în cale.

— Apropo, Laurei îi place tabloul, a spus Thomas încet.

Laura Prescott era iubita lui Thomas și avocata lui Brent. O aliată neobișnuită pentru un om ca el, dar o persoană cu suflet mare. Ca să-i mulțumească pentru ajutorul pe care i-l oferise anul trecut, îi pictase un tablou enorm care abia îi intrase pe ușă.

— Are vreun perete suficient de mare pe care să-l agațe? a întrebat el, deschizând ușa și ieșind din birou.

Thomas a izbucnit în râs, urmându-l în biroul secretarei.

— Dacă n-are, atunci o să-și facă o altă casă. E bine că nu se simte atrasă de...

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer.

— De foștii pușcăriași. Poți s-o spui, Thomas. Doar asta gândește toată lumea, a spus el, privind-o pe Gladys cu insistență.

Ea a scos un sunet dezaprobat și și-a întors privirea.

— Voiam să spun... de bărbații cu veleități artistice, a murmurat el în barbă, încercând să nu deconspire identitatea secretă a lui Brent. Oricum, întotdeauna am crezut că ceea ce ai făcut tu a fost mai degrabă un gest de autoapărare decât... Brent l-a întrerupt, ridicând mâna. Nu voia să vorbească despre asta. Thomas părea supărat, căci își dorea să spună mai mult, dar Brent nu căuta iertarea oamenilor. Și de când îl interesa părerea altora? Dar știa de când. Din primăvara

trecută, când Gina fusese ucisă, iar oamenii ăștia îl ajutaseră într-una dintre cele mai cumplite zile din viața lui.

— Ai de gând s-o iei de soție? I-a întrebat el pe Thomas.

Gladys și-a ridicat capul și ochii i-au sclipit. Dacă cineva merita să trăiască fericit până la adânci bătrâneți, acela era Thomas Edgefield.

— Crezi că ar trebui s-o fac?

— Sunt ultima persoană căreia să-i ceri sfaturi romantice, a răspuns Brent, râzând amar.

Thomas l-a condus afară și amândoi și-au ațintit privirea dincolo de golf, spre cealaltă parte a Bamfieldului.

— Mă gândeam la asta, dar... a spus el, înfiorându-se deodată și, în ciuda căldurii de afară, s-a cuibărit mai bine în puloverul cu anchior.

— E greu să te desprinzi uneori de trecut, a continuat Brent.

El înțelegea asta foarte bine.

— Dar dacă aduc ghinion?

Brent a strâns din buze, căci nu era oare acesta unul dintre motivele pentru care și el își păzea intimitatea cu atâta strășnicie? Nu o făcea pentru că nu i-ar fi plăcut oamenii - bine, nici nu-i plăceau prea mult -, ci pentru că se temea că prietenii, sau iubitele, ar fi sfârșit cu toții uciși.

Dar el își sacrificase sufletul cu ani în urmă și nu merita fericirea aceea. Thomas o merita.

— Dacă vreunul dintre noi merită dragostea unei femei bune, tu ești ăla, Thomas, sunt convins de asta, a spus el, îndepărtându-se, căci nu voia să se gândească la dragoste sau la consecințele pe care oamenii trebuie să le suporte când totul o ia razna.

* * *

Vancouverul era demn de renumele pe care îl purta. Avea deschidere la ocean, avea munți și destule restaurante orientale ca să satisfacă o hoardă de invadatori – avea tot ce își putea dori Rand, cu excepția unei femei brunete și mignone, în mâinile căreia se afla soarta lui.

Anna Silver îi dădea mari bătaii de cap. Dacă reușea să pună mâna pe plic înaintea lui, aveau să ajungă cu toții după gratii. Dar asta nu se va întâmpla.

— Ai văzut-o pe fata asta?

Tuturor celor care lucrau în regia de transport din Canada le îndrugase o poveste conform căreia poliția americană, din care făceau și ei parte și care nu avea jurisdicție în această țară, căuta o femeie care își răpise copiii. Era o modalitate prin care puteau câștiga simpatia lucrătorilor de sex masculin, dar trebuiau să fie foarte atenți ca să nu atragă atenția Agenției

Serviciilor de Frontieră din Canada.

Un mecanic plin de unsoare, care demonta motorul unui avion Cessna, a privit fotografia și, ezitând ușor, a clătinat din cap.

— Ai fost aici vineri noapte sau sâmbătă dimineață? și-a continuat Rand interogatoriul.

Omul a clătinat din nou din cap și s-a întors la treaba lui. Locul mirosea a ulei de motor, benzină de aviație, sudoare și corvoadă.

Rand a strâmbat, nemulțumit, din nas.

Petrie nu găsisese numele fetei pe nicio listă a pasagerilor de pe Aeroportul Internațional din Vancouver. Rand și Marco încercau să găsească vreo urmă pe la companiile care închiriau

mașini și aeroporturile regionale mai mici. Boundary Bay se afla la o azvârlitură de băț de aeroportul internațional, iar Rand simțea că acolo ar putea afla ceva. Din păcate, însă, nimeni nu le dădea nicio informație utilă.

Ar fi putut să se urce într-un autobuz și să se piardă în Vancouver. Șansele s-o găsească fără ajutorul operațiunilor bancare erau aproape nule.

S-a dus la ușa hangarului și a privit întinderea deltei care-i înconjura. Apoi l-a sunat pe Kudrow.

— Dă-mi ceva palpabil. Pierd aiurea vremea aici.

Nenorociții ăștia de canadieni nu știu nimic.

— Chiar am ceva, a spus Kudrow, iar Rand simțea

încântarea în glasul colegului său. Fosta soție a lui Davis - mămica Annei - locuiește în Victoria pe insula Vancouver.

Acolo a crescut profesoara noastră și tot acolo a comis și Davis infracțiunea lui.

Rand a simțit un fior străbătându-i șira spinării. S-a dus

acasă, carevasăzică.

— Poți să-mi dai și o adresă? a întrebat el, făcându-i semn lui Marco să se apropie, în timp ce memora adresa, apoi a închis telefonul. A intrat din nou în hangar și s-a îndreptat spre biroul directorului. Trebuie să ajungem în Victoria, i-a spus el.

Vreo șansă să ne ducă băieții tăi?

Mecanicul unsuros l-a urmat înăuntru și a ascultat conversația.

— Ați găsit-o pe fata pe care o căutați?

— Am făcut pe dracu' în patru și am reușit, i-a răspuns el, dăruindu-i un zâmbet onctuos. A fost văzută pe insula Vancouver.

Mecanicul i-a evitat privirea, iar Rand și-a dat seama că

idiotul îl mințise.

— Îți dublez suma pe care o ceri de obicei dacă putem pleca peste o jumătate de oră.

Auzindu-i oferta, ochii directorului au strălucit de încântare.

— Va poate duce Andy, băiatul ăsta.

— Îmi pare rău, șefu', dar trebuie să mai comand o piesă pentru Skyhawk.

— Dar n-ai spus că ai terminat?

— Tocmai am descoperit o crăpătură la elice și nu mai avem niciuna de rezervă în depozit, a răspuns Andy, retrăgându-se câțiva pași și refuzând să-i întâlnească privirea.

Rand și Marco s-au uitat unul la altul. Dacă ar fi putut să plece lăsând în urma lor un munte de cadavre, i-ar fi rupt gâtul individului ăstuia. Din păcate, însă, puseseră întrebări prea multor oameni și fuseseră surprinși de câteva camere de luat vederi. Dacă nu află nimic în Victoria, Rand avea de gând să se întoarcă aici și să-l convingă pe ticălosul ăsta să spună și ce

lapte a supt de la maică-sa.

— Peste cincisprezece minute pleacă un alt pilot spre Victoria via Nanaimo. Puteți să plecați cu el, a spus directorul, ieșind din birou și lovindu-și, în trecere, angajatul cu umărul. Rand l-a urmat, simțind cum îl cuprinde un val de adrenalină. Majoritatea soldaților dau înapoi atunci când trebuie să curme viața cuiva, dar pe Rand nu îl deranjase niciodată asta. Într-o zonă de război, e ușor să ascunzi o crimă, dar într-o lume civilizată este o adevărată provocare. Dar Rand nu-și făcea griji. Știa cum să scape și nici nu avea de gând să se lase vreodată prins.

CAPITOLUL 4

Katherine Plantain s-a îmbrăcat în grabă pentru micul dejun.

Și-a pus niște pantaloni noi din în, întrebându-se dacă băiatul vecinilor își adusese aminte să le tundă gazonul. S-a uitat la ceas – 6:50 a.m.

Hotărâseră să nu folosească telefoanele mobile în vacanță, dar muncise pe brânci să readucă gazonul la viață după ce Ed îi scosese toamna trecută una din azaleele la care ținea ca la ochii din cap. Toată munca ei se va duce pe apa sâmbetei din cauza unui telefon de treizeci de secunde. Ce naiba, doar n-o să îngăduie să se întâmple așa ceva! A activat telefonul și a văzut că avea un mesaj de la Anna.

A zâmbit, apoi a oftat. Gândul la Anna îi provoca întotdeauna o durere în suflet. O dezamăgise de multe ori și nu știa cum să se revanșeze față de ea sau cum să îndrepte lucrurile. Dar Anna nu-și dorea ca lucrurile să se îndrepte,

astfel că – de-a lungul anilor – afirmase, clar și răspicat, că nu avea nevoie de ajutorul mamei sale. Își croise o viață frumoasă în Statele Unite. Avea o carieră de succes, care îi oferea multe satisfacții. Cu excepția unui singur moment din viața ei, Anna era o persoană extrem de rațională și de echilibrată. Cu toții știau cine era vinovat pentru momentul acela.

Anna era foarte bine acum, și cumplit de independentă.

Katherine a dus telefonul la ureche și a ascultat mesajul. A simțit cum genunchii i se înmoaie. S-a prăbușit pe pat, de parcă mușchii i s-ar fi prefăcut în fum.

Davis a murit?

Se aștepta să se simtă ușurată, chiar fericită, dar în minte îl revedea stând în genunchi în fața ei în ziua în care o ceruse de

soție, îi vedea privirea plină de dragoste cu care îi cucerise inima deja furată în timp ce o ruga să se căsătorească cu el.

Ed și-a băgat capul pe ușă, făcând-o să tresară.

— Parcă am hotărât să nu folosim telefoanele? a muștrătat-o el cu asprime.

— Voiam să-i aduc aminte lui Nate să tundă gazonul.

Minciuna i-a scăpat de pe buze fără să se gândească prea mult. Se lupta să dea glas cuvintelor prin care să-i spună lui Ed că Davis murise, dar n-a putut să le rostească. Un val cumplit de durere a țintuit-o pe loc, prefăcând-o în stană de piatră. Buzele refuzau să se miște.

Avea nevoie de timp ca să proceseze informațiile, *apoi* îi va spune și lui Ed. Dar mai întâi, trebuia s-o sune pe Anna să vadă dacă se simțea bine.

El a strâns din buze.

— Bine, a spus Katherine, ștergând mesajul cu degetele tremurând și închizând telefonul. Nu-l sun, vezi? a continuat

ea, vrând să bage telefonul în buzunarul geamantanului.

Ed a clătinat însă din cap și a întins mâna.

— Dă-mi-l mie! Am hotărât să petrecem concediul fără tehnologia modernă.

Katherine a vrut să-și dea ochii peste cap, dar senzația de amorțeală punea tot mai mult stăpânire pe ea. O va suna pe Anna ceva mai târziu de la unul dintre telefoanele publice de pe vas.

— Bine. Dar dacă o să găsesc iarba m... moartă - a spus ea, pronunțând cu greu cuvântul -, o să comand un gazon nou când ne întoarcem acasă.

Ed a băgat telefonul în geanta lui, clătinând din cap.

— Cine s-ar fi gândit, când m-am căsătorit cu tine, că o să

devii atât de pasionată de grădinărit? a spus el, cuprinzându-i umerii cu brațul și sărutând-o pe frunte.

Ea s-a rezemat de el, sperând ca prezența lui s-o liniștească.

Dar n-a fost deloc așa. A simțit, în schimb, o durere neașteptată pe care nu i-o putea împărtăși celui care o salvase atunci când bărbatul pe care îl iubea îi distrusese viața pentru totdeauna. Moartea lui nu ștergea trădarea și nici suferința provocată, ci înfigea și mai adânc cuțitul în rană.

* * *

Sătulă să mai stea închisă în casă, Anna a luat niște bani și s-a hotărât să se ducă la magazin. Deși ciocolata nu avea cum să-i vindece rănilor, îi va conferi, măcar pentru un timp, o energie care nu era nici periculoasă, nici ilegală.

Realitatea morții tatălui ei începea s-o copleșească tot mai mult. Nu va mai avea niciodată șansa să micșoreze prăpastia

dintre ei. Nu va mai avea șansa să-l sărute și să-și ia la revedere de la el, spunându-i că-l iubește - că l-a iubit întotdeauna.

Simțea o gheară în inimă, care o durea îngrozitor.

Cerul era senin, de un albastru intens, iar frunzele copacilor printre care trecea, urmând drumul pe care venise aseară, erau de un verde pătrunzător, aproape impenetrabil. În aer plutea un miros amețitor de polen, de afine și fragi pârguiți.

Putea oare să fie în pericol într-un loc ca ăsta?

Ideea părea fantasmagorică. Dar și faptul că stătea în casa unui fost pușcăriaș părea la fel de fantasmagoric, încerca să nu se gândească la faptul că era obligată să se bazeze pe un om care-i inspira la fel de multă încredere ca și tatăl ei.

Brent nu era cel pe care se așteptase să-l găsească, și totuși era exact omul potrivit care putea s-o ajute în această situație atât de încurcată. Iar tatăl ei avusese încredere în el. Legătura dintre ei doi fusese extrem de puternică.

A trecut pe lângă postul Gărzii de Coastă, a cotit la dreapta și a străbătut pasarela din scânduri ca să ajungă la magazin, de unde voia să-și cumpere o băutură rece. Doi bărbați stăteau pe o bancă în fața magazinului și o priveau curioși. Un alt individ, îmbrăcat cu niște pantaloni negri bine călcați și o cămașă de uniformă albastru-deschis, o scruta cu ochii lui de culoarea cărbunelui. Avea un chip atrăgător, dar aspru. Anna i-a evitat privirea și a luat un coș de lângă ușă. Interesul bărbaților o scotea din sărite și le simțea privirea în ceafă, supărător.

Și-a umplut coșul cu chipsuri, ciocolată și fursecuri. Dar pentru că trebuia să dea dovadă și de maturitate sau, cel puțin, să se prefacă matură, a luat și niște pâine, brânză și pliculețe

de ceai. A scos apoi din congelator două bucăți de friptură și a ales doi cartofi mari și câteva buchete amărâte de broccoli. Ideea de a pregăti masa se împletea cu nevoia ei de a deține controlul. Brent nu o voia în casa lui, cum nici ea nu-și dorea să fie aici, dar putea măcar să-i arate puțină recunoștință pentru că n-o dăduse afară. Și pentru că n-o violase și nici n-o omorâse aseară în pat.

A strâns din dinți.

Se săturase să stea mereu cu ochii în patru în prezența bărbaților, să trăiască mereu cu povara trecutului pe umeri, zdrobind-o cu greutatea unei nicovale imense. După atâta amar de vreme, încă mai încerca să scape din ghearele trecutului. Ce trebuia să facă pentru a putea merge mai

departe? Pentru a se elibera de trecut?

Individul de la casă i-a înregistrat cumpărăturile.

— În vizită la prieteni?

— Îhî!

Îi citea curiozitatea în priviri, dar totul s-a oprit aici, căci individul n-a îndrăznit să mai pună și alte întrebări. O femeie mai în vârstă, care târa după ea o sacoșă de cumpărături prea grea ca s-o ducă în mână, și-a luat la revedere de la el. Văzând raftul cu băuturi, Anna a luat și o sticlă de vin, deși nu prea știa cum avea să se descurce cu toate cumpărăturile. Dar avea întreaga zi la dispoziție ca să străbată tot drumul până acasă la Brent, iar vinul o va ajuta să treacă peste momentul mesei fără să cadă pradă nebuniei. A plătit cumpărăturile și a cerut o cutie ca să care totul acasă.

A ridicat cutia și a ieșit afară. Golful era străjuit de căsuțe frumoase, profilate toate pe fundalul verde al pădurii omniprezente. O mulțime de bărcuțe erau ancorate la diverse

cheiuri și docuri, de toate formele și mărimile. Un hidroavion se legăna pe apă, iar un iaht elegant ieșea, pufăind, din golf, având la bord un grup de pescari, care zâmbeau larg, încântați și nerăbdători. Un colț de stâncă întunecat ce se înălța deasupra mării i-a spus că apele se retrăgeau în reflux, lăsând în urma lor mirosul proaspăt de alge - deloc neplăcut. Stele-de-mare imense, de mărimea unei farfurii, străluceau în adânciturile din stânci, iar printre scândurile docului se zăreau bancuri de peștișori.

Era un oraș frumos pentru un scurt popas.

Și-a rezemat cumpărăturile de balustrada docului ca să privească o focă ce se juca în apă, scoțându-și capul la suprafață ca apoi să se facă din nou nevăzută. Asta îl atrăsese

pe tatăl ei aici, în această comunitate atât de mică. Priveliștea și bunul lui prieten, Brent.

Poate că se simțea, în sfârșit, pregătită să accepte că undeva, în adâncul sufletului ei, era de fapt geloasă pe relația lor. O parte imatură a sufletului ei își dorea să fi fost la fel de apropiată de părintele ei ca și cel care îi fusese coleg de celulă. Faptul că ea era vinovată de prăpastia creată între ei nu o făcea să sufere mai puțin.

Durerea îi îneca sufletul în valuri, punându-i un nod în gât.

În ultimul timp, tot evitase să se întâlnească cu el. Îi spunea că avea treabă la școală și anula întâlnirile în ultimul moment. Oare îl pedepsea astfel în mod inconștient? Sau se temea că ar fi înțeles în cele din urmă ce i se întâmplase ei în răstimpul pe care el îl petrecuse în închisoare și ar fi recurs la un gest necugetat care l-ar fi aruncat din nou după gratii? Gânduri negre i se învălmășeau în minte. Ar fi trebuit să vorbească cu el. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu el.

Anna a tras adânc aer în piept și a încercat să alunge regretele. Oricum, n-aveau cum s-o ajute. Tatăl ei murise, iar ea trebuia să afle de ce.

Strigătul unui pescăruș a readus-o cu picioarele pe pământ.

Dincolo de apă se afla un mănunchi de clădiri impresionante, de toate formele și mărimile, printre care una în formă de scoică, așezată cu fața la mare.

— Acela e Centrul Maritim de Cercetări Științifice din Bamfield.

Anna a tresărit speriată. Nu și-a dat seama că nu mai era singură. Femeia mai în vârstă de la magazin stătea lângă ea și mângâia o pisicuță tărcată.

Anna a fost nevoită să-și dreagă glasul ca să poată rosti

câteva cuvinte.

— Pare impresionant.

— Chiar așa și este, a spus femeia, lăsându-și jos sacoșa de cumpărături și întinzându-i mâna Annei, după ce a tot mutat de colo-colo un buchet mic de lalele. Eu sunt Laura Prescott. Anna i-a strâns iute mâna. O barcă cu motor se apropia din cealaltă parte a golfului. A mijit ochii ca s-o vadă mai bine. Era Brent. A aruncat o privire spre cutia ei grea, plină de cumpărături, apoi - aplecându-se peste balustradă - și-a băgat două degete în gură și a fluierat cât a putut de tare ca să-i atragă atenția. Când el și-a ridicat ochii, Anna i-a făcut, disperată, semn cu mâinile. Toate privirile s-au ațintit asupra ei.

— Îl cunoști pe Brent Carver? a întrebat-o Laura.

— Da. Îmi pare bine de cunoștință, i-a răspuns Anna, luându-și cutia și coborând pasarela îngustă spre locul în care Brent își lega barca.

Când a ajuns în dreptul bărcii, el i-a luat cutia din mână cu o privire încruntată.

— Am destulă mâncare acasă, a spus Brent. Apoi a văzut cantitatea uriașă de ciocolată și a zâmbit, ceea ce a tulburat-o pe Anna. Urcă și pune-ți o vestă de salvare! a adăugat el, luând un tablou mare, învelit în hârtie. Trebuie să duc ceva la poștă.

A urcat apoi pasarela și i-a spus ceva femeii care o abordase câteva clipe mai devreme. Spre surprinderea Annei, Laura a coborât pasarela și s-a îndreptat spre barcă. Anna i-a luat plasa cu cumpărături și a ajutat-o să se urce.

— Niciodată nu mă învăț minte. De fiecare dată cumpăr mai mult decât pot să car. O să-mi iau o mașină, măcar pentru

partea asta a golfului, a spus ea, pufnind supărată și așezându-se pe una dintre banchete.

— Ești prietenă cu Brent? a întrebat Anna precaută, căci nu-l vedea luând pe cineva cu el dacă nu-i era prieten.

Laura a pufnit și zâmbetul ei dulce a devenit sarcastic.

— Nu chiar, a zis. Sunt avocata lui.

Anna a ridicat din sprâncene. Brent bătea acum cu putere în ușa unei clădiri mici și roșii de lângă magazin - poșta.

Individul în cămașă albastră, care stătea rezemat de balustradă, i-a spus ceva lui Brent. Schimbul de cuvinte nu părea deloc prietenos.

— Cum l-a văzut urcând pasarela, matracuca aia de dirigintă a poștei a încuiat ușa. Habar n-are ce înseamnă bunătatea sau compasiunea și nu le-ar recunoaște nici dac-ar mușca-o de fund, a mormăit Laura. Văzând privirea nedumerită a Annei, a adăugat: Brent nu prea are prieteni printre angajații de pe aici. Nici nu și-a bătut prea mult capul să și-i facă prieteni. Iar când

vine vorba de clientul meu, Cyrus Kaine nu ezită să-i întoarcă spatele.

Cyrus Kaine era, probabil, individul îmbrăcat în cămașa albastră, a bănuț Anna.

— Este căpitanul Pazei de Coastă, i-a explicat Laura, înghiontind-o pe Anna și clătinând ușor barca. Ar fi bine să nu ne răsturnăm, căci Cyrus s-ar putea să nu ne salveze dacă suntem cu Brent. Deși - a adăugat ea, cu ochii licărind veseli - pe tine s-ar putea să te salveze, pentru că are o slăbiciune pentru fetele frumoase.

Brent a străbătut pasarela cu chipul lipsit de orice expresie - doar ochii îi trădau furia pe care cu greu și-o stăvilea.

— Și tu cine ești? a întrebat-o Laura.

— Anna.

— Anna și mai cum? și-a continuat Laura tirul de întrebări, scrutând-o cu o privire pătrunzătoare care i-a înghețat sângele în vene.

— Anna Karenina. Las-o baltă, Sherlock! a spus Brent, sărind în barcă și punând tabloul lângă bancheta sa. Anna e prietena mea - și doar atât trebuie să știi, a adăugat el, cu un rânjet de pirat.

Din felul în care o spunea, îți crea impresia că erau iubiți, lucru cât se poate de firesc dacă ținem seama de faptul că stătea în casa lui, dar chiar și așa, ea s-a făcut roșie la față ca un rac.

— Vă cunoașteți de mult? a continuat Laura, cu un licăr în ochi, fără să se simtă descurajată de asprimea glasului său. Laura nu părea să se lase descurajată de prea multe lucruri, și-a spus Anna.

— De ani de zile, a răspuns Brent, părând el însuși surprins

de cuvintele care îi scăpaseră printre buze.

Credea că o cunoaște prin intermediul tatălui ei, și-a spus Anna. Privirea pe care Brent i-a aruncat-o i-a dat de înțeles că nu se înșela. Apoi o presimțire urâtă a făcut-o să se înfioare. Oare tatăl ei îi arătase colegului său de celulă scrisorile pe care i le scria fiica lui? Poate că nu-i spusese chiar totul părintelui ei, dar îi împărtășise oricum mai mult decât ar fi vrut să știe despre ea un om complet străin. În special, un fost deținut atât de seducător ca Brent.

Și-a ațintit privirea asupra oceanului în timp ce se îndreptau spre Barkley Sound.

Laura ținea strâns în mână buchetul de lalele, care nu aveau să reziste, probabil, la curenții creat de barca cu motor.

Călătoria nu era deloc lină, făcând-o pe Anna să se prindă cu ambele mâini de marginile bărcii. Trăise aproape toată viața în preajma mării, dar nu-i plăcuse niciodată să se plimbe cu barca. Au trecut pe lângă casa lui Brent, care - văzută de pe apă - părea realmente magnifică, și apoi au cotit și au oprit în fața unui doc construit la capătul stâncos al unui țărm izolat, deasupra căruia se înălța, pe creasta unui deal, o casă mult mai mică și mai modestă.

Brent a acostat și a legat barca.

— Nu știu de ce l-ai pus pe Finn să-ți refacă docul când nici măcar n-ai o barcă, a spus el.

— Poate că am vrut să mă bucur de compania decentă a fratelui tău, i-a răspuns Laura pe un ton malițios, făcându-l pe Brent să zâmbească.

— Dacă voiai să te bucuri de o companie decentă, n-ar fi trebuit să te muți în Bamfield.

— N-am știut că ai un frate, a intervenit Anna, surprinsă.

— Asta mă face să mă întreb câte lucruri nu mai știi despre ilustrul nostru căpitan de vas, a remarcat Laura cu subînțeles. Brent a luat din barcă sacoșa cu cumpărături a Laurei și i-a oferit-o cu o expresie crispată pe chip.

— Pentru asta, poți să-ți cari și singură cumpărăturile până sus, i-a spus, aruncându-i un zâmbet nu tocmai fermecător și sărind înapoi în barcă alături de Anna.

— Mda, ești rău până în măduva oaselor, i-a ripostat Laura. Dar ai grijă să nu care cumva să mai faci vreo faptă bună, c-o să-ți strici imaginea de băiat rău! a adăugat ea, urmărindu-i cu privirea până ce au dispărut după colț.

— Pare drăguță, a remarcat Anna.

Brent a mormăit ceva, apoi - părând să-și dea seama că

mormăielile și pufniturile nu fac parte dintr-o conversație normală – a spus:

— Laura nu locuiește de prea mult timp aici, dar fără ajutorul pe care mi l-a dat anul trecut, probabil că aș ispăși acum o altă condamnare pe viață pentru crimă.

— Altă condamnare? a șoptit ea cu vocea gătuită, de parcă s-ar fi înecat.

Dar el a auzit-o și a rămas tăcut.

— Pe cine ai ucis? l-a întrebat ea cu glas tăios.

Ochii lui păreau învăluiți într-un voal impenetrabil, iar pe chip nu i se citea nicio expresie.

— Pe tata.

* * *

Nu așa ar fi vrut Brent ca Anna să afle că dormea sub același acoperiș cu un criminal. De ce dracu' nu-i spusese

Davis? Nu că s-ar fi considerat nevinovat. Spre deosebire de 95 la sută dintre deținuți, el își asuma responsabilitatea pentru faptele sale. Deși, dacă ar fi să judecăm drept, în momentul comiterii crimei cei mai mulți dintre pușcăriași sunt atât de beți sau de drogați, încât nici nu-și mai amintesc ce-au făcut - nu mai pot sau nu mai vor să-și amintească.

El își recunoscuse însă fățiș crima. Și plătise cu vârf și îndesat. Întotdeauna va avea de plătit un preț pentru fapta sa.

— Pentru ce ți-a spus Davis că am fost închis? a întrebat el precaut.

Anna părea gata să se arunce din barcă. Ar fi fost bucuros să scape de ea, doar că Davis îi ceruse ajutorul, iar Brent își ținea întotdeauna promisiunile, chiar și pe cele făcute unei femei

care îl considera pe tatăl ei drept un hoț de rând, iar acum îl privea pe Brent ca și cum era un psihopat periculos. Îi venea s-o scuture puțin ca să-i bage mințile în cap, dar asta i-ar fi provocat, probabil, un atac de cord.

Anna strângea atât de tare marginile bărcii, încât i se albiseră articulațiile. Îl privea încruntată, cu ochii ei verzi ca mușchiul de pe trunchiurile pinilor.

— Mi-a spus că ai snopit pe cineva în bătaie, a răspuns ea în șoaptă. Dar nu mi-a spus niciodată că persoana aceea a și murit.

El și-a concentrat atenția asupra cârmei, îndreptând barca spre doc. Ce dracu' trebuia să spună acum? *îmi pare rău?* Era o formulă prea simplistă. Cuvintele nu aveau nicio valoare dacă persoana care le rostea nu-ți inspira încredere, iar Brent o avertizase deja să nu aibă încredere în el.

— Ce-ai făcut cu pistolul pe care ți l-am dat? a întrebat-o el.

Nările ei au fremătat, vechiul reflex de luptă-sau-fugi la

vederea unui prădător.

Mânia și scârba față de sine însuși – sentimente cu care era obișnuit și de care era sătul – îi pulsau acum prin vene. Acesta era motivul pentru care îi alunga pe oameni din viața lui.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, i-a explicat el cu răbdare.

Încerc doar să gădesc o cale prin care să te ajut să te simți în siguranță.

— L-am lăsat în dormitor, a recunoscut ea, cu glas stins.

— Dacă îl lași acolo, nu ți-e de prea mult folos.

— Păi, e clar că nu mă pricep prea bine cum să mă port cu foștii deținuți condamnați pentru crimă, i-a răspuns ea, cu ochii scăpărând scânteii. Va trebui să mă ierți pentru asta.

— Hei! i-a strigat el. Prefera s-o vadă mânioasă decât

însăimântată. Tu ai venit la mine, nu eu la tine, ai uitat?

— Nu știam că ești criminal.

Răspunsul ei i-a înghețat sângele în vene. Nu știa de ce cuvintele ei aveau un impact atât de copleșitor. O tăcere apăsătoare s-a așternut între ei și nimic nu părea s-o tulbure, în afară de zgomotul valurilor ce se spărgeau de barcă. Era atât de copleșitoare, că n-o mai putea suporta - tocmai el, un om care stătuse cândva șase luni în completă izolare și se bucurase de fiecare clipă. Ironia acestui fapt nu i-a scăpat.

— Tatăl tău te-a trimis la mine...

— Dar nici despre tata n-aș putea spune că inspira prea multă încredere, nu-i așa?

Cum de ajunsese în această situație atât de încâlcită, se întreba Brent. Trăia la capătul lumii și abia dacă răspundea la telefon - de vorbit cu oamenii nici nu se mai punea problema. Și acum făcea pe dracu' în patru ca s-o ajute pe fiica prietenului său cel mai bun - o femeie care nu credea în

nevinovăția unui om atât de cinstit, care refuzase chiar și să ia bani de la un ticălos bogat ca Brent. Și atunci de ce ar fi furat Davis de la altcineva? N-ar fi putut să facă asta.

Iar acum el trebuia să descâlcească ițele acestei povești atât de încurcate? Nici gând.

— De ce ți-ai omorât tatăl? I-a întrebat ea.

Durerea i-a sfâșiat sufletul. A închis ochii pe jumătate și a înghițit în sec. Se săturase să asculte predicile moralizatoare ale altora. Tăcerea lui a făcut-o să-și încleșteze gura. El a pășit pe doc și a legat barca, doar la câțiva pași de locul în care își ținuse tatăl în brațe în timp ce nenorocitul sângera de moarte. Amintirile l-au aruncat înapoi în timp cu o violență greu de imaginat. Vedea fiecare detaliu în parte. Simțea mirosul

înțepător de sânge. Vedea nedumerirea în ochii părintelui său, dar și privirea încețoșată de aburii alcoolului. Simțea neputința adolescentului care realiza cu disperare că tatăl lui era pe moarte, că frățiorul lui putea să aibă și el aceeași soartă, dar căruia nu-i stătea în putință să schimbe lucrurile.

Dragostea era un sentiment prea simplist față de ce simțise el pentru tatăl lui. Ura i-ar fi oferit o cale ușoară de scăpare dintr-o situație fără ieșire.

S-a întors în barcă și a pus tabloul și cumpărăturile Annei pe scândurile scârțâitoare ale docului, apoi a urcat din nou. Ea nu s-a mișcat. Lui nu-i păsa.

— Unde era mama ta? a întrebat ea.

Chipul ei își pierduse paloarea cadaverică, înlocuită de vâltoarea roșie a mâniei.

El se pregătea să se îndepărteze, dar întrebarea ei l-a făcut să încremenească în loc.

— A plecat când eram copil.

Își amintea perfect cum tatăl lui spunea că prefera să-i strângă de gât cu mâna lui pe el și pe fratele său, Finn, decât s-o lase pe mama lor să câștige custodia copiilor. Ironic, nu-i așa? Ca biletul norocos de loterie câștigat de un om mort.

A luat cutia cu cumpărături și a pus-o la subraț, urmărind-o pe Anna cum încerca în zadar, cu degete tremurătoare, să-și desfacă vesta de salvare. Apoi a ieșit din barcă împiedicat și el a prins-o de braț, ca să nu cadă în nas. Au fost amândoi conștienți de atingere, și Brent și-a simțit brusc pielea arzând, dar în privirea ei a văzut imediat aversiune. Era obișnuit cu privirile piezișe și șoaptele spuse pe la spate. Nu pretinsese niciodată că ar fi fost altceva decât era în realitate și nici nu avea de gând s-o facă acum. Dar undeva în adâncul sufletului

său își dorea ca lucrurile să fi fost cu totul altfel – un gând pe care îl alunga adesea, căci îi provoca prea multă durere. A lăsat tabloul și cutia cu cumpărături pe doc. A apucat-o de vesta de salvare și i-a desfăcut fermoarul. Apoi a aruncat vesta în barcă, în timp ce ea îl privea ca o pasăre de pradă, cu buza de jos împinsă înainte, într-o expresie bătăioasă.

Asta n-ar trebui să fie o problemă pentru el. Anna n-ar trebui să fie o problemă. Doar se pricepea atât de bine să se închidă în cochilia lui pentru ca nimeni și nimic să nu-l atingă. Numai așa reușise să supraviețuiască atâția ani într-o instituție unde ți se spune când să mănânci, când să dormi sau când să te speli. Unde nu ai voie să te uiți în ochii cuiva mai mult de o fracțiune de secundă, dar unde nu trebuie niciodată să-ți întorci ochii când cineva te privește cu insistență. Unde nu ai voie să te uiți la lucrurile cuiva și nici să le atingi sau să le răspunzi gardienilor – asta dacă nu vrei s-o sfârșești snopit în bătaie.

Și cu toate astea, acum nu mai reușea să alunge sentimentele pe care i le stârnea această *fetișcană*.

Poate pentru că - prin intermediul scrisorilor pe care i le scrisese tatălui ei - se îndrăgostise puțin de ea pe când era doar o adolescentă care se confrunta cu o situație fără ieșire. Iar acum avea nevoie de ajutorul lui chiar dacă nu-l voia, iar el ar fi preferat să se arunce de pe o stâncă în vârtoarea apelor decât să aibă de-a face cu ea.

În timp ce pe chipul ei se succedau rapid o mulțime de emoții, el încerca să îndeplinească imaginea reală a acestei femei cu portretul imaginar pe care și-l conturase cu mult timp în urmă. Anna Silver... în toți anii petrecuți în închisoare, așteptase cu nerăbdare să primească vești despre ea, se

bucurase de realizările ei și își dorise cu ardoare s-o ajute să treacă peste acea încercare grea pe care destinul i-o așezase în cale. Ea avusese toate experiențele adolescenței de care el nu se putuse bucura, toate bucuriile și necazurile vieții petrecute dincolo de gratiile închisorii. Tot ce avusese el fuseseră o cutie de vopsele, patru pereți și, mai târziu, un om căruia îi plăcea să vorbească despre fetița lui.

Ar fi bine să scape de această Anna Silver – de adevărata Anna Silver, care îl judeca cu multă asprime. Doar că sentimentele pe care le nutrea pentru ea și care îl ajutaseră de atâtea ori să supraviețuiască într-o lume ostilă ca închisoarea îi frângeau acum sufletul.

— Uite ce el a mormăit el, văzând-o că refuza să se urnească. Nu trebuie să stai aici.

Ea continua să-l privească înspăimântată, de parcă avea s-o căsăpească chiar atunci pe loc. Dar crima pe care el o comisese cândva, ca și viața lui, nu o priveau pe ea. Ar trebui

să-i fie recunoscătoare că încerca s-o ajute. Situația îl scotea oricum din minți.

— Am un prieten la care poți să stai dacă asta te face să te simți mai bine, a continuat el. E un om în vârstă și respectabil, care n-o să-ți taie gâtul dacă o să-l scoți din sărite.

Îl dureau dinții de cât de tare își încleștase maxilarul. De ce trebuia să-i înghită toate acuzațiile pe care i le arunca în față? Pentru că o merita – i-a șoptit o voce lăuntrică. Își merita pedeapsa.

— Am fost condamnat pentru crimă, e adevărat, i-a spus el.

Înțeleg că asta te sperie. Dar ce zici de individul din fotografia făcută în stația de metrou? Pariez pe ce vrei că și el e un criminal. Și încă unul cu grad militar.

Cuvintele lui au făcut-o să tresară. Brent știa că Anna suferea din cauza morții tatălui ei, dar nu avea nici timpul, nici răbdarea de a-i alina rănile. Nu mai era un copil.

— Nu pot să fac nimic ca să-mi schimb trecutul, a continuat el, întorcându-se spre casa pe care o ridicase din cenușa copilăriei sale distruse. Nu mai pot să fac nimic nici pentru Davis, decât doar să te ajut să descâlcești ițele încurcate ale acestei povești. Dar dacă nu vrei ajutorul meu - a adăugat el, aruncându-i o privire peste umăr și văzându-i freamătul lăuntric în ochii verzi ca pădurea - atunci e treaba ta. Poți să pleci când vrei.

Și s-a îndepărtat. Căci nu avea nevoie de aprobarea sau iertarea Annei Silver. Nu voia decât să-l lase dracului în pace.

* * *

Brent Carver era un ucigaș.

La dracu', oare ce credea că făcuse? Doar nu furase banii dintr-o pușculiță! Părea un om periculos. Cu ochii și trupul lui, inspira groază, fără doar și poate.

Dar ea nu simțea primejdia în compania lui.

De ce și-ar ucide tatăl un băiat? Ar fi putut oare să fie un accident? Să fi fost vorba de sinucidere asistată? Dar felul în care Brent spusese că „a fost condamnat pentru crimă” sugera un lucru și mai înspăimântător. Fusese beat sau drogat? Fusese un gest de autoapărare? Sau un act premeditat?

Anna nu știa ce să facă.

Își strângea pumnii așa de tare, încât unghiile îi pătrundeau adânc în carne. Briza mării bătea cu atâta putere, că abia mai reușea să-și păstreze echilibrul. Putea oare să stea sub același

acoperiș cu un om care curmase o viață? Care își ucisese propriul tată?

Stătuse deja.

Venise la el în toiul nopții și îl luase prin surprindere. Și deși era gol pușcă și avea un pistol, nu îi făcuse niciun rău. Se purtase grosolan cu ea până își dăduse seama că nu reprezenta un pericol pentru el, apoi adoptase o atitudine ceva mai civilizată.

Oare tatăl ei i-ar fi sugerat să-i ceară ajutorul lui Brent dacă n-ar fi fost un om bun? Împărțiseră celula timp de cinci ani. Poate că reușești să-ți ascunzi adevărata față vreme de câteva săptămâni sau chiar luni, dar poți oare s-o faci timp de 1800 de zile? Deși tatăl ei nu se putea lăuda că ar fi un bun cunoscător al oamenilor, cum nici mama ei nu era renumită pentru asta. Anna își iubea părinții, dar amândoi îi zdruncinaseră încrederea în adolescență. Și, odată ce ți-ai pierdut încrederea în cineva, e pe veci pierdută.

Din scurta lor conversație, Laura părea să aibă încredere în Brent. Și chiar dacă petrecuse doar câteva minute în compania ei, Laura îi crease impresia unei femei inteligente și raționale. Algele se legănau ușor în bătaia valurilor, o întindere de franjuri verzi și deși, iar mișcarea lor blândă o liniștea. A făcut câțiva pași pe doc, apoi a coborât pe nisip. Stomacul îi chiorăia de foame. De câteva zile bune, mânca doar pe fugă, dar nu de mâncare avea nevoie, ci de răspunsuri. Brent Carver nu avea de gând să-i ofere vreunul, așa că trebuia să le găsească singură. A continuat să meargă, pășind cu greutate, și a urcat încet treptele spre casă. Și-a aruncat sandalele din picioare și a intrat desculță înăuntru. S-a uitat în jur cu alți ochi.

Aceasta era casa unui criminal.

O casă spațioasă și luminoasă. Fără mobilă multă și imaculată. În închisoare căpătase oare deprinderile astea? O casă încăpătoare și aerisită, caracterizată printr-o frumusețe naturală. O reacție de împotrivire față de celula din închisoare - mică, îngustă și urâtă.

Gândul i-a zburat la apartamentul mic și mohorât al tatălui ei. Își găsisese izbăvirea când i se oferise o funcție de răspundere, când oamenii îi acordaseră din nou încrederea lor. Ce se întâmplase între timp și de ce se schimbaseră lucrurile? spunea oare adevărul atunci când susținea că era victima unei înscenări?

Gânduri contradictorii legate de moartea tatălui său îi tulburau sufletul. Era el o victimă sau un infractor? Răspunsul - indiferent care ar fi fost el - o înspăimânta. Nu voia să se trezească în mijlocul altui scandal, nu voia să se bazeze pe ajutorul acestui străin care-i inspira atâta teamă. Dar dacă tatăl

ei îi spunea adevărul? Dacă cineva îl urmărise cu adevărat, înfricoșându-l atât de tare încât căzuse sub roțile metroului? Nu merita oare să i se facă dreptate? Băieții cei răi n-ar trebui să scape basma curată. Dar acest raționament o transforma într-o ipocrită de cea mai joasă speță, căci nici ea nu își denunțase agresorul. Se temuse prea tare de consecințe. Anna a simțit un nod în stomac.

Și-a plimbat mâna pe suprafața netedă a mobilei de bucătărie. Bucățile de carne pentru friptură se dezghețau pe o farfurie. Toate celelalte cumpărături erau deja puse la locul lor în dulapuri și în frigider. Nimic nu se afla pe masă sau pe dulapuri. Nu existau resturi menajere care să aștepte să fie aruncate la gunoi. Nu se vedea niciun plic sau vreun fluturaș

publicitar din cei pe care îi găsești zilnic în cutia poștală.

Ar putea fi folosită pe post de *show home2*, și-a spus ea.

Nimic nu trăda nici măcar o fărâmă din personalitatea celui care locuia aici și poate că acesta era un semn că ar trebui să plece din casa asta cât mai repede cu putință. Și-a turnat apă într-un pahar și a băut-o lacom. Apoi a pășit agale prin living, unde - deasupra șemineului - trona un tablou imens.

Aici era cu adevărat emoție.

Era un tablou cât se poate de simplu: trei fâșii de culoare - nisip alb, de culoarea oaselor, oceanul de un purpuriu granulat și cerul albastru-verzui. Marea părea calmă, învăluită însă într-o liniște aparentă, amenințătoare, într-o energie aproape tangibilă.

Avea și ea un tablou pictat de Brent - un dar de la tatăl ei.

Atârna deasupra patului ei, blând și liniștitor ca un cântec de leagăn. De câte ori îl privea, îi dădea un sentiment de vacanță, și îi ținuse tovărășie în multe nopți singuratiche. Cel de aici, de

deasupra vetrei de piatră, vorbea despre o furtună iminentă, despre o furie gata oricând să izbucnească și să distrugă totul în calea ei.

A simțit cum un fior îi străbate tot trupul.

Și-a continuat explorările, căutând un indiciu care să-i dezvăluie adevărata personalitate a lui Brent. Ceva substanțial. Ceva care să-i insufle încredere. Pe peretele din care coborau treptele atârna un televizor imens cu ecranul plat. Mobila închisă la culoare – canapele albastru-închis, presărate cu perne negre – era tipic masculină. Aproape toate piesele de

2

Model de case folosit pentru proiectele de construcție menit să ilustreze spațiul de locuit și facilitățile aferente.

mobilier erau făcute din lemn șlefuit, oțel inoxidabil sau sticlă.

Nimic nu-i dezvăluia adevărata personalitate a lui Brent Carver, cu excepția tabloului de pe perete care trăda freamătul lăuntric al autorului.

Toate aceste structuri rigide contrastau puternic cu pasiunea pe care o vedea în picturile lui. La fel cum indiferența pe care o afișa cu atâta ostentație se războia cu focul din priviri. Ce însemna asta? Că reușea să-și controleze sentimentele? Că purta o mască? Ce ascundea oare?

Dar ce o privea pe ea?

Se lăuda cu instinctul ei de autoconservare, căruia îi dădea întotdeauna ascultare – acesta era și motivul pentru care îi dăduse papucii lui Peter. O îngrijora faptul că în prezența lui Brent, instinctul ei, care ar fi trebuit să-i trimită semnale de alarmă zgomotoase ca niște sirene, amuțea parcă dintr-odată.

Durerea îi amorțise oare simțurile și instinctele? Chipul lui frumos și trupul perfect îi luau mințile și o orbeau, făcând-o să

nu mai vadă realitatea? De ce nu simțea pericolul în prezența lui?

De ce își omorâse Brent tatăl? Probabil că se întâmplase ceva cumplit, dar ce anume?

Și faptele tatălui ei o aduseseră în pragul disperării, dar niciodată nu dorise să-i facă rău. Gândurile și întrebările fără răspuns îi învâlmășeau acum mintea și sufletul.

Ce trebuia oare să facă - să stea sau să plece?

Unde să plece?

Nu știa, dar acesta nu era un motiv ca să stea cu mâinile în sân. Nu voia să devină victima lui Brent doar pentru că nu avea alternativă. Dar nici nu voia să fugă ca o bezmetică și să cadă sub roțile unui metrou.

Lacrimile amenințau să-i brăzdeze obraji, dar a reușit să și le stăvilească.

A zărit trei fotografii în rame groase de argint, așezate pe șemineul mare din piatră. S-a dus acolo și le-a privit cu atenție.

A simțit un nod în gât.

Într-o fotografie alb-negru, doi băieți se prosteau în fața aparatului. Brent - foarte tânăr și slab, cu o expresie poznașă pe chipul lui atât de frumos - se strâmba la fotograf. Îl ținea de cap, ca luptătorii de wrestling, pe un băiat mult mai mic decât el. Acesta - probabil fratele lui, dat fiind că semănau - era surprins cu limba scoasă, luându-se la trântă cu fratele său mai mare. Fotografia întruchipa imaginea inocenței și a fericirii adolescente, într-o altă fotografie, l-a văzut pe tatăl ei, care făcea un înger de zăpadă în nisip. A luat poza și i-a privit - printre lacrimi - chipul frumos și surâzător. Nu-l mai văzuse de mult atât de fericit. Cea de a treia fotografie înfățișa o

adolescentă, cu un aer timid, cu părul scurt și negru și un zâmbet fermecător.

— Aia e Gina.

Auzindu-i vocea, a tresărit speriată, cât pe ce să scape fotografia din mână.

— Ne-am iubit în copilărie, a spus el, pe un ton aspru.

Atmosfera a devenit dintr-odată apăsătoare, încărcată de sentimente și trăiri copleșitoare.

— Mai păstrezi încă fotografia ei? Probabil că ai iubit-o foarte mult.

— M-a așteptat să ies din închisoare, a spus el, cu ochi goi.

Glasul cu care a rostit cuvintele te ducea cu gândul la o tragedie cumplită.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Anna, privind fotografia și încercând să se pregătească pentru ce era mai rău.

— A fost omorâtă. Primăvara trecută. Am rupt relația cu ea pentru că voia lucruri pe care nu i le puteam... S-a oprit ca să-și dreagă glasul. În fine, s-a încurcat cu altcineva și a murit din cauza asta, a continuat el, cu o expresie întunecată pe chip. Toți oamenii din jurul meu au de suferit. Poate că ar fi mai bine să pleci.

Un fior i-a străbătut Annei trupul. Bărbatul ăsta era primejdios fără doar și poate. Făcuse o crimă. Oamenii din preajma lui aveau parte de morți violente. Tăcerea ei era la fel de apăsătoare ca o condamnare și Brent s-a crispat de durere. S-a întors, cu gândul să plece.

— Ce s-a întâmplat cu fratele tău? a întrebat Anna.

Trebuia să știe ce se petrecuse cu băiatul care părea atât de plin de viață în fotografie.

— Te referi la sigura persoană rămasă în viață dintre cele

din poze, nu?

— Și tu ești în viață, i-a răspuns ea.

Peste ochii lui s-a așternut un vâl.

Și asta învățase în pușcărie? Să nu-și dezvăluie nimic din tainele sufletului? Să se retragă în mintea lui, unde nimeni nu-l mai poate atinge? Dar și ea învățase trucul ăsta.

— Finn și-a găsit fericirea în dragostea unei femei cumsecade, a spus el, schițând din colțul gurii un zâmbet cinic.

Zâmbetul spunea că Brent nu crede în dragoste. La fel ca și ea.

— Crezi că vei reuși vreodată să fii fericit? Fericit cu adevărat?

Până acum câteva zile, Anna crezuse că e fericită. Acum nici nu mai știa ce înseamnă acest cuvânt. Moartea tatălui ei îi arătase toate liniile de fractură ale vieții ei, linii care apăruseră odată cu arestarea și aruncarea lui în închisoare.

Zâmbetul lui a devenit glacial.

— Am un cont gras în bancă și cea mai frumoasă priveliște din lume, i-a răspuns. De ce n-aș fi fericit?

— Țsta nu e un răspuns, a spus ea, atingând ușor cu degetul obrazul fetei din fotografie, iar gestul ei l-a făcut să tresară. Ai o altă prietenă?

Criminal sau nu, nu voia să-i strice relațiile. Prezența ei aici complica lucrurile și n-ar fi vrut să-i provoace alte suferințe, după cele îndurate deja.

— O, Doamne, nu! Prefer propria mea companie, i-a răspuns el, scoțând o bere din frigider. Te-ai hotărât să rămâi? a întrebat-o pe un ton cât se poate de indiferent, de parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin spatele drept și rigiditatea umerilor

săi spuneau însă altă poveste.

Ținuse la tatăl ei. O iubise pe fata aceea, Gina, și îl iubea pe fratele lui mai mic.

Asta era suficient.

— Deocamdată, a răspuns ea.

CAPITOLUL 5

Katherine se pregătea să servească mingea de volei. Ed o privea încurajator – sau probabil că asta credea el. Ea însă îi simțea privirea cumplit de apăsătoare. Pantalonii ei scurți erau prea mulați, părul îi intra tot timpul în ochi, iar Davis era mort.

Anna nu răspundea la telefon. Katherine o sunase de două

ori și îi lăsase și un mesaj. Acum trebuia să-i spună lui Ed. Doar că atunci va trebui să-i spună și că îl mințise, iar minciunile erau singurul lucru pe care el nu îl tolera niciodată. Era prinsă în capcana propriei ei duplicități și nimeni nu știa mai bine decât ea câtă durere provoacă minciunile.

Katherine crescuse într-o familie în care tatăl o înșela adesea pe mamă. Davis, cu firea lui romantică, încercase să-i demonstreze că nu o va trăda niciodată. Dar în schimb furase și fusese prins și arestat. N-ar fi trebuit să se îndrăgostească de el, dar o făcuse. Și plătitese un preț imens – și ea, și Anna.

A aruncat mingea peste fileu și a marcat un punct.

Adversarii lor erau soții Montgomery, pe care îi cunoscuseră cu o zi în urmă, la micul dejun. De atunci, începuseră să petreacă timpul împreună. Harvey era în regulă, dar Barb, soția lui, nu prea era pe gustul lui Katherine. Făcea totul cu o atitudine competitivă care o scotea din sărite.

Trebuie neapărat să vezi piramidele înainte să dispară.

Mda, sigur, ar fi drăguț!

Katherine a lansat un as. Harvey era de treabă, dar își purta Rolexul cu nepăsarea relaxată a celor putred de bogați, iar genul acesta de bogăție o călca pe nervi. Îi aminteau de Davis, care îi spunea mereu că într-o bună zi o să-i aștearnă lumea la picioare. Brusc, și-a simțit gura uscată. Nu îl interesaseră niciodată aparențele și nici dacă ea mânca două gogoși la micul dejun în loc de un bol cu cereale, dar voia să-i dăruiască diamante.

Trăiseră de azi pe mâine. Plăteau cu greu ipoteca pentru casă și reparațiile mașinii, luptându-se s-o trimită pe Anna la o școală decentă. Doamne, ce-l mai bătuse la cap! Katherine se întreba uneori dacă nu fusese vina ei, dacă nu cumva Davis

furase banii ca să n-o mai audă cicălindu-l.

Bietul Davis!

— Hai, iubito! a îndemnat-o Ed.

Cuvintele lui au readus-o în prezent. Și-a șters fruntea de sudoare și a aruncat mingea, dar s-a dus aiurea. Ed a privit-o pentru o clipă cu mânie, dar a reușit să-și ascundă furia. Firea lui competitivă începea s-o irite. După opt ani de căsnicie, ar fi trebuit să se obișnuiască cu asta.

Harvey a aruncat mingea spre ea, iar Katherine i-a pasat-o cu o lovitură ușoară. Barb i-a blocat traiectoria, parând-o și trimițându-i-o direct în față. Nasul i-a explodat de durere.

— Scuze, a spus Barb.

Katherine și-a acoperit fața cu mâinile și a simțit cum cineva o ia în brațe.

— Te simți bine, iubito? a întrebat-o Ed.

Ed - întotdeauna Ed.

Nasul o durea cumplit, dar a încuviințat din cap.

— Stai să mă uit puțin la tine... a spus Ed, ridicându-i bărbia.

Ea s-a supus, fără tragere de inimă. Ed încerca doar s-o ajute. Oamenilor le place în general să li se dea atenție și să se agite toți în jurul lor.

— Nimic de lucru pentru Malcom, asta e sigur, a spus ea.

Malcolm era fiul ei vitreg, neurochirurg în Seattle, cu un ego pe măsura reputației sale.

Ed a sărutat-o pe obraz și a aruncat mingea adversarilor lor.

Nu-i plăcea să piardă.

Harvey a prins mingea și a ridicat-o.

— Te simți bine? Vrei să ne oprim? a întrebat-o.

Întrebarea lui i-a luat prin surprindere pe Barb și Ed, care n-

ar fi acceptat nici în ruptul capului să întrerupă partida. Jucau până la ultima suflare.

— Mă simt bine, mulțumesc, i-a răspuns Katherine, cu un zâmbet.

Apoi a luat poziție de atac, căci nu avea de gând să se lase bătută de cineva care se bucura de durerea altcuiva. Dacă va reuși să nu se mai gândească la trecut, totul va fi bine. Nu-și dezlipea ochii de la Barb. Katherine nu uita și nici nu ierta cu ușurință, lucru care o transforma, probabil, într-o persoană rea. Dar viața încetase să mai fie senină și frumoasă din ziua în care Davis fusese arestat, iar ea supusă ore în șir unui interogatoriu ce părea să nu se mai sfârșească, într-un sediu oribil de poliție, alături de prostituate și toxicomani.

Poate că dacă reușea să vorbească cu Anna, nu se va mai simți atât de răvășită de moartea lui Davis. Cine s-ar fi gândit că - după toți acești ani - mai putea încă s-o facă să sufere?

* * *

Rand trecea încet în revistă corespondența. Fluturași publicitari, o fișă pentru citirea apometrelor, un extras de cont pe care l-a băgat în buzunar ca să-l studieze cu mai multă atenție ceva mai târziu și câteva scrisori de la niște organizații caritabile care cereau donații. Niciun plic care să pună capăt acestei situații de rahat.

Marco a coborât scările, clătinând din cap. Ce noroc pe soții Plantain că se aflau într-o croazieră în Alaska, lucru pe care Petrie îl descoperise intrând în conturile lor de e-mail! Rand și Marco nu se puteau lăuda că erau la fel de norocoși, căci Anna nu era nici acolo.

Cineva, probabil vreun vecin binevoitor, adunase corespondența și o lăsase pe măsuța de lângă ușa de la intrare. Trebuiau să fie cu mare băgare de seamă în cazul în care cineva ar fi intrat pe neașteptate și i-ar fi surprins în casă – asta dacă persoana respectivă nu era cumva Anna. Ea putea să apară în orice clipă, iar prezența ei l-ar fi extaziat.

Lui Rand îi trecuse prin minte că – dacă știai oamenii potriviți – puteai să dispari cu șaiszeci de milioane de dolari. Chiar dacă era curată la prima vedere, Anna putea să ia legătura cu acești oameni potriviți prin intermediul cunoștințelor din închisoare ale tatălui ei.

L-a sunat pe Kudrow.

— Nu e la mama ei, i-a spus. Și nici plicul nu e.

Kudrow a tras o înjurătură.

— Nici acasă la ea, nici în apartamentul lui Davis. Unde dracu' l-a trimis?

Dacă Rand ar fi știut răspunsul, n-ar mai fi stat aici ca o

piesă de rezervă.

— Ați reușit să-i localizați telefonul?

— Nu. A scăpat de el.

Nu și-a mai bătut capul să-l întrebe dacă Petrie reușise să dea de urma banilor, căci - dacă s-ar fi întâmplat asta - ar fi aflat-o. Nu prea mai aveau variante.

— Unde și-a ispășit Davis pedeapsa? a întrebat el, scărpinându-se la ceafă.

— În închisoarea Wilkinson, i-a răspuns Kudrow, răsfoind niște hârtii.

— Mai știi ceva despre mama sau tatăl vitreg al Annei?

Știa că erau plecați într-o croazieră, dar nu știa când trebuiau să revină.

— Se întorc duminică noaptea. Petrie le urmărește telefoanele mobile în caz că Anna încearcă să ia legătura cu ei, a spus Kudrow, înjurând din nou. Davis Silver e o pacoste și mort, nu doar viu. Nu-i de mirare că ea l-a părăsit pe ticălos. Rand a închis telefonul fără să-și mai ia la revedere. Davis îi fusese ca un spin în coaste încă de când începuse toată povestea asta, dar cel puțin demonstrase că avea curaj. Și-a frecat bărbia, amintindu-și de lovitura pe care Davis i-o aplicase cu puțin înainte de a cădea sub roțile metroului. Apoi a intrat în sufragerie și a văzut-o pe Anna într-o fotografie, purtând roba tradițională a absolvenților de facultate și părând tristă. A luat fotografia înrămată și a sărutat sticla rece.

Îi plăceau femeile. Goale. Stând în patru labe. Sau pe spate. Cu picioarele desfăcute. Cu gura închisă. Sau nu - depinde de dispoziția în care se afla. Simțea că timpul i se scurge printre degete și asta nu-i plăcea deloc. Și nu-i plăcea nici că o târfuliță avea acces la banii lui sau deținea cheia libertății

sale. Frustrarea începea să-i cuprindă mintea și trupul, stârnindu-i o mânie pe care o putea domoli doar dacă avea s-o transforme pe micuța și drăgălașa Anna într-un morman de carne însângerată. Și era adevărat că deprinsese probabil arta seducției în țări unde drepturile femeilor erau la fel de avansate ca mașinile de calculat mecanice, dar asta era soarta care te aștepta dacă aveai să cazi în mâinile unui om ca Rand - și asta pentru că Unchiul Sam îl transformase în soldat în loc să-l arunce în închisoare.

* * *

Soarele începea să coboare spre linia orizontului în timp ce

ei mâncau în tăcere la barul imens care era de două ori mai mare ca o masă de sufragerie. Probabil că Brent nu organiza prea multe dineuri, și-a spus Anna. Tăcerea era stânjenitoare.

Supărătoare. Brent părea că ar fi preferat să golească gălețile cu mizerie din celulele de închisoare decât să ia masa alături de ea.

Ce viață dusese oare în sânul familiei sale? Obișnuiau să ia masa împreună? Să vorbească despre teme de la școală stând în jurul mesei din bucătărie? Ce fel de om fusese tatăl său?

Expresia de pe chipul lui nu-i spunea absolut nimic. Și-a șters frumos farfuria, făcând-o lună, dar Anna nu știa dacă era un obicei deprins în închisoare sau dacă îi plăcuse într-adevăr mâncarea. Ea abia a reușit să înghită câteva îmbucături. A băut în schimb cu poftă din paharul cu vin ca să-și ude gâtul.

— Cum a fost? I-a întrebat în cele din urmă.

— Unde? a spus el, rămânând nemișcat, apoi aruncându-i o privire circumspectă. În pușcărie?

Ea a încuviințat din cap.

Brent și-a dat farfuria la o parte.

— A fost iadul pe pământ, a răspuns.

— Dar te-au lăsat să pictezi?

A schițat un zâmbet scurt, care i-a adâncit gropița din obraz.

La naiba, cât era de frumos! Ea ieșea cu oameni obișnuiți.

Drăguți și cumsecade. Pe care se putea baza. Nu se încurca cu indivizi care puteau rivaliza cu băieții răi de la Hollywood.

— După un început deloc ușor, am reușit să-mi iau diploma de liceu și apoi, timp de doi ani, am creat numai probleme.

Licărul din ochi i-a dat de înțeles Annei că era mai bine să nu știe ce fel de probleme crease.

— La început, n-am prea fost prizonierul ideal, a continuat

el, rezemându-se de spătarul scaunului și încrucișându-și brațele puternice și arse de soare. Au înțeles în cele din urmă că dacă mă lăsau să pictez puteau controla mult mai bine nivelul de nebunie. Când a venit tatăl tău, ajunsesem deja la un compromis cu directorul închisorii. Tatăl tău nu ți-a povestit nimic din toate astea?

— Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost că ar fi preferat să moară decât să se mai întoarcă după gratii, i-a răspuns ea, întâlnindu-i privirea. Și că, fără tine, n-ar fi supraviețuit nici măcar o lună.

A înțeles deodată că tatăl ei nu exagerase deloc. Poate că Brent Carver era într-adevăr un criminal, dar îi salvase viața tatălui ei - acesta era și motivul pentru care Davis avea atâta încredere în el.

— Îți mulțumesc, i-a spus ea cu vocea gătită de emoție. Pentru că ai avut grijă de el, deși era un om complet străin.

— Poate că am reușit să-i împiedic pe ceilalți să-l

transforme în partener de sex – a spus el, făcând-o să caște ochii mari în fața unei imagini atât de șocante –, dar tu ești cea care l-a ajutat să nu-și piardă mințile.

— Ai fost vreodată... violat?

Realitatea atât de cumplită a lovit-o cu puterea unui trăsnet. Faptul că i se putea întâmpla oricui, chiar și unui tip puternic și amenințător ca Brent. Nimeni n-ar trebui să sufere o asemenea degradare.

El a clătinat încet din cap.

— Au încercat de câteva ori, a răspuns, cu o privire întunecată. Dar eram prea puternic și prea violent ca să-și asume riscul, a continuat el, ridicând o sprânceană. Știau că i-aș fi ucis dacă i-aș fi prins singuri.

Sinceritatea lui era fascinantă și Anna s-a trezit că se apleacă în față, atrasă fără să vrea de el ca un magnet.

— Nu mai aveam nimic de pierdut și nici nu mă puteam lăuda cu o fire prea iertătoare.

Umbre de brutalitate i-au fulgerat atunci prin ochi. Anna și-a imaginat lucrurile pe care Brent a fost nevoit să le facă pentru a supraviețui într-un loc atât de cumplit ca închisoarea și s-a înfiorat.

— Și pe mine m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile, a adăugat el.

Cuvintele lui au lăsat-o aproape fără suflare.

— O, Doamne! a îngăimat ea.

Ceasul din bucătărie ticăia în ritmul bătăilor inimii ei.

— Ți-a citit scrisorile mele, nu-i așa?

— Cel mai mult mi-a plăcut când ai pus cuburi de gheață în rezervorul de benzină al tatălui tău vitreg după ce ți-a dus pisica la adăpostul de animale.

Anna și-a dus mâna la gură. Uitase povestea asta. Doamne, cât îl mai urâse pe Ed în ziua aceea, chiar dacă Ginger îi sfâșiase cu ghearele fotoliul preferat din piele!

— Dar și când ai avut de făcut o lucrare despre *Cum să ucizi o pasăre căutătoare*.

— Pe asta nu mi-o mai amintesc, a recunoscut ea, clătinând din cap.

— I-ai spus tatălui tău că dacă Atticus Finch ar mai fi trăit, te-ai fi măritat cu el și ai fi fost o mamă bună pentru Jem și Scout, i-a spus el, privind-o cu atenție. După scrisoarea aia, tatăl tău n-a vorbit zile în șir.

Cuvintele lui i-au provocat un nod în stomac.

— Nu prea veneai să-l vezi, i-a spus el.

— Nu, i-a răspuns ea, mușcându-și buza.

Remușcărilor puneau din nou stăpânire pe ea. Fusese cu adevărat o fiică deplorabilă.

— Îl vizitam de Crăciun, dar mi-era cumplit de greu să-l văd într-un loc ca ăla, fără să pot să-l iau acasă.

Fiecare vizită i se părea o experiență îngrozitoare, chiar și după ce se obișnuise cu măsurile de securitate și cu privirile insistente ale gardienilor și deținuților.

— Mama nu voia să vină cu mine, așa că mergeam cu bunica.

Asta făcuse lucrurile mai ușoare, să aibă alături pe cineva care s-o țină de mână.

— Mi s-a părut mai simplu să-i scriu scrisori.

— Au însemnat foarte mult pentru el, a spus Brent, uitându-se pe fereastră. De fiecare dată când îi scriai, îmi citea și îmi recitea scrisorile de nenumărate ori. La naiba, pe unele dintre ele pot să le recit și în somn.

Anna a închis ochii, strângându-i cu putere. Omul acesta îi cunoscuse cele mai tainice gânduri de adolescentă. Știa aproape totul despre ea. Stânjenitor. Umilitor. Chiar și mai rău...

El s-a întors cu fața la ea.

— De ce ai făcut-o, Anna? a întrebat-o. De ce ai încercat să te sinucizi?

Inima ei aproape că a stat în loc. Nu spusese nimănui răspunsul la această întrebare și - chiar dacă știa că el ar fi înțeles-o foarte bine - nu putea să descrie rușinea și sila care o făcuseră să se arunce în apele învolburate ale oceanului. A dat pe gât, cu mâinile tremurânde, paharul de vin. Apoi a vrut să-și mai toarne unul, dar Brent și-a pus mâna peste a ei.

— Nu! i-a spus.

Atingerea mâinii lui a stârnit în trupul ei o reacție pe care nu voia s-o recunoască. Și-a trecut limba peste buze, și ochii lui au fugit spre gura ei.

Vedea dorința în ochii lui? A simțit din nou un nod în stomac. Nu voia să o dorească. Nici ea nu voia să se gândească așa la el. Ea nu era cine credea el că e, iar el era exact genul de bărbat pe care ea nu-l putea struni.

Și-a tras mâna și s-a gândit că sinceritatea lui merita cel puțin ceva sinceritate și din partea ei.

— Nu mai gândeam cu mintea limpede. Nu cred că mi-am dorit în mod conștient să mor. A ezitat un timp, fără ca el să rupă tăcerea. M-am aflat într-o... situație... *dificilă*.

Pacificul. Noaptea. În timpul unei furtuni. Valurile care se spărgeau de țărm păreau să-și râdă de ea. Încă nu avea curajul să-i mărturisească totul.

Brent a respirat adânc și pieptul i s-a umflat.

— De ce? a insistat el.

O privea intens, de parcă răspunsul ei chiar ar fi însemnat ceva pentru el.

— *Ție* nu ți-a trecut niciodată prin minte să termini cu toate pentru totdeauna? i-a ripostat ea.

Trecutul întunecat a învăluit ochii lui Brent, făcând-o pe Anna să-și dorească să-i cunoască secretele. Știa însă că nu-i va spune mai mult decât avea și ea să-i spună. Nu întreaga poveste, niciodată întreaga poveste, acolo unde se afla adevărul.

Telefonul a sunat în clipa aceea și Brent a tresărit. Anna a strâns farfuriile, clătinând din cap ca pentru sine. Trebuia să găsească alte subiecte de conversație, care să nu se învâртеască

în jurul morții sau al închisorii. Din păcate, însă, nu prea aveau multe lucruri în comun, iar flecăreala părea puerilă.

— Trimite-l printr-un cont sigur!

Anna a ridicat iute capul.

— Da, încearcă să afli cine e în spatele poveștii ăsteia!

Trebuie să știi cu cine avem de-a face.

Anna și-a turnat un pahar cu apă și l-a privit pe Brent cum își pune o ceașcă de cafea în timp ce vorbește la telefon. A terminat brusc discuția, fără să spună la revedere.

— Ai primit vești? a întrebat ea.

— Detectivul particular pe care l-am angajat a stat de vorbă cu vecina tatălui tău - cea cu care era prieten - Viola bernstein, i-a răspuns el, încleștându-și maxilarul. A plătit și chiria pe câteva luni, așa că ai scăpat de o grijă în plus.

Ea nici măcar nu se mai gândise la asta.

— O să-ți dau banii înapoi...

— Nu.

— Dar nu pot să iau bani de la tine.

El a privit-o ca și cum își pierduse mințile.

— De ce nu? Crezi că o să-mi rămâi datoare? a spus el, apropiindu-se de ea și dominând-o cu statura lui impunătoare.

Chiar n-ai înțeles asta până acum? a continuat Brent, cu ochii arzând de durere și furie. Da, m-am gândit și eu să-mi pun capăt zilelor. *De multe ori.* Voiam cu orice preț să scap din spitalul ăla de nebuni. Știi cine m-a salvat în final? Tatăl tău.

Așa că dacă ai impresia că nu mi-aș da și ultimul cent ca să vă ajut – pe tine și pe el – te înșeli amarnic.

Ea a tras aer adânc în piept.

— Dar nici măcar nu mă cunoști, a ripostat.

— Te cunosc mai bine decât vrei tu să recunoști și asta nu-ți

convine deloc, a spus el, pe un ton amar. Bine ai venit în lumea mea!

Anna i-a evitat privirea, căci - în ciuda convingerii lui că o cunoștea foarte bine - nu știa totul despre ea. Tatăl ei nu era singurul mincinos din familie, iar adevărul îi sfâșia și acum sufletul. Ar fi trebuit să lase de mult trecutul în urmă. Și chiar reușise să-l lase - doar că moartea tatălui ei îi trezise din nou amintiri dureroase.

Da, cum să nu...

— Anna! a spus el încet, pe un ton grav. Davis a fost un om bun, care mi-a arătat că mai există încă o fărâmbă de umanitate în mine. Mi-a redat speranța pierdută.

I-a dat părul după ureche, atingându-i ușor pielea cu degetele. O domina cu statura lui impunătoare, dar nu-i crea impresia că avea de gând s-o atace. Dimpotrivă, părea că ar fi fost în stare să facă orice ca s-o știe în siguranță.

Un fulger de dorință a săgetat-o. Dintr-odată a simțit că

rămâne fără aer și i se pune un nod în gât. La naiba, asta-i mai lipsea în toată tevatura asta - atracția fizică pe care începea s-o simtă pentru el. Bărbații ca Brent Carver erau tabu pentru o femeie atât de precaută ca ea.

— Ce-a spus detectivul? a întrebat ea.

Deși vorbise în șoaptă, cuvintele au avut efectul scontat, căci Brent s-a îndepărtat iute, de parcă ar fi realizat deodată că stătea prea aproape de ea și ar fi putut s-o sperie, dat fiind trecutul lui tulbure. Și deși ea îi simțea prezența cu o acuitate aproape dureroasă, asta nu era deoarece curmase o viață, ci pentru că trezea în ea ceva ce nu mai simțise din adolescența ei lipsită de griji. Un sentiment pe care îl crezuse mort din noaptea balului de absolvire a liceului.

— Vrei o cafea? a întrebat-o Brent, turnându-și și el una.

— Da, te rog.

Și cu asta, totul s-a terminat, de parcă vraja, căldura și încărcătura emoțională dintre ei se spulberaseră dintr-odată. Se simțea copleșită deopotrivă de descumpănire, dezamăgire, dar și recunoștință.

El i-a turnat o ceașcă de cafea, apoi s-a dus la laptopul lui și i-a dat drumul. Și-a accesat adresa de e-mail și a deschis un fișier audio.

Au ascultat discuția dintre Davis și operatorul de la serviciul 911.

„Lucrez la Fundația Holladay. Cineva a furat banii companiei, iar eu i-am recuperat înainte să dispară pentru totdeauna. Vreau să mă predau. Am nevoie de protecția poliției.” Cuvintele răsunau iar și iar în mintea Annei. De ce nu l-a protejat poliția? se întreba ea. De ce nu l-a salvat nimeni?

— Ar trebui să sun la poliție și să întreb în ce stadiu se află investigațiile legate de moartea lui, a spus ea.

Brent a sorbit din cafea și s-a întins cât era de lung în scaunul din fața computerului.

— Detectivul meu a vorbit cu polițiștii. Au catalogat cazul drept moarte accidentală. Susțin că agenții de pază de la firma unde lucra tatăl tău au descoperit că le-a furat banii și au pornit pe urmele lui, iar Davis a preferat să sară în fața metroului decât să fie prins.

— Și nu crezi că e posibil? Simțindu-se secătuită de puteri, Anna s-a așezat pe un scaun înalt de bar, privindu-l pe Brent de sus. Nu crezi că a intrat în panică și a fugit și pe urmă a inventat toată povestea asta? a continuat ea, știind că tatăl ei ar

fi preferat să moară decât să se mai întoarcă în închisoare.

El a privit-o pe sub sprâncenele întunecate.

— Asta nu explică de ce agenții de pază de la fundație supraveghează apartamentul tatălui tău, așteptând venirea poștașului, a spus.

Anna a făcut ochii mari.

— Doar că dacă tata le-a furat într-adevăr banii, au tot dreptul din lume să-i ceară înapoi, a ripostat ea, încrucișându-și brațele. Doamne, cât era de proastă! Trebuie să mă duc acasă, a spus ea dintr-odată.

— De ce? a întrebat-o el, desfăcându-și mâinile. Ce dracu' s-a schimbat? Telefonul ăsta este încă o dovadă că Davis era ferm convins că șefii lui furau banii organizației pentru care lucra. Credea că cineva o să-l omoare.

— Mințea, Brent, a spus ea cu amărăciune. La fel cum a mințit și în ziua în care poliția ne-a bătut la ușă și i-a luat pe el și pe mama și i-a dus la interogatoriu. Așa cum a mințit și la

proces.

Și-a încleștat maxilarul. Rușinea îi lăsa un gust amar.

Brent s-a ridicat în picioare.

— Nu-mi vine să cred că n-ai încredere în propriul tău tată...

— Și cine spune asta? Cel care l-a ucis pe al lui? a ripostat Anna. Nu cred că ești în măsură să mă judeci.

Strivită de statura lui impunătoare, a încercat să-l împingă ca să câștige puțin spațiu, dar era ca și cum ar fi încercat să mute o casă. Nu s-a clintit din loc. Cuprinsă de panică, l-a împins și mai tare.

— Toate dovezile sunt acolo, a continuat ea, disperată. A creat conturile alea offshore...

— Oricine putea să-i însceneze asta.

Anna îl privea fără să-i vină să creadă ce auzea.

— Pentru efectuarea tranzacțiilor au fost folosite codurile lui, a insistat ea. Nici dată trecută, când a transferat banii, nu a avut nici măcar un singur alibi.

— A fost doar un țap ispășitor, o victimă...

— Iar dacă tu chiar crezi asta, ești cel mai mare idiot.

— *O, fără îndoială* că asta și sunt! i-a răspuns el, cu o privire mânioasă. După ce a stat o dată la răcoare, Davis a devenit un țap ispășitor și mai bun a doua oară, doar că de data asta s-a prins. Și i-a luat pe nepregătite.

— Hai să fim serioși! Nimeni nu poate să fie chiar atât de ghinionist.

— Nu zău? a exclamat el, privind-o de parcă ar fi luat-o razna. Dar de pe ce planetă ai aterizat?

Anna și-a încrucișat brațele și l-a privit spumegând de furie.

— Păi de ce nu investighează poliția moartea lui? De ce

dorința asta de a se mușamaliza totul? a întrebat-o el.

— Tu crezi că e vorba aici de o conspirație? a spus ea, uimită de vehemența cu care Brent îl apăra pe tatăl ei.

— Bănuiesc că e vorba despre foarte mulți bani.

— Trebuie să vorbesc cu polițiștii, a insistat ea, luând telefonul.

Tremurând tot, el i-a acoperit mâinile cu mâinile lui.

— Dar dacă și ei sunt corupți? De unde știi în cine poți să ai încredere? a întrebat-o.

Brusc, un gând cumplit s-a ivit în mintea ei.

— Dar de unde știu că nu mă minți și nu mă ții aici din motive numai de tine cunoscute? a replicat.

Brent s-a retras brusc, de parcă i-ar fi ars o palmă. Durerea

i-a umplut ochii și fața i-a devenit lipsită de expresie.

La naiba! și-a spus Anna, ducându-și mâna la gură.

— N-am vrut să spun asta, a încercat ea să îndrepte lucrurile.

Dar el s-a îndepărtat de ea, de parcă ar fi avut o boală contagioasă. Nu voia să-l lase să plece așa. L-a prins de braț, dar el s-a smucit din strânsoarea ei.

— Brent, n-am vrut să...

— Ba da, chiar ai vrut. Dar te înșeli în privința mea, la fel cum te-ai înșelat în privința tatălui tău, a spus el, aruncându-i o privire de gheață, și ea a simțit un fior rece de teamă pe șira spinării. Tatăl tău n-a furat banii ăia acum nouă ani, și-mi pun capul că nu i-a furat nici acum; sau dacă i-a furat – a continuat el, împiedicând-o să-l contrazică –, a făcut-o ca să nu mai cadă pradă altei înscenări.

Și dacă ai fi catadicsit să gândești și tu ca un om matur, nu ca o fetișcană egoistă căreia nu-i pasă decât de ea însăși, ai fi

înțeles asta cu ani în urmă.

Lovitura și-a atins ținta. Apoi el a plecat, lăsând-o singură în casa frumoasă și auster mobilată, doar în compania murmurului seducător al mării.

* * *

Jack Panetti a mușcat cu poftă dintr-un cheeseburger cu cartofi prăjiți. Majoritatea cazurilor la care lucra presupuneau urmărirea și fotografierea femeilor adultere sau a angajaților care pretindeau anumite îndemnizații, invocând false dizabilități. Cazul acesta era cu totul diferit. Brent Carver îi ceruse să verifice activitatea companiei pentru care lucrase

răposatul Davis Silver. La suprafață, totul părea legal. Hank Browning era un fost general în armata Statelor Unite, care făcuse curățenie în Columbia. Acum conducea o fundație care strângea fonduri pentru veteranii de război răniți pe câmpul de luptă. O cauză frumoasă și demnă de toată lauda.

Ceva însă era dubios în activitatea lor.

În primul rând, bugetul ridica anumite semne de întrebare. Firește, trebuiau să-și plătească cheltuielile generale, chiriile și personalul, iar donațiile anonime erau greu de urmărit, dar – din câte îi spunea expertul său în computere – calculele dădeau cu virgulă. Închiriaseră, de asemenea, și un depozit fără vreun motiv anume. Apoi, oamenii pe care Browning îi angajase ca „agenți de pază” erau foști soldați. Mercenari.

De ce avea nevoie o organizație caritabilă de foști militari?

Ceva îi stârnea suspiciuni, acesta fiind și motivul pentru care – în loc să se întindă în patul lui imens din hotelul de lux unde se cazase pe cheltuiala lui Brent Carver și să comande

room-service - mânca porcării în timp ce îl urmărea într-un cartier din suburbii pe șeful serviciului de pază al lui Browning.

O casă frumoasă într-un cartier frumos. Nimic n-ar fi trebuit să-i trezească suspiciuni. Și cu toate astea, instinctele lui îi trimiteau anumite semnale de alarmă.

Sosul a început să i se prelingă pe bărbie în clipa în care a mușcat din nou din hamburger. O mașină a apărut pe aleea din fața casei. Doi bărbați au coborât din ea și au intrat iute înăuntru. Jack s-a șters la gură, apoi și-a dus binoclul la ochi și a notat numărul autoturismului.

Un câine a început să latre, iar el a pornit motorul. Era timpul s-o ia din loc înainte ca oamenii să cheme poliția,

deranjați de prezența unei mașini străine parcate pe strada lor.

A aruncat ambalajul hamburgerului și a încremenit în momentul în care cineva a deschis portiera din spate, s-a urcat în mașină și i-a pus pistolul la tâmplă.

— Hai să facem o plimbare!

— Cine dracu' ești? Ieși din mașina mea! a protestat Jack, prefăcându-se indignat și adoptând o atitudine inocentă, deși știa că era terminat.

— Mișcă-te dacă nu vrei să devii un alt caz nerezolvat din statistica poliției din Chicago!

Jack s-a strâmbat, dezgustat de sine însuși. A încercat să zărească în oglindă chipul individului. N-a văzut nimic - doar o umbră întunecată.

— Ia-o pe autostradă! i-a ordonat acesta.

După voce, părea un tip mai în vârstă - nu era un puștan și niciun hoț de rând care fura mașini. Căzuse în capcana celor pe care îi urmărea și asta nu se mai întâmplase de mult - din

primele zile când lucra sub acoperire alături de colegii lui din poliție. Indivizii ăștia erau soldați profesioniști, care aveau ceva de ascuns.

Jack a activat semnalizatoarele, simțind stropi de sudoare pe spate. A apăsător cu putere pedala de accelerație, sperând să atragă atenția unui polițist.

— Las-o mai moale! i-a spus individul și țeava rece a pistolului i-a zgâriat urechea.

Și apoi rugile i-au fost ascultate, căci a văzut în oglinda retrovizoare o mașină de poliție.

— Ai grijă să nu faci vreo prostie dacă vrei să scapi cu viață! I-a avertizat individul, cu o voce plată, lipsită de emoție.

Jack a înțeles deodată că tipul o să-l omoare. Cum dracu' o

simplă anchetă privind așa-zisa moarte accidentală a unui om a devenit o luptă pe viață și pe moarte? Mașina de poliție s-a apropiat de ei, iar individul a lăsat pistolul mai jos și s-a rezemat de spătarul banchetei. Jack strângea volanul cu atâta putere că îl dureau mâinile. Încordarea a atins punctul culminant. Mașina de poliție a trecut pe lângă ei. În clipa în care individul de pe bancheta din spate începea să se relaxeze, Jack a tras cu putere de volan și a lovit mașina de poliție. A văzut privirea uimită a polițistului care a activat imediat sirena.

— Idiotu' dracului! a spus individul, fără să ridice glasul.

Dă-i drumul!

Dar Jack a apăsât pe frână, și-a desfăcut centura de siguranță, a deschis portiera și s-a rostogolit afară. În timp ce fugea ca un nebun în patru labe spre autostradă, a auzit zgomot de frâne și scrâșnete metalice. Felinarele de pe stradă luminau scena acțiunii. Vechile răni de gloanțe își spuneau

cuvântul, obligându-l să se întindă, gâfâind, la pământ. Și-a verificat în gând tăieturile și juliturile ca să se asigure că nu avea nimic fracturat. Apoi s-a întors să vadă ce se întâmpla.

Mașina pe care o închiriasse se oprise într-un unghi ciudat pe marginea drumului. Polițistul îi blocase calea, așezându-se în fața ei. Jack s-a întins pe jos, cu mâinile deasupra capului, sugerându-i astfel ofițerului de poliție că nu reprezenta un pericol pentru el. Își dorea doar ca ticălosul ăla să ajungă pe mâinile autorităților.

Polițistul a coborât, i-a aruncat o privire lui Jack, apoi s-a apropiat de mașina lui cu pistolul în mână. În clipa următoare, l-a văzut tresăltând violent sub rafala de gloanțe trase de individul din mașină prin ușa de oțel.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Jack, văzându-l pe polițist prăbușindu-se în genunchi și împrôșcând șoseaua cu sânge.

Jack a realizat îngrozit că omul tocmai murise, din cauza lui. Stomacul i s-a întors pe dos. Undeva, în depărtare, se auzeau zgomote de sirene. În jurul lui, mașinile se ciocneau unele de altele într-un haos de nedescris. Portiera mașinii lui închiriate s-a deschis încet și Jack a văzut pentru o clipă chipul individului. A fost suficient să-l convingă să facă un ultim efort ca să se ridice în picioare și s-o ia la fugă. Glonțul l-a nimerit în spate, o explozie de durere înfiorătoare, după care s-a prăbușit cu fața pe asfalt.

* * *

Brent se agita de colo-colo prin atelier, copleșit de mânie. Pentru toate faptele sale. Pentru tot ceea ce nu mai putea să

îndrepte. Pentru că fusese atât de idiot și o lăsase să-i rănească sufletul cu vorbele ei. A luat paleta de culori și a înmuiat pensula în vopseaua neagră, apoi a pus-o jos cu furie, stropind podeaua cu vopsea. A strâns atât de tare din dinți, că a crezut că o să-i rupă. *La dracu'!* S-a răsucit pe călcâie și a lovit cu pumnul pânza neterminată, care înfățișase o priveliște senină și liniștită a unui lac, dar care acum era sfâșiată, la fel ca și sufletul lui.

A expirat profund și și-a rotit umerii. Și-a flexat degetele. Încerca să-și recapete stăpânirea de sine. Cum reușise o ființă atât de drăgălașă în adolescență să se transforme într-o ticăloasă? Răutatea și cinismul ei rivalizau cu cele ale deținuților.

Cel puțin după gratii, oamenii știau că nu era cazul să te întrebe ce crime ai comis. Vezi-ți de treaba ta și nu-ți băga nasul în ce nu te privește. Inima i-a bătut ceva mai tare doar la simplul gând despre închisoare. Pușcăria – și lipsa de libertate – erau un coșmar. Amintirile îl împiedicau și acum să respire. Nu voia să se mai întoarcă în acel loc înspăimântător, dar, cel puțin, acolo cunoștea regulile.

Afară – se putea întâmpla orice. Învățase să înfrunte neprevăzutul, dar acuzațiile – ca acelea pe care i le aruncase Domnișoara Mironosiță – tăiaseră în carne vie. *La dracu!*

A încercat să se concentreze asupra picturii sale. A adăugat puțin negru pădurii de pini din tablou. Apoi a făcut un pas înapoi ca să vadă ce-a ieșit. *Dumnezeule!* A revenit în fața tabloului și a încercat să curețe cât mai mult din vopsea, după care a trântit din nou paleta pe masa de lucru. Trebuia să termine tabloul ăsta pentru expoziție, dar de la venirea Annei, nu se mai putea concentra, nu se mai putea *gândi* la munca sa.

Și, de obicei, numai la asta se gândea.

Pictura fusese singura modalitate de a evada din atmosfera de închisoare, iar acum reprezenta o ancoră într-o lume pe care nici măcar nu pretindea că o înțelege.

Se simțea bine în casa lui, pe plaja lui. Nu voia să plece nicăieri. Nu avea nevoie de nimeni și de nimic.

Zgomotul ușii din spate, care s-a deschis și s-a închis, l-a făcut să-și întoarcă repede capul și să se uite pe fereastră. S-a încordat când a văzut-o pe Anna îndreptându-se spre doc și așezându-se acolo cu picioarele în apă.

În seara aceea nu se simțea nicio adiere de vânt. Marea era calmă, semănând cu o femeie seducătoare leneșă ce-ți întinde o mână moale, invitându-te la joacă. Ultimele raze de soare se

topeau încet la orizont, și el se uita cu ochii mijiiți la dungile purpurii și albastre care semănau cu niște vânătăi pe un trup fraged. Liniștea era înșelătoare. Lipsa de energie era o capcană pentru cei neștiutori. Se apropia o furtună. Și încă una puternică. A privit-o din nou pe Anna – chipul îi trăda sufletul pustiit, și îi atinge corzile sufletului, făcându-le să vibreze. Îl enerva, e adevărat, dar... la dracu'! ... era atras de ea. Recunoscând adevărul, își simțea gura uscată. Da, îi plăcea cum se mișcă, cum mănă, cum rămâne neclintită în fața lui, în ciuda faptului că prezența sa o intimidă. Voia să-i exploreze profunzimea, să-i descopere sufletul, să afle cine era cu adevărat Anna Silver.

Era, însă, și fiica prietenului său cel mai bun, omul care i-o încredințase, cerându-i să aibă grijă de ea. Era o învățătoare de douăzeci și șase de ani, iar el – un bărbat mai bătrân și mai periculos ca păcatul. La naiba, chiar dacă i-ar fi stârnit interesul, nu putea să dea curs dorințelor sale. Respecta prea

mult memoria prietenului său ca să-i întineze fiica. La dracu', abia dacă reușea să doarmă noaptea, darămite să mai și funcționeze normal într-o lume normală. Ultima femeie cu care avusese o relație sfârșise la morgă.

O urmărea pe Anna cum privește oceanul. O urmărea cum se contopea, încetul cu încetul, cu marea, legănată de ritmul valurilor ce se spărgeau de țărm. Toată mânia și resentimentele s-au scurs din el. Liniștea s-a așternut pe chipul ei, iar el a înțeles, cu o siguranță sfâșietoare, că ar face orice s-o țină acolo.

CAPITOLUL 6

— Bună dimineața. Cu ce pot să vă ajut? a răspuns, după al doilea apel, directorul închisorii, Rick Pennington.

Rand suna de la locuința mamei Annei, unde el și Marco petrecuseră noaptea.

— Din păcate, trebuie să vă comunic o veste proastă din partea familiei lui Davis Silver. A fost unul dintre deținuții dumneavoastră din...

— Da, îmi aduc aminte de Davis, l-a întrerupt directorul. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un accident cumplit în Chicago, a răspuns Rand, cu o voce cât mai gravă cu putință. Davis a căzut în fața metroului și a murit pe loc. Marco a chicotit, iar Rand i-a aruncat o privire cât se poate de sugestivă, prin care îi spunea să tacă dracului din gură. Fiica lui, Anna, organizează un parastas după înmormântare și ar vrea să știe dacă tatăl ei avea prieteni din perioada petrecută în închisoare care ar dori să participe la funeralii.

— Doar Brent i-a fost prieten, a răspuns directorul.

Brent – Rand i-a scris numele, iar Marco l-a căutat pe Internet, asociindu-l cu închisoarea Wilkinson.

— Îmi pare foarte rău pentru Davis. A fost un caz cu final fericit pentru noi, a continuat directorul, dregându-și glasul. Dacă vreți să-mi dați mai multe detalii, le voi transmite mai departe celor care i-au fost apropiați în închisoare.

Rand i-a servit o poveste fantasmagorică și a închis telefonul.

Bingo! Au găsit un fir. Brent Carver. Un deținut condamnat pe viață. A ispășit douăzeci de ani din pedeapsă. A crescut într-o comunitate mică pe coasta de vest – Bamfield – și a ieșit din închisoare în urmă cu patru ani.

— Să trecem la treabă, Marco, și să-l găsim pe ticălosul ăsta!

Poate că ăsta era individul la care a trimis-o Davis pe Anna.

Oricum, Rand se plictisise să stea cu mâinile în sân și să aștepte să se întâmple ceva, așa că puțină acțiune nu strica deloc.

— O să avem nevoie de ceva echipament, a spus el.

Băieții din Chicago erau ocupați „să facă curățenie”

După ce unul dintre ei ucisese un polițist și împușcase un detectiv particular care își băgase prea mult nasul în treburile lor. Rand trebuia să facă singur rost de echipamentul de care aveau nevoie. Dar avea propriile lui contacte. Doar erau soldați de elită, obișnuiți să acționeze sub presiune în condiții ostile, nu niște ageamii de polițiști, nepregătiți și neechipați.

Rand nu avea nici cea mai mică intenție să intre în pușcărie pentru crimele sale - la dracu', pentru unele dintre ele chiar obținuse medalii în trecut. Dacă Anna se afla într-adevăr la

individul ăsta, Brent, o să facă în așa fel încât uciderea Annei să cadă în cârca lui. Părea o justiție poetică, dar după toate necazurile pe care le suferise din cauza lui Davis, abia aștepta să-și ia revanșa.

* * *

Sunetul îndepărtat al unui telefon a trezit-o pe Anna din lumea viselor. A reușit cu greu să înlăture ceața somnului, încercând să-și dea seama unde se află.

Apoi, și-a amintit - la capătul lumii, în compania ultimului om de pe pământ în care ar trebui să aibă încredere.

S-a uitat cu ochi mijiți la ceasul pe care îl lăsase pe măsuta

de toaletă - era ora nouă dimineața. Oho! Nu putuse să pună geană pe geană toată noaptea, reușind să adoarmă abia spre dimineață, când prima fâșie de lumină se ivea la marginea dinspre răsărit a orizontului. Telefonul continua să sune. S-a dat jos din pat și a ieșit din cameră. Ușa dormitorului lui Brent era închisă. Nu-l mai văzuse de când îl acuzase că o ținea aici din motive numai de el știute, iar el îi spusese că era timpul să se maturizeze. Avea dreptate. Nu o ținea aici pentru că se îndrăgostise de compania ei plăcută sau de firea ei prietenoasă. Și nici nu părea că voia să-i facă rău, în ciuda faptului că - încă de când ajunsese aici - îi dăduse mari bătăi de cap.

La naiba! Devenea paranoică. A ajuns într-un suflet în bucătărie, dar când să ridice receptorul, telefonul a încetat să mai sune. Fir-ar să fie!

— Trebuie să beau niște cafea, a spus ea cu voce tare.

A găsit un ibric și - în timp ce punea cafeaua pe foc - l-a văzut pe Brent coborând treptele, proaspăt spălat, purtând o

cămașă – ce-i drept, descheiată la nasturi – și o pereche de blugi uzați, dar curați.

Deși purta mai multe haine ca de obicei, cămașa descheiată îi dezvăluia o priveliște incitantă care o invita să o exploreze.

Și-a întors privirea în altă parte, dorindu-și să fie altcineva.

Cineva care să aibă curajul să se bucure de fizicul atrăgător al unui bărbat fără să roșească până în vârful urechilor. De ce naiba era atât de bine făcut? Trupul lui frumos lucrat îi atrăgea și mai mult atenția asupra imperfecțiunilor corpului ei pe care nicio sală de sport nu putea să le corecteze.

Își adună curajul. Se purtase ca un copil răzgâiat cu o seară în urmă – trebuia să recunoască asta.

— Vreau să-mi cer iertare pentru ce ți-am spus aseară, a

început ea.

A lăsat ochii în jos și a clipit uimită când i-a văzut picioarele. Purta șosete – un lucru cu totul inedit pentru el.

— E-n regulă. Las-o baltă! Eu trebuie să plec. Nu răspunde la telefon! i-a spus el, privind-o încruntat.

Cum s-o lase baltă?

— Nu ești curios să știi cine te-a sunat?

El a privit-o ca și cum ar fi fost nebună. Apoi și-a turnat o ceașcă de cafea și o expresie de încântare i-a trecut peste chip când a sorbit din ea.

— La naiba, dacă n-ai vorbi atât de mult, te-aș ține aici să-mi gătești și să-mi faci cafea.

— Da, întotdeauna mi-am dorit să fiu menajeră, i-a răspuns ea, ridicând din sprâncene, cu o expresie de indiferență.

Cuvintele lui i-au provocat însă un fior de plăcere. Nimeni nu se oferise vreodată să o țină lângă el. Pentru niciun motiv.

Nu era o persoană sociabilă, cu care să te înțelegi ușor. Dar

nici el nu era.

Brent a rânjit și toate acele părți din trupul ei care dormeau de secole s-au trezit la viață. La naiba, asta-i mai trebuia!

— Unde te duci? I-a întrebat Anna, încrucișându-și brațele în încercarea de a-și ascunde sfârcurile care-i trădau dorința.

Cămașa de noapte îi ajungea doar până la jumătatea coapselor și abia reușea să-i ascundă chiloții.

— Am o întâlnire în Port Alberni, i-a răspuns el, cu o expresie care punea capăt altor întrebări.

— Vreau să vin și eu.

— Nu.

— De ce nu? a întrebat ea.

El a oftat exasperat.

— Mă întorc până la ora mesei. Bucură-te de timpul liber și încearcă să te odihnești!

Asta făceau oamenii normali. Se relaxau pe plajă, ridicau castele de nisip și se bucurau de priveliște.

— M-am plictisit de moarte aici, a spus ea, plimbându-se de colo-colo prin bucătărie.

— Dar ești aici doar de două zile! a exclamat el, pe un ton uimit.

Asta a făcut-o să zâmbească.

— N-am nimic de făcut.

Doamne, nu putea suferi să se plângă, dar faptul că trebuia să stea de pomană o scotea din minți. Toate cărțile ei erau în Cauldwell Lake. Acolo se aflau și casa, și grădina ei. Avusese niște cărți electronice în telefon, dar Brent i-l făcuse praf. În vara asta, plănuise să-și redecoreze biroul. Vara era perioada în care își punea lucrurile la punct - acum, însă, era ținută aici, fără nimic de făcut, fără un scop, și nu se putea obișnui cu

ideea asta.

— N-ai fi supraviețuit în închisoare.

Culoarea cămășii se asorta cu nuanța ochilor lui, iar efectul era fascinant.

— De-asta nici nu încalc legea.

Nu voia să fie fascinată. Era frumos din cap până în picioare, dar asta nu schimba faptul că nu era genul de care să se îndrăgostească ea.

— Bine, hai cu mine, dar... — A ezitat el, trecându-și, frustrat, mâna prin părul prea lung - în cazul în care ai uitat, ar trebui să stai ascunsă. A intrat în spălătorie și a luat dintr-un cuier o șapcă de baseball, pe care a scuturat-o de praf, lovind-o cu zgomot de coapsă. Pune-ți asta! i-a spus el, îndesându-i-o

pe cap. Ai cinci minute ca să te pregătești. Indiferent cât îl urăsc pe tipul ăsta, nu pot să întârzii.

Anna a urcat treptele în grabă, trăgând de cămașa de noapte ca nu cumva să se ridice și să-i atragă privirile lui Brent.

— Cine e tipul cu care te întâlnești? I-a întrebat ea de pe scară.

— Ofițerul meu supraveghetor, i-a răspuns el, urmărind-o cu privirea.

Ea s-a făcut roșie ca racul, chiar dacă el n-a reușit să vadă nimic. Sau poate că a văzut, căci ochii îi străluceau cu putere atunci când privirile li s-au întâlnit. Anna a închis ușa dormitorului și și-a pus în grabă o fustă din blugi și o cămașă albastră, care nu se asorta cu nuanța ochilor ei. S-a spălat pe dinți și s-a pieptănat în fugă, apoi și-a luat poșeta. Când a ieșit din baie, a observat că pistolul dispăruse de pe noptieră. Probabil că îl luase Brent – lucru care n-o deranja deloc. Nu-i plăceau armele și nici nu știa dacă ar fi fost în stare să împuște

pe cineva. S-au întâlnit în momentul în care el ieșea din atelier, cărând două tablouri imense, înfășurate într-o folie cu bule de aer și apoi în hârtie maro de ambalaj.

— Îl mituiești ca să nu te bage din nou la pușcărie?

— Dacă e nevoie... i-a răspuns el.

Și a rânjit, iar în obraz i-a apărut o gropiță.

Ea a oftat. Nu trebuia să-l mai facă să zâmbească.

— Dacă chiar vrei să știi, Domnișoară Zeflema, tablourile fac parte dintr-o expoziție organizată la New York și dedicată creațiilor mele, i-a explicat el, ușor îmbujorat la față.

— Impresionant! a spus ea, lăsându-l s-o ia înaintea pe scări.

El i-a aruncat o privire peste umăr, iar ea și-a spus încă o dată că nu era cazul să se îndrăgostească de un ticălos atât de

fermecător.

— Oamenii sunt nebuni. Ce pot să spun altceva? a adăugat el.

— Unii mai mult decât alții, a încuviințat ea.

El a izbucnit în râs, făcându-i inima să-i tresalte în piept. Nu i-a spus că și ea avea acasă, deasupra patului, un tablou de-al lui, care o ajuta - mai mult decât orice altă terapie - să se relaxeze.

O jumătate de oră mai târziu, străbăteau drumul de pietriș în camioneta zgomotoasă a lui Brent. Caroseria, vopsită într-o nuanță de albastru-închis, era mâncată de rugină deasupra unei roți, iar parbrizul avea o spărtură lungă cam de treizeci de centimetri. Nu așa se așteptase să arate mașina unui pictor bogat.

Tăcerea și trăsăturile încordate ale lui Brent nu invitau la palavre. Un făgaș mai adânc a aruncat-o aproape în aer, iar el a încercat s-o protejeze, întinzând brațul în dreptul pieptului

ei. Ea a tresărit speriată și s-a îndepărtat de el cât a putut de repede. Brent s-a înroșit la față.

— Îmi pare rău, a spus el, cu o privire indescifrabilă.

— Nu-i nimic, i-a răspuns ea, dorindu-și să n-o mai ia razna automat la atingerea unui bărbat.

Nu era vorba doar de el, ci de bărbați în general.

— Te-ai ras, a spus ea, observându-i profilul ușor schimbat.

— De obicei, nu-mi bat capul cu asta - i-a explicat el, frecându-și bărbia - dar nu vreau să arăt ca un om din Neanderthal în fața celor care pot să mă trimită din nou după gratii.

— Așadar, dacă încâlci regulile eliberării condiționate, te întorci în închisoare?

— Mda.

Umerii i s-au încordat. Era limpede că nu voia să vorbească despre asta.

— Și pistolul? I-a întrebat Anna.

— Ce pistol? a replicat el, cu chipul lipsit de expresie.

Pistolul reprezenta o încălcare a condițiilor impuse de eliberarea condiționată. Acum realiza și ea asta. Faptul că i-l încredințase la cabană era dovada certă a încrederii pe care o avea în ea, lucru pe care Anna abia acum îl înțelegea. El îi oferise astfel puterea de a-l băga din nou după gratii, deși, din câte știa ea, era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Cât durează perioada de supraveghere?

Ceea ce voia, de fapt, să știe era de ce își omorâse tatăl. Brent nu părea un om rău - poate că inspira o oarecare teamă, dar nu părea primejdios. Ce-l determinase, așadar, să curme o viață?

— Cam cât durează și moartea tatălui meu - o veșnicie, i-a

răspuns el, făcând o grimasă.

Dacă te luai după tonul cu care o spunea, părintele lui își meritase din plin soarta... și totuși, ceva o făcea să vrea să aibă încredere în el – sau poate că era cea mai idioată ființă din lume.

— Dacă ai putea să dai timpul înapoi, ai mai face ce-ai făcut? I-a întrebat ea încet.

Atmosfera din cabina camionetei devenea tot mai încordată.

— Da, i-a răspuns el în cele din urmă.

Răspunsul lui simplu i-a provocat un nod în stomac, amintindu-i motivele pentru care trebuia să fie extrem de prudentă în prezența acestui bărbat exact într-un moment în care începea să lase garda jos.

* * *

Brent stătea în sala de așteptare a biroului ofițerului supraveghetor din Port Alborni și privea pereții verzi și linoleumul de aceeași culoare. Locul nu semăna câtuși de puțin cu închisoarea, dar inspira aceeași teamă și neliniște care aminteau de acea instituție deprimantă și întunecată.

Închisoarea trebuia să reprezinte o pedeapsă, dar numai gândul că își ucisese tatăl se dovedise în sine o pedeapsă greu de îndurat. Restul fusese un adevărat calvar.

Individul care stătea în fața lui avea un tic nervos și era mult mai agitat decât ar fi fost înțelept la o întâlnire cu ofițerul supraveghetor.

Brent i-a susținut pentru o clipă privirea, apoi s-a uitat în altă parte. Celălalt i-a urmat exemplul. Nu stabileau o legătură – era doar un schimb de informații. *Nu te pune cu mine!*

Secretara a deschis ușa.

— Domnule Carver!

Brent s-a ridicat în picioare și a intrat în birou. Anna se duse să facă niște cumpărături la Walmart. Nu voia s-o știe în acest loc înspăimântător. Secretara s-a așezat la locul ei, cu un zâmbet pe buze, dar ofițerul nu și-a ridicat privirea și a continuat să scrie.

Până anul trecut, fusese obligat să se prezinte în fața ofițerului supraveghetor o dată la trei săptămâni, lucru destul de suportabil. După moartea Ginei, însă, chiar dacă nu avea nicio legătură cu această tragedie, i se ceruse să vină în fiecare săptămână. O adevărată pacoste.

— Ai ceva de raportat, Carver?

Tonul aspru al ofițerului îl irita pe Brent, dar de-a lungul anilor avusese parte de lucruri și mai rele.

— Nu, domnule.

Individul și-a ridicat încet capul și l-a privit cu ochi pătrunzători.

— Cum merge pictura?

Întrebarea a sunat depreciaiv, de parcă Brent le preda pictura cu degetul unor copii de grădiniță, deși e de înțeles că îl irita - la fel cum l-ar irita un suspensor din păr de cal - faptul că un fost deținut aflat în grija lui putea câștiga din mâzgălele pe un șervețel mai mult decât câștiga el într-o săptămână.

— Săptămâna viitoare am o expoziție în State, i-a răspuns Brent, dând încet din cap.

Un zâmbet crud s-a ivit pe buzele ofițerului.

— Păcat că nu te lasă să treci granița, a spus el.

Ticălosul.

— Oh, ba mă lasă, i-a răspuns Brent, rezemându-se de spătarul scaunului și încrucișându-și brațele pe piept. A observat privirea pe sub gene a secretarei și i-a făcut conspirativ cu ochiul. Am primit deja și viza, dar n-am de gând să mă duc la New York și să ratez întâlnirea cu dumneavoastră.

Era scuza perfectă pe care i-o va oferi impresarului.

Nenorocitul de ofițer supraveghetor nu mă lasă să plec.

— Dacă te ajută în carieră, îți aprob renunțarea la vizită.

Asta chiar că era ca naiba. Cât l-ar fi vrut pe vechiul lui ofițer supraveghetor! Era o femeie severă, dar nu-i plăcea să-l chinuie inutil.

— Nu vreau să-mi aprobați renunțarea la vizită. Nu vreau să

mă duc la New York.

Pe fruntea omului luceau broboane de sudoare.

— Din fericire, eu sunt cel care stabilește regulile, nu tu, Carver, i-a răspuns el.

— Și ce se întâmplă dacă nu-mi plac regulile dumneavoastră?

— Poți să faci o plângere oficială, dar știm amândoi cum o să iasă pentru tine, i-a răspuns el, cu un licăr în ochi.

În niciun caz bine.

Rahat!

Mânia se aduna în el, dar Brent a reușit să și-o stăpânească.

Stăvilește-ți reacțiile! Deși tipul ăsta nu era un gardian, tot putea să-l trimită din nou în spatele gratiilor. Iar Brent nu mai avea de gând să se întoarcă în închisoare. A luat hârtia semnată de ofițer, prin care acesta își dădea acordul ca Brent să iasă din țară, a împăturit-o frumos și a băgat-o în portofel.

— Vă urez numai bine în următoarele două săptămâni, l-a

salutat el.

Nenorocitul.

I-a zâmbit secretarei, apoi a plecat fluierând doar ca să-i enerveze pe toți.

A ieșit afară și s-a urcat în camionetă. A pornit spre Walmart, iar când a ajuns acolo, a parcat mașina. Anna a ieșit din magazin, arătând la fel de pură și de strălucitoare ca o monedă proaspăt bătută. A claxonat-o, iar ea a pornit spre el. Atunci, i-a sunat telefonul. Probabil că era impresarul lui, așa că i-a răspuns, căci tocmai îi trimisese și ultimul tablou, sătul să-l tot bată la cap individul.

— Brent?

Vocea directorului închisorii unde își petrecuse douăzeci de

ani din viață i-a străpuns inima ca lama unui cuțit, țintuindu-l în scaun.

Și-a dres glasul.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule director? a întrebat.

Jucaseră șah împreună și chiar îi oferise, de-a lungul anilor, câteva tablouri. Fără ajutorul Administrației Penitenciarelor, n-ar fi putut să picteze și numai Dumnezeu știe ce-ar fi făcut atunci.

— Am o veste proastă pentru tine...

Inima lui Brent a început să-i bată cu putere în piept, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. *La dracu'!* într-o clipă a fost catapultat într-o groază paralizantă.

— ... Davis Silver a murit acum câteva zile, i-a spus directorul.

Era vorba de moartea lui Davis. L-a sunat ca să-i spună de moartea lui Davis. Nu că ar trebui să se întoarcă la închisoare. Brent a reușit să-și recapete stăpânirea de sine.

— Am primit un telefon din partea familiei sale, a continuat directorul.

Oare Anna l-a sunat fără știrea lui, deși i-a interzis s-o facă?
s-a întrebat Brent, încruntându-se.

— Au spus că organizează un parastas pe insulă și mi-au oferit câteva detalii...

Directorul a continuat să vorbească, dar detaliile păreau bizare. Anna nu avusese timp să organizeze nimic. Nu știau nici măcar când vor putea lua cadavrul de la morgă.

— Ați pomenit numele meu persoanei cu care ați vorbit? l-a întrebat el.

— Nu, a răspuns directorul, apoi a ezitat ușor și a tușit. Ei, s-ar putea să fi spus „Brent” ...

Rahat! O simplă asociere între numele închisorii și „Brent”

și vor ajunge imediat la el.

Anna a urcat în camionetă și i-a zâmbit. O parte din umbrele din ochi îi dispăruseră. Soarele îi îmbujorase ușor obrajii, scaldându-i părul într-o lumină aurie.

Era frumoasă. Și cineva era pe urmele ei.

Brent și-a frecat fața cu mâna. Avea s-o aducă din nou cu picioarele pe pământ – într-o realitate crudă și urâtă. Ar fi apărut-o dacă ar fi putut.

— Vă mulțumesc pentru informații, domnule. Dacă vă mai sună cineva din familie, vă rog să le spuneți că voi participa la funeralii.

Anna a căscat ochii mari și a deschis gura să vorbească. El i-a pus degetul pe buze, iar atingerea a trimis un fulger de dorință prin trupul lui. *La dracu'!* Nu aveau timp de distracții, nici măcar pentru unele care i-ar purta pe culmile extazului dacă ar fi atât de nesocotiți încât să le asculte chemarea.

Glasul rațiunii a intervenit cu brutalitate.

— Când v-au sunat? a întrebat el. Poate că mai reușesc să dau de ei.

— Dis-de-dimineață. Am încercat să te sun acasă, dar a intervenit ceva în curte, a spus directorul. (Asta însemna de obicei o încăierare între deținuți.) Numărul care mi-a apărut pe ecran când m-au sunat era numărul de fix al fostei soții a lui Davis, i-a explicat el.

Brent a oftat ușurat. Poate că încă mai erau acolo. Poate, cu puțin noroc, logodnica lui Finn o să-l poată aresta pe individ pentru intrare prin efracție înainte chiar să ajungă pe autostradă.

— E vreo problemă? a întrebat, suspicios, directorul.

— Nu, domnule, a răspuns Brent, adoptând un ton grav.

Nici nu era greu să pară supărat, căci era vorba de moartea celui mai bun prieten al său. Davis fusese un om cumsecade, cu un suflet mare, care n-avusese ce să caute în închisoare. Nu era un hoț, iar acum, că își găsisese sfârșitul, Brent era mai hotărât ca niciodată să-i dovedească nevinovăția.

— Cred că am rămas șocat de vestea pe care mi-ați dat-o, a spus el. Doar știți cât de apropiați am fost în închisoare.

Directorul a părut convins de explicația lui Brent și a încheiat discuția, promițându-i că va reveni cu un alt telefon dacă va avea mai multe informații.

Tăcerea s-a așternut în mașină. Razele fierbinți de soare pătrundeau prin parbriz. Refugiul său, construit cu atâta trudă, nu mai oferea siguranță. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi întors acasă, ar fi pregătit o capcană și i-ar fi așteptat pe ticăloși să apară. S-a uitat la Anna. Nu putea să-i pună viața în pericol.

Nenorociții dracului!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, jucându-se cu fusta.

Ochii ei verzi, nevinovați, îl priveau direct, cu sinceritate.

Fiica lui Davis. Chiar dacă nu voia să fie alungat din propria lui casă, Anna era prioritatea lui. Viața și siguranța ei erau mai presus de orice.

— Te-au găsit, i-a spus el.

Ochii ei au sclipit înspăimântați și ea a privit în jur, neștiind parcă ce să facă. Brent i-a pus pe cap șapca pe care i-o oferise ceva mai devreme, dându-i după ureche o șuviță de păr. Anna stătea încremenită.

— Îmi pare rău, a murmurat el.

Îi promisese că o va apăra, dar aroganța lui aproape că-i adusese pe dușmani la ușa casei sale.

— Cum au reușit? a întrebat ea, întorcându-se cu fața spre el.

— L-au sunat pe directorul închisorii de la casa mamei tale sub pretextul că familia lui Davis organizează un parastas. Directorul le-a dat numele meu. Nu le trebuie prea mult să mă găsească.

— Nu-mi vine să cred că tata a avut dreptate. Nu-mi vine să cred că cineva chiar mă urmărește.

— Bănuiesc că e vorba de foarte mulți bani. Își dorea - pentru prima oară în viață - ca Davis să fi mințit. Nu mai contează, a spus el, clătinând din cap. Trebuie să plecăm de aici.

Trebuiau să găsească dovezile pe care Davis i le trimisese Annei și să pună capăt acestei nebunii. De ce naiba nu le trimisese pur și simplu poliției? Nu-i plăcea faptul că Anna era în pericol, iar grija pe care o nutrea pentru ea nu mai era doar o simplă îngrijorare pentru un seamăn de-al său. Se transforma

Într-un sentiment mult mai puternic, pe care nu și-l putea permite - pentru nicio femeie. Era născut să fie un lup singuratic. Și prefera ca lucrurile să rămână așa.

— Uite ce vreau să faci, i-a spus.

I-a dat o listă cu lucrurile pe care trebuia să le cumpere - telefoane burner, haine și diverse obiecte de călătorie. Ea a ieșit din mașină cu un alt teanc de bancnote, iar el a urmărit-o cum intră în magazin.

Apoi a format un număr și a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată.

— Finn!

— Ce s-a întâmplat?

Cuvintele i-au înghețat pe buze.

— Brent, ești bine?

Îngrijorarea din glasul fratelui său i-a sfâșiat inima. De ani de zile, Brent încerca să-l îndepărteze, dar Finn nu se dăduse niciodată bătut. Dumnezeu îi era martor că nu merita să aibă un frate ca el!

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Era și timpul, a spus Finn, cu înverșunare în glas.

— Mă urmărește cineva, i-a spus el, stăpânit încă de sentimentul că nu era corect să apeleze la ajutorul fratelui său. I-a relatat tot ce îi spusese directorul închisorii, dându-i în final numele mamei Annei. Dacă tipii nu mai sunt acolo, sunt convins că o să vină diseară după mine la cabană.

Noaptea era momentul cel mai prielnic pentru lansarea unui atac.

— Mă mir că ți-ai bătut capul să mă suni, i-a răspuns Finn, știind că Brent își rezolva singur problemele.

— Încerc să fiu un cetățean model, care nu se abate de la

litera legii, i-a ripostat el, strângând din buze. Oricum, nu asta e problema. Problema e că deocamdată nu sunt acasă. Mă întrebam dacă nu cumva colegii lui Holly din poliție i-ar putea sălta pe ticăloșii ăia?

Holly era logodnica lui Finn – ofițerul Holly Rudd din cadrul Poliției Călare Canadiene – al cărei tată era șeful poliției din British Columbia. Ea și Finn urmau să se căsătorească în septembrie și – deși nu le-o spusese niciodată – Brent îi admira energia și o aprecia pentru devotamentul pe care îl manifesta față de fratele lui.

— Cine te urmărește, Brent?

— Nu pe mine mă urmăresc. Pe o prietenă, prinsă din greșeală în focul încrucișat al altcuiva. Ea n-a greșit cu nimic.

Brent nu voia să-l implice pe fratele lui în vreo ilegalitate și, până nu avea dovezi clare ale nevinovăției lui Davis, nu putea să pună mâna-n foc pentru motivele altruiste care îl determinaseră să transfere banii. Indivizii ăștia sunt profesioniști, a continuat el. Poate foști militari. Probabil înarmați. Dar, fără îndoială, periculoși. Oamenii voștri trebuie să fie foarte atenți.

Nu voia să aibă pe conștiință moartea unor polițiști.

— Freddy Chastain se află în Port Alberni pentru o investigație, i-a răspuns Finn, după o clipă de tăcere. O să-i cer părerea, apoi o să vorbesc cu Holly.

Brent a strâns mai tare telefonul în mână.

— Când mă întorc, vreau să găsesc casa în picioare, asta-i tot ce vreau, a spus.

Nu-i păsa dacă avea să fie ciuruită de gloanțe, voia doar să aibă patru pereți și un acoperiș.

— Tu unde te duci?

Nu voia să se ducă nicăieri.

— Tre' să merg la expoziția aia din State.

— Am crezut că nu ajungi, a spus Finn, circumspect.

Brent a pufnit.

— *Ofițerul meu supraveghetor* a considerat că o să-mi prindă bine.

Era un bun pretext pentru ca B.C. Wilkinson să părăsească teritoriul Canadei, chiar dacă simțea arsuri în stomac la gândul că va trebui să plece de pe insulă.

Au stabilit să se întâlnească în Victoria, unde Finn își deschisese propria lui școală de scufundări și unde, în extrasezon, se ocupa de ecoturism. Spera ca polițiștii să-l prindă pe cel care sunase din casa mamei Annei, încercând să

obțină informații, și să pună capăt acestei situații de rahat.

Un lucru era cert - viața lui liniștită se dusesse pe apa sâmbetei.

Gândurile i-au zburat la Anna și la universul ei zdruncinat încă o dată din temelii de băieții cei răi care se jucau fără scrupule cu viața altora. Își amintea scrisorile pe care le scria pe când era doar o copilă. Era complet nevinovată. Nu merita nimic din toate astea, iar el era hotărât să facă pe dracu' în patru să îndrepte lucrurile. Chiar dacă asta însemna să se aventureze în lumea pe care încercase din răspuțeri s-o evite în toți acești ani.

— Strânge din dinți și dă-i înainte! și-a spus cu voce tare și a format numărul detectivului particular.

Cineva i-a răspuns după al patrulea apel.

— Poliția din Chicago. Cine e la telefon?

Replica interlocutorului de la celălalt capăt al firului l-a lăsat fără cuvinte. Se părea că ziua nu își epuizase încă

surprizele neplăcute.

— Voiam să vorbesc cu Jack Panetti, a spus Brent, dregându-și glasul. Poate că am greșit numărul...

— Cine îl caută?

La dracu'! Dacă n-ar fi sunat de pe propriul lui telefon, ar fi pus deja capăt discuției.

— Numele meu este Brent Carver. Jack Panetti lucra pentru mine.

— Ce făcea mai exact?

Ha! Bună încercare!

— Căuta să dea de urma unei vechi prietene de-ale mele.

— Azi-noapte - a răspuns interlocutorul, după o pauză încordată - domnul Panetti a fost implicat într-un incident

armat, care s-a soldat cu moartea unui ofițer de poliție.

Domnul Panetti este la spital.

La naiba!

— O să scape cu viață?

— Sper că da, a răspuns polițistul, tăios. Încercăm să ne dăm seama dacă este victima sau autorul acestui incident.

— Jack este un tip corect.

— Așa am auzit și noi.

Dumnezeule! Jack fusese la Chicago ca să facă niște săpături în activitatea firmei lui Davis. Ce șanse erau ca incidentul să nu aibă nicio legătură cu investigațiile lui Panetti?

— L-ați prins pe cel care a tras? a întrebat Brent.

— Nu încă. Dacă mai aflați ceva, vă rugăm să luați legătura cu noi, domnule Carver.

— Firește, a răspuns el.

A închis telefonul și a format numărul secretarei lui Jack,

care era deja la spitalul din Chicago. Starea lui Jack era stabilă, dar încă nu-și recăpătase cunoștința. Lovise lateral o mașină de poliție și apoi se aruncase din mers din mașina lui. Asasinul îl ucisese pe polițist, apoi îl împușcase pe Jack în spate și fugise ca un ticălos nenorocit.

Brent stătea în camioneta lui din parcare magazinului Walmart, cuprins de spaimă. Ce dracu' se întâmpla? În buzunarul cui își băgase Davis mâna? Nu era bine să ai pe urmele tale niște oameni care ucid polițiști. Miza părea tot mai mare, gata aproape s-o strivească pe Anna, care se îndrepta acum spre el cu ochi obosiți și îngrijorați. S-a urcat în mașină și a împins în spate plasele cu cumpărături.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Ce s-a mai întâmplat? l-a întrebat.

El i-a privit buzele depărtându-i-se în timp ce vorbea și își dori ca asta să fie singura lui grijă - dorința pe care o simțea pentru fiica prietenului său cel mai bun.

— Azi-noapte, cineva a ucis un polițist. Același individ l-a împușcat și pe detectivul pe care l-am angajat să investigheze activitatea companiei unde a lucrat tatăl tău.

— E bine?

— E în viață.

Irisurile ei s-au mărit, până când ochii i-au devenit complet negri, doar cu o margine îngustă de smarald.

— Trebuie să mă întorc acasă, nu-i așa?

— Ai putea să pleci în Tahiti sau în Australia. Să-ți iei un an de vacanță.

Teama și frustrarea măreau tensiunea din mașină.

Electricitatea dintre ei îi scurtcircuita nervii.

— Nu pot să fug la nesfârșit, a murmurat ea.

El a privit-o un lung moment, simțindu-și gura atât de uscată, încât aproape că nici nu mai putea vorbi.

— Atunci, mda, trebuie să ne întoarcem amândoi, a spus.

— Amândoi? a întrebat ea, și lumina soarelui îi strălucea în păr. Vii cu mine?

Voia să-și pună mâna peste a ei. Știa, însă, că ar fi fost o greșeală. Nu era genul care își manifestă fizic emoțiile, poate doar în cazul sexului, dar și acesta părea o amintire de mult uitată. Era însă un om care își ținea promisiunile, întotdeauna.

A pornit motorul și a luat-o pe autostrada 4 spre Nanaimo.

— I-am promis lui Davis că dacă i se întâmplă vreodată ceva, o să am grijă de tine.

— N-am nevoie de bonă.

— Nu, dar ceva îmi spune că s-ar putea să ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine până se termină povestea asta. Iar acum eu sunt ăla.

Anna și-a încrucișat brațele pe piept, ceea ce din păcate i-a distras lui Brent atenția de la volan și a fost cât pe ce să treacă pe roșu. A frânat brusc și amândoi s-au lovit de bordul mașinii. Un alt exemplu de slăbiciune din cauza căreia poți să mori cu zile. Iar Anna Silver s-ar putea dovedi cea mai periculoasă slăbiciune dintre toate.

— Vrei să conduc eu? I-a întrebat ea, excitându-l la maximum cu aerul ei de profesoară.

S-a foit, nervos, pe scaun. *La dracu'!* Doar nu era să recunoască adevărul - că atenția îi fusese distrasă de sânii ei care se conturau, obraznici, prin bluza de bumbac. Bravo, *Carver!* Era cu paisprezece ani mai mică decât el și făcea ca și zăpada imaculată să pară murdară. *Pervers nenorocit ce ești!* Și-a dres glasul.

— Trebuie să mergem în Victoria să luăm documentele alea de călătorie despre care ți-am vorbit, a spus. L-am rugat și pe fratele meu să o pună pe logodnica lui să verifice locuința mamei tale. Să vadă dacă ticăloșii ăia mai sunt încă acolo. Concepuse un plan, dar avea nevoie de ajutor. Și-ar fi dorit s-o ascundă pe Anna într-un loc sigur și frumos până când avea să se termine toată nebunia asta. Dar dacă reușiseră să o găsească în colțul ăsta uitat de lume de pe coasta Pacificului, atunci o vor găsi în orice alt loc de pe insulă. Avea mai multe șanse de izbândă alături de el decât singură. Și, deocamdată, ăsta era singurul lucru care conta.

CAPITOLUL 7

Katherine nu vedea nimic peste umărul lui Ed. El își ținea aparatul de fotografiat la ochi și își croia drum, ca un adevărat paparazzo, spre balustrada de la pupa vasului de croazieră. Ea începuse să tremure de frig și regreta că nu își pusese șosete și adidași în loc de sandale. A încercat să mai facă un pas înainte când un alt suflu de aer i-a semnalat prezența unei balene, care se ridicase la suprafață nu departe de proră, dar chiar dacă s-a înălțat pe vârfuri, n-a reușit să vadă nimic din cauza zidului compact de umeri care-i bloca priveliștea. Cineva a prins-o de braț și a tras-o spre balustradă – Harvey.

— Mulțumesc, i-a spus ea, zâmbindu-i, uimită de bucuria ce se citea pe chipul lui.

— Nu poți să pierzi un spectacol ca ăsta, i-a răspuns el, cu un licăr în ochi.

O altă balenă a ieșit la suprafață, chiar sub ei, atât de aproape de vas, încât Katherine nu și-a putut stăvili un fior de

teamă și venerație. Și-a dat părul peste spate cu o mână și a privit, fascinată, spectacolul.

— Ea se uită direct la noi, i-a șoptit Harvey la ureche.

— Ea? a întrebat Katherine, neputând să-și desprindă privirea de la ochii negri și inteligenți ai balenei.

Harvey a râs.

— Pare prea deșteaptă ca să fie mascul, dar nu sunt expert în balene, i-a răspuns.

Își simțea pielea amorțită de briza rece a mării, dar n-ar fi vrut să rateze priveliștea pentru nimic în lume. Îi era recunoscătoare lui Harvey pentru că o încălzea la spate. Era o atingere nevinovată, dar știa că lui Ed nu i-ar fi plăcut. A strâns cu putere balustrada, privind încruntată marea. Dacă

stătea să se gândească mai bine, lui nu-i plăcea să fie prietenă cu niciun alt bărbat. Ed își impunea punctul de vedere și când era vorba de femeile cu care își petrecea ea timpul. Sentimentul vag de neliniște care o cuprindea când se gândea la relația lor devenise în ultimul timp tot mai puternic, transformându-se uneori într-un resentiment clar. Nu era genul de femeie care și-ar fi înșelat soțul – și atunci, de ce o trata ca atare? O trata așa de ani de zile, a realizat ea. Îi trebuise cam mult timp ca să-și dea seama de asta, căci – atunci când se căsătorise cu el – era distrusă sufletește. În vremea aceea, fusese disperată să se ascundă de lume și să evite conflictele de orice natură.

Fusese o vreme când n-ar fi reușit niciodată să meargă mai departe fără Ed, dar în ultimul timp...

A încercat să-și alunge aceste gânduri. Moartea lui Davis îi zdruncinase sufletul mai mult decât și-ar fi imaginat. Avea nevoie de puțin timp ca să-și revină, asta era tot.

Un miros puternic i-a invadat nările și Katherine s-a strâmbat și s-a întors, cu o sprânceană ridicată, spre Harvey.

— Nu-i vina mea, i-a spus el, râzând. E respirația balenei.

Așa își dau seama vânătorii de balene că în preajmă se află o balenă, chiar și când e ceață groasă.

— În!

— Dar a meritat, nu-i așa? a întrebat el, privind-o cu ochi scrutători.

Ea și-a întors din nou privirea spre creatura imensă - elegantă, maiestuoasă și puternică, dar amenințată cu dispariția. Vulnerabilitatea balenelor a întristat-o dintr-odată.

— Firește că a meritat.

Balena a dispărut pentru o clipă, apoi a reapărut undeva în

depărtare – o balerină frumoasă, de treizeci și patru de tone, care și-a făcut intrarea în scenă în toată splendoarea ei. Apa țâșnea în valuri imense. Balena și-a repetat de mai multe ori numărul, uimindu-și spectatorii cu veselia ei debordantă.

Lui Davis i-ar fi plăcut asta. Gândul i-a sfâșiat sufletul de durere.

Priveliștea i-a umplut ochii de lacrimi, chiar dacă frigul o pătrunsese până la oase. Balenele erau atât de frumoase. Atât de maiestuoase. Se bucurau de o libertate deplină, dar cădeau adesea pradă vânătorilor nemiloși. Niciodată nu se gândise prea mult la soarta lor – acum, însă, destinul lor tragic o impresiona cum nu o mai făcuse vreodată. Oamenii, care se tot agitau de colo-colo, l-au împins pe Harvey lângă ea. Dinții au început să-i clănțâne de frig. El și-a scos haina și i-a pus-o pe umeri, apărând-o astfel de frig și de vântul tăios.

— Mulțumesc, i-a spus ea, strângându-și haina, recunoscătoare, în jurul trupului.

Un alt șuvoi de apă a țâșnit la vreo douăzeci de metri în dreapta lor, în momentul în care balena s-a apropiat din nou de ei. Mai întâi, i-a apărut spatele lucios și negru, apoi o mică cocoașă și, în final, corpul lung și strălucitor. Părea să se miște cu încetinitorul, fără să-i pese de nava uriașă și de pasagerii ei mici cât niște furnici. Vârful cozii i-a rămas, pentru o clipă, suspendat în aer, apoi a dispărut în apă. Și dusă a fost și ea.

— Am prins-o! I-a auzit ea pe Ed strigând triumfător.

Katherine a urmărit balena cu privirea, întrebându-se de ce se simțea deodată atât de pustie.

Mulțimea continua să privească întinderea netedă a apei, dar balena se pierduse în depărtare și, după câteva minute, oamenii au început să se împrăștie.

— Unde e Barb? a întrebat ea, întorcându-se ușor către Harvey.

— A decis că magazinele sunt mai interesante decât natura sălbatică.

Vocea lui era mai gravă acum și avea în ea o notă care sugera că e supărat.

L-a auzit pe Ed strigând-o și a strâns din buze. Trebuia să plece. Nu o văzuse stând alături de Harvey și se simțea ușor rușinată pentru că își dorea cu ardoare să fugă în direcția opusă.

Doar pentru că se afla într-o dispoziție proastă nu însemna că trebuia să-i strice vacanța lui Ed. Muncea din greu și avea nevoie de odihnă.

Harvey o privea atent.

— Trebuie să plec, a spus ea, simțindu-se brusc stânjenită.

— Mda, i-a răspuns el, adâncindu-și privirea în ochii ei, de parcă ar fi căutat ceva - ceva ce Katherine n-a reușit să

descifreze. Eu mai rămân puțin, poate prietena noastră își face din nou apariția.

I-a dat haina înapoi, copleșită de o senzație ciudată – ca și când o gheară îi strângea inima.

— Mă duc să-l caut pe Ed.

— Da, firește, a răspuns el, cu chipul lipsit de expresie.

Ea s-a îndreptat spre locul unde îl văzuse pe Ed intrând înăuntru în căutarea ei. În pragul ușii, și-a întors privirea înapoi și l-a zărit pe Harvey uitându-se, adâncit în gânduri, la apele ca de cositor ale Pasajului Interior al Alaskăi.

Invidia i-a străpuns inima.

Harvey făcea exact ce-i plăcea și ei să facă – să petreacă timpul singură, să privească frumusețea oceanului și să-și

amintească un trecut pe care încercase din răspuțeri să-l uite.

* * *

Soarele se pregătea să apună când Brent a ajuns pe o străduță tăcută dintr-un cartier al Victoriei pe care Anna nu îl cunoștea. S-a oprit într-o parcare. O plăcuță elegantă, în nuanțe de albastru și auriu, aflată deasupra unui gard viu, le-a spus că se aflau în fața sediului Poliției Călare Canadiene.

— Ce căutăm aici? a întrebat ea, simțindu-și gura uscată și strângând cu putere bordul mașinii.

Nu voia să aibă de-a face cu poliția, cum nu voise să aibă de-a face nici cu individul îndoielnic care îi făcuse ceva mai devreme o fotografie și un pașaport și permis de conducere false. Cu atât mai mult nu voia să aibă de-a face cu poliția acum, când avea în geantă acele documente false.

Un tip înalt și chipeș a deschis portiera din spate și s-a urcat

în mașină, însoțit de o femeie cu o expresie gravă pe chip, îmbrăcată în uniformă de polițist.

Anna s-a întors cu fața spre ei. Inima aproape că i-a stat în piept. *La dracu'.*

Brent s-a răsucit pe scaun și a ridicat o sprânceană.

— Nu mi-am imaginat că asta avea să fie o reuniune de familie.

— Taci din gură! Și așa e supărată pe tine pentru că te-ai implicat în cine știe ce *situație*, a spus tipul blond, fără mânie în glas.

Crescuse și se maturizase, dar Anna l-a recunoscut pe băiatul din fotografie – Finn, fratele mai mic al lui Brent.

A vrut să sară în apărarea lui Brent, dar el a făcut-o să tacă

lăsându-și o mână pe coapsa ei. Atingerea i-a provocat un fior din cap până în picioare, lăsând-o fără cuvinte.

— Cine te urmărește? a întrebat polițista, pe un ton tăios. Cu privirea rece ca oțelul și cu aerul ei autoritar, reușea să-ți bage frica în oase. Îi vreau după gratii înainte să ajungi tu acolo.

— Nu știu despre cine e vorba, a răspuns Brent, ieșind ușor din parcare și îndreptându-se spre vest, în timp ce căuta indicatoare care să-l îndrume spre Douglas Street. În caz că ești curioasă, Anna, acesta este fratele meu, Finn, și iubita lui logodnică, Holly Rudd, super polițistă, i-a prezentat Brent, pe un ton sumbru.

— Anna Silver? a întrebat Holly, scrutând-o cu ochii ei sfredelitori.

— Da.

Anna și-a băgat capul între umeri, adoptând automat o poziție defensivă în preajma reprezentanților legii.

— Am vorbit cu directorul închisorii, a spus Holly.

A țintuit-o pe Anna cu niște ochi strălucitori, mai strălucitori decât văzuse ea vreodată. Erau frumoși, dar și reci ca gheața. Buzele i s-au strâns, subțiri.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, a continuat ea, cu o expresie și mai rigidă pe chip. Dar dacă cel care a sunat la închisoare în dimineața asta este și cel care te urmărește, urmărindu-l astfel și pe Brent, vreau să știi de ce.

— Nu știu de fapt ce se întâmplă, a răspuns Anna, simțind cum stomacul i se întoarce pe dos.

Lucrurile deveneau din ce în ce mai complicate. Dar dacă tatăl ei furase într-adevăr banii ăia? Îi implica acum și pe membrii familiei lui Brent? Implica și poliția? S-a făcut mică în scaun.

— După telefonul lui Brent, am trimis doi ofițeri în civil să verifice locuința mamei tale, a spus Holly, ridicând din sprâncene. N-au găsit pe nimeni acolo.

Gura lui Finn a devenit o linie severă. Holly și-a îndreptat atenția spre Brent.

— Freddy Chastain îți supraveghează casa de vacanță, i-a explicat ea. Nu dispune de resurse suficiente ca să acopere întreaga suprafață a orașului, drumul și casa, cu atât mai mult cu cât nu există o amenințare palpabilă, așa că s-a concentrat asupra cabanei. Sper să nu găsească ceva compromițător.

— N-o să găsească absolut nimic, i-a răspuns Brent, pe un ton domol.

Răspunsul îi era destinat ei, nu lui Holly, s-a gândit Anna. Brent știa că ea își făcea griji din cauza pistolului, dar probabil că îl ascunsese sau poate chiar îl luase în mașină. Mâinile au început să-i tremure la acest gând.

— Îmi pare rău pentru tot, a murmurat.

Nu asta îşi dorise în clipa în care apelase la ajutorul lui Brent. I-a aruncat o privire, dar el nu se uita la ea – îi strângea însă coapsa cu putere şi continua să conducă. Atingerea mâinii lui calde îi stârnea dorinţe pătimăşe. *De unde dracu' apăruseră?* Căci ea nu tânjea după indivizi ca Brent decât dacă îi vedea în filme şi deci nu puteau să-i facă niciun rău; iar conştientizarea propriei dorinţe îi provoca un nod în stomac.

— Ştii cumva cine sunt oamenii ăştia sau ce vor de la tine?
a întrebat-o din nou Holly.

El i-a strâns din nou coapsa, făcând-o să înghită în sec în clipa în care dorinţa a atins puncte tainice ale trupului ei, locuri uscate, prăfuite. Momentul era foarte prost ales. Dar ce era nou sub soare?

— Ăăă... nu.

S-a foit pe scaun. Doamne, ce se întâmpla cu ea?

— După ce poliția m-a anunțat că tata a murit, am primit un mesaj de la el. Îmi spunea să plec din oraș și să mă duc la Brent.

De parcă erau vechi prieteni, nu doi oameni complet străini.

Nu mi se mai pare un străin acum.

Nu zău!

— Iar tatăl tău zicea că a luat banii organizației caritabile pentru care lucra pentru că era convins că cineva încerca să-i fure și să i-o pună lui în cârcă, nu?

Era clar că Holly ascultase convorbirea tatălui ei cu operatorul de la 911. Povestea lui i se părea ridicolă chiar și Annei.

— Mai mult de-atât nu știu nici eu.

Cu excepția așa-ziselor dovezi pe care i le trimisese prin poștă. *Să te ia naiba, tată!*

— În prezent, autoritățile Statelor Unite nu investighează activitatea companiei, a spus Holly, pe un ton tăios. Am vorbit cu poliția din Chicago, care susține că nu are niciun motiv pentru demararea unei anchete, cu excepția poveștii îndrugate de un fost deținut care a furat niște bani și apoi s-a sinucis ca să nu plătească pentru faptele sale.

Tatăl ei nu valora nimic în ochii lor. Anna s-a cufundat și mai mult în scaunul din piele.

— Și atunci, ce vreți de la mine?

— E vorba despre bani, Anna?

— Lăsați-o dracului în pace! s-a răstit Brent.

— Tăticul moare și tu îți faci apariția pe insulă. Iar Brent apelează pentru prima oară în viață la ajutorul lui Finn, a

continuat ea, privind-o cu suspiciune. Cred că nu-mi spui chiar tot ce trebuie să știu. Iar dacă ai de gând să-l implici pe Brent în vreo ilegalitate, o să ai de-a face cu mine.

Un sentiment cumplit de nedreptate a copleșit-o pe Anna. Nu greșise cu nimic, dar femeia asta o ataca de parcă ar fi fost un criminal. Experiența nu-i era deloc străină și o convingea și mai mult de faptul că era perfect îndreptățită să nu împărtășească nimănui coșmarurile trecutului. Brent și-a încordat mâna pe coapsa ei, într-un fel aproape dureros în intensitatea sa. Îi era însă recunoscătoare, căci strânsoarea lui o ținea în realitate.

— Mă faci să regret că te-am sunat, a spus Brent pe un ton sec, uitându-se la fratele său în oglinda retrovizoare.

— Nu poți să faci totul de unul singur, frățioare.

— De fapt - a răspuns Brent și vocea i-a coborât cu două octave, iar Anna a simțit-o huruindu-i parcă prin oase -, pot.

— Asta te-ar putea trimite din nou după gratii... a început

Holly.

— Dar noi n-am greșit cu nimic, a mârâit Brent.

— Încetați odată! a strigat Anna, împingându-i mâna deoparte. Habar n-am ce se întâmplă. Nici măcar nu știu dacă cineva mă urmărește cu adevărat, dacă își va face apariția acasă la Brent ca să mă caute, dacă nu cumva toată povestea asta e o neînțelegere sau o farsă sau cineva încearcă să mă sperie. Nu știu nimic din toate astea. Știu însă că nu v-am cerut ajutorul. A ezitat puțin, iar în tăcerea stânjenitoare tot ce auzea era respirația ei sacadată. Asta nu e problema lui Brent, a continuat ea. Este doar a mea. Nu vreau să vă certați din cauza mea.

Nu putea decât să-și imagineze complexitatea relației lor, în

împrejurările date.

Au păstrat cu toții tăcerea timp de câteva secunde.

Finn s-a aplecat în față, între ei.

— Fata asta ți-o spune pe șleau, Brent, a zis el.

Brent a strâns cu putere volanul în mâini, dar n-a răspuns nimic.

Holly a pufnit disprețuitoare.

— Ar trebui să fie mai isteță și să nu se încurce cu frații Carver. Spre deosebire de alții, a murmurat ea pe un ton sumbru, atrăgând privirile – nu tocmai tandre – ale lui Finn și Brent.

Au trecut pe lângă Beacon Hill Park și s-au îndreptat spre kilometrul o de pe autostrada transcanadiană. Au cedat trecerea unei trăsurii cu turiști, apoi au luat-o pe Niagara Street.

— Mai mergi puțin! I-a îndrumat Anna pe Brent, cu glas domol.

Brent a oprit mașina la câteva case depărtare de locuința

mamei și tatălui ei vitreg. Era un cartier splendid – o oază liniștită de verdeață în inima vechiului oraș. Soarele, care se topea încetul cu încetul în Pacific, cufunda totul în umbre adânci.

— Aici ai crescut? a întrebat-o Finn.

— Nu, a răspuns ea.

După ce tatăl ei ajunsese în închisoare, casa din Fairfield le fusese luată din cauza datoriilor. Fără ajutorul lui Ed, numai Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de ele.

— Ne-am mutat aici după ce mama s-a recăsătorit cu Ed, care era văduv pe atunci, i-a explicat ea.

Au coborât cu toții din mașină. Holly a luat-o înainte, mergând pe o latură a casei mari în stil victorian, cu pereții

acoperiți de șindrilă zugrăvită în albastru, cu ornamente roșii.

Se vedeau mai multe balcoane, și chiar o terasă pe acoperiș.

Era o casă extraordinară. Cu toate astea, Anna nu se simțise niciodată în largul ei aici, preferând să stea cât mai mult timp cu puțință la bunica ei.

Nu era nimeni pe stradă. Probabil că toată lumea își lua cina.

— Dacă vecinii află cumva, mama se va simți cumplit de umilită, a spus Anna.

Deși poate că n-ar trebui să-ți pese ce cred oamenii.

— Am fost discreți, a spus Holly. Am trimis pe cineva să ia amprente de pe clanțe și întrerupătoare, dar n-am găsit nimic.

Musafirii au făcut curățenie.

I-a aruncat Annei o privire meditativă și a încetinit pasul ca s-o lase pe ea să-i conducă.

Inima Annei bătea cu putere. Toată povestea asta era o adevărată nebunie. Ar fi vrut să închidă ochii și să pretindă că

nimic din toate astea nu se întâmpla. Din păcate, însă, nu așa era în viață.

Și-a scos cheia din geantă, a deschis ușa și a pășit în holul răcoros de la intrare. Totul era ordonat și imaculat ca întotdeauna. S-a dat la o parte ca să le facă loc și celorlalți. Casa era cufundată într-o tăcere copleșitoare. Și-a plimbat mâna pe lambriurile întunecate din lemn de stejar.

— Te deranjează dacă mai fac un tur prin casă? a întrebat-o, pe un ton politicos, Holly, legănându-se pe vârful picioarelor. Își schimbase considerabil atitudinea de polițist după izbucnirea violentă a Annei.

Anna nu credea că avea prea multă importanță dacă o deranja sau nu.

— Fă ce vrei, numai să-mi recapăt viața, i-a răspuns.

Holly a urcat treptele, iar Anna s-a plimbat prin sufragerie, cu o privire încruntată. Totul strălucea de curățenie. Niciun firisor de praf nu îndrăznea să-și facă apariția în casa asta. Și-a masat brațele, simțindu-și pielea ca de găină.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Brent încet.

Ultimele raze de soare pătrundeau pe fereastră oblic, scaldând în lumina lor suprafețele perfect lustruite și sticla strălucitoare.

A scrutat cu privirea canapeaua din piele și pianul uriaș.

— Ceva s-a schimbat.

Deasupra șemineului unde stătea Brent, trona un portret imens al lui Ed și al mamei ei.

— N-a pierdut timpul după ce tatăl tău a ajuns în închisoare, a spus Brent, făcând o grimasă.

Anna a ridicat din umeri. Mama ei avusese nevoie de cineva care să îi poarte de grijă.

— Îl cunoșteam pe Ed de câțiva ani. Mama a fost prietenă cu prima lui soție și i-a ajutat atunci când aceasta era pe moarte. Cred că i s-a părut firesc să se bazeze pe el când a avut nevoie la rândul ei de ajutor.

În momentul în care Ed intrase în viața lor, universul Annei se schimbase dramatic. Se maturizase înainte de vreme.

— Ai un frate vitreg? a întrebat Brent, arătându-i fotografia înrămată de pe pian, făcută la ceremonia de absolvire.

— Era cu un an mai mare decât mine în liceu, a răspuns ea, stăvilindu-și cu greu repulsia.

— Să înțeleg că nu v-ați împăcat prea bine? a întrebat Brent, căruia cu greu îi scăpa ceva.

— Nu prea, a răspuns ea, evitând să privească fotografia.

Tatăl lui s-a recăsătorit la scurt timp după moartea mamei sale

– probabil că nu i-a fost ușor.

Anna încercase întotdeauna să se pună în locul lui, dar erau atât de deosebiți.

— Mi se rupe sufletul de mila lui! a mârâit Brent.

Anna a schițat un zâmbet șovăitor.

— A plecat la universitate la scurt timp după nuntă... Apoi s-a uitat la teancul de scrisori, aproape convinsă că cineva umblase prin ele de la ultima ei vizită aici sâmbătă dimineață. Și-a trecut degetul pe marginea unui plic. Nu l-am mai văzut de ani de zile, a continuat. Lucrează în Seattle și nu prea organizăm reuniuni de familie.

Brent o privea cu intensitate, dar ea refuza să-i întâlnească privirea. Holly s-a întors în sufragerie, însoțită de Finn ca de o armură flexibilă. Anna îi privea, intrigată.

Cum era oare să iubești pe cineva în felul ăsta? Gata să-ți dai și viața pentru persoana iubită?

Își simțea gura uscată. Inima îi bătea frenetic în piept. Ed o iubea nebunește pe mama ei, dar nu o lăsa să gândească singură. Finn și Holly erau amândoi extrem de independenți, dar formau o echipă bine sudată. Coeziunea într-un cuplu era o raritate pentru ea – nici nu era de mirare, de vreme ce căuta doar compania persoanelor singure, evitând cuplurile și scenele de familie.

— Ai observat ceva în neregulă? Vreun indiciu care să ne dezvăluie identitatea acestor indivizi? a întrebat-o Holly cu o privire tăioasă, dar cu simpatie în glas.

— Știi cine a fost tatăl meu, nu-i așa? a întrebat-o brusc Anna.

Holly a încuviințat din cap, cu o privire sumbră.

— Copiii nu sunt responsabili pentru faptele părinților, a răspuns ea și privirea i-a fugit la Brent.

Dar ce-a făcut tatăl lui? A abuzat de soția lui? De copiii săi?

— Vreau să vă pun sub protecția poliției până când ne dăm seama despre ce este vorba, a încheiat Holly.

Anna a rămas cu gura căscată. Brent și-a încrucișat brațele pe piept. Finn l-a privit pe fratele său ca și cum se pregătea să-l atace.

— Nu va dura mult - doar până ce dăm de urma tipilor ăștora și aflăm ce pun la cale. Puteți să stați în noua noastră casă, aflată nu departe de aici, a adăugat ea, privind-l atentă pe Brent. Pe care ai promis acum câteva luni că o să vii s-o vezi.

Brent și-a dat ochii peste cap.

— Bine, a spus.

Finn s-a relaxat. Apoi Brent a privit din nou, cu ochi mijiți,

fotografia ei oribilă făcută în ziua ceremoniei de absolvire, pe care mama ei se încăpățâna să o țină la vedere. Și-a înclinat apoi capul dintr-o parte într-alta, cu sprâncenele încruntate.

— Mi se pare mie, sau pe geamul fotografiei se văd urme de buze?

Suprafața pianului era de un negru lucios, sticla din ramă imaculată, așa că urma buzelor se vedea clar în unghiul în care cădea lumina. Holly s-a apropiat și ea și a privit cu atenție fotografia.

— Pare că cineva a sărutat sticla.

Anna a simțit cum sângele îi îngheață în vene. Holly a arătat către urma vagă de pe sticlă.

— Cine crezi că ar fi putut să facă asta - individul pe care îl

căutăm sau mama ta?

Anna și-a înăbușit un hohot de râs.

— Mama și Ed sunt obsedați de curățenie, a răspuns ea.

Niciunul dintre ei n-ar fi murdărit sticla pentru nimic în lume.

— Pot s-o iau și s-o folosesc ca probă? Pentru orice eventualitate? a întrebat Holly, cu o privire încântată, și și-a scos telefonul.

— Dinspre partea mea, poți s-o arunci și-n foc, a spus Anna, dând din cap.

A simțit fiori de teamă pe șira spinării, iar dinții au început să-i clănțâne. Cine i-ar săruta fotografia? Și de ce?

A simțit pe umeri niște mâini calde.

— O scot puțin pe Anna afară. S-a făcut verde la față.

Holly a încuviințat, absentă, din cap. Finn i-a urmărit cu ochii mijiți.

Anna s-a trezit condusă spre ușa de la intrare. Brent a închis-o ușor în urma lor, apoi s-a îndepărtat de ea cu pași

repezi.

— Ce se întâmplă? I-a întrebat Anna, luându-se după el.

— N-am de gând să mai stau vreodată închis undeva. Și nici nu-mi place să-mi rezolve alții problemele.

Și asta și era Anna - o problemă.

Au ajuns la mașină, iar el a deschis portiera.

— Rămâi aici! i-a spus. Finn și Holly or să aibă grijă de tine.

Anna s-a agățat de mânerul portierei și s-a urcat lângă el. I se părea de neconceput să stea cu mâinile în sân în timp ce el își punea viața în pericol, căutând răspunsuri în locul ei.

— A fost tatăl meu, a spus ea. Eu sunt cea care te-a implicat în toată povestea asta. N-o să te las să-ți asumi toate riscurile.

Mașina a pornit exact în clipa în care Finn ieșea în fugă pe alee. Văzându-i furia din priviri, Anna a închis ochii. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să provoace un conflict între Brent și fratele său, căci era ferm convinsă că acum, când tatăl ei nu mai era, Brent nu mai avea pe nimeni pe lume, cu excepția lui Finn.

* * *

Rand stătea în pădure și privea cu invidie cabana imensă din lemn. *Asta* era viața pe care și-o dorea, nu cea pe care o ducea în apartamentul sordid din Chicago, Orașul Vânturilor, situat într-un cartier populat cu traficanți de droguri și gangsteri. Cum își recupera banii, avea de gând să plece de acolo. *Frumoasă ascunzătoare, domnișoară Silver! Luxoasă și ferită de ochii lumii.* Picături de sudoare îi brăzdau fruntea. Fusese o adevărată aventură să ajungă până aici, dar asta era

destinația finală și de aici nu mai avea unde să fugă. Luna se pierdea în ceață, trecând pe deasupra frunzișului copacilor și lăsând în urmă dăre fantomatice. Pădurea era cufundată într-o tăcere copleșitoare, întreruptă doar de ritmul respirației sale zgomotoase – i se părea lui –, deși știa că n-ar fi avut cine să-l audă. Privea cu atenție ușa din spatele casei. El și Marco așteptau de mai bine de o oră – prudența și întunericul erau cei mai buni aliați pentru un atac. Soarele se ascunsese, în sfârșit, la orizont, înecând totul într-un întuneric de nepătruns.

Purta haine militare de camuflaj și ochelari cu vedere în infraroșu, echipament mai mult decât suficient ca să urmărească doi civili, dar Rand nu mai voia să dea greș – nu acum când Kudrow și generalul își doreau cu disperare să afle

informațiile pe care le deținea fiica lui Davis, iar timpul nu mai era de partea lor.

De la ultima schimbare a administrației de la Casa Albă, generalul Browning nu numai că acceptase misiuni sub acoperire încredințate de guvern, dar se implicase și în ceva activități liber-profesionale secrete. De patru ani, se ocupau de o afacere clandestină cu mercenari, folosind societatea de caritate ca paravan pentru a-și ascunde activitățile ilegale și pentru a spăla banii înainte de a-i transfera în conturi offshore. Davis le descoperise mașinațiunile în momentul în care transferau ultimele plăți făcute de un șeic saudit care le ceruse să destabilizeze puțin lucrurile prin Yemen. Nu era nevoie decât de o scânteie în situația aia explozivă.

Rand își voia banii înapoi. Al naibii să fie dacă îi lua cineva ce era al lui pe drept!

Dar Anna Silver nu putea să moară într-un schimb de focuri.

Aveau nevoie de ea în viață până obțineau numerele conturilor

în care Davis le transferase banii. În plus, mai avea și alte planuri pentru ea. Gândul îl excitase toată ziua la maximum.

De-a lungul timpului, descoperise că femeile care i se împotriveau îi ofereau cele mai mari satisfacții. Uneori, Marco participa și el la distracție. Alteori, pornea singur la vânătoare. Totul depindea de dispoziția lui Rand – dacă avea sau nu chef să-și împartă prada. Deocamdată, nu era hotărât dacă s-o împartă sau nu pe Anna.

Marco se dusesese să dea un ocol casei, verificând partea dinspre mare. Rand aștepta semnalul care să-i spună că drumul era liber. Se vedea o lumină la etaj, dar nici urmă de activitate în jurul casei în ultimele treizeci de minute. Era doar ora opt seara, dar din cauza ceții, aveai impresia că era mult mai

târziu. Poate că se duseseră la culcare. Poate că ticălosul o regula acum.

A dat să înainteze, când un foșnet l-a făcut să încremenească pe loc și să se lipească de pământ. Ce-a fost asta? Un urs? O veveriță? S-a întors încet și a zărit o siluetă printre copaci. Haine militare de camuflaj. Pușcă semiautomată. Ce dracu' e asta? A avut, brusc, sentimentul că mii de ochi îl urmăresc.

Poliția? Forțele speciale?

Rahat, ce era asta - o ambuscadă?

Furia îi clocotea în vene.

Voia să-l avertizeze pe Marco, dar mai întâi trebuia să câștige puțin spațiu de acțiune. S-a retras încet în pădure ca să verifice dacă mai erau și alții. Apoi s-a apropiat în tăcere de siluetă. Individul, care privea concentrat în față, nici nu l-a auzit apropiindu-se. Rand i-a rupt gâtul cu un pocnet abia auzit. A scos apoi căștile din urechile tipului mort și a auzit o voce care le spunea celorlalți să-și ocupe pozițiile. Și-a accesat

propria stație ca să-l avertizeze pe Marco, dar era deja prea târziu. Luminile au invadat zona și Marco a început să tragă. Exact în clipa în care s-a furișat înapoi în umbrele adânci, cât mai departe de scena acțiunii, Rand l-a văzut pe Marco încasând un glonț.

A ajuns de cealaltă parte a drumului și a gonit spre sud prin pădurea deasă, aruncându-se apoi în apă înaintea ca adrenalina să înceteze să mai acționeze asupra lui. Hainele militare, îmbibate de apă, îi îngreunau mersul prin golful îngust, lucru care îi alimenta și mai mult mânia. Poliția îi așteptase. Cineva le oferise un pont. Poate directorul închisorii. Sau poate că Anna Silver se dusese de la bun început la poliție și, împreună, le întinseseră o capcană.

Apa era rece. Hainele, grele. Iar armele, ude. Oare când mai fusese nevoit să muncească atât de mult ca să-și găsească prada? Nu-și mai amintea. *Scârba.*

Și acum Marco era împușcat și în mâinile poliției. Poate că știau că avusese un complice. Mânia îi curgea prin vene, arzându-le.

Ticăloasa îi știrbise imaginea, făcându-l să arate ca un prost. *Drăcia dracului!* Nu-i venea să creadă. Și-a stors părul și și-a continuat drumul prin apa care-i ajungea până la brâu, hotărât să se îndepărteze cât mai mult de casa lui Carver. Zgomotul asurzitor al elicelor de elicopter a sfâșiat tăcerea. Rand și-a încleștat maxilarul.

Câți polițiști erau mobilizați? Își găsiseră oare colegul mort? Situația o luase razna cu totul.

Ca să ajungă în Bamfield, el și Marco furaseră o camionetă. Schimbaseră plăcuțele de înmatriculare în Port Alberni. Își lăsaseră lucrurile într-o cameră de hotel din Victoria și acum

trebuia să le recupereze înainte ca poliția să descopere identitatea lui Marco. Nu le va fi ușor să afle cine este, căci amprente lor nu se găseau în nicio bază de date - doar dacă Marco nu era mort și avea să ajungă la o înțelegere cu autoritățile. *Mii de draci!* Nu-i venea să creadă că o amărâtă de învățătoare îi făcuse așa ceva. A alergat mai departe, de-a lungul drumului, gata să se ascundă în tufișuri dacă apărea vreo mașină. La vreo patru kilometri de oraș, a zărit o casă în față, pe o latură a drumului, printre copaci. A încetinit. Era retrasă. S-a gândit că nu era departe de drumul cu pietriș care ducea spre sud. Pe aleea din fața casei era parcată o mașină. Ar fi putut s-o fure, dar proprietarii ar fi raportat prea repede furtul, iar autoritățile ar fi blocat drumul și l-ar fi prins.

Un polițist mort însemna oricum o barieră pe drum.

O femeie roșcată a trecut prin fața ferestrei, având în mână o farfurie cu mâncare pe care i-a oferit-o unui bărbat așezat la masă. Stomacul lui Rand a început să chiorăie. În timp ce își analiza alternativele, mânia i s-a adunat într-un singur punct. Inima și-a încetat ritmul amețitor. Puterea de concentrare îl ajutase să supraviețuiască în nenumărate situații dificile. A continuat să supravegheze casa în timp ce femeia și bărbatul mâncau. A lăsat-o să spele chiar și vasele. Apoi bărbatul și-a pus pe el o haină.

Rand și-a tras cagula pe față. A strâns pistolul în mână, întrebându-se dacă cei doi aveau bere în frigider. Simțea nevoia să bea o bere, deși nu voia ca băutura să-i amorțească simțurile.

Bărbatul a ieșit afară, iar Rand s-a strecurat în spatele lui în timp ce individul deschidea portiera mașinii. L-a lovit cu pistolul în moalele capului și omul s-a prăbușit la pământ ca

un bolovan. Rand l-a târât în tufișuri și l-a legat de mâini și de picioare cu sfoara unei undițe pe care o găsisese pe verandă. l-a scos șosetele și i le-a îndesat în gură, înfășurându-i, de mai multe ori, capul cu sfoara de undiță pentru ca sărmanul să nu mai scoată niciun sunet. Apoi l-a legat între doi copaci. Nenorocitul nu mai avea cum să scape fără ajutorul cuiva. Să zică mersi că nu i-a tăiat gâtul! S-a întors spre casă cu respirația întretăiată și cu un zâmbet de gheață în colțul gurii. A urcat treptele și a deschis încet ușa. Aerul cald l-a lovit cu putere, contrastând cu umezeala rece a hainelor sale. Casa avea un aspect sărăcăcios și rustic, dar părea confortabilă. Îți conferea un sentiment de siguranță.

— Te-ai mișcat repede. Ce-ai uitat? a strigat femeia în

momentul în care Rand a încuiat ușa.

A ieșit din dormitor, zâmbind cu gura până la urechi. El a îndreptat pistolul spre ea. Nu mai putea fi folosit, dar femeia nu avea de unde să știe asta. A încremenit pe loc și și-a pierdut culoarea din obraji. Și-a aruncat privirea spre fereastră.

— Nu mai poate să te ajute.

Ochii ei s-au făcut mari și apoi s-au umplut de o mânie scâpărătoare.

— Ce i-ai făcut? a întrebat.

A făcut un pas spre el și a ridicat mâna, cu gândul, parcă, să-l lovească.

El a plesnit-o cu putere, trântind-o la pământ. Îi plăcea s-o vadă prăbușită la picioarele lui. Mânia se transforma în altceva – într-un impuls animalic, primar și necruțător. S-a lăsat pe vine și i-a vorbit în șoaptă. Urma roșie a mâinii lui rămăsese întipărită pe obrazul alb ca laptele.

— Unde sunt cheile de la mașină?

Ochii ei s-au îndreptat către suportul pentru chei.

— Acolo, i-a spus. Ia-le și cară-te de aici!

Ticăloasa! A apucat-o de păr și a răsucit-o cu violență, obligând-o să se arcuiască într-o poziție incomodă și să se agațe de cămașa lui udă. Îi simțea repulsia în felul în care îl atingea, dar știa cum s-o supună.

— Unde-i dormitorul?

Femeia a început să-l lovească cu pumnii, dar Rand a plesnit-o atât de tare, încât a dat-o cu capul de podea.

— Putem s-o facem cu forța sau de bunăvoie, i-a spus el.

Era hotărât să-și ducă planul la bun sfârșit, deși nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să-și domolească însă tensiunea pe care o simțea în boașe, la fel cum trebuia să-și

dea frâu liber mâniei care îi făcea sângele să clocotească în vene.

— Dacă e de bunăvoie, bărbatul tău nici nu va trebui să afle vreodată, a continuat el, susținându-i privirea.

În ciuda spaimei și a confuziei, femeia a înțeles mesajul pe care i-l transmitea. În primul rând, soțul ei nu era mort. În al doilea rând, nu avea niciun cuvânt de spus în această situație, iar dacă i se va împotrivi, lucrurile vor lua o întorsătură și mai rea pentru ea. Gama de sentimente care se citeau pe chipul femeii era fascinantă, dar Rand nu avea timp să o studieze prea mult. Ea a încuviințat încet din cap și s-a ridicat cu greu în picioare. El a apucat-o de încheietura mâinii și a lăsat-o să-l conducă în dormitor. Când a ajuns, însă, în fața ușii, ea a intrat în panică.

Rand a împins-o în cameră și a trântit-o pe podea. Apoi a început să-și smulgă de pe el hainele ude, fericit că putea, în sfârșit, să scape de ele. Un răgaz de cinci minute nu-i va

zădărnici planurile de fugă și deocamdată nu se putea gândi decât la penisul atât de încordat, încât îl simțea greu ca plumbul între picioare. A ridicat-o, a trântit-o în pat și i-a tras blugii în jos până la glezne. Ea s-a zvârcolit înspăimântată, dar a pocnit-o din nou, lăsând-o amețită de lovitură.

— Stai cuminte!

În cele din urmă a rămas nemișcată, iar Rand a făcut ceea ce trebuia să facă. După ce a terminat, și-a tras pe el niște haine de-ale soțului ei, care îi erau cam mici, dar măcar erau uscate. A obligat-o apoi, sub amenințarea armei, să se îmbrace și să-l însoțească la mașină.

— Acum tu și cu mine o să facem o plimbare. Dacă te oprește poliția, o să le spui că sunt fratele tău din Victoria și

am venit să te văd, iar acum mă conduci acasă. Dacă o să faci ceva să le trezești suspiciunile, o să-i omor, iar ție o să-ți rup hainele de pe tine și o să te supun unei experiențe de neuitat, față de care ce-am făcut acum o să ți se pară o chestie drăguță și romantică. Ai înțeles?

Ea a încuviințat din cap, cu ochii goi. A pornit mașina și s-a îndreptat spre drumul principal.

Da, știa prea bine cum să le supună, dar era supărat că în locul acestei femei roșcate și complet străine nu se afla bruneta pe care o vâna. Nu-i plăceau oamenii care îi creau probleme și cu atât mai puțin cei care îi împușcau prietenii.

CAPITOLUL 8

Stând pe scaunul din dreapta șoferului, în camioneta lui Brent, Anna și-a ridicat genunchii la bărbie, acoperindu-și picioarele cu fusta de blugi. Lui îi plăceau hainele tinerești pe

care le purta - nu că asta ar fi fost treaba lui.

— De unde știi că Holly n-o să ne împiedice să urcăm în avion? I-a întrebat ea, mușcându-și buza de jos.

Gestul ei i-a distras atenția și cu greu a reușit să se concentreze din nou asupra drumului.

— S-ar putea să ne caute la aeroport, dar n-o să încerce să facă nimic care să mă trimită din nou la închisoare, căci ar avea de furcă cu logodnicul ei. Bine, n-ar ezita să mă arunce după gratii dacă ar afla că am încălcat legea, a adăugat, referindu-se la pașaportul fals al Annei. Dar nu mai are nicio importanță, pentru că nu vom folosi căile obișnuite de transport.

Și era ferm convins că Finn știa foarte bine asta. Își rănise

fratele refuzându-i ajutorul, dar își pierduse de mult încrederea în oameni și nu avea de gând să se mai schimbe acum, chiar dacă în adâncul sufletului său își dorea asta. Nu putea însă s-o facă - nici măcar pentru un frate a cărui loialitate statornică nu o merita.

În întuneric, portul părea luminat ca un pom de Crăciun. Au trecut mai întâi pe la biroul impresarului lui Brent din Victoria ca să-și ia actele de călătorie și - deși impresarul nu se afla acolo - secretara lui se arătase încântată să se ocupe de toate documentele de care avea nevoie. Brent s-a îndreptat apoi spre debarcader, unde - spre uimirea Annei - a parcat mașina și a oprit motorul. A luat apoi de pe bancheta din spate geanta cu cumpărăturile pe care le făcuse ea de dimineață.

— Hai să mergem!

Debarcaderul forfotea de turiști. Prea mulți oameni. Prea mult zgomot. S-a izolat de toată această nebunie, concentrându-se asupra Annei. Asupra parfumului și

zâmbetului ei. A supra nevoii de a o proteja.

Ea l-a urmat, puțin șovăitoare.

Nici n-o acuza pentru asta. Situația o luase razna. Indivizii cei răi, care nu se dădeau în lături să ucidă polițiști, reușiseră să-i găsească, asta după ce el o asigurase că nu aveau cum, iar acum el refuzase singura propunere de protecție oferită Annei. Poate că nu era o idee prea fericită să se întoarcă la locul crimei – dar era ultimul loc unde s-ar fi gândit cineva că își vor face apariția. Și – la naiba! — Trebuia să descopere unde trimisese Davis dovezile și să vorbească cu Jack Panetti când și dacă detectivul își va reveni. Probabil că Jack deranjase pe cineva, întrebarea era – pe cine?

Când Holly o să facă legătura între Davis și polițistul mort

din Chicago – și o va face mai devreme sau mai târziu –, n-o să-i mai lase să scape cu atâta ușurință, nici pe el, nici pe Anna. N-o să mai poată face o mișcare fără poliția călare. Și nu va mai permite nimănui să-l închidă – nici măcar pentru binele său.

Au străbătut debarcaderul, trecând pe lângă iahturi de milioane de dolari și îndreptându-se spre cheiul unde se legănau hidroavioanele, caraghioase, pe apă. Au întâlnit în cale un polițist care patrula pe debarcader, iar Brent a tras-o pe Anna mai aproape de el, cuprinzându-i umerii cu brațul. A încetinit pentru ca ea să poată ține pasul cu el. O simțea rigidă ca oțelul.

— Relaxează-te! i-a șoptit, cu gura în părul ei.

O șuviță i s-a lipit de buze și a trebuit să facă un efort ca să-și tragă capul într-o parte și să nu mai stea ca prostul acolo, îmbătându-se cu parfumul ei.

Brent a condus-o către un hidroavion roșu, legat la capătul

unui dig scurt. Pilotul stătea lângă pasarelă și îi arunca Annei priviri languroase. Degetele lui Brent s-au încordat pe umărul ei, apoi i-a dat drumul. Nu era a lui. Dar era fiica prietenului său cel mai bun, băgată până-n gât în neazuri, și merita să fie tratată cu respect.

L-a salutat pe pilot dând din cap. Trecuseră câțiva ani de când nu se mai văzuseră.

— N-am crezut că apuc ziua când o să pleci de pe insulă, Carver, a spus el și în felul în care vorbea se simțea un ușor accent tipic australian.

— Ești sigur că rahatul ăsta zboară?

Pilotul i-a aruncat un rânjet Annei, deși ochii îi străluceau de furie.

— Fermecător ca de obicei, după câte văd, a spus el, apoi i-a întins mâna Annei. Și tu cine ești?

Brent a atins-o ușor pe spate, un semn de avertizare, în timp ce ea îi strângea mâna pilotului.

— Îmi pare bine de cunoștință, a fost răspunsul ei.

Când învățaseră oare această formă tacită de comunicare? s-a întrebat el. Faptul că nu se putea abține să n-o atingă chiar și în cele mai nevinovate situații îi spunea că lucrurile o luaseră într-adevăr razna, iar el o încurcase rău de tot, dar, din fericire, ea era destul de rațională pentru amândoi.

Pilotul i-a reținut pentru o clipă mâna într-a lui.

— Ești aici din propria ta voință, așa-i? Nu te-a răpit individul ăsta, nu? a întrebat-o el, cu îngrijorare în ochi.

Brent și-a luat mâinile de pe umerii Annei și s-a întors cu spatele la ei. *Ticălosul.*

— N-aș putea spune că îmi doresc să fiu aici, dar Brent mă ajută, i-a răspuns ea încet.

— Ai terminat sau vrei să mă supui unui test la detectorul de minciuni înainte să mă lași să urc la bord? a spus Brent, întorcându-se cu fața spre ei.

— Hei, încerc doar să fac ce trebuie, amice, a răspuns pilotul.

Brent și-a dat ochii peste cap. Nu avea chef de baliverne, de întrebări fără rost sau de aluzii referitoare la omul care fusese cândva. Deși pilotului nu-i făcuse niciodată nimic. Și nici nu lovise vreodată o femeie la mânia. Dar nu trebuie să-ți dezvălui slăbiciunile în fața unor oameni care le-ar putea folosi împotriva ta.

— Trebuie să fac verificarea înainte de zbor și apoi pornim la drum, a spus pilotul.

S-au urcat în avion, și-au aranjat bagajele și s-au așezat pe banchetele roșii din piele. Brent și-a pus centura de siguranță, și-a rezemat capul de spătarul banchetei și și-a ațintit privirea în tavanul micuței cutii din fier care urma să-i poarte spre cer. Pe frunte avea broboane de sudoare și strângea cu putere brațul scaunului.

— E prima oară când zbori? I-a întrebat Anna încet.

Brent a tresărit auzindu-i glasul. Își dorea ca gustul amar pe care îl simțea în gură să nu fie cel al fricii.

— N-am plecat nicăieri când eram copil, iar după ce-am ieșit din închisoare, n-am vrut să explorez lumea.

Sau poate că era prea laș ca să înfrunte lumea. S-a așezat mai drept pe scaun. Nu-i plăcea varianta asta.

— Ai încredere în el? a întrebat Anna, aplecându-se ca să-l zărească pe pilotul care făcea verificarea avionului.

Brent a ridicat din umeri.

— Îl plătesc foarte bine, i-a răspuns el. Și în plus, se va

gândi de două ori înainte să mă tragă pe sfoară. Cam asta e încrederea pe care o am eu în oameni.

— Tuturor le este frică de tine? I-a întrebat Anna, cu ochii mari, dar în ei nu putea citi nimic.

În închisoare, reușise să se ferească de probleme datorită imaginii de ticălos pe care și-o crease. Asta îl ajutase să supraviețuiască.

— Adolescenții de șaisprezece ani care își omoară tații sunt ținuți la distanță chiar și în închisoare, i-a răspuns el, cu aceeași amărăciune în glas.

Ochii verzi strălucitori l-au sfredelit.

— L-ai iubit, nu-i așa? I-a întrebat.

Întrebarea a avut impactul unui glonț în stomac. *Hristoase!*

— Mda, a recunoscut el, fără tragere de inimă, l-am iubit.

— Și atunci, de ce l-ai omorât? Ce ți-a făcut?

Brent a ridicat din umeri.

Pe chipul Annei se vedeau, rând pe rând, sentimentele - mai întâi durere, apoi mânie. El i-a luat mâinile într-ale lui și a răsuflat adânc, renunțând să se mai străduiască să-și păstreze secretele. Cui îi mai păsa, la urma urmei? Nu se mai putea schimba nimic, iar dacă cineva merita să știe adevărul, aceea era Anna.

— Mie nu mi-a făcut nimic. Cel puțin, nu în noaptea aia, a spus el, rostind cuvintele cu greutate, de parcă era un blestem.

— Atunci, fratelui tău, a intuit Anna.

Amintirile i-au înghețat lui Brent sângele în vene. Ideea de a face rău unui copil este șocantă astăzi, dar în perioada copilăriei lui era un lucru obișnuit. Chiar și acum îl durea sufletul când se gândea la suferințele pe care le îndurase fratele său.

— Când eram mic, totul a fost bine, dar pe urmă tata și-a pierdut slujba - era șofer de tir și transporta bușteni - și a început să bea din greu. A început s-o bată și pe mama, iar eu n-am reușit să-l opresc.

— Și ea v-a lăsat acolo cu el...? a întrebat Anna, nevenindu-i să creadă.

— A început să ne bată - pe mine și pe Finn - abia după ce a plecat mama. Nu cred că ne-ar mai fi părăsit dacă ar fi știut ce urma să se petreacă.

Poate că asta era ceea ce voia el să creadă, poate că încă era cumplit de naiv.

— Mama a făcut ce trebuia să facă pentru a supraviețui, a continuat el. Asta facem cu toții.

— N-a încercat nimeni să vă ajute?

— Pe atunci, nu se știa mare lucru despre maltratarea copiilor sau violența în familie. În plus, oamenii îl iubeau pe tata. Eu și Finn eram niște copii greu de strunit.

O dată, încercase să ceară ajutor, dar i se spusese să nu mai născocească povești. Ticăloasa aia era și acum diriginta poștei.

— Așadar, în noaptea în care ți-ai ucis tatăl îl bătea pe Finn?

I-a întrebat ea, scrutându-i chipul.

Anna avea cei mai frumoși și cei mai verzi ochi din lume, cele mai dulci buze pe care le văzuse el vreodată. *Hristoase. Nu te mai gândi la buzele ei.*

Stropi reci de sudoare îi brăzdau șira spinării.

— După ce mama a plecat - a început el din nou -, nenorocitul și-a revărsat toată ura asupra lui Finn. Dacă îi stăteam în cale, îmi servea și mie porții sănătoase de bătaie. N-o să uit niciodată prima dată când m-a bătut - am avut impresia că m-a lovit trenul.

Vocea i s-a frânt. Nu voia să mai trezească la viață acele amintiri cumplite, dar poate că astfel reușea să nu se mai gândească la zbor și să câștige în același timp și încrederea Annei. Dacă voiau să scape cu viață din povestea asta, trebuiau să aibă încredere unul într-altul.

— De obicei, vinerea și sâmbăta plecam amândoi de acasă, pentru că atunci obișnuia să bea cel mai mult. Ne furișam înapoi în casă după ce se prăbușea inconștient cine știe pe unde. Ani de zile, am reușit să evităm cu succes bățile, dar apoi am început să mă întâlnesc cu Gina și n-am mai avut grijă de Finn cum ar fi trebuit. Brent a scos un hohot de râs plin de amărăciune. Descoperirea sexului mi-a provocat un scurtcircuit în creier.

Dumnezeule. Dacă ar fi știut ce avea să se întâmple!

— Probabil că, în noaptea aia, Finn a adormit la televizor și tata l-a prins. Am intrat în casă exact în clipa în care Finn îl trimitea la dracu’.

Avea doar treisprezece ani, dar până la vârsta aceea îndurase bătăi greu de imaginat.

— Acum, dacă te uiți la Finn, cu greu îți vine să crezi că, pe atunci, era un băiat firav de 45 de kilograme. Tata era o namilă de om.

Brent îi moștenise statura înaltă. A clătinat din cap, amintindu-și țipetele sfâșietoare, apoi tăcerea și mai cumplită.

— Am crezut că tata l-a omorât atunci, așa că am luat o sticlă – eram bine făcut pentru vârsta mea și jucam baseball al naibii de bine – și l-am lovit cu ea în cap. O singură dată, dar a fost suficient.

Măcelul din noaptea aceea îi rămăsese întipărit pentru totdeauna în minte.

Anna stătea încremenită ca o stană de piatră, dar Brent nu se uita la ea.

— Știam că i-am făcut rău - a continuat el -, dar nu m-a lăsat să plec de lângă el. M-a obligat să-l țin de mână până când...

Și-a flexat degetele, iar ea i-a luat mâna într-a ei.

Brent avea gura plină de salivă. Gândul zborului îi întorcea deja stomacul pe dos - acum era convins că o să vomite.

— Finn era snopit în bătaie - a reluat el povestea - și nu putea să se ducă să ceară ajutor, așa că am stat cu tata până și-a dat ultima suflare, apoi l-am dus pe Finn la sediul Pazei de Coastă și am așteptat sosirea poliției... Și-a desprins mâna din strânsoarea Annei și și-a trecut degetele prin păr. Eram murdar

de sânge din cap până în picioare. Păream ieșit dintr-un abator.

Finn a fost dus la spital, iar eu am ajuns în închisoare.

— Dar a fost un gest de autoapărare, a spus ea, mânioasă.

Era mânioasă în numele lui. Cum fuseseră și alții. Dar nu jurații și nici judecătorul.

— Acuzarea a susținut că tata mă bătea doar rareori, a spus el, aruncându-i o privire piezișă. De obicei, nu reușea să mă prindă. La proces, n-am încercat să ascund adevărul - am povestit exact cum s-a petrecut totul.

— Cum ai putut să iubești un asemenea om? a întrebat ea încet.

Brent a încercat să înghită, dar n-a putut. Își simțea sufletul copleșit de rușine, căci această iubire părea o trădare față de suferințele îndurate de mama și de fratele lui.

— Când era treaz, mă trata ca pe cel mai bun prieten al lui.

El m-a învățat să pescuiesc sau să conduc mașina și barca.

Poate că nu-l iubise cu adevărat, poate că iubise doar

amintirea omului care fusese cândva.

O umbră a învăluit pentru o clipă privirea Annei, o umbră de durere care l-a surprins.

— Oricum - a adăugat el - dacă n-ai de gând să bați copiii cu bare de metal, n-o să vezi niciodată latura mea întunecată. Chipul ei i-a trădat mai întâi groaza, apoi mila, lucru care l-a deranjat peste măsură. Ca să-și stăvilească furia, și-a ațintit privirea asupra gurii ei, descătușându-și toată pasiunea sexuală pe care o simțea de când o cunoscuse.

— Dar altceva nu pot să-ți promit, a încheiat el.

Se săturase să pretindă că între ei nu exista nicio atracție.

Ea nu i-a evitat privirea, așa cum se așteptase. Dimpotrivă, i-a susținut-o un timp, căutând în ochii lui ceva ce el nu

înțelegea. Iar când și-a întors, în cele din urmă, privirea în altă parte, Brent și-a simțit sufletul pustiit și pierdut.

* * *

După ore întregi de călătorie cu două avioane diferite, Anna i-a întins noul ei pașaport fals recepționerei de la hotelul din Chicago. Hannah Sylvester - nu era un nume mult diferit de cel real, dar Brent considera că le va îngreuna căutările băieților răi - cine naiba or fi *ăia* -, cu atât mai mult cu cât nu se așteptau ca ea să se întoarcă la locul crimei. S-au cazat la un hotel elegant, cu un hol din marmură, în centrul căruia se afla o cascadă frumoasă.

Recepționera i-a studiat în treacăt chipul, apoi i-a scris numele în computer. Era ora trei dimineața, iar Anna era frântă de oboseală.

— Avem un apartament rezervat pentru domnul Smith.

Femeia s-a uitat la Brent, care stătea așezat, purtând un hanorac voluminos cu Chicago Bears, pe care îl cumpăraseră din aeroport, o șapcă neagră trasă pe ochi și ochelari negri mari, precum cei purtați de orbi.

Inima îi bătea Annei cu putere în piept în momentul în care i-a oferit recepționerei un card de credit pe numele lui B.C. Wilkinson și a semnat ca noua lui asistentă personală, desemnată cu o zi în urmă de impresarul lui. Identitățile diferite n-au deranjat-o pe recepționistă. Se pare că oamenii bogați și celebri călătoreau adesea sub nume false și aveau parte de cele mai bune servicii.

— Va doresc ședere plăcută, a spus femeia și i-a dat înapoi documentele, pe care Anna le-a băgat apoi în geantă.

Avea palmele umede, în ciuda aerului condiționat setat să facă un frig ca la morgă.

S-a îndreptat apoi spre Brent, l-a luat de braț și l-a ajutat să se ridice în picioare.

— Spune-mi din nou că nu facem o chestie ilegală! i-a șoptit ea.

— O infracțiune, în cel mai rău caz, i-a răspuns el, pe același ton șoptit.

Ea s-a albit la față.

— N-ar fi trebuit să te implic în povestea asta, a spus. Dacă nu avem grijă, ai putea să ajungi din nou după gratii.

El și-a dres glasul.

— Practic - a spus -, nu *eu* călătoresc sub o identitate falsă.

I-a zâmbit dintr-odată, iar ea i-a surprins privirea pe deasupra ochelarilor în timp ce se îndreptau spre lifturi.

— La naiba! a spus ea, revăzându-și cariera cu ochiul minții.

Deși înțelegea necesitatea disimulării dacă voia să afle adevărul despre moartea tatălui ei, nu era o actriță prea bună. Ea știa să-i învețe pe copii matematica și caligrafia și cum să aplaneze un conflict fără să recurgă la violență, îl ținea încă de braț pe Brent când s-au urcat în lift, unde, din fericire, erau singuri. Atingerea părea să-i ardă pielea, așa că a vrut să-și retragă mâna, dar Brent i-a prins degetele și i le-a reținut pe brațul lui.

— Sunt camere de luat vederi, i-a șoptit.

Ea și-a lăsat capul în jos. Simțea fluturași în stomac, un vârtej de teamă împletită cu atracție care o făcea să se simtă amețită. Când liftul s-a oprit, au ieșit afară. Încet. Anna și-a mușcat buza, copleșită de frustrare, în timp ce pășeau fără

grabă pe coridorul ce ducea spre apartamentul lor. Ar fi vrut să-l grăbească pe Brent, dar el afișa o răbdare care o depășea. Abia după a treia încercare a reușit să introducă în ușă cartela de acces și atunci a apărut și băiatul de serviciu de la hotel care le aducea bagajele cumpărate din aeroport. Anna a scrâșnit din dinți, enervată de această prefăcătorie calmă și detașată, dar nu voiau să atragă atenția asupra lor. Trebuiau să poată umbla prin Chicago într-un anonim relativ, având în același timp și un loc sigur unde să se ascundă dacă va fi nevoie. Toată nebunia asta începea să o afecteze și tot ce voia acum era să se întoarcă acasă și să-și reia viața de până atunci. Tatăl ei spusese că ar trebui să știe unde trimisese dovezile incriminatorii – și atunci, de ce nu știa? Dacă le trimisese din greșeală la o adresă necunoscută? Dacă se pierduseră pe drum? Era, astfel, condamnată să fugă pentru totdeauna.

Nici vorbă!

Brent a condus-o în sufrageria apartamentului, ținând-o cu

mâna de după umeri.

— Ar putea fi și mai rău, i-a șoptit el la ureche. Am fi putut să fim obligați să împărțim patul într-un motel oarecare.

Un val neașteptat de dorință i-a fulgerat prin trup, dar Anna l-a ignorat. l-a zâmbit dulce.

— Dar atunci - i-a răspuns - oamenii ar putea să creadă că m-am culcat cu tine ca să obțin postul de asistentă, și nu-ți putem păta splendida ta reputație, nu?

El și-a împins pe nasul perfect modelat ochelarii de orb.

— Cred că m-aș descurca și cu o reputație ușor pătată, a murmurat pe un ton iritat.

Anna l-a ajutat, mai degrabă cu forța, să se așeze pe canapea. l-a ignorat mormăielile de protest și - întorcându-se

spre băiatul de serviciu - i-a oferit un bacșiș și l-a condus la ușă. A încuiat-o apoi în urma lui și s-a rezemat de suprafața ei rece, în timp ce Brent își smulgea ochelarii, șapca și hanoracul.

— La dracu', ce cald s-a făcut!

Ea l-a privit lung. Ce n-ar fi dat să nu fie atât de brutal, de atrăgător și de neașteptat de onorabil!

— Înjuri prea mult.

— Am înțeles, doamnă, a spus el, trecându-și mâna prin păr. Era palid la față. Părea obosit.

La naiba, se gândi ea. Se simțea ca ghețurile arctice, topindu-se câte puțin în fiecare zi.

Pe hârtie, trecutul lui era urât. Cumplit. În ciuda motivelor care îl determinaseră să-și omoare tatăl, supraviețuirea sa în închisoare se datorase purtării sale violente, faptului că fusese unul dintre cei mai duri oameni de pe un câmp de luptă sângeros. Asta nu se potrivea cu omul pe care îl avea acum în

fața ei - cel care făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o protejeze. Curmase o viață, dar nu părea crud. Era un individ retras, căruia nu-i plăcea să călătorească, și totuși bătuse tot drumul până la Chicago ca s-o ajute. Era un om complicat, care - încă de la începutul acestei povești - nu făcuse decât s-o respecte și s-o aprecieze. Nu știa cum să-l catalogheze, dar de un lucru era sigură - nu era un monstru.

Ea cunoștea foarte bine monștrii.

Brent avea profunzimi ascunse - rezerve neașteptate de generozitate, compasiune și umor. Și o îngrijora, căci era suficient de abil pentru a-i descoperi secretele. Acum, după ce îl tot presase și iscodise până când el îi povestise despre noaptea în care a murit tatăl lui, se întreba dacă nu era cazul

să-i împărtășească și ea secretele ei. Dar se prefăcuse atâția ani de zile că nimic nu se întâmplase în noaptea balului de absolvire a liceului, încât acum i se părea aproape cu neputință să trezească amintirile la viață și să le pună în cuvinte.

În ciuda oboselii, a început să se plimbe prin cameră.

Trecutul întunecat și îndepărtat al lui Brent era irelevant.

Acum, în acest joc periculos pe care începuseră să-l joace, o îngrijora mai mult viitorul lui.

— Ar trebui să sun la morgă.

— Iar eu ar trebui să văd ce face Jack Panetti.

Schimbul de focuri în care detectivul aproape că-și pierduse viața o speria de moarte. Oamenii ăștia erau cât se poate de serioși. De ce dracu' le transferase - sau furase - banii tatăl ei? De ce nu se dusesse pur și simplu la poliție? Dar ea știa prea bine de ce. Pentru că era un fost deținut. Și nu l-ar fi crezut nimeni.

— Crezi că ar trebui să mergem la spital? l-a întrebat.

— Da, dar mai întâi hai să ne odihnim puțin! a spus el și ea l-a privit cum își întinde trupul bine lucrat. Adu-mi aminte să găsesc pe cineva care să mă împuște înainte să îmbătrânesc!

— Asta s-ar putea să nu fie o problemă, i-a răspuns ea, privindu-l cu ochi serioși.

Dumnezeule, oare chiar îl băgase în situația asta fără ieșire?

— Am glumit, a spus el, privind-o cu îngrijorare. Hei, era doar o glumă.

Anna a înghițit în sec și a încuviințat din cap. Dar, brusc, nu *asta* era problema. Problema era chiar el – cu ochii lui scâpărători, cu felul lui seducător de a se mișca te împingea în brațele păcatului; el – întruchiparea desăvârșită a masculului alfa, înalt, cu păr nisipiu, ispititor și letal. De fiecare dată când

îi vedea chipul trist și întunecat luminându-i-se într-un zâmbet, i se înmuiau genunchii și abia se mai ținea pe picioare.

Ce se întâmpla cu ea? Nu mai simțise o asemenea dorință nestăvilită de când avea șaisprezece ani. Și-a încrucișat brațele, încercând să-și ascundă sânii care o trădau. La naiba! De ce simțea asta tocmai acum? O femeie cu trecutul ei, urmărită de o bandă de ucigași? Și pentru un bărbat care petrecuse douăzeci de ani în închisoare?

Chiar că știa să-i aleagă!

Brent a făcut un pas spre ea, dar Anna s-a tras înapoi, împleticindu-se. El a încremenit pe loc.

— Anna!

Chiar și felul în care îi rostea numele suna seducător, dar ea era convinsă că nu o făcea dinadins. El s-a încruntat, înnegurat.

— N-ai de ce să-ți faci griji, i-a spus. Liniștește-te! N-am de

gând să-ți fac niciun rău.

Cuvintele i-au trezit la viață amintiri dureroase. S-a clătinat pe picioare, iar el a întins mâna să o prindă. Bătăile frenetice ale inimii și respirația sacadată i-au reamintit Annei cât de puternice pot fi amintirile. Chiar dacă – de-a lungul anilor – se mai estompau, nu dispăreau niciodată cu totul. Mâinile lui păreau mari și alinătoare pe umerii ei.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o, părând nedumerit, în timp ce o conducea spre canapea.

Nici nu era de mirare.

Unde era femeia inteligentă și rațională care se străduise să devină? Unde era inima de oțel care o ajutase să supraviețuiască în tot acest timp? I se părea umilitor și jalnic

să redevină fetița naivă de odinioară.

— Am amețit puțin, asta-i tot.

Își dădea seama că el știe că îl minte. Era convins că știe totul despre ea, și Anna a văzut exact momentul în care el a înțeles că se înșelase.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, a spus ea și nu i-a plăcut deloc nota de disperare care îi sugruma vocea.

Brent și-a încleștat maxilarul, încercând să se calmeze, deși ea îl forțase oarecum să-i dezvăluie secretele lui. Pentru că bretonul îi intra în ochi, l-a dat la o parte cu degete nervoase.

— Unde e foarfeca? a întrebat-o, iritat. Părul ăsta mă scoate din minți.

Schimba, astfel, subiectul, lăsând-o să-și revină. Gestul lui i-a umplut sufletul cu o căldură care n-avea nicio legătură cu teama sau dorința sexuală. Era un om bun. Nu era de mirare că tatăl ei ținuse atât de mult la el.

Brent și-a scos trusa de toaletă din bagaj - o gentuță de

plastic cu lucrurile pe care le cumpăraseră din aeroport. A găsit un aparat de ras electric, pe care a început să-l fluture prin aer.

— *Aș putea să mă tund la chelie*, a spus el.

— Nici să nu te gândești!

Glumea - spera ea.

El a luat foarfeca, a intrat în baie și și-a tăiat o şuviță din părul blond.

— De ce nu? a întrebat-o, tăindu-și altă şuviță.

— Dă-mi foarfeca! a spus Anna, clătinând din cap.

— Nu știu dacă e o idee prea bună, a răspuns el, refuzând să i-o dea. Ultima dată când m-a tuns cineva...

Glasul i s-a frânt când mintea i s-a umplut de amintiri.

— E vorba de Gina? a întrebat Anna, urând suferința și sentimentul de pierdere care i se citeau pe chip.

Brent merita să trăiască în tihnă, nu să fie târât într-o situație fără ieșire, cu oameni care ucideau fără să stea pe gânduri. Avea prea mult de pierdut – dar și ea. Cealaltă opțiune a ei era să se ducă la poliție, în care nu avea încredere.

I-a luat foarfeca din mână și a început să se învârtă, stânjenită, în jurul lui.

— Ai mai făcut asta vreodată? a întrebat-o el, stând pe capacul WC-ului și prinzând-o de mână.

Ea a clătinat din cap.

— Dacă nu-mi tai vreo arteră, totul o să fie bine, a spus el cu umor, ajutând-o să se relaxeze.

I-a dat drumul și ea a venit mai aproape, încercând să nu-l atingă cu trupul în momentul în care a apucat cu mâna o șuviță de păr. Era moale și îi aluneca printre degete ca o panglică de mătase. Apoi a tăiat. Șovăitoare la început, a retezat vreo șapte

centimetri din lungimea şuviței, până când a rămas scurtă și țepoasă, în creștet. Arăta caraghios cu părul încă lung pe laturile capului, și ea a chicotit.

Brent a privit-o cu ochii mijiți.

— N-o să mai râzi când o să-ți vină rândul, i-a spus el, ridicând o sprânceană.

— Numai peste cadavrul meu.

— Asta încercăm să evităm.

Anna și-a trecut degetele prin păr. Ideea de a-l tăia îi făcea rău fizic.

— Parcă mi-aș pierde identitatea, i-a răspuns ea.

Ochii lui s-au ațintit încet într-ai ei și Annei i s-a tăiat răsuflarea. A citit înțelegerea din adâncul lor și s-a simțit

copleșită de rușine. Închisoarea îi furase lui Brent identitatea.

Așa cum i-o furase și tatălui ei. Nu știuse până acum cât de greu trebuie să le fi fost – căci fusese prea ocupată să-și plângă singură de milă.

— Pentru început, o să port pălărie, dar, dacă tu crezi că e necesar, o să-l vopsesc sau chiar o să-l tai, a adăugat ea, susținându-i privirea, până când el a închis ochii și a încuviințat din cap.

Încrederea nețărmită pe care i-o arăta i-a făcut inima să-i vibreze în piept. L-a atins ușor cu șoldul, un gest familiar și intim într-un spațiu atât de îngust. A încremenit în loc pentru o clipă, apoi și-a revenit. Voia să facă o treabă bună, nu să-l facă să arate caraghios sau să se simtă umilit. Trecuse prin așa ceva de prea multe ori și Anna nu voia ca un simplu tuns să-l pună din nou în situația asta.

Când a terminat, Brent s-a scuturat de firele rămase pe cap și gât.

— Nu-i rău pentru primul tău tuns.

Era ciufulit, dar seducător, cu rădăcina părului închisă la culoare, dar cu vârfurile încă decolorate de soare - putea foarte ușor să fi coborât de pe podium, de la o prezentare de modă.

— N-o să reușim să trecem neobservați, a realizat ea brusc.

El a zâmbit, iar ea s-a lovit cu cotul de perete.

— Pentru că sunt al dra... al naibii de frumos, a spus el, cu o grimasă pe chip.

Glumea, încercând *în același timp* să-și controleze limbajul.

Dublă lovitură sub centură! Sentimente de căldură și tandrețe o copleșeau, lăsând-o aproape fără suflare. Și totuși, vorbea cât se poate de serios. Brent arăta prea bine ca să treacă

neobservat.

— Trebuie să-ți pui perucă.

— Nu mai spune! i-a răspuns el, ridicându-se brusc în picioare și ciocnindu-se de ea.

Anna s-a lovit cu genunchii de marginea căzii, cât pe ce să se prăbușească.

— Hei.

Brent a prins-o în brațe și a întors-o cu fața spre el, ținându-o cu spatele de perete.

Orice particulă de oxigen părea să fi dispărut din mica încăpere. O privea cu ochi scăpărători. Căldura mâinilor lui părea să-i ardă brațele cu puterea unei erupții solare. Buzele i s-au desfăcut, iar el și-a ațintit privirea asupra gurii ei. A început să tremure în clipa în care Brent a mai făcut un pas spre ea. Timpul a părut că se oprește în loc și lumea a rămas suspendată în aer. Ochii lui Brent s-au întunecat și nările i s-au dilatat. Mâna i s-a încordat pentru o fracțiune de secundă, apoi

a aplecat capul către ea și a sărutat-o ușor. Peretele din spatele ei a oprit-o să nu se prăbușească, de șoc.

Buzele lui erau calde și hotărâte. Sărutul, un amestec între venerația unui Făt-Frumos și aventura promisă de Indiana Jones. Nu a încercat să micșoreze distanța dintre ei și nici nu i-a invadat spațiul personal. L-a dezmiardat doar buzele cu ale lui, susținând-o ușor în picioare. Nu a atacat-o fățiș și nici nu i-a simțit bărbăția excitată lipită de stomacul ei, cum i se întâmplase în alte dați.

Era un sărut încântător. Dulce. Oferindu-i, poate, cel mai frumos moment din viața ei.

El a făcut un pas înapoi, părând la fel de uimit ca și ea. Inima ei bătea nebunește în timp ce se priveau în ochi.

Oh.

Doamne!

Anna și-a atins buzele.

Îl sărutase și ea. Sărutase un bărbat cu un trecut la fel de întunecat și de zbuciumat ca și cel al tatălui ei. Mai rău chiar, avea sentimentul oribil că – dacă nu se stăpânea – i-ar fi putut face mult mai multe lui Brent Carver.

Nu teama de atacul fizic o copleșea acum. Ci atracția pe care o simțea față de el, conștientizarea faptului că se *putea* îndrăgosti de el, ultimul lucru pe care și-l dorea. Dragostea era un sentiment în care nu avea încredere și, deși sexul nu avea nicio legătură cu dragostea, nu-și putea permite luxul de a-l încerca. Nu putea risca să-și lase garda jos doar ca să-și satisfacă o dorință fizică. Și asta pentru că era ceva în acest bărbat care o purta spre stări de a căror existență nici nu știuse până în clipa în care o sărutase.

— Dă-mi drumul! a șoptit ea.

El și-a desprins mâinile de pe ea și s-a albit la față.

— Anna, îmi pare rău...

Dar ea nu-l mai asculta. A ieșit în fugă din baie și s-a ascuns în dormitor, trântind ușa în urma ei.

Brent a lăsat-o în pace.

CAPITOLUL 9

Brent și Anna stăteau în mașina închiriată și supravegheau blocul de locuințe din cărămidă roșie în care locuise Davis. Sediul ³ fundației YMCA și un supermarket din apropiere

³ Young Men's Christian Association.

asigureau un trafic suficient de mare pentru ca prezența lor acolo să nu trezească suspiciuni. Își petrecuseră dimineața monitorizând clădirea de birouri unde lucrase Davis, apoi merseseră în stația de metrou unde acesta își găsisse sfârșitul. Brent stătuse și privise șinele, simțind că i se face rău în vreme ce trenurile se năpusteau prin tuneluri, iar pasagerii veneau și plecau din stație în iureș, văzându-și nepăsători de viața lor normală, fără să știe că un om murise acolo doar cu câteva zile în urmă. De atunci, Anna fusese tăcută și adâncită în gânduri. După-amiază, trecuseră pe la spital, dar pentru că locul era împânzit de poliție, nu s-au putut apropia de Jack Panetti. Detectivul era încă în comă, după cum le spusese secretara lui. Își verificaseră apoi e-mailurile la un Internet cafe din centrul orașului. Impresarul lui îl tot bătea la cap cu expoziția. Doar îi spusese că o să vină. Tipul trebuia doar să aibă încredere în el. După câteva ore petrecute la hotel, unde fiecare se odihniase în camera lui, se aflau din nou închiși împreună într-un spațiu

strâmt, pândind în fața blocului de locuințe al lui Davis. Brent a deschis puțin fereastra, schimbând mirosul de plastic și de mașină nouă cu cel al gazelor de eșapament. În tăcerea cumplit de apăsătoare, își auzea perfect bătăile inimii. Fluxul traficului. Ticăitul ceasului Annei. Stomacul îi chiorăia de foame. Micul dejun, înfulecat în grabă, le provocase indigestie, iar peste prânz săriseră, căci aveau prea multe probleme ca să se mai gândească la mâncare.

De aceea evita el compania oamenilor.

Cum de a sărutat-o pe Anna? Era un prost și jumătate. Nu aveau nimic în comun. Și ce dacă sărutul a părut perfect? Nu erau compatibili din niciun punct de vedere, cu excepția celui de la orizontală.

Iar acum se gândea la ei doi în pat și avea senzația că o să explodeze în blugii și așa prea strâmți. Dacă ar fi fost vorba numai de sex, nici n-ar fi fost o problemă. S-ar fi mulțumit cu o partidă de sex necomplicată, dar tot ce avea legătură cu Anna era *complicat*.

Era evident că se confrunta cu lucruri grave, numai de ea știute. O văzuse în ochii ei în seara trecută, când se îndepărtase panicată de el, pretinzând că ar fi amețit. La naiba, îi recunoștea minciunile înainte chiar să le îmbrace în cuvinte. Dar o lăsase în pace cu aiurelile ei gen „despre asta nu vreau să vorbesc”, pentru că părea atât de fragilă, încât s-ar fi frânt. Era convins că la un moment dat în trecut i se întâmplase ceva rău, dar nu insistase. Brent își dorea cu disperare să știe totul despre Anna Silver – cu aceeași disperare cu care îi așteptase scrisorile în închisoare. Dar îi înțelegea nevoia de intimitate – la naiba, doar și el tânjea după asta. Nu era treaba lui. Cu toate astea, ceva mai mult decât simpla curiozitate îl

frământa.

Asta însemna că noțiunea de „doar sex” rămânea suspendată în aer.

Se lăsa întunericul. Luminile străzilor se reflectau pe caldarâmul de culoarea cărbunelui. Clădirea din cărămidă roșie căpăta nuanțe portocalii. Temperatura crescuse, anunțând apropierea unei furtuni. Atmosfera era zăpușitoare, umedă și apăsătoare, amintindu-i atât de tare lui Brent de închisoare, încât se simțea aproape sufocat de smogul orașului și de amintiri.

Nu-i plăcea orașul. Îi simțea zidurile strivindu-i sufletul.

A furișat o privire către profilul Annei. Delicat. Frumos. Nu pentru unul de teapa lui. Ar distruge-o, la fel cum o distrusese

și pe Gina. Și asta nu trebuia să se întâmple.

Deși ideea că Anna ar putea să fie sincer interesată de el i se părea ridicolă. Nu era doar un fost deținut, ci și un *criminal* condamnat pe viață. Firește, femeilor le plăcea ambalajul. Ar trebui să fie orb ca să nu vadă felul în care îl priveau femeile. Dar știa mai bine decât oricine că frumusețea vine din interior. Iar el nu era deloc frumos pe dinăuntru - era un amestec întunecat de mânie clocotitoare și o teamă îndelung reprimată. Mânia o ținea sub control. Teama și-o îngropase în adâncul sufletului ca să nu-l distrugă.

O mașină a trecut pe lângă ei și a oprit la colț. S-au crispat amândoi, dar apoi s-au relaxat văzând că din ea iese o mamă cu doi copii. Nimeni nu părea să mai supravegheze clădirea, dar - când era vorba de Anna - nicio măsură de precauție nu era în plus. De obicei, îi alunga pe oameni din viața lui, dar acum erau obligați să rămână împreună până aveau să găsească ceea ce îi trimisese ei Davis și Brent nu-și putea

permite să o înfurie, deoarece - susceptibilă cum era - ar fi fost în stare să acționeze de capul ei, iar el nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar păți ceva. Amintirile legate de Gina au încercat să-l copleșească din nou, dar le-a pus stavilă. Poate că dacă reușea să o ferească pe Anna de primejdii, își va ispăși cumva vina pentru că o abandonase într-un mod atât de îngrozitor pe Gina.

— Hai să mergem! a spus ea.

— Nu încă.

Anna a deschis portiera, iar el și-a dat ochii peste cap. Fata asta nu avea deloc răbdare. El avusese nevoie de cinci ani petrecuți în iad ca să învețe ce înseamnă răbdarea, un dar extrem de prețios pe care îl dobândise în închisoare. Un alt dar

fusese Davis.

A urmat-o pe stradă. A verificat discret împrejurimile. Anna a urcat treptele blocului și a descuiat ușa. Tatăl ei îi dăduse cheia de la apartamentul său, pentru că așa fusese el - o persoană deschisă și încrezătoare.

Brent a clătinat din cap. De ce nu vedea ea că în toți acești ani tatăl ei spusese doar adevărul?

S-au uitat în cutia poștală, dar era goală.

Anna l-a condus spre lift și au urcat apoi în tăcere până la etajul al patrulea. Ea purta niște pantaloni negri și o cămașă de aceeași culoare, cu un decolteu în formă de *V. Haine de spărgător*, îi spusese ea când le cumpărase, ceva mai devreme în ziua aceea, de la buticul hotelului. I se mulau perfect pe trup, astfel încât broboanele de sudoare de pe fruntea lui Brent nu erau provocate doar de atmosfera apăsătoare de dinaintea furtunii. Dintr-o simplă învățătoare, se transformase într-o bombă sexy, în mrejele căreia puteai să cazi cu ușurință.

La dracu'!

Își făcea singur zile fripte.

Au străbătut coridorul anost și s-au oprit în fața unei uși care ar fi trebuit lăcuită. Mâinile Annei au început să tremure în clipa în care a băgat cheia în broască. Brent ar fi vrut s-o ajute, dar ideea de a o atinge nu i se părea deloc fericită și nu avea de gând s-o mai facă – niciodată.

Îi plăcea viața pe care o ducea. Era fericit. Mă rog, poate că *fericit* era puțin cam prea mult spus, dar era mulțumit. Chiar mai mult decât mulțumit. A scrutat holul dintr-o parte într-alta, apoi a privit-o pe Anna din profil cum își mușca buza de jos.

Buzele ei pline, lipsite de machiaj, erau un adevărat calvar

pentru libidoul lui. Dar viața Annei nu se potrivea cu nevoia lui de liniște și pace, căci, din orice unghi priveai lucrurile, Anna era extrem de complicată. Îi transmitea mesaje puternice de nu-mă-atinge, pe care nu numai că le respecta, dar îi și era recunoscător pentru ele. Cu excepția blestematului de sărut...

Anna a reușit în cele din urmă să bage cheia în broască și să deschidă ușa. În aer plutea un miros puternic de mucegai și igrasie. Au intrat și Brent a simțit brusc nevoia să deschidă fereastra, dar asta le-ar fi trădat prezența în apartament.

— Nu aprinde lustra! i-a spus el, trăgând draperiile.

Cu ajutorul luminii care pătrundea prin ușa deschisă, a găsit o veioză și a aprins-o. A închis apoi ușa și a încuiat-o pe dinăuntru. Toți mușchii i s-au contractat, căci rareori încuia ușile acasă la el. Simplul gând l-a făcut să se încordeze mai tare ca sârma ghimpată de pe zidurile închisorii. A încercat să-și distragă atenția, scrutând cu privirea spațiul îngust și înțesat de lucruri. Nu a văzut niciun vraf de scrisori ce-ar fi așteptat

să fie citite.

— Nu e cu mult mai mare decât celula pe care am împărțit-o amândoi, a remarcat el, simțind fiori pe șira spinării.

Ai fi înnebunit să trăiască într-un loc ca ăsta. Ca să respire, trebuia să vadă întinderea vastă a oceanului.

Într-un colț, se afla un televizor mic, căruia îi ținea companie o canapea portocalie, cu arcurile lăsate, și o măsuță ieftină de cafea, atât de bine lustruită că sclipea. Pe raftul de sub ea se aflau mai multe vrafuri de reviste – de călătorie și fotografie. În închisoare, Davis făcuse o adevărată pasiune atât pentru călătorii, cât și pentru arta fotografică, și jurase că – atunci când o să iasă – se va ocupa de aceste hobby-uri.

Dar nu mai apucase.

Deși ieșise din închisoare, o recrease între zidurile acestui apartament amărât.

— Locul ăsta e mizerabil, a spus el.

Anna i-a aruncat o privire la fel de întunecată ca o pădure în vreme de iarnă.

Brent a luat de pe raft o carte broșată, cu coperta uzată.

— M-am oferit să-i cumpăr o casă, dar m-a refuzat. Ar fi fost o investiție bună, a continuat el, gâtuit de emoție și suferință. I-am plătit doar drumul pentru vizitele pe care mi le făcea în fiecare vară.

Davis nu voise să meargă nicăieri altundeva. Brent simțea că ceva îl sugrumă, asemenea unui ștreang. Îl dezamăgise. Îl dezamăgise pe cel căruia îi datora totul în viață.

Anna a luat haina care era așezată pe brațul canapelei și a început să mângâie materialul.

— Nu i-a plăcut niciodată să primească ceva de pomană.

Și atunci de ce-ar fi furat? ar fi vrut Brent să țipe, dar s-a

abținut. Anna nu voia să audă asta. Dar de ce-ar fi furat banii altora un om care nu accepta ajutorul nimănui?

Nu, nu se poate să-i fi furat.

Brent știa asta – Brent *știuse* întotdeauna că Davis era nevinovat, deși ar fi mințit dacă ar fi spus că nu s-a bucurat să-l aibă tovarăș în închisoare. Directorul fusese încântat să-i lase în pace – doi deținuți model, care se descurcau foarte bine într-un sistem unde universul condamnaților pe viață nu se împletea prea bine cu cel al deținuților de drept comun.

Davis se pedepsise singur trăind într-un loc ca ăsta. Brent a simțit un nod în stomac. Din cauza Annei. Din cauza calvarului pe care îl îndurase ea după arestarea lui.

Fotografiile ei erau răspândite peste tot – pe unele le știa din

închisoare, altele îi erau complet noi.

Și-a ridicat privirea când a auzit-o deschizând sertarele biroului. Lângă un laptop a văzut o cutie pe care o recunoștea. O cutie veche de pantofi, pe care Davis o vopsise în roșu folosind trusa de pictură a lui Brent, într-un gest tacit de protest față de verdele închisorii. Brent a venit lângă ea, atingându-i ușor umărul când s-a aplecat în față. Au tresărit amândoi, înfiorați, dar el s-a concentrat asupra cutiei și i-a ridicat capacul. Anna a încremenit când a văzut ce se afla în cutie – un maldăr de scrisori, frumos aranjate și legate cu o sfoară cafenie. Pe plicuri, scrisă cu litere școlărești, era adresa închisorii.

— Le-a păstrat în tot acest timp? a spus ea, mângâindu-le cu degete tremurătoare, apoi retrăgându-și iute mâna.

— Ți-am spus că ele au fost colacul lui de salvare în închisoare, i-a răspuns el, deschizând una dintre scrisori. A zâmbit când amintirile l-au învăluit ca un nor de fulgi de

zăpadă. Aici îi povestea despre primul tău concert al lui Avril Lavigne. Îmi amintesc perfect. Ai purtat blugi mulați și ți-ai fardat ochii strident?

— S-ar putea, a spus ea, încruntată, băgându-și mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor. I-am trimis CD-ul.

— Știu, a spus el, pe un ton amuzat.

— Nu-ți place Avril Lavigne? I-a întrebat ea, șocată că ar putea exista cineva căruia să nu-i placă.

— Să zicem doar că a fost mai bine pentru toată lumea când Avril a suferit acel mic accident în bucătărie.

Ea a mijit ochii.

— I-am trimis și al doilea album imediat ce l-a lansat, a spus.

— Ce pot să zic? Închisoarea nu e un loc potrivit pentru o femeie, a conchis el, cu o grimasă.

Ea a strâns din buze în timp ce el puneă scrisoarea la loc. Se îndoia că informațiile pe care le căutau se aflau în cutia aceea.

— N-am știut că trăia în locul ăsta, a adăugat el, uitându-se în jur scârbit.

Ochii ei mari i-au întâlnit privirea.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, dar de fiecare dată am luat masa în oraș sau la galeria de artă. Nu-mi mai aduc aminte când am pus ultima oară piciorul în apartament, a spus ea, cu glasul frânt de remușcare.

Brent și-a încleștat maxilarul. Știa că relația lui Davis cu fiica lui nu fusese prea strânsă după ce el ieșise din închisoare, dar nici nu era de mirare. Închisoarea te schimbă. Oamenii își văd mai departe de viața lor. Pe de altă parte însă, el dăduse dovadă de o lașitate cumplită pentru că nu avusese grijă de omul pe care îl numea cel mai bun prieten al său. Se temuse

să-și părăsească mica lui ascunzătoare de pe plajă. Doamne, crezuse că nu se putea urî mai mult decât o făcea deja. Dar se înșela.

— O să mai caut pe aici, poate a ascuns pe undeva niște însemnări legate de activitatea companiei. Tu verifică laptopul!

Ea a rămas pe loc, cu o privire pustiită, copleșită de regrete. Familiile se destramă în fiecare zi. Brent știa asta din proprie experiență. La naiba, un exemplu perfect îl constituie și relația lui cu fratele său. După ce ajunsese după gratii, se străduise din răspuțeri să-l îndepărteze pe Finn, pentru că nu voia să-l târască după el în mocirlă. Thomas Edgefield era cel care îl salvase pe Finn. Anna o avusese alături pe mama ei, dar

- după ce aceasta se recăsătorise, probabil că se concentrase mai mult asupra relației cu noul ei soț, uitând să-și mai facă timp pentru adolescența distrusă.

La acest gând, și-a simțit sufletul sfâșiat de regrete, chiar dacă n-ar fi putut să facă nimic ca s-o ajute pe fetița care fusese Anna. Nu-i stătea în fire să salveze oameni. Făcea doar tot ce putea ca să supraviețuiască.

Brent s-a întors cu spatele. Pereții păreau să-l strivească, așa că a început să scotocească prin toate cotloanele. Cât de repede putea. A verificat toate locurile aflate la vedere, apoi a început să caute ascunzătorile pe care le folosesc de obicei deținuții. În spatele corpurilor de iluminat, printre conductele de canalizare, în interiorul saltelelor și scheletului de pat. A început apoi să bată în pereți. Avea și el propriile lui ascunzători acasă, deși acum își depozita arsenalul în curtea care aparținea practic Laurei Prescott.

Ajunsese după gratii la vârsta de șaisprezece ani, condamnat

pentru crimă, și își câștigase reputația de băiat rău în cel mai urât fel cu putință. La vremea aceea, nu mai avusese nimic de pierdut și nicio speranță pentru viitor. Dar odată ce înaintase în vârstă, continua să-și consolideze reputația, căci se găsea întotdeauna câte un dur care voia să demonstreze că Brent Carver era doar un fătălău. Supraviețuirea fusese una dintre prioritățile sale când ieșise din închisoare, astfel că i se păruse prudent să mai încalce uneori regulile. Acum, însă, voia să pună capăt acestui stil de viață. Voia să lase trecutul mult în urmă. Dar asta era ca și cum și-ar fi dorit să ajungă pe Lună sau să cumpere bilete în primul rând la spectacolul de Crăciun organizat de Victoria's Secret.

Trebuia să-l sune pe Finn și să-l întrebe dacă poliția reușise

să-i prindă pe ticăloșii care veniseră după Anna pe insulă, dar încă nu se simțea în stare să-l înfrunte. Nu voia să asculte reproșurile sau, și mai rău, suferința din glasul fratelui său.

— Nu e nimic aici, a spus Anna, intrând în dormitor. Dar ce faci? I-a întrebat ea, văzându-l cum ridică salteaua.

Vocea ei de profesoară i-a trimis un fior de dorință pe șira spinării, pe care a încercat să și-o stăvilească. Trebuia să-și potolească dorințele. Să găsească o femeie pe care nu o deranja o relație întâmplătoare, impersonală. *Și ce-i oferi în schimb) idiotule?* Bani? Nu decăzuse chiar atât de tare. Așa că poate ar fi mai bine să se obișnuiască cu abstenența. Din nou. Ignorând întrebarea Annei, deoarece era evident ce făcea, a lăsat salteaua și s-a hotărât să-l sune pe Finn, folosind unul dintre telefoanele de unică folosință.

Finn a răspuns după primul apel, cu un vehement:

— În ce dracu' te-ai băgat?

— De ce? a întrebat Brent, cu spaimă în suflet.

— Ai avut dreptate că cineva o să vină la tine acasă. Freddy l-a prins pe unul dintre nenorociți urcând treptele de la intrare, gata să bată la ușă cu o semiautomată. Vocea fratelui său era gâtuită de mânie.

Rahat!

— Dar l-au scăpat pe partenerul lui, care i-a luat gâtu' unuia din Forțele Speciale și a fugit după ce a atacat un localnic, căruia i-a răpit nevasta.

— Cine?

— Mitch și Megan Teague.

Brent a simțit un cuțit împlântându-i-se în măruntaie.

— Megan e bine? a întrebat.

— Ticălosu' e al dracului de șmecher. A abandonat-o în

pădure la vreo 20 de kilometri de lacul Cowichan. Apoi a dat un telefon de la o benzinărie, transformând razia poliției într-o operațiune de salvare, și a furat altă mașină. Știi câte drumuri de țară sunt în zona aia, așa că n-a fost greu să-l pierdem. Acum întrebăm în stânga și-n dreapta la toate hotelurile și aeroporturile de pe insulă, poate a văzut cineva un individ cu semnalmentele lui.

Dar tipul o să fie de mult dispărut, și amândoi știau prea bine asta.

— Megan a apucat să-l vadă?

Brent și-o amintea pe Megan Teague ca pe o fetișcană roșcată și mignonă, care se ținea după el când era adolescent. Avea pistrui și un temperament coleric.

— Nu știm, a răspuns Finn, cu o voce îndârjită.

— I-a făcut ceva? a întrebat Brent în șoaptă.

— Nu spune nimic.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, încet, Anna, apropiindu-se

de el.

Dar el nu putea să-i spună că un alt polițist fusese ucis, iar o femeie tânără - traumatizată. Iar dacă ieri-dimineață nu s-ar fi dus să vorbească cu ofițerul supraveghetor, dacă directorul închisorii nu l-ar fi sunat fără întârziere - era posibil ca Anna să fie acum moartă, în ciuda promisiunilor lui că va fi în siguranță alături de el.

A simțit că i se face rău, reușind cu greu să se concentreze la ceea îi spunea Finn.

— Nu poți să te joci cu oamenii ăștia, Brent.

— Nici n-o fac, a răspuns el, simțind cum sudoarea i se prelinge pe șira spinării. Jur că nu mă joc cu ei. Nici măcar nu știu cine sunt sau ce vor. N-am încălcat legea, Finn.

— E bine de știut, s-a auzit o altă voce, cea a lui Holly - rece și tăioasă. M-am ales cu un polițist mort și o mulțime de colegi furioși. Trebuie să vorbesc cu tine, Brent.

— Asta și *faci* în momentul ăsta.

— Un om *a murit*, Brent - un om cu o soție însărcinată și un copil care abia a început să meargă în picioare. Crezi că nu te-aș arunca în pușcărie dacă doar așa aș reuși să-i prind pe indivizii ăștia? a spus ea, spumegând de furie - o furie care devenea aproape tangibilă.

Stătea pe patul prietenului său și se gândea ce-ar face Davis într-o situație ca asta. Anna ședea lângă el, cu mâinile tremurând, chiar dacă nu auzea toată discuția.

— Tot ce știu e că Davis a murit, iar eu m-am trezit cu Anna la ușă acum câteva zile. Davis i-a lăsat un mesaj în care spune că i-a trimis dovezi legate de furtul unor bani, dar nu spune unde le-a trimis. Când o să aflăm despre ce dracu' e vorba, ne ducem direct la poliție.

Simțea cum mintea lui Holly procesează informațiile.

— Asta-i tot?

— Da.

Cam asta era tot. Cu excepția polițistului mort din Chicago și a detectivului angajat de el, care se trezise cu un glonț în spate. Ar fi vrut să-i spună toate astea, dar n-ar fi trecut mult și ea și-ar fi dat seama unde se aflau, iar ideea de a ajunge din nou în închisoare nu-i surâdea deloc. Nici măcar dacă asta ar fi fost pentru binele lui.

— Anna îți spune adevărul, Brent? Ești sigur că poți să ai încredere în ea?

— Categoric.

A privit-o pe femeia de lângă ea. Da, la naiba, avea

încredere în ea! își ascuțise instinctele în privința infractorilor și criminalilor. Anna era ca o carte deschisă, căci îi citea toate emoțiile în ochii mari și verzi ca smaraldul – teama necontrolată, accesele de mânie sau licăririle unei dorințe fizice pe care încerca să și-o reprime. Da, Anna ar fi un jucător de pocher foarte prost, dar avea încredere în ea. Nu același lucru ar putea spune despre Holly, care purta aceeași uniformă ca aceia care îl arestaseră cu mulți ani în urmă. Încerca, însă, să corecteze această neîncredere, la fel ca și ea.

S-a așternut tăcerea. Stropi de sudoare îi alunecau pe tâmpile. Și dacă Holly insista să se ducă amândoi să se predea? Secundele ticăiau zgomotos, ca acelea ale ceasului unei bombe gata să explodeze. Încerca oare să-i localizeze? Gândul l-a făcut să închidă aproape telefonul. Încrederea era o problemă al naibii de spinoasă.

— Cine l-a ucis aseară pe polițistul nostru e profesionist. Am blocat drumurile, dar din câte îmi spune Finn, șansele să-l

găsim sunt aproape nule. O vânează pe Anna, Brent.

— Fără dovezile trimise de Davis, n-o să fie niciodată în siguranță. Imediat ce le găsim, le ducem la prima secție de poliție și totul o să revină la normal.

Dar nu și pentru Davis, pentru polițiștii morți, pentru Jack Panetti și Megan Teague.

— Ați fi mult mai în siguranță sub protecția poliției.

Nu era convins de asta, nu atâta timp cât indivizii ăștia erau atât de hotărâți să pună mâna pe Anna, încât nu ezitaseră să ucidă doi polițiști care le stăteau în cale. Dacă i-ar împărtăși îndoielile sale lui Holly, ea ar lua-o ca pe o provocare personală, iar Brent nu voia s-o pună în pericol pe iubita fratelui său. Era suficient că viața Annei atârna de un fir de

păr.

— Atunci, nimeni nu caută ce dracu' i-a trimis Davis Annei.

Numai așa îi putem prinde pe ticăloșii ăștia - știi doar.

— Bine. O să încep să mai pun niște întrebări la compania unde a lucrat Davis Silver. Ține-mă la curent. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, sună-mă. Acum, ți-l dau din nou pe fratele tău.

— Trebuie să te întorci aici, frățioare, a spus Finn.

— Am nevoie doar de vreo două zile, cel mult.

— Anna are nevoie de protecție ca lumea.

Iar el nu i-o putea oferi. Era bine de știut.

— Ai grijă doar să nu te lași împușcat. Doare al naibii, a adăugat Finn, care fusese împușcat anul trecut. Și nu care cumva să mori.

Brent n-a râs. Vizitele făcute anul trecut la spital reprezentau o altă experiență pe care nu voia s-o mai trăiască.

— O să fac pe dracu'-n patru să nu mor, a spus el, apoi a

închis telefonul și a întâlnit privirea gravă a Annei.

— S-au dus la tine acasă?

— Și au ucis un polițist.

— Doamne, ce nebunie! a exclamat ea, acoperindu-și gura cu mâna.

El a clătinat din cap.

— Până acum, au ucis doi polițiști și au rănit un detectiv, a spus, fără să pomenească nimic de Megan și de soțul ei. Singura noastră șansă ca să scăpăm cu viață din povestea asta e să găsim dovezile trimise de Davis.

— Ai putea să te retragi. Nu e problema ta, a spus ea, cu ochi scăpărători.

— Davis a fost cel mai bun prieten al meu. I-am făcut o

promisiune. Și n-am de gând să-l dezamănesc, i-a răspuns el, luându-i mâna într-una și strângându-i-o cu blândețe. Nu te părăsesc, Anna.

În clipa aceea s-a auzit o bătaie în ușă și amândoi au sărit în picioare. Era aproape miezul nopții. Apartamentul era slab luminat, fiind aprinse doar două veioze, dar poate că cineva le auzise vocile sau îl auzise pe el bătând în pereți. Inima lui Brent bubuia. Erau la etajul al patrulea. Dacă la ușă se aflau băieții cei răi, erau terminați. S-a furișat la intrare și s-a uitat pe vizor, ținând telefonul în mână, gata să sune la 911.

În fața ușii stătea o bătrânică cu părul mov și buzele date cu un ruj de culoarea mandarinelor. Brent a răsuflat ușurat. Aceasta era, probabil, bătrâna de care vorbea Davis. Vecina cu care se împrietenise.

Anna era lângă el. Brent s-a aplecat spre ea, șoptindu-i la ureche:

— E dama de companie pe care am cerut-o pentru ora 12.

Vrei s-o scot la plimbare? a întrebat-o el, privind-o cu un zâmbet șmecheresc.

Anna i-a aruncat o privire furioasă și a deschis ușa. Brent a rămas ascuns, căci nu avea niciun rost să dezvăluie mai multe informații decât era necesar.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat-o Anna pe un ton politicos.

— Tu trebuie să fii Anna, drăguță. Speram să te cunosc, a spus bătrâna, cuprinzându-i mâinile Annei cu degetele ei cioturoase și scuturându-i-le cu putere. Mi-a părut tare rău să aflu de tatăl tău. Era un om *atât* de bun! Ce tragic, așa de tragic!

Anna deschidea și închidea gura, încercând în zadar să-i

întrerupă monologul.

— Chiar mă întrebam când o să vii să-i faci ordine în lucruri, a continuat bătrâna, intrând cu pași târșiți în casă, fără ca Anna să i se poată împotrivi.

L-a zărit pe Brent și s-a uitat la el cu ochii mijiți. Abia dacă îi ajungea la buric.

— Și pe tine te recunosc, tinere. Ești prietenul lui Davis. A dat din cap și bărbia i s-a clătinat. Ar fi încântat să te vadă că o ajuți pe Anna. E greu să treci singur printr-o experiență ca asta.

Vocea i s-a frânt pentru o clipă și Brent a vrut s-o întrerupă, dar ea nu l-a lăsat.

— M-aș bucura să vă ajut dacă aveți nevoie de mine. Trebuie să-mi spuneți când are loc înmormântarea.

— Trupul lui este încă la morgă, dar o să vă anunț imediat ce avem totul pregătit, a reușit Anna să spună.

— Groaznic, a spus femeia, apoi i-a anunțat: Niște colegi

de-ai lui de la birou au încercat să pună mâna pe corespondența sa.

— Au spus și de ce? a întrebat Brent, dezlipindu-se de peretele de care se rezemase.

— Mi-au vândut niște gogoși - că Davis ar fi trimis, chipurile, din greșeală, niște hârtii de la serviciu. Ceva *foarte* important, a spus ea, dându-și ochii micuți peste cap. De ce-ar trimite niște hârtii de la serviciu pe adresa de acasă? Le-ar fi adus pur și simplu cu el.

Asta dacă nu voia să fie găsite asupra lui atunci când l-ar fi prins băieții cei răi, și-a spus Brent. Sau dacă nu avea de gând să vină acasă.

— Am mai vorbit cu un tânăr drăguț, care susținea că e

detectiv particular, a continuat bătrâna. Mi-a spus că oamenii ăștia sunt primejdioși și că trebuie să am grijă cu cine vorbesc. I-am zis că sunt prea bătrână ca să-mi mai fac griji, le-a explicat ea, fluturându-și prin aer degetele cu unghiile lăcuite în nuanțe strălucitoare. Când eram copil, am supraviețuit naziștilor în Berlin și nu cred că există ceva mai periculos decât asta.

Poate că avea dreptate, dar Brent tot își dorea s-o trimită undeva în siguranță.

— Au găsit ce căutau?

Bătrâna a zâmbit ușor.

— Locuiesc în blocul ăsta de douăzeci de ani, tinere, și îl cunosc foarte bine pe poștaș, a răspuns ea. Am stabilit să pună corespondența lui Davis în cutia mea poștală până la sosirea rudelor lui. Și acum sunteți amândoi aici.

— Eu nu fac parte dintre rudele lui, a spus Brent.

— Când s-a mutat aici, a spus că voi doi sunteți familia lui.

Că tu ești fiul pe care nu l-a avut niciodată, a replicat bătrâna, bătându-l ușor pe mână.

Cuvintele ei au avut impactul unei lovituri în stomac. I se părea mai ușor să înfrunte disprețul decât afecțiunea.

— Ar fi bine să veniți cu mine, a spus ea.

Și-au luat lucrurile și au stins lumina, apoi au încuiat ușa și au urmat-o pe bătrână într-un apartament care nu mai fusese zugrăvit poate de douăzeci de ani, de când se mutase ea acolo.

Bătrâna - doamna Viola Bernstein - i-a dat Annei un teanc gros de scrisori și pliante publicitare, spunându-i:

— Am vrut să le sortez și să arunc reclamele, dar m-am gândit că e treaba ta, nu a mea.

Anna le-a răsfoit cu atenție, punând scrisorile deoparte. Dar

niciuna nu părea să fi fost trimisă de Davis.

— Vă mulțumesc pentru că i-ați fost alături, doamnă bernstein.

Pe chipul Annei se citeau remușcările și vinovăția. Brent știa exact cum se simțea ea.

— Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să-mi spuneți! a zis Brent.

— Acum, că ai pomenit de asta - a răspuns ea, cu un zâmbet pe buzele ei violete care îi dezvelea proteza dentară strălucitoare -, mi-am amintit că nu mai merge tocătorul de gunoi de la chiuveta din bucătărie. Cât pun eu de cafea, poate te uiți puțin să vezi ce are. De obicei, Davis mi-l repara, dar acum...

Și s-a îndepărtat încet, continuând să vorbească.

Nu la asta se gândise el când își oferise ajutorul. Brent s-a aplecat spre Anna, șoptindu-i la ureche:

— Dacă ar ști că am fost condamnat pentru crimă, n-ar mai

fi atât de dornică să mă primească în bucătăria ei.

— Nu știu ce să zic în privința asta, a răspuns Anna, zâmbind, amuzată, din colțul gurii. Pare mult mai periculoasă decât tine. Și cine știe ce aruncă ea în tocătorul de gunoi.

— Aha! îți mulțumesc pentru imaginea creată, a spus el, suflecându-și mânecile, îndreptându-și spatele și pornind către bucătărie. Nu mă lăsa singur cu ea! i-a aruncat el peste umăr.

— Fricosule! i-a șoptit ea, urmându-l.

S-a așezat la măsuta din bucătărie și a început să deschidă plicurile. El a luat cheia franceză din mâinile deformate de artrită ale doamnei B. Putea foarte bine să facă un gest frumos. Dumnezeu îi era martor, avea multe păcate de plătit.

* * *

Muzica răsuna zgomotos, iar globul strălucitor de deasupra lor scâldea locul în lumini multicolore.

— Nu dansezi? I-a întrebat Katherine pe Harvey.

El i-a răspuns cu o grimasă. După episodul cu balena, Katherine încercase să-l evite, căci apropierea dintre ei - deși complet nevinovată - i se păruse prea intimă și oarecum nepotrivită.

— Îmi cer scuze. E nepoliticos din partea mea să te țin aici în timp ce soțul tău e pe ring cu soția mea. Vrei să dansezi? a întrebat-o pe un ton amabil, dar vădit obosit.

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns ea, zâmbind. Mă dor picioarele de nu mai pot, a adăugat, rotindu-și-le pe sub masă - *ale naibii tocuri!* îmi prinde bine puțină odihnă.

Nu-i plăcea să danseze. Davis adorase dansul, care - odată cu trădarea lui - își pierduse farmecul. Mai dansa uneori cu Ed

doar pentru pura lui plăcere. Și-a mușcat buza. Făcea prea multe lucruri care nu-i erau pe plac, doar pentru pura plăcere a lui Ed.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Harvey în șoaptă, aplecându-se spre ea.

Katherine s-a retras brusc, șocată că își lăsase gândurile să i se citească pe față.

— Nimic, a îngăimat ea. Am primit o veste proastă zilele astea - asta-i tot. O veste care m-a cam zdruncinat.

De ce îi spunea asta? A aruncat o privire agitată spre Ed, dar el și Barb încingeau ringul pe un dans country.

— Și Ed nu știe?

Katherine s-a uitat din nou repede la Harvey.

— Nu-ți face griji! N-o să spun nimic, a liniștit-o el, și ochii lui blânzi s-au încrețit amuzați, apoi au devenit triști. Barb este cea de a doua soție a mea. Astăzi se împlinesc șase ani de când prima mea soție a murit de cancer.

— Oh, îmi pare foarte rău.

— Melanie s-ar necăji să mă vadă acum, a spus el, dând din cap și urmărind-o cu privirea pe Barb, care plutea pe ringul de dans. Nici măcar sexul nu merge cum trebuie.

Katherine a fost cât pe ce să se înece cu o înghițitură devin.

— Scuze, a spus el, izbucnind în râs. Te simți bine?

Ea a încuviințat din cap, ștergându-se la gură cu un șervețel.

Harvey părea relaxat și mult mai atrăgător decât ar fi trebuit.

— Prea multe informații deodată? a întrebat-o el,

scărpinându-se la ceafă. Ai tu ceva care mă determină să fiu cât se poate de cinstit.

Katherine a izbucnit într-un râs amar.

— Asta e o ironie, deoarece primul meu soț a ajuns după

gratii pentru că a furat un milion de dolari din banii statului, a spus ea, apoi s-a lovit cu mâna peste gură.

Nu vorbea niciodată despre Davis. Despre ceea ce le făcuse – ei și fiicei lor. *Anna*. Trebuia să ia legătura cu Anna. Dar nu reușea.

Harvey o privea lung.

— Îl iubești pe soțul tău? a întrebat-o.

Pe care din ei?

— Poftim?

Trăiseră împreună un moment emoționant, privind spectacolul oferit de balenă, dar nu ajunseseră încă să-și împărtășească cele mai întunecate secrete. Iar interesul pe care îl citea în ochii lui o făcea să fie de două ori mai precaută.

— Nu cred că asta te privește pe tine, i-a răspuns ea.

— Te-am urmărit cum te comporti în prezența lui și - deși îl ascuți și chiar îți cont de tot ce spune - n-am simțit prea multă afecțiune sau dorință carnală - nu din partea ta, cel puțin.

Dorință carnală? Cuvintele îi scrâșneau prin creier. Nu credea că ar mai fi putut s-o șocheze ceva, dar vorbele lui Harvey aveau impactul unei lovituri de trăsnet.

— Nici asta nu... nu cred că te privește pe tine.

El și-a pus mâna peste a ei pe fața de masă albă. A tresărit, înfiorată de atingerea lui.

— N-am vrut să te supăr. Nu sunt vreun ticălos care îți face avansuri.

Katherine se agita, nervoasă, pe scaun. Era *măritată*, pentru numele lui Dumnezeu! El i-a strâns ușor mâna, apoi i-a dat drumul.

— Dar uitându-mă la voi doi m-a ajutat să-mi văd propria căsnicie într-o lumină cu totul diferită. M-ați făcut să recunosc

anumite lucruri pe care în tot acest timp am încercat să le ignor, a continuat el, cu un zâmbet trist pe buze. Acum cred că a venit timpul să fac ceva în această privință cât mai sunt încă tânăr și mai pot să mă bucur de libertate.

Ea îl privea speriată.

— Ai de gând s-o părăsești pe Barb? I-a întrebat.

— Te-aș ruga să nu-i spui, i-a cerut el, cu o expresie gravă pe chip.

— Acum e puțin probabil s-o mai fac, nu crezi?

Discuția asta o făcea să nu se simtă deloc în largul ei, mai ales că o atingea într-un fel personal.

— Ai putea să-i spui lui Ed că am o durere cumplită de cap, te rog?

Și a început să-și strângă lucrurile.

— Katherine, te rog să nu pleci! i-a cerut Harvey, cu o disperare calmă.

— Faptul că vrei să-ți părăsești nevasta ar trebui să mă convingă să-ți sar direct în pat?

— Nu-ți dorești mai mult de la viața asta decât ce ai în prezent? i-a ripostat el.

— Ca de exemplu, o mică aventură sordidă cu un bărbat pe care abia dacă îl cunosc? a replicat ea tăios.

— Nu la asta m-am referit... Nu despre sex este vorba.

Părea mânios, dar ei nu-i păsa.

Bărbații!

S-a ridicat iute în picioare, răsturnându-și scaunul, disperată să iasă cât mai repede din salonul înăbușitor. Conversația intimă pe care o avusese cu Harvey și iureșul de întrebări inoportune o făceau să vrea să fugă și să nu se mai oprească niciodată. Era însă țintuită pe vasul ăsta nenorocit.

Da, bine, trebuia s-o recunoască - nu era îndrăgostită nebunește de Ed, dar duceau o viață stabilă împreună. Când Davis ajunsese după gratii, lăsând-o în pragul falimentului, fără speranța de a-și mai găsi o slujbă în oraș, Ed fusese cel care îi întinsese o mână de ajutor. Fusese singurul prieten care îi rămăsese alături. Nu ai cum să uiți această dovadă de loialitate.

A ajuns pe puntea de la prora și și-a ridicat privirea spre cerul nopții. A tras adânc aer în piept. Apoi s-a simțit cumplit de prost.

Harvey era un bărbat bogat. Chiar credea cu adevărat că voia să se culce cu ea?

Era cam toantă uneori - mai mereu, se pare.

Și-a amintit, cu inima strânsă, cum era să te îndrăgostești și apoi să descoperi că iubitul te-a trădat. Nu asta avea de gând Harvey să-i facă lui Barb? Chiar dacă ea era o persoană oribilă – și chiar era –, nu însemna că putea s-o arunce ca pe o zdreanță.

Dar nu asta i-ai făcut și tu lui Davis? încercând în van să-și stăvilească deznădejdea, își simțea gâtul uscat, de parcă ar fi înghițit sârmă ghimpată.

Nu voia să se întoarcă în camera pe care o împărțea cu Ed, așa că a preferat să se plimbe pe punte, bucurându-se de aerul rece al nopții care îi răcorea pielea încinsă. A găsit în cele din urmă un loc unde a putut să-l jelească în voie pe cel care nu-i merita lacrimile.

CAPITOLUL 10

Se îndreptau spre mașină, când Brent a luat-o pe Anna de

braț și a iuțit pasul.

— Ce s-a întâmplat? I-a întrebat ea.

— E cineva în jeepul de acolo care pândește intrarea blocului.

În clipa aceea, motorul unei mașini a prins viață, iar Brent a înjurat în barbă și a scos cheile de la mașină.

— Mișcă-te!

Ea i-a smuls cheile din mână.

— Conduc eu, a spus.

— Ce...?

Ea s-a așezat la volan, lăsându-l cu gura căscată.

— Urcă! i-a ordonat, potrivindu-și scaunul în așa fel încât să ajungă la pedale.

El s-a urcat iute. Anna a activat semnalizatoarele și a pornit mașina. S-a oprit ca să cedeze trecerea unui biciclist. Brent o privea de parcă stătea lângă un extraterestru.

— Ce e? a întrebat ea, intrând liniștită în trafic.

— Dacă indivizii ăștia sunt cine cred eu că sunt, trebuie să te transformi într-un veritabil șofer de curse.

— Ți-am spus că nu sunt făcută să încalc legea, i-a răspuns ea, simțind cum obrazii îi iau foc.

— Privește și partea frumoasă a lucrurilor! a spus el, aruncând o privire peste umăr. Dacă indivizii ăștia ne prind, n-o să mai ajungi în închisoare, pentru că o să ne omoare. De ce dracu ai insistat să conduci tu?

Părea iritat și supărat, și ea s-a simțit jignită.

— Pentru că - a răspuns, pronunțând cuvintele în mod deliberat foarte rar - dacă mă prind pe mine depășind viteza regulamentară, mă aleg cu o amendă. Dacă te prind pe tine încalcând legea, ajungi direct la închisoarea de *maximă*

siguranță.

— Mai bine acolo decât mort - deși poate că n-o să fie cazul, a spus el, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Accelerează!

Ea a apăsat piciorul pe accelerație și a virat brusc, de câteva ori, parcurgând aproape laturile unui pătrat. Brent continua să se uite înapoi.

— Nu e rău! a spus el. Unde ai văzut asta, la televizor?

— *Hawaii Five-O*, a răspuns ea, intrând pe autostradă. Unul dintre puținele seriale bune pe care le poți vedea și fără sonor. I-a scăpat o înjurătură printre buze când a văzut jeepul în spatele lor. Și acum ce facem?

Nu era deloc pregătită pentru genul acesta de emoții. *Mersi,*

tată.

— Dacă au împuşcat un poliţist, nu cred că ar ezita să rănească civili nevinovaţi.

Anna s-a uitat în jur. Chiar şi la acea oră târzie din noapte, drumul era înţesat de camionete şi maşini pline de oameni.

— Dacă se apropie suficient de mult, vor putea să citească numărul de înmatriculare. Dar după cum păstrează distanţa, nu cred că şi-au dat seama că i-am depistat. Poate că îşi închipuie că ne-am rătăcit acolo. Încearcă să nu-i laşi să se apropie ca să nu ne vadă plăcuţa!

Anna şi-a muşcat buza şi a încuviinţat din cap. Asta însemna să iasă de pe autostradă. Acum. A intrat pe prima bretea şi a străbătut suburbiile. A intrat în parcare a unui supermarket în speranţa că o va putea lua pe nişte alei lăturalnice, pierzându-şi astfel urma.

— Ia-o pe acolo! i-a spus Brent, arătându-i calea ferată care se întindea spre sud.

Anna a auzit șuieratul îndepărtat al unui tren.

— Dacă te grăbești, o să reușim să trecem peste calea ferată, a îndemnat-o el.

Era nebun?

— Dar barierele încep să coboare, a protestat ea.

Inima îi bătea frenetic în piept. A aruncat o privire în oglinda retrovizoare și a văzut că jeepul se apropia tot mai mult. Era greu să apreciezi distanța în întuneric, dar jeepul părea mult mai aproape decât trenul.

Luminile roșii pâlpâiau, iar barierele erau aproape coborâte.

Acum ori niciodată!

— Dă-i drumul!

Anna și-a încleștat cu putere mâinile pe volan și a apăsat pe

acelerație. Brent s-a rezemat cu brațul de bord. În fața lor se mai afla o mașină, iar alta venea din sens opus. A văzut nenumărate lumini strălucitoare și a simțit vuietul locomotivei printre dinții încleștați. A apăsat accelerația până la podea, trecând pe lângă mașina din fața lor, urmărită de șoferul ei cu o privire îngrozită. Își simțea gâtul uscat când a trecut prin prima barieră. Scrâșnetul metalului părea mai puternic decât șuieratul trenului. Încercând să treacă peste șine, a pierdut controlul volanului, iar mașina a încetinit. Anna a întors privirea către locomotivă. Cu câteva zile în urmă, tatăl ei își pierduse viața sub roțile metroului și acum ea însăși era protagonista unui alt scenariu de groază. Mergea mai repede decât își imaginase. Inima îi bătea nebunește, sudoarea îi curgea pe tâmples. Șuieratul asurzitor al trenului se împletea cu zgomotul frânelor trase.

— Calc-o! a urlat Brent.

Dacă ar fi stat ea pe scaunul din dreapta, ar fi fugit fără să se

uite înapoi.

Trenul a mugit din nou amenințător. Ea a pornit din nou mașina, reușind să treacă în ultimul moment prin cealaltă barieră. În urma lor, s-au auzit zgomote de frâne la prima barieră. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, a văzut că cei care îi urmăreau rămăseseră în fața barierei și, judecând după șirul nesfârșit de vagoane, aveau să-i lase mult în urmă.

— Bravo! Ești o șoferiță pe cinste! a spus el.

Ea a încercat să-i răspundă, dar n-a reușit să îngăime nici măcar un cuvânt. Era udă de transpirație.

— E-n regulă, nu trebuie să-ți faci griji, a continuat el. Nu faci pușcărie dacă ești la prima abatere.

Anna a încercat să înghită, dar avea gura prea uscată.

— Dacă așa crezi că mă ajuți să mă simt mai bine, află că nu merge.

Brent și-a pus mâna pe umărul ei. Atingerea lui părea să-i ardă pielea prin bluza de bumbac.

— Trebuie să plecăm de aici înainte să trimită ajutoare.

La naiba! Pulsul îi zvâcnea cu putere, iar hainele i se lipeau de trupul ud de nădușeală.

— Vreau să mă duc acasă, a spus ea, copleșită deodată de un dor nebun de casa ei.

Voia să se întoarcă la viața ei normală.

El a privit-o gânditor.

— Poate că n-ar fi o idee chiar atât de proastă. Putem să ajungem în Minnesota în doar câteva ore. Dar nu te poți întoarce de tot *acasă* până nu se termină toată nebunia asta.

— Am putea să verificăm corespondența pe care am primit-o acasă și la școală.

Astea erau locurile cele mai plauzibile unde tatăl ei ar fi

putut să-i trimită dovezile și a naibii să fie dacă o să-i lase pe oamenii ăia să pună mâna pe ele și să scape basma curată.

— Putem să trecem pe la tine pe acasă și pe urmă să ne găsim un alt loc în oraș. Să ne gândim la următoarea mișcare.

În apartamentul tatălui tău nu e nimic.

Nevoia de a recâștiga puțină normalitate a copleșit-o.

— Să mergem!

Își dorea cu ardoare să-și revadă tufa de trandafiri cățărați și gardul alb de țărugi. Să vorbească cu oamenii pe care îi cunoștea și în care avea încredere. Să fie din nou în locurile care-i erau atât de familiare. Iar dacă nu avea să găsească plicul trimis de Davis, se va duce la poliție. Se săturase să fie vânată de ucigași.

* * *

Era dimineață devreme. Rand a ieșit din duș și s-a șters cu prosopul. Reușise să aștească vreo câteva minute.

Starea de încordare și momentele de adrenalină îi întăriseră și mai mult mânia. O abandonase pe roșcată în pădure - mai mult moartă decât vie - și se dusese la motelul din Victoria, unde se cazase împreună cu Marco, pentru a-și recupera lucrurile. Apoi furase un avion de mici dimensiuni, al cărui proprietar nu avea să raporteze furtul prea curând, și traversase granița în Seattle, unde prinsese un zbor comercial.

Ce bine era să fie din nou acasă!

Poliția le confirmase moartea lui Marco. Kudrow primise un telefon din partea autorităților canadiene, care îl rugau să le ajute la identificarea cadavrului. Kudrow regretase că nu le putea fi de prea mult ajutor. Telefonul ridica însă o problemă -

cum de știuseră să facă legătura între compania lor și atentatul eșuat asupra locuinței lui Brent Carver? Probabil că Anna Silver ciripise ceva la urechea cuiva, dar Rand se îndoia că spusese toată povestea.

Luându-și una dintre identitățile sale false, s-a hotărât să ia drumul înapoi.

Seara trecută, Kudrow sunase să-i spună că Anna Silver, însoțită de un individ necunoscut – probabil Carver –, își făcuse apariția la locuința tatălui ei din Chicago. Vie făcuse însă o groază de greșeli și le pierduse urma. Dar faptul că venise aici însemna că nu găsise încă plicul, căci – dacă l-ar fi găsit – fie l-ar fi predat deja poliției și atunci i-ar fi găsit dracu' pe toți, fie ar fi dispărut cu toți banii lor câștigați din

greu. Șaizeci de milioane de dolari erau foarte mulți bani și - dacă i-ar fi avut - i-ar fi pariat pe ultima variantă. Anna continua să caute plicul, la fel ca și ei, iar acum Rand nu mai era doar iritat. Voia răzbunare. Astăzi era miercuri. Ținând seama de ritmul ca de melc al serviciilor poștale, era posibil să mai treacă vreo câteva zile până când sosea nenorocitul ăla de plic, dar - cu doi polițiști morți la activ - nu mai aveau prea mult timp la dispoziție, căci autoritățile vor începe în curând să pună întrebări incomode. Petrie încerca să găsească alte căi prin care să dea de urma banilor transferați de Davis, dar Rand nu era prea încrezător.

S-a îmbrăcat și și-a pus pe cap un fes tricotat. A străbătut cele șase cvartale până la o căsuță mică și frumoasă, cu un gard alb de țăruși și o grădină înmiresmată. A verificat cutia poștală, în care se aflau doar pliante publicitare, apoi s-a îndreptat către ușa din spate.

Cauldwell Lake era doar o subdiviziune teritorială a

Orașelor Gemene. Casa Annei se afla aici din anii '50, fiind apoi acaparată între granițele orașului.

Și-a pus mănușile din latex și și-a scos din buzunar trusa pentru spargerea broaștelor. A avut nevoie doar de treizeci de secunde ca să intre în casă, bine camuflat de grădina luxuriantă. Bucătăria era mobilată cu dulapuri albe și lucioase, cu blaturi de stejar. Era elegantă și frumoasă. A scrutat împrejurimile cu urechile ciulite ca să prindă orice zgomot – nu voia să fie luat prin surprindere de o vizită neașteptată. Pentru că niciun pericol nu părea să-l amenințe, a scotocit cu atenție fiecare cameră în parte, apoi și-a permis să se mai

relaxeze puțin și să lase garda jos. Prima dată când fusese aici, căutase în fugă ascunzătorile vizibile. Acum știa că avea de-a face cu o persoană mult mai inteligentă, care se pare că beneficia și de ajutoare. Trebuia să caute cu mai multă atenție ca să-i descopere secretele și locul în care s-ar putea refugia. A început cu dormitorul. Un tablou imens atârna deasupra patului. Pe măsuța de toaletă stăteau frumos aranjate mai multe sticluțe cu parfum, alături de o fotografie înrămată a părinților ei surprinși în ziua nunții. A deschis dulapul și, lăsându-se în genunchi, a început să-i scotocească printre lucruri – cutii de pantofi, pantofi, bijuterii, cărți broșate. Nimic important.

S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre biroul ei, acordând o atenție deosebită cărților de pe rafturile bibliotecii. Foarte multe cărți motivaționale, dar și multe alte rahaturi care te învață cum să supraviețuiești abuzurilor fizice. Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii – când o să termine cu ea, cunoștințele

ei aveau să fie mult mai bogate – doar că, bineînțeles, n-o vor ajuta prea mult fiindcă o să fie moartă. S-a îndreptat apoi spre birou, unde – deschizându-i sertarele – i-a găsit extrasele de cont și datele bancare. Petrie le găsise deja, așa că le-a ignorat și a căutat mai departe. Totul era aranjat în ordine alfabetică și îndosariat cu multă migală.

N-a găsit însă nicio agendă cu adrese și numere de telefoane.

A pus deoparte vederile pe care Anna și le trimisese singură din diverse locuri din țară – trist! și-a spus el – și pe cele câteva primite de la prieteni, notându-le numele. Următorul pas pe care îl vor face va fi să le verifice apelurile telefonice ca să vadă dacă au primit vreun telefon de pe mobile burner.

Timpul li se scurgea printre degete și echipa trebuia să plece din Chicago cât mai repede cu putință. Jocul operelor de caritate se terminase. În trecut, Ministerul de Finanțe și Fiscul evitaseră să-și bage nasul prea adânc în contabilitatea companiei. Guvernul apelase adesea la serviciile lor și nu voia ca afacerile încheiate împreună să devină publice. Dar pentru că numărul cadavrelor continua acum să crească, iar printre ele se aflau și cele ale unor polițiști, autoritățile aveau să demareze o anchetă, îi și vedea pe agenții federali semnând cu ardoare citații și mandate de arestare. Când vor descoperi pentru cine au lucrat în ultimele optsprezece luni, o să dea cu toții de dracu'. Iar Rand nu avea de gând să se lase extrădat în Orientul Mijlociu, unde se va începe urmărirea sa penală, dacă Administrația de la Casa Albă decidea că are nevoie un avantaj politic. Știa cum să dispară, dar mai întâi își voia banii.

A văzut cu surprindere un maldăr de cutii așezate în funcție

de culoare. *Sfinte Sisoie!* Picături de sudoare i-au umplut fruntea, căci - cu toată organizarea ei - păstra prea multe rahaturi. De ce țineau oamenii atâtea prostii?

Cineva a bătut în clipa aceea la ușa de la intrare și Rand și-a scos arma.

— Anna! Anna! Știu că ești acasă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Aș vrea să stăm puțin de vorbă, te rog!

Pe chipul lui Rand a apărut un zâmbet. *Romeo, Romeo, oh, dulce Romeo!*

— Știu că am stricat lucrurile și-mi pare așa de rău, dar n-am mai cunoscut niciodată o fată ca tine și... situația asta mă depășește cu totul.

Rand a dat puțin la o parte perdeaua din bucătărie. *Aici ai*

dreptate, amice.

— Trebuie să ajung la serviciu, dar n-am de gând să mă urnesc de aici până nu lămurim lucrurile. Aici o să înțepenesc. Insistent băiatu'! Și cam gălăgios.

După câteva clipe de gândire, Rand a deschis ușa și l-a tras cu o mână înăuntru, închizând ușa cu piciorul.

— Tu cine dracu' ești? Unde e Anna?

Rand și-a băgat arma în pantaloni, la spate și s-a aplecat deasupra lui, până când nasurile lor s-au atins.

— Te-a uitat deja, fraiere.

„Fraierul” încerca, în zadar, să-și regăsească echilibrul pe podea, căci picioarele refuzau să-l mai asculte.

— Uite cum o să facem! a continuat Rand, înșfăcându-l de ceafă și târându-l în bucătărie, unde l-a trântit pe un scaun și a tras jaluzelele.

Individul s-a năpustit spre ușă, dar Rand l-a lovit cu cotul în față și în aceeași clipă a auzit un zgomot de os spart. Tipul a

șipat, iar Rand l-a prins cu o mână, în timp ce în cealaltă ținea un prosop de bucătărie. Sângele se prelingea pe cămașa albă a individului. Rand i-a îndesat prosopul în gură, l-a întors cu fața spre podea și i-a legat călușul la spate. A folosit un alt prosop ca să-i lege și mâinile. Bărbatul se zbătea neputincios, zvârcolindu-se ca un vierme într-un cârlig.

După ce i-a imobilizat și gleznelor, Rand s-a ridicat în picioare, urmărit de pe podea de doi ochi înspăimântați. Și-a scos apoi cuțitul Ka-Bar din teaca legată de picior.

— Acum o să-mi spui unde e Anna și - dacă o să mă convingi că-mi spui adevărul - poate rămâi cu bărbăția întreagă, i-a spus Rand, lăsându-se pe vine lângă el. Cum te cheamă?

Individul a mormăit ceva și Rand i-a scos călușul pentru o clipă.

— Peter, a îngăimat omul.

Rand i-a pus din nou călușul în gură, dând din cap.

— Bine, Peter. Uite ce-o să facem!

Peter încerca, în zadar, să se îndepărteze de el, alunecând pe podeaua curată.

— O să te tai cu cuțitul de fiecare dată când o să mă minți.

Ai înțeles?

Peter îl privea cu ochii mari de spaimă. Rand a zâmbit.

— Prea încet, a spus Rand și i-a crestat obrazul cu cuțitul.

Ai înțeles? a repetat el, privindu-l cum sângera.

Peter a dat cât a putut de tare din cap.

E o senzație cu totul unică să știi că cineva e la mila ta. Nu e de mirare că atâția criminali în serie bântuie prin lume. Dar Rand nu făcea asta de distracție. Gândul i-a zburat la roșcata abandonată în pădure și a rânjit. Aia da distracție! Și cu Anna

avea să se distreze.

— Unde s-ar putea duce Anna? I-a întrebat el, scoțându-i călușul din gură, deși a înțeles imediat că individul nu avea nici cea mai vagă idee.

Peter a clătinat din cap, iar Rand l-a apucat de maxilar și i-a crestat vârful urechii.

— Poate crezi că nu știi, dar ce-ar fi să te mai gândești puțin? Ce zici, Peter?

Bărbatul a dat frenetic din cap, cu fața plină de sânge și mucii. Rand și-a șters cuțitul pe pantalonii scumpi ai lui Peter.

— Spune-mi ce știi, bine?

Peter a dat din nou din cap, la fel de frenetic.

— De cât timp te vezi cu Anna?

— De șase luni.

— I-o tragi? I-a întrebat Rand.

Clătinatul spasmodic din cap al lui Peter l-a făcut pe Rand să se oprească brusc, cu cuțitul în mână.

— Vă vedeți de șase luni și încă nu i-ai tras-o?

— Nu-i place să fie atinsă, a răspuns Peter, trăgând adânc aer în piept. Nu mă lasă să mă apropii de ea.

Rand i-a pus din nou călușul la gură. Ideea că Anna ar putea fi frigidă i-a ațâțat și mai tare simțurile. Ca și gândul că i se va împotrivi cu atâta înverșunare... La dracu', va trebui să găsească altă roșcată dacă Anna n-o să-și facă apariția prea curând.

A zâmbit. Poate că-i va cruța viața lui Peter, sărmanul!

— Mi-a luat ceva, a spus el.

Șaizeci de milioane de dolari - împărțiți la cinci acum, că Marco era mort - și o parte considerabilă de mândrie știrbită.

— Trebuie s-o gălesc și să recuperez ce mi-a luat, a

adăugat, scoțându-i călușul din gură ca să-i arate că fusese sincer atunci când îi promisese că o să-i cruțe viața dacă îi spune adevărul.

L-a ajutat chiar să se ridice în capul oaselor, rezemându-l de dulapul din bucătărie.

— Nu știu unde e.

— Dar ce știi?

— Lucrează la Oakwood School. Are câteva prietene, pot să-ți spun unde stau. Se duce la sală de trei ori pe săptămână, la un club aflat la două străzi de aici.

O vânduse fără să stea prea mult pe gânduri, după doar cinci minute de „discuții amicale”. Dar cam așa se întâmplă în viață.

— Continuă, Peter! a spus el, dând încurajator din cap. Te

descurci de minune. Dar acum vreau niște nume și adrese.

Detalii.

Sângele umplea pieptii cămășii lui Peter, bărbia și gâtul. Lui Rand începea să-i pară puțin rău pentru el. Șase luni de relație și fără acțiune? *Dumnezeule!* Ar fi lăsat-o după a doua întâlnire – într-un loc sălbatic și izolat. Femeia asta afurisită nu făcea decât să te ațâțe.

* * *

Teama îi strângea stomacul lui Brent pentru siguranța Annei și propria lui libertate, căci doar gândul la închisoare îl sufoca, de parcă ar fi avut un laț în jurul gâtului. Brent se afla la volan. La naiba, conducea de ore întregi! Nu eliberaseră camera de la hotelul din Chicago. De fapt, închiriaseră apartamentul pentru toată săptămâna și lăsaseră mașina în garajul hotelului – dacă cineva avea să dea de urma lor, putea foarte bine să creadă că

el și Anna stăteau încuiați în cameră, unde se bucurau de un maraton erotic. În realitate, își făcuseră bagajele, închiriaseră o altă mașină și porniseră la drum.

Peisajul complet străin nu îi ridicase moralul. Îi era dor de ocean. Întinderea asta nemărginită de pământ părea prea statică și îi provoca o senzație de claustrofobie. Cum puteai să o suporti fără să înnebunești? Plus tot iureșul de mașini care se duceau în toate direcțiile – mașini de-o parte și de alta, în față, în spate, înghesuindu-se în el. Broboane de sudoare începeau să-i apară pe frunte.

Cât de nătărău putea să fie de se temea atât de mult să conducă?

Cu ochii împăienjeniți, a semnalizat și a oprit în fața unui

restaurant drive-thru ca să ia niște cafea. Aruncându-i o privire Annei, care moțăia pe scaunul de lângă el, s-a gândit cu tristețe că acesta era genul de viitor pe care și-l distrusese în clipa în care își omorâse tatăl.

Păcat. Dar nu te mai gândi la asta.

Deschizând geamul, a cerut două cafele, trezind-o pe Anna, care a clipit nedumerită.

— Unde suntem?

— Mai avem vreo treizeci de minute. Vrei să conduci?

— Sigur, trebuie să fii epuizat.

Nu era obosit. Avea mintea încordată ca un arc și - până nu se va termina toată nebunia asta - nu avea chef să închidă ochii. Dar puțină relaxare nu i-ar strica și, în plus, Anna cunoștea bine orașul.

Nătăraul!

Au schimbat locurile și, în scurt timp, au ajuns într-un cartier cu bungalow-uri și leagăne pentru copii. El s-a

Încrunțat.

— Unde mergem? a întrebat-o.

Stabiliseră să găsească un motel, apoi să ia legătura cu prietenii și colegii ei de la școală.

Anna stătea cu spatele drept, cu maxilarul încleștat.

— E încă devreme, i-a răspuns ea. Putem să verificăm corespondența de la mine de acasă până să se trezească vecinii. Și vreau să iau niște lucruri.

— Ce lucruri?

— Pentru școală, a spus ea, ținând atât de strâns volanul în mână, încât i se vedeau tendoanele.

Era felul în care reușea ea să stăpânească situația. Brent înțelegea asta, dar...

— N-o să dureze mult - doar câteva minute. Am totul pe un stick de memorie și într-un dosar. Doar de asta am nevoie, a continuat ea, cu o privire aspră, hotărâtă. Luăm dosarul, stick-ul și corespondența și ne vedem de drum.

El și-a simțit inima ca o piatră care îi zdrăngănea în piept. Ar fi trebuit să-și dea seama că asta o să facă Anna, iar acum - când se afla la volan - nu mai avea nicio șansă s-o oprească din drum fără să provoace vreun accident. Dar poate că așa era cel mai bine. Aveau să dea doar o raită scurtă prin casă, dis-de-diminează.

— Bine, a încuviințat el, trecându-și mâna prin părul scurt și țepos. Nu opri în fața casei tale. Fă un ocol ca să vedem dacă e cineva prin preajmă, apoi parchează mașina după colț. Și-a luat șapca și i-a pus-o ei pe cap. Las-o acolo! i-a ordonat el când Anna a vrut s-o dea jos.

— Dar mașina are geamuri fumurii, a protestat ea, însă fără să-și mai scoată șapca.

Au ajuns pe o stradă liniștită, străjuită de copaci bătrâni. A văzut pe dreapta gardul alb de țărugi și și-a dat seama imediat că se aflau în fața casei ei.

— Nu încetini!

Anna a mers mai departe, iar Brent a privit cu atenție casa. Trandafirii roz cuibăriți în frunzișul verde dădeau impresia unei grote idilice. Nu semăna cu plaja lui, dar era frumos. Nu-i plăcea, deși nu știa de ce.

Nimeni nu părea să supravegheze din stradă casa.

— Oprește puțin mai în față!

Se aflau destul de departe ca să treacă neobservați.

Tăcerea era cumplit de apăsătoare.

— Nu pot să ne urmărească pretutindeni, nu-i așa?

— Au ajuns pe urmele tale până în Bamfield. Cât de greu le-ar fi să trimită pe cineva aici ca să-ți supravegheze casa?

Ea s-a albit la față, dar indivizii ăștia nu se jucau. N-ar fi avut niciun sens să-i prezinte realitatea edulcorat doar ca s-o liniștească. Era încă devreme. Cartierul era cufundat în tăcere și scaldat în lumina dimineții, care se strecura prin frunzișul des al copacilor.

— E frumos, a recunoscut el.

— Știu că nu e o casă de un milion de dolari, dar mie îmi place, a spus ea, privind-și cu drag casa.

Brent simți cum i se strânge ușor inima. Înțelegea foarte bine ce înseamnă să iubești un loc. Un alt motiv pentru care relația lor n-ar putea să meargă, chiar dacă el n-ar fi un fost deținut condamnat pentru crimă, chiar dacă ea n-ar fi nevoită să fugă ca să-și salveze viața.

— Cât mai stăm aici? a întrebat Anna, după o clipă de tăcere.

Brent a râs.

— O oră ar fi un răstimp înțelept, a spus el, dar cred că o să rezști cel mult treizeci de secunde.

Îi simțea energia pulsându-i prin fiecare por al pielii. Anna a deschis portiera.

— Ce ți-am zis eu?

Toxicomanii înnebuniți după o doză de droguri aveau mai multă răbdare decât Anna. La naiba, chiar și pacienții cu bob mentale, cuprinși de o criză psihotică, aveau mai multă răbdare decât femeia asta. Oftând din rărunchi, s-a dat jos din mașină. S-a întins, bucurându-se de aerul răcoros al dimineții. Anna a ocolit mașina și a venit lângă el, îmbrăcată tot în hainele negre mulate și cu șapca pe cap. Era seducătoare, chiar

și după o noapte petrecută în mașină.

La dracu'!

A prins-o de mână ca să nu plece de lângă el. Dar în loc să se îndrepte spre ușa de la intrare a casei, a pornit către strada din spatele curții ei. Aici, pe asfalt, se simțea expus. Dorința de a avea o armă era copleșitoare, dar știa că – la un moment dat – avea să dea nas în nas cu poliția și n-ar fi vrut să-l găsească înarmat. Deportarea nu avea niciun farmec dacă urma să sfârșească în închisoare. Chiar și să fie cu Anna era periculos dacă ea era cumva implicată în acțiunile ilegale ale lui Davis. Dar i-a strâns degetele mai tare, iar ea i-a răspuns tot cu o strângere. Gestul ei l-a șocat aproape la fel de mult ca sărutul din camera de hotel.

Nu te mai gândi la sărutul ăla! Fusese unul dintre cele mai nevinovate săruturi din viața lui, dar îi clătinase pământul de sub picioare.

— Hai s-o luăm prin grădina vecinilor! a spus el.

— Nu cred că soții Radmundsen vor fi încântați să vadă doi indivizi furișându-se prin curtea lor.

— Dar nu trebuie să vadă - ăsta e șpilul furișării. Anna a râs încet. *O, Doamne!* Era oare pentru prima oară? Nu se putea spune că Brent era cunoscut pentru felul în care obișnuia să înveselească atmosfera.

Au traversat gazonul bine îngrijit al vecinilor, presărat cu mingi și biciclete de copii. De gardul din fundul curții erau rezemate niște porți de fotbal. Brent i-a întins mâna Annei ca s-o ajute să treacă peste gard, încercând să ignore senzațiile provocate de trupul lipit de al lui.

Nu e de nasul tău, amice.

A sărit și el gardul, aterizând lângă Anna, care privea,

încruntată, ușa din spate a casei.

— Ce-i? a întrebat-o el în șoaptă.

— Mi se pare ceva schimbat...

— Ce?

— Nu știu.

— Jaluzelele? Ghivecele? Lungimea ierbii?

— Nu știu, s-a răstit ea.

— Hei, calmează-te! Ce, îți tremură chiloțeeii de frică? Dacă privirea ar putea să ucidă, atunci ochii verzi și reci ca gheața ai Annei l-ar fi ucis pe loc.

— Porți chiloțeei, nu-i așa? Pentru că am auzit niște povești că voi, profesoarele...

Lovitura pe care i-a aplicat-o cu cotul în plexul solar l-a făcut să amuțească.

Apoi ea a urcat pe veranda din spatele casei. Brent a oprit-o, punându-i o mână pe umăr.

— Lasă-mă să intru eu primul! a spus el, luându-i cheile

dintre degete și făcând un pas în față.

— Ai grijă! i-a spus ea, apucându-l de braț.

Simțea un freamăt interior, la fel cum simțea și el. Era un fior de teamă, un semnal de alarmă care le spunea că sunt în pericol.

Când a deschis ușa, a văzut măcelul. Mirosul a fost primul care l-a izbit. Un bărbat zăcea într-o baltă de sânge. Avea urechile mutilate, fața crestată și trupul plin de tăieturi superficiale și sângerânde. Petele roșii de pe podea arătau că victima se zvârcolise mult timp în agonie, încercând să scape - urmele de târâre spuneau că nu ajunsese prea departe.

Anna a scos un icnet de spaimă. Brent a încercat s-o împiedice să intre înăuntru, dar i-a scăpat printre degete.

— Peter? O, nu, Peter! a țipat ea, ducându-și mâinile la gură.

— E mort, a spus Brent cu o voce aspră.

Pielea îl furnica, o senzație ce semăna cu frica. A apucat-o de mână ca s-o scoată din locul acela marcat de violență, când un sunet aproape imperceptibil l-a făcut să se răsucească pe călcâie.

Individul din fotografia făcută în stația de metrou stătea în pragul ușii de la bucătărie, cu un zâmbet pe chip și un cuțit în mâna dreaptă. Purta mănuși și un fes de lână. Și avea o privire rece ca moartea.

— Anna! a spus el.

Brent s-a năpustit asupra străinului. Statura sa înaltă, factorul-surpriză și cei douăzeci de ani petrecuți într-una dintre cele mai aspre instituții din lume îi confereau un avantaj în plus.

— Fugi! i-a strigat el Annei, aruncându-se cu atâta putere

asupra individului, încât au zburat amândoi prin ușă.

Tipul s-a răsucit și s-au prăbușit amândoi pe podea, rostogolindu-se unul peste celălalt și luând cu ei jumătate din mobila Annei din sufragerie. Brent i-a ars un pumn în nas și sângele i-a țâșnit cu putere, umplându-i fața.

— ADN-ul tău e peste tot la locul crimei. Ești terminat, a spus el, lovindu-l încă o dată.

Ochii întunecați s-au înăsprit și Brent s-a trezit aruncat în aer.

— Doar... dacă... mă prind... idiotule.

Tipul avea avantajul pregătirii militare și dorința de a nu sfârși în locul în care Brent își petrecuse aproape toată viața.

Anna stătea în prag când criminalul s-a ridicat în picioare. A

țipat înspăimântată - lucru care nu prea îi folosea la nimic dacă voia să scape de acolo. Brent a scos un urlet și în clipa următoare era din nou pe podea, cu brațele înfășurate strâns în jurul gâtului ticălosului, în timp ce acesta își agita cuțitul mult prea aproape. Adrenalina îi punea trupul în mișcare. Inima îi bătea frenetic în piept. Plămâni urlau după aer. Nu putea să-l lase să ajungă la Anna.

Un pumn în boașe l-a fulgerat cu o durere cumplită, lăsându-l aproape fără suflare, dar nu i-a dat drumul. Știa că dacă ar fi făcut-o, soarta lui și a Annei ar fi pecetluită. Unde era Anna? De ce dracu' nu pleca de acolo?

Hristoase.

A reușit să-i imobilizeze cu un picior mâna în care ținea cuțitul. Erau atât de aproape, că îi simțea mirosul de transpirație și de săpun. Mormăiau, cu mușchii încordați la maximum, în timp ce se luptau să câștige supremația. Scoțând un muget, individul s-a smucit, eliberându-se din strânsoarea

lui Brent, și s-a răsucit spre el ca să-l înfrunte. Amândoi stăteau în genunchi, față în față, gata de atac. Cuțitul a fulgerat prin aer și Brent a scos un strigăt de durere când lama i-a crestat bărbia. Forța loviturii l-a trântit pe spate. Individul s-a lăsat peste el, încercând să-i înfigă cuțitul în stomac, dar în clipa următoare s-a auzit un zgomot puternic și el s-a prăbușit fără viață pe podea, sub o ploaie de vin și cioburi de sticlă. Brent s-a ridicat în picioare, ud, scuturându-se de cioburi verzi.

— E mort? a întrebat Anna, cu ochii mari, ținând sticla spartă în mâna dreaptă.

A scăpat-o apoi din mână, lăsând-o să se rostogolească pe podea.

Brent i-a verificat pulsul individului. Bătea slab.

— Nu, a spus el.

A luat de jos gâtul sticlei și a șters amprentele cu tricoul lui, după care i-a dat drumul la loc pe podea.

— Pentru orice eventualitate, a răspuns el privirii ei întrebătoare.

Nu avea de gând s-o lase să intre după gratii doar pentru că îi salvase pielea. Apoi a auzit sirenele.

— Probabil că unul din vecinii tăi a chemat poliția. Hai să plecăm de aici.

Aționa din instinct. Nu avea nici cea mai mică intenție să rămână acolo ca să răspundă întrebărilor poliției, înfundând apoi pușcăria pentru cine știe cât timp. Spaima îl împingea să acționeze. A tras-o pe Anna afară din casă. Amândoi arătau jalnic și aveau hainele pline de sânge.

— Ești rănită? a întrebat-o el pe când săreau gardul și se îndreptau în fugă spre mașina închiriată.

Ea a clătinat din cap. Atunci, era sângele lui Peter – cine dracu' o mai fi și el. Bietul amărât. Anna s-a împiedicat, dar el a ținut-o să nu cadă și au mers mai departe.

— Cheile! i-a cerut el.

Ea a început să caute în buzunar, dar sirenele se auzeau tot mai aproape. El i-a băgat mâna în buzunar și a luat cheile. A așezat-o pe scaunul din dreapta, apoi s-a urcat și el la volan. A pornit mașina și s-au îndepărtat încet.

— Pe unde o iau? a întrebat-o.

Anna stătea încremenită, în tăcere, în timp ce el căuta un indicator care să-i spună pe ce drum s-o apuce. Voia să iasă pe autostradă și să plece cât mai departe de locul ăsta.

— Cum ajung pe autostradă, Anna? Sau la un mall?

Trebuiau să se spele, să cumpere provizii pentru drum și să se reorganizeze. Trebuiau să plece dracului de acolo. Avea nevoie de ajutorul lui Holly, să o bage pe Anna în arest de protecție. Era singurul loc unde avea să fie în siguranță. Brent se săturase de nenorociții ăștia. Davis stârnise un adevărat cuib de viespi blestemat.

Anna continua să stea încremenită, ca un zombi. Pe lângă ei a trecut o mașină de poliție care se îndrepta rapid spre casa ei. Brent și-a verificat viteza. A văzut apoi indicatoare care îl îndrumau spre autostrada 494 și spre Mall of America. Ei da, *ăsta* era locul unde te puteai pierde cel mai bine. Trebuiau să dispară, să nu mai poată fi reperați până când polițiștii o să dea de capătul poveștii ășteia de rahat. Poate că dacă îl găseau pe ticălosul ăla zăcând inconștient în casa Annei împreună cu un tip mort în bucătărie, asta va grăbi lucrurile.

— Cine era Peter? a întrebat-o.

Nimic. Nicio reacție. Se închisese într-o cochilie din care nu

avea să iasă prea curând.

Brent a urmat indicatoarele și a parcat mașina printre miile de autoturisme din fața mallului imens. A luat bagajul de pe bancheta din spate și și-au schimbat tricourile. A desfăcut nasturii de la cămașa neagră a Annei și i-a tras-o de pe umeri. Ea a stat acolo nemișcată, purtând doar un sutien drăguț, albastru-închis, și părând cumplit de vulnerabilă. El a scos un tricou albastru din geantă și i l-a băgat peste cap. I-a ridicat apoi părul și i-a pus șapca, potrivindu-i-o în așa fel încât să-i ascundă chipul. A ieșit din mașină, și-a aruncat geanta pe un umăr, apoi a scos-o și pe Anna afară și a condus-o spre mall. Tocmai părăsise locul unei crime și asta era suficient să-l arunce înapoi după gratii pentru totdeauna.

Era timpul să fugă.

* * *

Un zgomot asurzitor l-a trezit pe Rand din starea de inconștiență în care căzuse, convingându-l să se ridice iute în picioare și să iasă pe ușa din spate a casei înainte să-și dea seama despre ce era vorba. Poliția. A sărit peste două garduri și, rupându-și fesul, și-a șters sângele de pe față. Duhnea a băutură, iar la baza craniului avea un cucui care îi zvâcnea cu putere.

Fusese cât pe ce să-l doboare pe individ și să-i scoată mașele când târfa aia îl lovide cu sticla în moalele capului. Lucrurile luaseră din nou o întorsătură cât se poate de proastă, iar el trebuia să dispară cât mai repede din oraș și să descopere unde fugise de data asta Anna Silver.

Peter nu fusese decât o pierdere de timp. Tipul nu știa

absolut nimic. Idiotul se zvârcolise exact când nu trebuia și o împunsătură nevinovată ajunsese în cele din urmă să-i perforeze rinichiul. Adio, Peter. Amărâtu! Anna își bătuse joc de el. Până la urmă, Rand îi făcuse chiar o favoare când pusese capăt suferințelor sale.

Lăsase cuțitul în casă. *Rahat!* Iar sângele lui era peste tot. Dacă-l găsesc, polițiștii o să-l acuze de crimă.

Dar n-au să-l găsească.

Avea mai multe identități false decât Jason Bourne. S-a oprit ca să cumpere un ziar. A încetinit pasul, adoptând mersul unui om care își face plimbarea de dimineață. Kudrow o să fie negru de supărare. Rand clocotea atât de tare de furie, încât nu avea niciun chef să vorbească acum cu el, dar nu avea altă

șansă. S-a întors la motelul unde se cazase și s-a băgat în duș, complet îmbrăcat. După ce apa a redevenit curată, s-a dezbrăcat și și-a spălat părul cu șampon. Când a simțit că era, în sfârșit, curat, a ieșit din duș, s-a uscat și a format numărul lui Kudrow.

— E în Minneapolis, a spus.

— Ai prins-o? I-a întrebat Kudrow.

— Nu.

Kudrow a început să înjure.

— Tot mai caută plicul. Are un tip cu ea - Carver.

— Am pe cap doi polițiști morți. Un detectiv particular la terapie intensivă. Marco e mort, iar poliția canadiană călare își bagă deja nasul.

Kudrow părea în pragul unui atac cerebral.

— S-ar putea ca acum poliția să vrea să stea de vorbă cu ea.

A avut loc o crimă la ea acasă...

— Strici totul, Rand, a mârâit Kudrow.

— Lucrurile au luat-o razna de la bun început și o știi foarte bine.

Simțea cum îl copleșește mânia. Doar el era cel care își punea viața în pericol, străbătând continente întregi și luptându-se să scape teafăr, și individul ăsta îndrăznește acum să-l critice? Își stăpânea cu greu cumpătul. Deocamdată.

— Tipul care o ajută e un fost deținut, a continuat el. Trebuie să-i punem crima în cârcă.

— Nu mai avem timp, a spus Kudrow încet.

Nota subtilă de disperare din glasul lui nu i-a scăpat lui Rand.

— Concepeți un plan alternativ, nu-i așa? a întrebat el.

— Aranjăm lucrurile la birou, i-a răspuns Kudrow.

Asta însemna că își ștergeau urmele și se pregăteau să dispară.

— Trebuie s-o găsești pe fata aia, a adăugat Kudrow în șoaptă.

Asta o știu și eu.

— Avem nevoie de banii ăia, Rand.

Kudrow știa că era doar o chestiune de timp până când agenții federali aveau să ajungă la ei.

— Cunoști pe cineva în poliția din Minnesota? a întrebat Rand.

Kudrow s-a gândit puțin.

— Nu, a răspuns el, dar Petrie susține că poate să intre în toate bazele de date ale poliției din toată țara. Hai să vedem dacă nu se laudă de pomană! Șaizeci de milioane de dolari. O grămadă de bani.

Nu zău? Șaizeci de milioane afurisite de dolari!

— Cu poșta, scrisorile pot să ajungă la destinație și după o

săptămână, a spus Rand, stând gol la fereastra motelului și încercând să gândească.

— N-avem o săptămână la dispoziție.

— Au nevoie de un mijloc de transport. De un loc unde să stea. N-au cum să fugă la nesfârșit.

Iar Rand voia să fie acolo când ea nu va mai avea unde să fugă. Și-a încleștat maxilarul, gândindu-se cât de aproape fusese de ea. Îi văzuse pupilele mărindu-i-se, îi văzuse pielea devenind trandafirie. Îi simțise mirosul de transpirație. Fusese la o aruncătură de băț de ea. Atât de aproape. Al dracului de aproape. Nici prin cap nu-i trecea s-o lase să scape. Dar prioritatea lui era să pună mâna pe bani, căci putea să se întoarcă oricând ca să se răzbune, când ea nici nu s-ar mai fi

așteptat. Și atunci, i-a venit o idee.

— Am abordat greșit toată povestea asta, a spus el.

— Nu mă-nnebuni! a mârâit Kudrow.

Rand a zâmbit.

— Dar știi cum s-o facem bine.

În sfârșit.

CAPITOLUL 11

Anna l-a urmat, năucă, pe Brent printre rafturile puternic luminate ale supermarketului. Peter. Mort. Sânge peste tot în bucătăria ei. Imaginile erau înfiorătoare. Încântarea pe care o citise în ochii ucigașului când privirile li se întâlniseră - de parcă o cunoștea, de parcă era a lui. Un fior i-a străbătut șira spinării. Recunoscuse privirea de animal de pradă.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Sărmanul Peter! Se purtase îngrozitor cu el. Nu obținuse nimic pentru strădania lui, cu

excepția plăcerii îndoielnice a companiei ei, iar prima dată când îndrăznise s-o sărute îi și dăduse papucii. Iar acum era mort. Anna nu merita asta. Nimeni nu merita asta.

Brent o sărutase, și-a spus ea, atingându-și buzele.

De ce reacționase atât de urât când o sărutase un tip drăguț ca Peter? Și de ce îi plăcuse atingerea buzelor lui Brent? Oare buzele lui Peter pur și simplu avuseseră un gust neplăcut? Sau continua să se pedepsească pentru trecutul ei, lăsându-se atrasă de bărbați cu totul nepotriviți?

— Încearcă să-ți revii, Anna, a spus Brent, pocnindu-și degetele în fața ei. Am nevoie de tine - măcar până ieșim din oraș.

A clipit, parcă nedumerită. Brent. Erau în pericol. *EI* era în

pericol. A înghițit în sec și a dat în cap. Amândoi purtau șepci pe cap și își schimbaseră tricourile. Când le-au schimbat? s-a întrebat ea, încruntându-se. Brent a luat de pe un raft o cutie mare.

— Ține căruțul! i-a spus.

Ea a apucat mânerul. El a aruncat cutia în cărucior și s-a dus să ia de pe un raft doi saci de dormit și o trusă de prim ajutor.

A luat-o pe cea mai mare pe care găsit-o și atunci ea și-a amintit de sângele împrăsciat peste tot în bucătăria ei.

— Cred că o să vomit, a spus, ducându-și mâna la gură.

El a apucat-o de încheietură și a tras-o după el pe un culoar care ducea la toaletă. Fără să ezite vreo clipă, a intrat în încăperea destinată femeilor și i-a ținut părul, în timp ce ea vomita în veceu.

Din fericire, era încă devreme și toaletele erau goale.

I-a ridicat părul și a masat-o pe spate. După un timp, ea și-a revenit și s-a șters la gură. Brent a tras apa la veceu și a ajutat-

o să ajungă la chiuvete. Anna s-a ferit să se uite în oglindă. Arăta ca naiba, dar nu asta o deranja. Expresia din ochii ei îi reamintea de o perioadă pe care încercase din greu, ani la rândul, s-o uite. Se simțea pierdută, înfrântă.

Brent i-a lăsat părul liber, aranjându-i-l pe spate, în timp ce ea își clătea gura cu apă rece. Apoi, s-a aplecat și el peste chiuvetă și s-a spălat pe față, curățindu-și cu grijă rana din zona maxilarului. După ce s-a șters, s-a întors cu față spre ea.

Expresia de pe chipul lui îi dădea de înțeles că nu voia să vorbească despre ce se întâmplase, dar Anna nu se putea abține.

— L-am ucis? a întrebat ea, cu glasul aspru și răgușit. Pe individul ăla?

El a clătinat din cap.

— Avea puls. Să sperăm că poliția a pus mâna pe el.

Anna și-a dus mâna la stomac, copleșită de un nou val de greață. Îl lovise cu o sticlă în moalele capului. Exact la fel cum Brent își omorâse tatăl. Acesta murise, iar el ajunsese după gratii – ar putea să ajungă din nou acolo dacă îl prindea acum poliția. Fuga de la locul crimei era o infracțiune, până și ea știa asta.

— Trebuie să mă lași să mă descurc singură, a spus ea, prinzându-l de braț. Încearcă să treci înapoi granița...

El a clătinat din cap.

— Nu te las singură în toată nebunia asta, Anna!

— Dar dacă te prind acum...

— O să avem grijă să nu ne prindă! i-a ripostat el, cu fermitate în glas.

Ea a clipit, ușor nedumerită. Nu o părăsea. Dar își punea în pericol lucrul cel mai de preț – libertatea – pentru ea. La naiba,

Își riscase și viața când se luptase cu monstrul ăla din casa ei.

— Dar...

— Niciun „dar”.

I-a zâmbit cu atâta tandrețe, încât ea s-a simțit copleșită de emoție, dar nu voia să plângă ca un copil. Nu o părăsea - gândul a făcut-o să răsufle ușurată și îngrozită totodată.

Căci a revăzut în minte ochii nemiloși cu care o privise asasinul.

— Trebuie să ne ducem la poliție, a spus ea, copleșită de dezgust, știind prea bine ce i-ar face dacă ar cădea în mâinile lui.

Spre surprinderea ei, Brent a încuviințat din cap.

— Dar nu aici, a spus. Trebuie să ne întâlnim cu Holly și să

trecem granița spre nord.

Dar ea nu credea că trebuiau să mai aștepte atât de mult, și un plan a început să prindă viață în mintea ei.

— Mi-e teamă, a recunoscut, clănțănind din dinți.

El a tras-o la pieptul lui, rezemându-și bărbia de creștetul ei.

O, Doamne, cât de bine era! Atât de bine, că a mai rămas cuibărită pentru o clipă în brațele lui. De când nu se mai bazase ea pe cineva? Ultima oară fusese tatăl ei, înainte să intre în pușcărie. Și uite ce ieșise de acolo.

Mai multe voci care răzbăteau de dincolo de ușă i-au făcut să se despartă.

O femeie a intrat în toaletă cu un cărucior de copil. A căscat ochii mari când l-a văzut pe Brent. El a luat-o pe după umeri pe Anna, zâmbind.

— Greșurile de dimineață, a mințit fără să clipească, în vreme ce o conducea spre ușă. Nu rezistă decât vreo oră și pe urmă dă afară prăjiturelele.

Expresia de pe chipul femeii a devenit compătimitoare, dar inima Annei a început să-i bată neliniștită în piept la gândul că ar putea să rămână vreodată însărcinată. *Copii*. Fusesse întotdeauna convinsă că nu vrea copii.

Își iubea elevii, dar cum ar fi fost oare să aibă propriii ei copii? Să aibă responsabilități o viață întreagă? Crezuse mereu că nu-și dorea așa ceva. Acum, însă... Jocul cu moartea o făcuse să înțeleagă că – într-o bună zi – se va putea împăca cu ideea de a avea copii. Voia să încerce experiența maternității. Dacă aveau să scape cu viață din povestea asta, o să-și schimbe lista priorităților. Asta e singurul avantaj al jocului cu moartea: te ajută să înțelegi ce este cu adevărat important în viață – prietenia, loialitatea, grija cu care trebuie să-i înconjori

pe cei dragi.

Cum avea, așadar, să-l scoată pe Brent din toată nebunia asta?

Ieșind din toaletă, au găsit căruțul acolo unde îl lăsaseră, printre rafturile cu produse.

— Mă duc să iau niște haine, i-a spus ea, păstrând un ton optimist, chiar dacă în sufletul ei se simțea cumplit. Ne întâlnim peste cincisprezece minute în raionul cu haine bărbătești. Pe urmă, mai luăm niște mâncare și plecăm din oraș.

Sprâncenele întunecate s-au ridicat, dar privirea lui era ațintită în ochii ei.

— Bine - cincisprezece minute. Dar să nu-ți treacă prin minte să mă lași aici și să te predai la poliție. Pentru că o să mă duc și eu la cea mai apropiată secție.

La naiba! Atât de transparentă era?

— N-am nevoie de sacrificii, Anna, a spus el, scrutând-o cu

ochii lui albaștri. Nu le merit. Dacă te duci la poliție fără dovezile alea, Davis o să pară vinovat - și probabil că și tu.

— Eu? a întrebat ea, simțind cum pielea i se face ca de găină.

— Tatăl tău le-a „furat” banii - și bănuiesc că foarte mulți bani -, pentru că altfel ticăloșii ăia ar fi acceptat situația și și-ar fi văzut mai departe de treabă. Davis a spus că ți-a trimis *ție* dovezile. Dacă vor privi lucrurile dintr-un alt unghi? Fără documentele alea, nu putem să dovedim că Davis a acționat cu bune intenții. Iar dacă ajungi în închisoare, devii o pradă ușoară pentru orice individ pe care ticăloșii îl pot cumpăra. Ca să nu mai vorbim de simplul fapt că va ajunge *în închisoare*.

— Îmi pare rău că te-am implicat în povestea asta, a murmurat ea.

El i-a ridicat bărbia, făcându-i inima să-i bată mai repede în piept.

— Nu tu m-ai implicat, ci Davis, a spus el.

Anna a clipit mărunț ca să-și înlăture lacrimile prostești care amenințau să-i umple ochii. Începea să se îndrăgostească de Brent, un individ care îi punea întregul univers în pericol, la fel cum făcuse și tatăl ei. Dragostea era un sentiment labil și nestatornic, în care nu putea să aibă încredere.

Fuse mereu o persoană singuratică. Firește, avea colegi și prieteni, dar niciodată nu își deschisese sufletul în fața lor. Niciodată nu avusese încredere în ei. După abuzul fizic și emoțional pe care îl îndurase în adolescență, barierele pe care le ridicase în jurul ei se transformaseră într-o fortăreață invizibilă. Dar săptămâna trecută, Brent reușise să spargă zidurile fortăreței și să se apropie de ea mai mult decât o

făcuse vreodată cineva.

Acum, în ochii lui albaștri citea ceva ce nu-i era deloc străin. Ceva ce avea ecou în sufletul ei. Inima i s-a strâns cu putere în piept. *Da, minunat! Exact ce-i lipsea!*

* * *

Erau într-un impas cumplit.

Încălcase termenii eliberării condiționate? Fără doar și poate. Dar nu putea s-o lase pe Anna pradă lupilor și să presupună că sistemul o va salva. Sistemul nu salvează oameni. Îi încuie în spatele gratiilor și uită să le mai dea cheia. În timpul ăsta, adevărații criminali scapă basma curată.

Deocamdată, el și Anna se pierduseră de pe radarul civilizației, adăpostindu-se într-un loc uitat de lume. Sperau să dispară un timp de pe fața planetei, suficient cât să se bucure de un moment de respiro. Dar nu reușise nici să găsească dovezile trimise de Davis, nici să-i dovedească nevinovăția. Firma de detectivi particulari a lui Jack continua să facă investigații, dar fără Jack... *la naiba!*

Ce dracu' se întâmpla? Cine erau oamenii ăștia? Ce descoperise Davis?

Spera ca băieții cei răi să nu fi făcut legătura între Brent Carver și B.C. Wilkinson. Își ascunsese bine identitatea, pentru că nu-și dorea să se trezească la ușă cu vreo bandă de foști deținuți dornici să-i fure tablourile sau să-i tragă un glonț în cap. Și deși poate că motivele nu fuseseră dintre cele mai ortodoxe, totul funcționa acum în favoarea lui. Dar dacă povestea ajungea la urechile idiotului de ofițer supraveghetor, Brent avea să fie trimis direct la închisoarea de maximă

siguranță. Stomacul i se întorcea pe dos numai la simplul gând că s-ar putea duce înapoi după gratii.

Cu o săptămână în urmă, singura lui grijă era legată de apariția sa la o expoziție de pictură. Acum, se temea că va deveni cap de afiș pentru emisiunea *America's Most Wanted*.

Planul A și B se duseseră amândouă pe apa sâmbetei, așa că acum încercau o strategie cu totul nouă. Să dispară complet de pe radar. Brent nu putea să-și asume nici cel mai mic risc.

Îl sunase pe Finn și îi povestise tot ce se întâmpla, spunându-i când și pe unde spera să treacă granița. Apoi aruncase toate dispozitivele electronice și cumpărase cu bani gheață două telefoane cu cartele preplătite. Își aruncaseră la gunoi hainele murdare de sânge, lăsaseră mașina închiriată la

mall - Brent i-a trimis un e-mail impresarului său, rugându-l s-o returneze companiei - și se duseseră cu autobuzul să viziteze un parc auto. Folosindu-și cârdul de credit pe numele lui B.C. Wilkinson, cumpăraseră un jeep vechi de doi ani, cu care porniseră la drum, îndreptându-se spre vest către Dakota de Nord și de Sud. Teoretic, peste două zile trebuia să-și facă apariția la expoziția din New York. Practic, șansele ca asta să se întâmple erau la fel de nule ca acelea pe care le avea individul de pe podeaua din bucătăria Annei de a se ridica și a pleca acasă pe picioarele lui.

Dar cine dracu' era Peter?

Merseseră ore în șir, străbătând în zigzag trei state. Acum, soarele se pregătea să apună, iar Brent se simțea ca un zombi. Încerca să-și alunge frustrarea bătând în pământ un țărnuș pentru cort. Anna stătea pe un scaun de pânză și îl privea în tăcere. Purta ochelari negri, care îi ascundeau ochii obosiți și încercănați. Părea să se prăbușească în orice clipă și asta îi

sfâșia sufletul lui Brent.

Mâncaseră tot soiul de prostii fast-food și cumpăraseră câteva produse de bază pentru drumeție – cafea, paste instant și pâine –, dar acum amândoi, secătuiți de vlagă, se limitau doar să bea lacom din sticlele cu apă.

— Am făcut exact ce-ai făcut și tu, a spus ea, cu glasul răgușit. Iar tu ai stat douăzeci de ani în pușcărie pentru asta. Așadar, asta o deranja.

— Eu chiar am curmat o viață. Tu nu, a spus el, ridicându-și privirea spre ea. În cazul tău, au existat circumstanțe atenuante.

— Și tu ai avut circumstanțe atenuante, a spus ea, lăsându-și ochelarii în jos, pe vârful nasului, și dezvăluindu-și ochii

congestionați.

Dar nimeni nu îl ascultase, iar ăsta era și motivul pentru care o scosese atât de repede din casa ei în acea dimineață. Ideea de a sta închis în custodie într-o celulă în vreme ce polițiștii încercau să descâlcească toată povestea asta i se părea la fel de tentantă ca și gândul de a avea niște electrozi legați de boașe.

Nu, mersi.

— Tipul trăiește, așa că nu te mai tortura singură!

Ticălosul se dovedise mai bun ca Brent. Dacă ea nu l-ar fi lovit cu sticla în cap, probabil că acum el ar fi fost mort, iar ea ar fi fost...

Până acum, nu își îndeplinise prea bine rolul de bodyguard.

— Atât de subțire este hotarul? a întrebat ea, cu glasul la fel de delicat precum ceața care învăluia lacul din apropiere.

— Între bine și rău? a spus Brent, ezitând ușor. Nu încerca să-și trateze cu ușurință crima, dar... Nu, a continuat el. Dar între stigmatul de criminal și imaginea de cetățean model - da,

hotarul este extrem de subțire.

Chiar dacă ticălosul ăla murise, Anna Silver nu merita să ajungă după gratii. Încerca doar să-și salveze viața, să scape dintr-o încurcătură în care intrase fără vina ei, iar nemernicul ăla oricum își merita soarta cu vârf și îndesat.

Pe măsură ce ziua se scurgea, devenea tot mai limpede că Anna nu avea să mai reziste prea mult. Trebuiau să se odihnească, iar acest teren de camping de la marginea autostrăzii 94 era ultimul loc în care i-ar fi căutat cineva. Zona era înțesată de familii, dar un golf izolat din apropierea apei le oferea suficient spațiu ca să-și instaleze cortul de două persoane. Era liniște aici. Nu se vedeau rulote, iar corturile cele mai apropiate abia se zăreau printr-un pâlț des de copaci.

— Cine era Peter? a întrebat el, ancorând cortul.

— O, Doamne, am și uitat de Peter, a spus ea, pierzându-și și urma de culoare din obraji și apucându-se cu mâinile de cap. Am ieșit cu el vreo șase luni, dar ne-am despărțit vineri seară după ce m-a sărutat.

Era o notă aparte în glasul ei și lui i s-a strâns stomacul.

— A încercat să te forțeze?

— Nu, i-a răspuns ea, clătinând din cap. Dar nu mi-a plăcut, a îngăimat, cu respirația întretăiată. Probabil că m-a căutat ca să îndrepte lucrurile. Nici nu m-am mai gândit la el de când ne-am văzut ultima oară.

— Ai avut altele pe cap, i-a reamintit Brent, cu blândețe.

— La dracu'!

A fost șocat s-o audă înjurând. Era prima oară când se întâmpla asta. Anna își pierde controlul, dar Brent știa că nu era cazul să atragă atenția asupra lor. A început să vorbească repede.

— Sărutul îți dezvăluie foarte mult din personalitatea unui individ. Știi asta, nu? a continuat el, luând-o de umeri.

Doamne, era atât de mică, de fragilă și de perfectă!

— Cât timp am fost închis, am citit foarte multe cărți despre arta sărutului. (*Doar ca să-și facă singur rău.*) Nu e vorba doar de simpla atingere a buzelor. Sărutul presupune o legătură, poate un soi de test de turnesol genetic. Peter (*sărmanul de el*) a dat greș la testul ăsta. A fost vina lui, nu a ta, a conchis el, scuturând-o ușor.

— Dar a murit din cauza mea...

— Sst! a șoptit Brent și a tras-o mai aproape de el, legănând-o cu blândețe, sperând să-i ofere puțin alinare și să păstreze în același timp tonul scăzut. A murit pentru că unui

idiot îi place să rănească oameni.

Cuvintele lui au făcut-o să tresară, dar el a continuat s-o țină strâns în brațe.

— Nimeni nu face asta pentru bani. Ci doar din plăcere.

Zâmbetul Ginei i-a apărut pentru o clipă în minte. Finn îl asigurase că ea nu suferise în clipa morții, dar uneori își închipuia cele mai cumplite imagini.

A lăsat-o și s-a ridicat în picioare. Anna trebuia să se odihnească. Aluat două saltele pneumatice subțiri și sacii de dormit și le-a aranjat în cort, în timp ce Anna s-a dus la toaletă. Începea să devină tot mai neliniștit din cauza ei, când a văzut-o întorcându-se. A ridicat pânza cortului care ținea loc de ușă.

— Și acum, la culcare! a spus el pe un ton ferm.

Au intrat amândoi în cort, fără să-și mai bată capul să se dezbrace. Saltelele erau lipite una de cealaltă și Brent abia avea loc să se miște fără să ajungă peste Anna. O, *Doamne*. Și,

dată fiind atracția pe care simțea pentru ea, nu avea să fie deloc ușor, dar nu era un animal. Și-a scos cureaua și pantofii.

A lăsat lanterna lângă ușă. Apoi s-a lungit pe spate și și-a ațintit privirea asupra pânzei întinse deasupra lui.

Era o noapte caldă. Stăteau amândoi pe paturile lor improvizate, atingându-și brațele în spațiul atât de îngust. Ea nu se ferea și nici nu încerca să se îndepărteze, semn că era cumplit de obosită.

Brent nu uitase scena din camera de hotel – acum parcă o mie de ani –, când Anna se albise ca varul și se îndepărtase de el, de parcă ar fi fost gata s-o lovească. Văzuse în ochii ei o spaimă înfiorătoare, de parcă retrăia niște clipe înspăimântătoare.

Variantele erau puține pe lista lui Brent. Și niciuna nu era bună.

Îi simțea respirația în întuneric. Era liniștită. Trează. Și perfect conștientă.

Încă din primii ani petrecuți în închisoare, învățase să-și protejeze fundul. La propriu. După primul incident de la dușuri, când aproape că îl lăsase orb pe individul care își imaginase că Brent avea să fie o pradă ușoară, își câștigase reputația unui tip dur, pe care nu avea niciun rost să-l înfrunți. Avusese noroc. Ian, primul său coleg de celulă, un deținut condamnat pe viață, îl luase sub aripa lui și îl ajutase să învețe legile nescrise ale închisorii. Ian îi ceruse în schimb lui Brent doar să păstreze curățenia în celulă și să nu flecărească vrute și nevrute. Lucru pe placul lui Brent. Patru ani mai târziu, Ian fusese înjunghiat mortal în timpul unei altercații stârnite – nici mai mult, nici mai puțin – din cauza unor copane prăjite de pui, dar Brent învățase deja cum să aibă grijă de el. Nu toți au

avut norocul lui, lucru pe care îl știa prea bine, căci fusese martorul multor abuzuri și acte de violență.

Viața în închisoare era un calvar, dar unii oameni nu știau să trăiască în libertate. El știa. Și se descurcase foarte bine până acum o săptămână. Și-a încleștat pumnii în întuneric. Acum risca totul din cauza unei promisiuni făcute unui mort. Dar nu asta era adevăratul motiv și, indiferent cât ar fi vrut Brent să pretindă că o făcea pentru Davis, de fapt o făcea pentru Anna – sau poate, dacă era cu adevărat sincer cu sine, o făcea pentru el însuși.

A închis ochii, luptându-se să alunge amintirile care tot nu-i dădeau pace.

De la moartea Ginei, de anul trecut, încercase puțin câte

puțin să-și răscumpere greșelile. Toată viața îi înlăturase pe cei dragi din preajma lui ca să nu le pună viața în pericol, dar strategia lui nu funcționase. Acum o ținea pe Anna cât mai aproape de el și spera că astfel o va proteja.

Aerul nopții se răcorea din ce în ce mai tare.

S-a întors pe o parte și s-a apropiat cât a îndrăznit de mult de Anna. Și-a pus mâna pe talia ei, simțind-o cum se încordează la atingerea sa.

— O să-mi povestești vreodată ce-ai pățit? a întrebat-o el în cele din urmă.

Tăcerea, întreruptă doar de respirația ei întretăiată, devenea tot mai apăsătoare. Pentru o clipă, Brent a crezut că nu avea de gând să-i răspundă – poate se va preface că doarme, deși era evident că nu dormea.

— Am fost violată, a recunoscut ea, încet. Dar cred că ai intuit asta, nu-i așa?

Se simțea chinuit de regrete – regrete pentru lucrurile pe

care nu le putea schimba. Inima i s-a strâns în piept. Voia să-și strige mânia și să lovească cu pumnii în ceva, dar asta nu o va ajuta pe Anna, așa că și-a potolit furia. A închis-o într-un sertăraș din sufletul său, păstrând-o pentru mai târziu, când îi va găsi o utilitate.

— N-ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat-o el, pe un ton aspru.

Anna s-a întors și ea pe o parte și el și-a retras mâna, dar ea i-a căutat-o pe întuneric și i-a strâns-o cu putere.

— N-am spus nimănui. Niciodată.

Toți acei ani în care și-a înfrânat sentimentele, degradarea, umilința. Pentru prima oară, el simțea mânie împotriva lui Davis, pentru că pusese în pericol viața fiicei sale. Pentru că

nu avusese mai multă grijă de ea. Și-a trecut palma peste obrazul Annei, și-a încleștat degetele în părul ei.

— Trebuie să vorbești cu *cineva* - nu neapărat cu mine...

— Vreau să-ți povestesc totul, a spus ea, odihnindu-și mâna pe pieptul lui, în dreptul inimii. Poate reușesc astfel să explic de ce sunt atât de distrusă. Sau măcar o parte din motive.

* * *

Anna s-a întors cu spatele la Brent. Ani de zile tănuise povestea în sufletul ei, ca și când, dacă n-ar fi vorbit niciodată despre el, violul nici n-ar fi avut loc. Dar, fără să-și dea seama, hotărârea asta îi distrusese toate relațiile, deoarece, în subconștientul ei, aștepta ca episodul să se repete. Negând realitatea a ceea ce i se întâmplase, nega trauma și impactul pe care îl avusese asupra vieții sale. Acum nu mai voia să nege nimic.

Nu știa cine s-a mișcat primul, dar s-a trezit deodată cuprinsă în brațele lui Brent, care și-a sprijinit bărbia în părul ei. Anna s-a rezemat cu spatele de pieptul lui tare, încercând să absoarbă o parte din puterea pe care o degaja prin toți porii. Stăteau îmbrățișați, strâns lipiți unul de celălalt, și - în ciuda atracției sexuale dintre ei - atingerea trupurilor lor îi dădea un sentiment de liniște și siguranță.

Cum era posibil să se simtă în siguranță după tot ce se întâmplase? Oamenii încercau s-o omoare, dar nu reușiseră s-o facă până acum pentru că bărbatul acesta fusese lângă ea. Dar cum era posibil să se simtă protejată lângă un om ca Brent?

Nu mai era speriată în prezența lui - asta dacă fusese vreodată, li spulberase în mii de bucățele existența calmă și

așezată, dar – în ciuda situației groaznice în care se afla acum – Anna se bucura să renunțe la unele dintre regulile după care se călăuzise până atunci. Viața mereu pe fugă pe care o ducea în ultimul timp o ajuta să înțeleagă ce era cu adevărat important, iar pe primul loc era *să trăiască*. Ciudat că asta nu fusese și înainte. Acum, era pregătită să alunge demonii trecutului ca să se bucure, în sfârșit, de o viață mai frumoasă și mai liberă. Asta presupunând că o să aibă această șansă. Inima îi bătea neliniștită, dar și-a încleștat pumnii, hotărâtă. Putea s-o face.

— Îți mai amintești ceva din scrisorile mele despre balul de absolvire a liceului? I-a întrebat ea.

— Știu că ticălosul tău de prieten te-a părăsit cu două zile înaintea balului, i-a răspuns el, și glasul lui răgușit i-a trecut ușor prin păr. Și la scurt timp ai încercat să te sinucizi.

Brațele lui calde s-au strâns în jurul ei. Poate că deja făcea legătura între viol și tentativa ei de sinucidere.

— Am fost cu Sam timp de doi ani, și susținea că mă iubește. Apoi tata a fost arestat.

Nu putea să-l acuze pe Sam pentru că pusese capăt relației lor, căci și ea ar fi făcut orice să scape din acea situație. Fusese un băiat drăguț. Îi dăruise virginitatea ei, dar asta nu îi ajutase să treacă cu bine peste scandal.

— Un timp, a suportat ironiile și batjocurile, a continuat ea.

Apoi, însă, s-a săturat. Eram o paria pe plan social. Poate că părinții lui l-au obligat să-mi dea papucii, dar când a făcut-o în cele din urmă, gestul lui nu m-a luat deloc prin surprindere.

M-a mirat mai mult faptul că relația noastră a durat atâta.

— Un laș nenorocit!

— Era doar un copil.

Anna și-a dat seama că Brent ar fi vrut s-o contrazică din nou, dar a tăcut pentru ca ea să-și continue povestea, îndurase huiduieli, jigniri și chiar bățai. Trădarea lui Sam și a prietenelor ei, care o lăsaseră în voia sorții, o duruse la vremea respectivă, dar erau nimicuri în comparație cu evenimentele de mai târziu.

— Și atunci, un alt individ m-a invitat să-l însoțesc la bal, a reluat ea firul povestirii.

— Cine?

— Nu mai contează.

S-a înfiorat, simțindu-și pielea ca de gheață sub apăsarea amintirilor cumplite. Brent a strâns-o și mai tare în brațe, lipindu-și trupul fierbinte de al ei.

— Contează pentru mine.

— De ce? Ca să-ți mai petreci alți douăzeci de ani după gratii pentru un episod care s-a întâmplat acum opt ani?

— Crezi că nu meriți asta?

— El nu merită.

— Dar dacă îți promit că mă mulțumesc doar să-l snopesc în bătaie?

Veninul din glasul lui a speriat-o.

— Nu i-am spus nimic tatălui meu, pentru că sunt convinsă că i-ar fi făcut rău și nu voiam asta. Va trebui să-mi promiți și tu că nu te vei atinge de el, a spus ea, cu respirația întretăiată. Nu vreau să-mi fac griji și pentru tine...

Glasul i s-a frânt și și-a îngropat fața în sacul de dormit. Îi scăpase fără să vrea - că îi *păsa* ce se întâmpla cu el. Prea mult.

Indiferent ce se întâmpla, nu aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Duceau vieți diferite în țări diferite. Ținând

seama de soarta bietului Peter, ar trebui să se considere norocoși dacă or să supraviețuiască poveștii ăsteia.

Când a încercat să se desprindă din brațele lui, el a refuzat să-i dea drumul, murmurându-i la ureche:

— Bine. Nu mă ating de nenorocit.

Respirația lui i-a mângâiat obrazul, făcând-o să se înfioare.

Mirosul lui o învăluia, oferindu-i alinare. Era atât de mare și de viril. Dur, dar blând și surprinzător de generos. Avea mai multă încredere în el decât avusese vreodată în cineva – mai multă chiar decât în ea însăși.

Inima îi bătea nebunește, dar trebuia să-și ducă povestea la bun sfârșit. Trebuia să scape de cuvinte.

— Așadar, tipul ăsta m-a invitat să-l însoțesc la bal, deși era clar că de fapt nu-i făcea plăcere, a început ea.

Și-a amintit de expresia lui. Ursuz. Furios.

— O cunoștință de-a mamei ne-a aranjat întâlnirea. Am plecat cu mașina lui, iar eu eram atât de recunoscătoare că mă

duceam la bal – poate că aveam să dansez, știi? Mă prefăceam că totul era normal, că locul meu era tot acolo.

Strânsoarea degetelor lui Brent peste ale ei i-a amintit că el nu știa, pentru că la șaisprezece ani nu se dusesse la balul de absolvire a liceului. Se dusesse la închisoare, iar iubita lui din copilărie îl așteptase o viață întreagă pe băiatul pe care îl pierduse, apoi fusese omorâtă. Povestea lui era mult mai tristă decât a ei. Întunericul care-i învăluia i-a dat puterea să-și termine povestea. Întunericul și faptul că soarta fusese mult mai crudă cu el. A început să tremure.

— Nu trebuie să mai continui, a spus el, mângâindu-i ceafa cu glasul lui aspru.

A simțit un nod în gât, căci de data asta chiar trebuia să

continue. Pentru prima oară în viața ei, trebuia să deșerte totul din ea. Era ca o tumoare cuibărită în adâncul ei și trebuia să scape de ea înainte să pună stăpânire pe viața ei și să o distrugă pentru totdeauna.

— Am pornit spre școală, dar pe drum s-a răzgândit. Mi-a spus că trebuia mai întâi să ne întâlnim pe plajă cu doi băieți. Cred că eram un pic agitată. Îmi doream cu disperare ca viața mea să se întoarcă pe făgașul normal. Să vorbesc cu prietenele mele. Poate chiar să recâștig dragostea lui Sam dacă avea să mă vadă la brațul altui băiat.

Amintirile îi năvăleau în minte, umplând vidul care devenise viața ei. Simțea briza răcoroasă a mării, nisipul grunjos care i se lipea de piele.

— Când am ajuns acolo, plaja era goală, așa că mi-a propus să mergem pe țărm și să ne băgăm picioarele în ocean. Mi-a plăcut ideea - să ne plimbăm pe plajă îmbrăcați în haine de gală.

Tăcerea lui Brent devenea tot mai apăsătoare, strivind-o și împiedicând-o să respire.

— Purtam o rochie albastră de mătase și pantofi argintii - ca să se asorteze cu numele meu, a continuat ea.

Le cumpăraseră ca să-și ridice moralul, dar și pentru că știa că îi veneau bine.

— El a desfăcut o sticlă de bere și mi-a întins-o. N-am știut că a pus ceva în ea - un hipnotic, probabil, a continuat ea, tremurând.

La naiba, după toți acești ani, nu reușea să-și stăvilească tremurul corpului, de parcă frigul îi pătrunsese adânc în oase.

— Am luat doar câteva înghițituri - nu-mi place berea - dar chiar și așa, abia mai puteam să mă țin pe picioare. Nici nu

mi-am dat seama ce făcea când a început să-mi desfacă fermoarul rochiei, a spus ea, încercând să râdă, dar scoțând mai degrabă un sunet gătuit, de parcă ceva o strângea de gât; își ținea ochii strâns închiși, chiar și în întuneric. Credeam că o să ne ducem să înotăm în mare. Apoi, totul a devenit neclar, învăluit parcă în negură.

Dar nu suficient de deasă.

Brent a strâns-o și mai tare, cu o forță aproape dureroasă, dar asta o ajuta să rămână ancorată în prezent, împiedicând-o să se întoarcă, țipând, într-un trecut înspăimântător.

— Mi-a împăturit frumos rochia și a așezat-o cu grijă pe nisip, a reluat ea povestea. Ce drăguț din partea lui! mi-am spus eu atunci. S-o împătorească atent, ca să nu se șifoneze. Apoi a trecut la chiloți și mi-am dat seama că nu purtam sutien, pentru că la rochia aia nu aveam nevoie. Am intrat în panică și am încercat să mă ridic și să fug, dar eram pe tocurile alea caraghioase și m-a prins iute din urmă...

Degetele i s-au dus, tremurând, la gură.

— Mi-a rupt chiloții, lăsându-mă complet goală, cu excepția pantofilor de curvă – sunt cuvintele lui, nu ale mele. Și pe urmă m-a violat pe nisip.

Și-a strâns coapsele, de parcă asta ar fi schimbat trecutul.

O duruse – cumplit de tare. Un act de o violență ieșită din comun, care sfida convențiile societății și îi înfrânsese orice încercare de a se împotrivi.

Îi auzea respirația lui Brent, îi simțea pieptul umflându-se.

O legăna ușor, ținând-o strâns în brațe.

— După ce-a terminat – a continuat ea –, mi-a aruncat rochia în față și mi-a luat chiloții și și i-a îndesat în buzunar.

Mi-a spus că avea să-i arate prietenilor lui, că o să le spună

cum mă regulase pe plajă pentru că îl implorasem s-o facă, și că nimeni n-o să mă creadă și oricum n-o să le pese, chiar dacă o să spun adevărul, a zis ea, strângând din buze, copleșită de amintirile îngrozitoare. Și pe urmă mi-a spus că nici măcar n-am fost bună. Și l-am crezut.

Brent îi masa gâtul cu bărbia. Era tăcut, dar ea îi *simțea* mânia.

— Am pornit spre școală, iar când am ajuns acolo m-a lăsat în mașină ca pe un gunoi. M-am dus acasă pe jos, desculță. Se furișase în camera ei, spunându-i mamei sale că o dureau capul. Apoi intrase în baie, ca și când apa și săpunul puteau să curețe toată mizeria aia. Ar fi vrut să ardă rochia, dar nu avea unde să facă focul. Așa că o îndesase într-o cutie în pod.

— N-ai spus nimănui nimic? N-ai făcut plângere la poliție?
a întrebat-o el, și glasul îi era un scrâșnet sumbru.

— Nu. Tipul avea dreptate. Toată lumea mă ura și nu puteam să mă duc la poliție.

Speriată că o s-o atace iar, se încuiase în camera ei, izolându-se de lume.

— Dar mama ta? a întrebat-o Brent, după câteva clipe de tăcere.

— Ea nu mă ura, dar era distrusă. Nu puteam să-i spun nimic.

Trădarea tatălui ei îi clătinase pământul de sub picioare mamei sale - dacă ar mai fi aflat și că fiica ei fusese violată, lumea s-ar fi prăbușit cu totul în jurul lui Katherine. Anna nu voise să agraveze și mai mult lucrurile.

Și-a dat după ureche o șuviță de păr. Trebuia să ia legătura cu mama ei ca s-o anunțe de moartea lui Davis. Trebuia să găsească o cale prin care să micșoreze cumva distanța dintre

ele.

— Și două zile mai târziu, ai încercat să te sinucizi, a spus Brent, cu vocea la fel de aspră ca valurile oceanului în care voise ea să-și găsească sfârșitul.

Acea fusese cea mai întunecată perioadă din viața ei și, privind acum retrospectiv, era o adevărată minune că supraviețuise.

— S-a lăudat prietenilor lui că am făcut sex cu el de bunăvoie și ei l-au crezut. Toată lumea mă arăta cu degetul și mă vorbea pe la spate, doar că de data asta totul a fost și mai cumplit decât atunci când a fost tata arestat, pentru că nimic din ce se spunea nu era adevărat, iar *durerea* era cu atât mai mare. A fost... O, Doamne, a fost îngrozitor!

Simțea cum i se întoarce stomacul pe dos când își amintea de rușinea și dezgustul pe care fusese nevoită să le îndure. Și teama că povestea se putea repeta.

— M-am dus pe plajă, încercând să-mi dau seama cum se

întâmplase totul, și atunci a izbucnit furtuna, a continuat ea, secătuită de vlagă și de lacrimi. Tot ce voiam era să dispară totul.

Tăcerea liniștitoare a lui Brent o încuraja să povestească mai departe.

— Imediat ce am intrat în apă, mi-am dat seama că am făcut o greșală. Nu voiam să mor, așa că m-am luptat din răputeri să rămân în viață.

Cuvintele i se revărsau acum de pe buze mai repede, ca șuvoiul unei cascade. Avusese norocul să fie zărită de un vas de pescari. Mai mult decât noroc.

— Toată lumea a crezut că am încercat să-mi pun capăt zilelor din cauza tatei, a continuat ea. Și el a crezut la fel.

Și murise crezând asta. Un alt regret dureros pe care îl va lua cu ea în mormânt.

— În spital, toată lumea îmi spunea că mă descurc „foarte bine” și, odată cu trecerea timpului, a devenit tot mai greu să le spun ce se întâmplase cu adevărat. În final, mi-a fost mai ușor să-i las să creadă că totul era din vina tatei...

S-a așternut tăcerea, întreruptă doar de respirația lor liniștită și de sunetul vântului care bătea printre copaci. O ura el oare pentru minciuna asta, pentru slăbiciunea ei? Totul părea atât de meschin acum.

— Mă bucur că cineva te-a scos din valuri, Anna.

Nu o judeca și nici nu o condamna pentru greșelile ei.

Îi masa ușor brațele, trezindu-i la viață senzații incitante.

Senzații necunoscute. Dar frumoase.

Emoțiile i se învâlmășeau în piept. Amintirile dureroase începeau încet să piară. Dorința de a scăpa de trecut devenea tot mai puternică în fiecare clipă, în ciuda temerilor și

incertitudinii care îi întunecau viitorul.

S-a întors cu fața spre el, i-a cuprins obrazul în palme și l-a sărutat ușor. Fusese o lașă atâta amar de vreme. El îi oferise atât de mult în doar câteva zile. Sacrificase atât de mult. Dar nu despre asta era vorba. Brent Carver trezea în sufletul ei dorințe pătimășe, purtând-o pe tărâmurii necunoscute, dar atât de frumoase, încât își dorea cu ardoare să le exploreze. Sărutul ei părea însă să-l fi prefăcut în stană de piatră, căci, pentru câteva clipe, n-a avut nicio reacție. Apoi și-a mișcat ușor capul, atingându-i buzele cu ale lui și eliberând-o din cătușele prizonieratului său. Sângele ei de gheață a devenit foc lichid, nesiguranța s-a transformat în poftă nesățioasă, care i-a fulgerat prin stomac, arcuindu-se mai jos de el, trezind-o la

viață. I-a trasat cu limba ei conturul buzelor, iar el și-a deschis gura, invitând-o să-l exploreze și să-l simtă.

Gust de bărbat, puternic. Protector și tandru.

Un geamăt profund a tremurat în pieptul lui Brent, apoi a început să-i mângâie limba cu a lui într-un dans amețitor. Nervii Annei vibrau de dorință. Inima îi bătea cu putere în piept, respira cu greu. Degetele i s-au strecurat pe sub tricoul lui, alunecând pe pielea netedă și fierbinte. L-a simțit cum se înfioară sub mângâierea ei, chiar dacă n-a făcut nici cel mai mic gest ca s-o atingă. O lăsa să facă totul în ritmul ei, oferindu-i controlul după care tânjea de obicei.

Apoi și-a coborât mâna, curioasă, și a început să-i exploreze stomacul neted, bine lucrat, și pielea mătăsoasă, conștientă de reacția propriilor sale sfârcuri, întărite și dornice să simtă atingerea lui. I-a cuprins în căușul palmei bărbăția care îi umfla blugii, și șoldurile lui au zvâcnit. L-a mângâiat prin materialul jeansilor, privind fascinată cum devine tot mai mare

în palma ei. Ideea de a-l simți înlăuntrul ei nu o mai înspăimânta. Ba, dimpotrivă, o excita peste măsură. El și-a înfipt degetele în șoldurile ei, oprindu-i jocul, fără s-o tragă spre el.

Ce păcat!

Trupul ei fremăta la gândul de a face dragoste cu Brent. Înainte de viol, făcuse sex de câteva ori cu prietenul ei din liceu - nu fusese cea mai înțeleaptă decizie din partea ei, dar, ținând seama de tot ce urmase, nu regreta nimic. Știa că sexul putea fi distractiv, chiar plăcut. În urmă cu cinci ani, își cumpăraseră niște jucării sexuale, hotărâtă să afle ce dracu' era în neregulă cu ea - se dovedise că nu era nimic cu ea, problema o constituiau bărbații, nu avea încredere în ei. *Știa*

prea bine că sexul presupunea plăcere. Ani de zile, își imaginase cum un bărbat o atinge cu pasiune, iar ea îi răspunde la fel, ca orice femeie normală. Dar până acum asta nu se întâmplase niciodată.

Nu voia să dea înapoi, împinsă de teamă sau de lipsa de experiență. Moartea le dăduse de atâtea ori târcoale în ultimul timp, încât ziua de mâine devenise o noțiune iluzorie. Poate că nu va mai avea niciodată șansa să trăiască alături de acest bărbat ceea ce voia să trăiască. A scos un geamăt adânc de dorință și a început să-i desfacă nasturele de la blugi, să deschidă fermoarul. Dar el s-a tras deoparte și a răsucit-o iute cu spatele, lipind-o strâns de el. Anna a încercat să se întoarcă cu fața, dar el o ținea într-o încheștare de oțel.

— N-o să facem nimic din ce ai putea să regreti mâine, a spus el, scrâșnind din dinți.

— De... de ce nu? a îngăimat ea, cu un glas tremurat care-i trăda starea de excitație.

Și-a strâns picioarele, simțind freacă dintre coapse.

— S-au întâmplat foarte multe lucruri în ultimul timp și nu gândești prea limpede, a spus Brent.

Și el tremura de dorință. O voia. Și - ținând seama de erecția lui imposibil de ignorat, lipită de spatele ei - o voia cu disperare.

— Nu vreau să confunzi recunoștința cu pasiunea.

— Ce?! a exclamat ea, aproape înecându-se de mânie.

Exasperarea furioasă din vocea ei părea să-l amuze și ea l-a simțit cu tot corpul cum se scutură de râs.

— Știu foarte bine care e diferența între recunoștință și pasiune, Brent, i-a ripostat ea. Ca și între viol și sex. Faptul că mai am puțin și ating orgasmul - primul după multe luni de

zile - îmi întărește convingerea că știu despre ce vorbesc.

— La naiba! a spus el, cu respirația întretăiată. De ce trebuia să pomenesci de orgasm?

— Dar nu pentru asta facem sex?

Sau, cel puțin în cazul ei, încerca să facă. Deși mai erau și alte aspecte la care nu voia să se mai gândească - legătura, chimia, intimitatea sau dragostea.

A întins mâinile în spate ca să-l atingă, dar Brent i le-a prins, strângându-i-le cu putere în față.

— Nu, Anna, nu facem asta.

— Simt și eu, în sfârșit, ce înseamnă dorința irațională și tu nu ești interesat?

— N-am spus că nu sunt interesat, a răspuns el, iar vocea lui a sunat aspră în urechea ei.

I-a desfăcut, cu o mână, nasturele de la blugi și și-a strecurat degetele în chiloții ei. Ea s-a arcuit, copleșită de plăcere, în clipa în care el și-a introdus un deget în adâncurile ei.

— O, Doamne! a exclamat și și-a depărtat picioarele.

Avea încredere în el. Îl voia cu disperare. Trecuse atâta amar de vreme de când n-o mai atinsese un bărbat și *niciodată* nu se simțise atât de bine.

Stând lipită de el, îi simțea în spate bătăile inimii.

— Ești atât de strâmtă, i-a spus el, cu glasul răgușit, explorându-i adâncurile, mângâind-o, umezindu-i carnea.

Sânii o dureau cumplit, copleșiți de dorință. Era atât de excitată, încât știa că în doar câteva secunde avea să ajungă la orgasm.

— Vreau să mă atingi, Brent. Te vreau în mine.

— Dar te ating, i-a spus el, spulberându-i lumea cu totul prin dansul degetelor sale. I-a eliberat mâinile și a început să

se joace cu sfârcul excitat al unui sân. Și sunt în tine, a continuat el, ronțându-i gâtul cu dinții.

A pătruns și mai adânc cu două degete, apăsând-o în același timp ușor cu podul palmei pe clitoris. Mângâierile și atingerile lui i-au provocat o izbucnire de senzații, și fiecare nerv i-a explodat asemenea unui foc de artificii, o lumină albă a orbito, și a deschis gura într-un țipăt mut, scuturată de tremurul orgasmului care părea să nu se mai sfârșească. El a adus-o apoi, încetul cu încetul, cu picioarele pe pământ. Inima îi bătea încă nebunește în piept, iar degetele lui se odihneau în continuare în adâncul ei. Când a vrut să-și retragă mâna, Anna i-a prins-o între coapse, bucurându-se de plăcerile postorgasmice, vrând mai mult. După câteva clipe, însă, el i-a aranjat la loc hainele și i-a lipit din nou spatele de pieptul lui, strângând-o în brațe cu tandrețe.

— Și tu?

Ce încăpățânat era!

— Nu vreau să-mi asum riscul ca la un moment dat să crezi că ai făcut o greșeală.

— Dar nu e asta problema mea?

A mai ținut-o o clipă în brațe, apoi i-a dat drumul.

— Nu în seara asta. În seara asta e problema mea.

— Nu cred că relația noastră este o greșeală, a spus ea.

Tăcerea lui spunea că el credea altceva.

Inima ei a revenit, treptat, la ritmul său normal și o senzație de oboseală a pus stăpânire pe trupul ei. Ochii i s-au închis. A oftat ușor când a tras-o lângă el, culcușită mai confortabil. Apoi a adormit.

* * *

Fără îndoială – și-a spus Katherine – Anchorage era un oraș frumos. Apele albastre și reci ale Pacificului sărutau coasta, iar vârfurile impunătoare ale munților, acoperite de zăpadă, se profilau deasupra orașului sub cerul de un albastru intens. Pentru că soarele strălucea cu putere și temperatura urca spre 20 de grade Celsius, se anunța o zi perfectă. Ca să nu mai vorbim de faptul că simțea iar pământul sub picioare. Mergea pe trotuar, cu pași repezi, îndreptându-se spre centrul de informare a vizitatorilor din Anchorage, plasat într-o cabană de lemn. Voia să ceară informații despre Grădina Botanică din oraș. Ed nu voia s-o viziteze. El voia să zboare cu elicopterul deasupra unui ghețar, dar numai simplul gând de a pune piciorul în elicopter îi întorcea stomacul pe dos. Elicopterele o speriau de moarte. Spera ca Ed să plece cu soții Montgomery și s-o lase să facă ce voia, măcar o zi.

Ed se implicase întotdeauna în toate activitățile ei. Unii ar

spune că se implica *prea* mult – și Katherine s-a gândit la Harvey. De obicei, n-o deranja. Majoritatea prietenilor ei îi întorseseră spatele când Davis fusese arestat și – deși se învârtea acum în aceleași cercuri – nu uitase niciodată trădarea lor. Asta însemna că nu avea prieteni apropiați cărora să le facă confidențe. A strâns din buze ca să-și stăvilească iureșul brusc al emoțiilor. Nu avea o relație apropiată nici cu Anna, și asta numai din vina ei. Legătura dintre ele se răcise în momentul în care Katherine se căsătorise cu Ed, pierzând la rândul ei o parte importantă din propria ei personalitate, deși la vremea respectivă nu își dăduse seama de asta.

Acum – realiza ea – o voia înapoi.

Harvey avea dreptate – naiba să-l ia. Nu nutrea o pasiune

nebună pentru soțul ei, dar împărțeau o viață bazată pe prietenie și siguranță. Poate că nu era o atitudine prea romantică, dar romantismul îi provocase doar suferință și îi frânsese inima și nu voia să mai treacă din nou prin așa ceva.

La dracu'. Și-a pus peste umeri jacheta din fleece.

Descoperise, cu tulburare și nedumerire, că mai avea încă anumite sentimente pentru Davis, lucru care i se părea surprinzător. Și-a ridicat privirea și s-a oprit brusc în loc, fermecată de priveliștea cabanei din lemn cu acoperișul presărat de flori sălbatice. Florile se legăneau în bătaia vântului, iar insectele se zbenguiau prin peisajul superb.

O camionetă a oprit la bordură, lângă ea.

— Katherine! a strigat-o cineva, iar când s-a întors, l-a văzut pe Harvey venind grăbit în urma ei.

La naiba.

Dintr-odată, ușa camionetei s-a deschis cu zgomot și cineva a prins-o și a băgat-o cu forța înăuntru. Ce dracu' se întâmpla?

S-a lovit cu șoldul de cadrul din metal al ușii și a simțit o durere cumplită în tot corpul. Ceva negru și greu i-a acoperit fața, iar Katherine a început să se zvârcolească, încercând să scape de mirosul de mușegai care o sufoca. Inima îi bătea nebunește în piept, se simțea copleșită de o spaimă cumplită. Apoi, ușa s-a trântit, iar Katherine a auzit un bărbat strigând, apoi zgomote de încăierare și lovituri. Cineva încerca s-o imobilizeze, strivind-o cu greutatea sa.

Harvey. L-a auzit pe Harvey.

Ușa s-a deschis din nou și a auzit cum un trup se izbește de podeaua din metal a mașinii. Ce se *întâmplă*? Katherine a simțit cum cel care o ținea imobilizată cu greutatea sa îi lega mâinile și picioarele cu coliere din plastic.

O, Doamne, cineva mă răpește. Dar nu avea niciun sens. Nu era bogată. Harvey, în schimb, era. A simțit o înțepătură dureroasă care a făcut-o să tresară, apoi peste ea s-a așternut întunericul.

CAPITOLUL 12

Când Anna s-a trezit, Brent nu mai era lângă ea. S-a ridicat în capul oaselor, apoi s-a trântit din nou pe saltea. Ziua de ieri îi oferise numai clipe de coșmar, dar noaptea trecută avusese parte de momente uluitoare. Îi împărtășise lui Brent povestea ei amară, apoi trăise o experiență unică ce o purtase pe culmile extazului suprem, iar când, în sfârșit, o cuprinsese somnul, dormise adânc, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. A zâmbit satisfăcută, sperând ca și Brent să fi avut parte de puțină odihnă.

Un măcăleandru cânta într-un copac. În depărtare, se auzeau

râsete de copii. Cortul mirosea a pânză încinsă de razele fierbinți ale soarelui. A respirat adânc și a simțit cum un alt miros ademenitor îi gădilă nările. A dat așternutul la o parte și a ieșit din cort. Brent stătea aplecat deasupra aragazului de voiaj pe care îl cumpăraseră cu o zi în urmă și prăjea bacon într-o tigaie. Făcuse duș sau fusese să înoate, pentru că avea părul ud.

— Sunt lihnită de foame, iar tu îmi salvezi viața.

El i-a aruncat pe sub sprâncene o privire amuzată. Îi ploua în gură și, de data asta, nu avea nicio legătură cu umerii lui lași sau cu mușchii bine lucrați. Era atât de flămândă, încât stomacul a început să protesteze zgomotos, cerându-și drepturile - cam cum făcuse și ea noaptea trecută. Nu regreta

Însă nimic din ce se întâmplase. Nici măcar o clipă. S-a așezat la masa de picnic, cu părul răvășit, purtând hainele de ieri, și a întins mâna. Brent i-a adus cafeaua.

— E fierbinte, a avertizat-o el, oferindu-i cana.

Era nes, dar avea un gust fantastic.

— Mulțumesc, i-a spus ea, privindu-l în ochii de un albastru intens.

Pentru cafea. Pentru orgasm. Pentru că rămăsese alături de ea, oferindu-i ajutorul său, chiar dacă o făcea doar pentru că așa îi promisese tatălui ei.

— Cu plăcere, i-a răspuns el, cu glasul lui seducător care îi stârnea dorința.

Brent s-a întors la baconul care se prăjea pe aragaz, iar ea a început să scruteze împrejurimile, desprinzându-și cu greu privirea de la perfecțiunea trupului lui. Erau înconjurați de copaci, iar la sud se bucurau de protecția pe care le-o ofereau jeepul. Printre ploi, se zărea o cărare care ducea la un mic

Iac. Deși era dis-de-diminează, soarele ardea cu putere, anunțând o zi călduroasă.

— Crezi că suntem în siguranță? a întrebat ea încet.

— Deocamdată, a răspuns el, ridicându-și privirea spre ea.

A luat trei bucățele crocante de bacon și le-a îndesat într-o chiflă proaspătă. Anna saliva de poftă, iar când i-a adus-o, a mușcat lacom din ea, savurând-o încântată. A plescăit, satisfăcută, din buze, copleșită de aromele apetisante.

— Unde ai învățat să gătești?

El îi privea gura, dar a ridicat întrebător o sprânceană.

— În închisoare, probabil, a adăugat ea.

— Nu. Deși mă îndoiesc că prăjirea baconului poate fi considerată gătit, i-a răspuns el, mușcând din chifla lui. După

plecarea mamei, toată lumea a cam neglijat capitolul bucătărie, a recunoscut el. Am învățat și eu noțiunile de bază.

— Nimeni n-a încercat să vă integreze pe voi, copiii, în sistemul serviciilor sociale? I-a întrebat ea.

El a privit-o de parcă stătea de vorbă cu o nebună.

— Câți ani aveai când a plecat?

— Șase. Finn purta încă pampersși - s-a dezobișnuit greu de ei, a adăugat el, cu un zâmbet pe buze.

— N-o urăști?

El a clătinat din cap.

— Nu. A fost o soție abuzată. O victimă.

— Dar era mama voastră, a spus Anna cu violență în glas.

Ar fi trebuit să aibă grijă de voi.

— Cum a avut mama ta grijă de tine? a replicat el.

OK, *fusesse* cumplit de greu pentru ea când s-a trezit abandonată de ambii părinți într-o perioadă în care avea o nevoie disperată de ei. Dar era adolescentă, iar experiența o

învățase în cele din urmă cum să se descurce singură.

— Nu poți să compari cele două situații. Dacă mama voastră v-ar fi luat cu ea, atunci tatăl vostru nu l-ar mai fi abuzat pe Finn, iar tu nu l-ai mai fi ucis. Și n-ai mai fi petrecut douăzeci de ani din viață în pușcărie.

— Dacă ne-ar fi luat cu ea, tata n-ar fi încetat niciodată să o caute. Era un ticălos, a spus Brent, strâmbându-se. Nu dau vina pe mama pentru faptele mele. Ar fi o dovadă de lașitate.

— Bine, atunci dau eu vina pe ea în locul tău.

— Prea târziu, a spus el, terminându-și chifla cu bacon și lingându-se pe degete.

Anna a făcut ochii mari.

— Știi unde e? l-a întrebat.

— Era.

— A murit?

Brent a dat din cap, s-a ridicat în picioare și a aruncat resturile de cafea.

— Cancer. Acum trei ani, a răspuns.

— Te-ai dus s-o vezi? I-a întrebat ea, cu inima bătându-i cu putere în piept.

El a clătinat din cap, refuzând însă să-i întâlnească privirea.

— Dar ce-ai făcut?

La început, a crezut că nici n-o să-i răspundă.

— L-am angajat pe Jack Panetti ca să dea de urma ei. Când a găsit-o, era într-un azil.

— Și?

Îi scotea cu cleștele vorbele din gură, dar nu putea să uite câte lucruri îi dezvăluiseră el în ultimele zile, așa că s-a înarmat cu răbdare.

Limpezimea acelor ochi albaștri ca cerul dezmințeau emoția

care vibra în aer.

— Avea o altă familie. De ce să-i mai amintesc de vremurile trecute, pline de tristețe și suferință? a spus el simplu. Oricum, era pe moarte.

Anna și-a dus mâna la gură.

— Avusesem de gând să-i spun lui Finn unde am găsit-o, poate voia să ia legătura cu ea, dar... A ezitat ușor, apoi a ridicat din umeri. Dar a murit.

— Și nu i-ai mai spus?

El a clătinat din cap.

— Nu prea vorbeam noi doi pe vremea aia, i-a explicat.

— De ce?

— Pentru că sunt un ticălos, a spus el, izbucnind în râs, ceva

mai relaxat acum.

Viața nu fusese deloc blândă cu Brent, dar el nu arunca niciodată vina pe umerii altora. Întotdeauna își asuma întreaga responsabilitate. Anna simțea cum emoțiile îi copleșesc sufletul. O criză de plâns isteric s-ar fi dovedit salutară, dar trebuia să joace rolul unei femei mature și să găsească o soluție pentru situația în care intraseră amândoi din cauza ei.

— Și astăzi, unde mai mergem? I-a întrebat ea, ștergând urmele micului dejun.

— Nu vreau să-mi asum riscul de a trece granița până nu știu că Holly se află în aceeași provincie. O să iau mai târziu legătura cu Finn, a spus el, îndreptându-și privirea spre lac. E un loc frumos. Poate că, deocamdată, ar trebui să stăm cuminți în banca noastră.

— Vorbești serios?

Ideea de a sta un timp pe loc, de a pretinde că duceau o viață normală și acum se aflau în vacanță i se părea extraordinară.

— Dar dacă ne caută poliția?

El a strâns din buze.

— Te caută pe tine, a spus, arătându-i un ziar.

Sângele i-a dispărut Annei din obraji și s-a clătinat, gata să se prăbușească la pământ. Pe prima pagină a ziarului era fotografia ei din pașaport, cu o expresie gravă, fără să zâmbească. Într-o altă fotografie, și-a văzut casa, din care oamenii legii scoteau pe targă un cadavru. Nu se spunea nimic despre o eventuală arestare făcută la fața locului – doar că nimeni nu o mai văzuse de vinerea trecută. Poliția nu știa dacă a fost ucisă sau dacă ea era criminalul. A simțit cum stomacul i se întoarce pe dos. Reporterul reușise să descopere trecutul dubios al tatălui ei și moartea lui recentă. Toți prietenii și

colegii ei vor afla acum secretele murdare ale familiei sale, dar asta era ultima dintre problemele ei.

Râsetele copiilor se auzeau tot mai aproape, căci se jucau printre copaci. Și-a lăsat capul în pământ. Brent a scos din jeep o geantă cu prosoape și articole de toaletă, apoi i-a pus șapca pe cap.

— Acum o să mergem amândoi la dușuri pentru o mică ședință de cosmetizare, a spus el, cu o sclipire ușor poznașă în ochi. Poate n-ar fi rău să-ți iei și costumul de baie.

Zece minute mai târziu, Anna stătea în cabina de duș îmbrăcată doar într-un tricou și chiloți, pentru că – atunci când făcuseră cumpărăturile – nu se gândiseră la o excursie pe plajă. Brent se chinuia să citească instrucțiunile de pe cutia de vopsea pentru păr.

— De ce naiba scriu totul atât de mic? a bombănit el.

Aerul era cald și umed, după ce altcineva făcuse duș cu puțin timp în urmă.

— Dă-mi-o să mă uit și eu!

— Nu. Eu am luat-o, a spus el, ținând cutia deasupra capului ei pentru ca Anna să nu ajungă la ea. Tu te-ai ocupat de mine, acum o să mă ocup și eu de tine.

Parcă un foc s-a aprins în clipa aia sub picioarele lor, căci o lumină a scăpărat în ochii lui, iar ea a înghițit cu greu nodul ivit în gât.

Încleștându-și maxilarul, Brent a început să buchisească din nou instrucțiunile. Își scosese cămașa și acum purta doar niște bermude pe șoldurile lui înguste și pe coapsele puternice. Cu pielea bronzată, cu părul de pe mâini și de pe picioare decolorat de soare, era întruchiparea perfecțiunii bărbătești aspre. Îl privea cu nesaț, simțindu-și tot trupul excitat, tânjind

după el.

— Cum de n-ai niciun tatuaj? I-a întrebat, încercând să abordeze subiecte neutre de discuție.

Încercările ei erau însă zadarnice, căci inima continua să-i bată nebunește în piept, iar mâinile tot dădeau să se întindă și să atingă.

— De unde știi că nu am tatuaje? a spus el, cu un licăr vesel în ochi.

— Te-am văzut gol-goluț, ai uitat? i-a răspuns ea, zâmbind.

El s-a încruntat, apoi și-a adus aminte cum se cunoscuseră.

— N-a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

Printre altele, a adăugat, amintindu-și cuvintele pe care Anna i le aruncase cu nicio săptămână în urmă, apoi a râs. Tatuajele făcute în închisoare nu se numără printre operele mele de artă.

Doamne, cât era de frumos și neașteptat de binedispus!

Pentru un fost deținut. Chiar și eticheta asta părea o trădare.

N-ar fi trebuit să fie condamnat pe viață - n-ar fi trebuit să fie

condamnat deloc. Iar acum, ea era cea căutată de poliție, iar el ar putea fi arestat doar pentru că îi fusese alături. Dar îi spusese deja că s-ar preda imediat dacă ea s-ar duce la poliție, o instituție în care Anna oricum nu avea încredere. Cel puțin cu Holly de partea lor, avea șansa să-și spună povestea înainte de a ajunge în spatele gratiilor.

— Nimic din ce gândești acum n-o să se întâmple, a spus Brent.

Ea l-a scrutat cu ochi sfredelitori.

— Vino aici! a chemat-o el, zâmbind și arătându-și din nou gropița din obraz.

Anna s-a trezit făcând un pas înainte în spațiul îngust. El și-a pus mănușile din plastic, i-a acoperit umerii cu un prosop și

a tras-o și mai aproape. După ce-a amestecat vopseaua, a început să i-o aplice pe păr, pornind de la rădăcină.

— În cazul tău, avantajul de a fi blondă e că nu mai trebuie să mimezi inteligența - asta a venit ca un bonus neașteptat, a spus el, zâmbind.

În atmosfera umedă, părul lui blond căpătase nuanțe ceva mai închise. Continua să-i maseze pielea capului cu degetele.

După ce a aplicat vopseaua pe fiecare șuviță de păr, i-a pus pe cap casca de plastic aflată în cutie și a făcut un pas înapoi.

Dumnezeule, cât de ridicol se simțea, stând în fața unui bărbat superb și purtând pe cap o cască de plastic!

Dar chiar și acum, atracția dintre ei, care se manifesta în cele mai nepotrivite momente, și-a făcut din nou simțită prezența. Amintindu-și experiența din noaptea trecută, Anna a început să tremure.

— Ți-e frig? a întrebat-o Brent, întorcându-se cu spatele la ea ca să se spele pe mâini în chiuveta de lângă duș.

Ca în apropierea unui vulcan activ.

— Puțin, a mințit ea, din lașitate, căci nu știa ce-și dorea el și nici în ce stadiu se afla relația lor.

Brent și-a luat prosopul din cui și l-a înfășurat în jurul ei. I-a atins ușor sânii, și au tresărit amândoi.

— De aici, cred că te descurci singură, a spus el, făcând un pas înapoi.

Vorbea cu glas răgușit, iar bermudele lui spuneau tot ce era de spus. Cum reușea oare să-l excite, înfășurată cum era într-un tricou și două prosoape groase și purtând pe cap o cască de plastic?

Nu știa dacă trebuia să se simtă flatată sau îngrozită. Poate că viața lui sexuală era la fel de dezastruoasă ca a ei. Ținând

seama de faptul că își petrecuse douăzeci de ani în închisoare, era o variantă plauzibilă. Anna s-a așezat pe băncuța de lemn. Câteva clipe mai târziu, Brent s-a uitat la ceas și s-a așezat lângă ea. Băncuța a gemut.

El i-a atins ușor brațul cu umărul. Doar cu o săptămână în urmă, ar fi tresărit speriată. Astăzi, se bucura, relaxată, de atingerea lui, imaginându-și cum își duceau viața oamenii normali.

— Ai luat cumva și o revistă cu jocuri sudoku? I-a întrebat.

Brent a clătinat din cap și a închis ochii, rezemându-se de peretele gol.

— Cât trebuie să mai așteptăm?

— Douăzeci și cinci de minute și optsprezece secunde, i-a răspuns el, fără să se uite la ceas.

Tăcerea devenea tot mai apăsătoare, părând să se lovească de pereții din cărămidă.

— Ai vrea să vorbim despre ceva anume? I-a întrebat ea,

foindu-se pe bancă.

El a râs ușor.

— Nu.

— Ești sigur?

— Mă mulțumesc să stau aici, încercând să nu mă gândesc la sex.

Ea și-a simțit brusc gura uscată.

— Și reușești? I-a întrebat, îndreptându-și automat privirea spre bermudele lui.

El și-a împreunat mâinile și le-a așezat deasupra umflăturii destul de impresionante. Trupul ei era străbătut de fiori care n-aveau nicio legătură cu frigul. Era excitată - atât de excitată, încât se lupta cu greu să stea liniștită pe nenorocita aia de

bancă. Nimeni nu reușise vreodată să-i ațâțe în felul acesta simțurile.

— De fapt, a spus el, continuând să-și țină ochii închiși, este pentru prima oară, de când eram adolescent, când ideea de a face sex în duș nu mă mai înspăimântă. Deschizând brusc ochii, a surprins-o privindu-l cu intensitate. Și, deși am senzația că sunt un bătrân pervers care vrea să se culce cu o fetiță... — A spus el și buzele i s-au arcurit într-un zâmbet în colțul gurii, de *băiat rău* - mă simt al naibii de bine.

Considera, așadar, că diferența de vârstă dintre ei era cea mai mare problemă a lor? Dar Anna avea douăzeci și șase de ani.

— Amândoi suntem adulți, în cunoștință de cauză, a spus ea, ridicând mâna ca să-l mângâie pe față.

— Nu face asta! a exclamat el, apucând-o de mână.

— De ce nu? I-a întrebat, încet.

— Pentru că nu sunt bărbatul potrivit pentru o fată ca tine, i-

a răspuns el.

O broboană rebelă de sudoare i se prelingea pe tâmplă.

— Pentru o fată ca mine? a repetat ea, crispându-se și încercând să-și elibereze mâna din strânsoarea lui, dar el a refuzat să-i dea drumul. Și ce fel de fată crezi că sunt?

— O fată bună, a răspuns el, mângâindu-i obrazul cu încheieturile degetelor și privind-o cu ardoare. O femeie care recunoaște pericolul și e suficient de deșteaptă ca să-l evite.

— Într-o lume normală, probabil că ai avea dreptate.

Chipul lui i-a trădat pentru o clipă suferința, dar a reușit s-o ascundă. Brent reușea să ascundă multe lucruri.

— Pentru că într-o lume normală - a continuat Anna - nu m-ai fi primit nici în pragul ușii. Dar ai făcut-o. Și acum,

vrând-nevrând, am rămas pe capul tău.

Brent și-a trecut degetele prin păr, ciufulindu-l.

— Nu sunt un individ oarecare, Anna. Sunt un nenorocit de criminal. *Condamnat pe viață.*

Mânia i se revărsa prin toți porii.

— Ți-ai ispășit pedeapsa...

— Nu-mi voi ispăși *niciodată* pedeapsa, a spus el, privind-o intens în ochi, de parcă încerca să-i împărtășească un secret important.

Și atunci, ea a înțeles.

— Despre asta e vorba, nu-i așa? Mă îndepărtezi și mă refuzi, deși știu foarte bine că mă vrei, pentru că ți-ai impus să te pedepsești singur pentru omorârea tatălui tău. Nu-i așa?

— Poate că nu te vreau, i-a ripostat el, cu un rânjet crud pe buze.

Dumnezeule, ar fi trebuit s-o sperie, dar Anna știa că nu i-ar fi făcut *niciodată* vreun rău.

Și-a lipit gura de a lui înainte ca el să se poată împotrivi, hotărâtă să-i demonstreze că se înșală. Și-a strecurat limba printre buzele lui și l-a simțit cum se cutremură din cap până în picioare. A rămas nemișcat, dar dacă își închipuia că îi păcălește pe vreunul din ei, se înșela amarnic, căci aerul era atât de dens de dorință, încât ea abia mai putea răsufla.

S-a trezit brusc strivită la pieptul lui, iar buzele li s-au contopit într-un sărut pătimaș. Simțea cum mâinile lui mari o strângeau cu putere de umeri, de umeri. Prosopul i-a alunecat la pământ, lăsând între ei doar tricoul și chiloții ei subțiri.

Sfârcurile i se lipeau de pieptul lui. S-a frecat de el, disperată să-i atingă pielea. El s-a retras, cu ochii întunecați, albastru-indigo, făcând-o să creadă că va pune capăt

îmbrățișării lor, că o să-i spună că n-o vrea. Apoi privirea lui a coborât și el i-a întins peste sâni materialul din bumbac al tricoului. Un fulger de dorință a străbătut-o și Anna și-a ținut respirația, așteptând cu nerăbdare ceea ce urma.

El i-a cuprins sfârcurile cu gura și a început să i le ronțăie prin tricoul ud, chinuind-o fără milă, până când a văzut-o zvârcolindu-se și gâfâind, gata să cadă pe podea. A tras-o spre el, așezând-o călare pe coapsele lui. Banca prea îngustă o împiedica să se apropie de el atât cât și-ar fi dorit și a gemut, frustrată. Mâinile lui puternice o țineau strâns de umeri în timp ce se ospăta din sânii ei, provocându-i senzații devastatoare. Ea se agățase de umerii lui, dorindu-și cu ardoare să-l atingă, dar știind că dacă i-ar fi dat drumul, ar fi căzut pe podea, iar dacă ar fi căzut, vraja îmbrățișărilor și atingerilor lui s-ar fi spulberat.

Nu voia asta.

El și-a strecurat o mână în chiloții ei, făcând-o să se

arcuiască de plăcere în clipa în care și-a introdus un deget în ea, apoi un altul.

— Ești al dracului de fierbinte.

— Pentru tine, a îngăimat ea, lăsându-și capul pe spate, copleșită de senzații inimaginabile provocate de jocul degetelor lui, care îi sondau adâncurile. *Pe tine te vreau*, Brent, a murmurat ea, adâncindu-și unghiile în umerii lui.

Ar fi putut să fie oriunde în altă parte, dar nu i-ar fi păsat. Se afla la mila lui, dar gândul nu o mai speria. De fapt, voia și mai mult, îl voia pe el cu totul, fiecare fărâmbă și părticică din el. Apoi, s-a trezit plutind pe culmile extazului, lipsită de control, strângându-i degetele cu mușchii ei lăuntrici, purtată pe valuri succesive de plăcere. S-a prăbușit peste el, iar Brent

a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere. Îi simțea inima bătându-i în piept, laolaltă cu a ei, în timp ce bărbăția lui, excitată la maximum, se împingea în abdomenul ei.

Anna a întins mâinile să îl cuprindă, dar el i le-a strâns întrale sale, ținându-i-le nemișcate și aruncându-i o privire chinuită.

— Cred că amândoi știm foarte bine că mă vrei, a spus ea, ronțăindu-i cu dinții lobul urechii.

Tresărind cu putere, a luat-o în brațe și a așezat-o cât mai departe de el.

— Poate că așa e, a spus el, dar am învățat cu mult timp în urmă că nu obții întotdeauna ce vrei.

Apoi a ieșit din cabina de duș, fugind cât mai departe - de ea, dar și de el însuși. Ce ironie! și-a spus ea. A găsit, în sfârșit, un bărbat cu care voia să facă dragoste - un bărbat care avea însă sufletul la fel de distrus ca al ei.

* * *

— Unde dracu' e? a întrebat-o Ed pe Barb, uitându-se la ceas pentru a mia oară în ultimele trei ore.

Amândoi scotociseră vasul în lung și-n lat, căutându-și partenerii de viață, dar nici urmă de ei. Ed s-a întors apoi în cabina lor ca să vadă dacă telefonul lui Katherine era în cameră. Cum a îndrăznit să plece așa? Știa că în ultimul timp ea nu se simțise prea bine. Acesta fusese și motivul pentru care plecaseră în croazieră - voise să-i ridice moralul. Dar să plece în felul ăsta... fără să spună vreun cuvânt? Această dovadă de egoism îl scotea din minți, ca să nu mai vorbim de faptul că era total neobișnuită pentru Katherine. Spumega de

furie. Absența lui Harvey Montgomery îl irita și mai tare. Nu îi scăpase felul în care individul o privea pe Katherine. Natura o înzestrase cu o frumusețe aparte și toată lumea voia să se bucure de compania ei. Dar Ed nu-și împărțea avutul. Nu-l împărțise niciodată.

Prima soție a lui Ed pierduse lupta cu cancerul pe când fiul lor era adolescent. Trecuseră prin momente cumplite, dar supraviețuiseră. Fără să știe, Katherine îl împiedicase să comită o greșeală colosală atunci când Eleanor era pe patul de moarte. Ed fusese cât pe ce să dea bir cu fugiții. Povara de a o vedea pe femeia iubită cum se transformă, încetul cu încetul, într-un schelet aproape că îl strivise. Dar când a cunoscut-o pe Katherine, a înțeles că va reuși să treacă peste această încercare cumplită fără să-și piardă demnitatea. Așa că le ajutase, pe ea și pe fiica ei, în momentele înspăimântătoare provocate de arestarea lui Davis și fusese mai mult decât fericit să le ofere o nouă viață.

Naiba să-l ia pe Davis Silver - le distrusese vacanța! El și Davis fuseseră colegi, deși nu se înțeleseseră niciodată prea bine. Chiar și după toți acești ani, nenorocitul reușea să le tulbure viața. Ce dracu' văzuse Katherine la el? se întreba Ed, care nu înțelegea nici în ruptul capului pasiunea pe care Katherine o făcuse pentru el. Individul era un idiot prin excelență. Un idealist și un tâmpit. Și acum era mort - îl sunase un coleg de la serviciu ca să-i dea vestea. Ed a scrâșnit din dinți. Nenorocitul ăla ar fi trebuit să piară în închisoare cu mult timp în urmă. Cineva - poate că Anna - o anunțase probabil pe Katherine de moartea lui Davis. De aceea adoptase soția lui o atitudine atât de ostilă, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

Katherine nu va ajunge prea departe – de asta nu se teme.

Simpla perspectivă a unui scandal o va determina să se întoarcă imediat înapoi. Dar asta nu-i va împiedica pe bărbați să încerce să-i atragă atenția.

— Poate că a fugit cu Harv, a spus Barb, schițând un zâmbet fals.

Îl însoțise în căutările sale, căci de obicei îi plăceau compania și energia ei debordantă. Flirta adesea cu el, lucru de care Ed profita din plin, dându-i astfel de înțeleș soției lui că și alte femei îl considerau atrăgător. Barb era nostimă și plină de viață – acum, însă, ar fi preferat s-o știe în altă parte.

De pildă, undeva unde să-l aibă pe bărbatul ei sub ochi.

— L-ai sunat pe Harvey? a întrebat-o pe Barb.

— I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală, a răspuns ea, ridicând din umeri; ridurile care-i brăzdau gâtul îi trădau vârsta. Cred că a închiriat un elicopter și s-a dus să vadă vreun vârf de munte. Ne-am cam dondănit.

Ed s-a crispat la față. Harvey era putred de bogat, iar Barb nu uita să amintească asta ori de câte ori avea prilejul. *Ar fi bine să nu-mi fi luat și nevasta cu el*, și-a spus Ed, copleșit de mânie și resentimente. Ce făcuse oare Harvey Montgomery ca să se bucure de o avere colosală? Absolut nimic. Se născuse sub o stea norocoasă – asta era tot. A simțit deodată în inimă gheara cumplită a geloziei. Dar dacă soția lui era acum în brațele lui Harvey? Dacă avea o aventură cu el, iar Ed era prea bătut în cap ca să-și dea seama?

Dumnezeule. Brusc amețit, a simțit cum picioarele i se înmoaie sub el și s-a prăbușit pe pat, lăsându-și fața în mâini. — Nu-ți face griji, dragule! a încercat Barb să-l consoleze, trecându-și degetele prin părul lui. Sunt sigură că nu s-a

întâmplat nimic grav.

Ed i-a împins mâna la o parte. Telefonul a început să sune și el l-a înșfăcat mânios. Era nenorocitul de Harvey Montgomery.

— Unde dracu' ești și unde e soția mea?

— Interesant că întrebă asta, domnule Plantain, a răspuns o voce complet străină.

Necunoscutul l-a lăsat pe Ed mut de uimire.

— Cine e la telefon? a întrebat el în cele din urmă.

— Taci și ascultă-mă cu atenție! Katherine e la mine.

Vocea era joasă și calmă. Teama s-a cuibărit în sufletul lui Ed.

— Dacă vrei să-ți mai vezi soția în viață, trebuie să faci ce-ți spun. Ad-o pe Anna Silver pe insula Vancouver mâine până la orele 14.00 după-amiază! Dacă nu reușești să mi-o aduci pe fiica soției tale, o ucid pe Katherine, a continuat necunoscutul, cu glasul lipsit de orice emoție. Dacă te duci la poliție, o ucid

pe Katherine. Dacă îmi oferi fie și cea mai mică bănuială că vrei să mă tragi pe sfoară, o ucid pe Katherine.

Cine dracu' mai era și ăsta? Vorbea serios? Sau era doar o glumă proastă?

— Nu poți să te duci singur acasă la Anna?

— Cred că am încercat deja soluția asta, „domnule” Einstein.

O, Doamne!

— L-ai luat și pe Harvey?

Un pufnet amuzat.

— Te sun din nou ca să-ți spun unde s-o duci pe Anna când o găsești. Te sfătuiesc să fii cât se poate de discret, pentru că n-aș vrea să faci o greșeală pe care să n-o mai poți îndrepta.

Bărbatul a încheiat convorbirea, lăsându-l pe Ed să privească, tremurând, telefonul, întrebându-se dacă povestea asta nu era cumva vreo glumă de prost gust. Apoi a primit un mesaj, cu o fotografie atașată. A tresărit când a deschis-o, căci îi înfățișa pe Katherine și pe Harvey zăcând unul lângă celălalt, legați de mâini și de picioare.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Barb, privind fotografia peste umărul lui. Trebuie să ne ducem la poliție.

— Fără poliție.

— Uite ce e, Ed! a spus ea, punându-și mâinile în șolduri. Eu și Harvey probabil că vom divorța. Poate că, financiar vorbind, mi-ar fi mult mai bine dacă aș susține că n-am văzut niciodată fotografia aia. Dar au fost răpiți - nu poți să rezolvi singur problema asta.

Îl privea cu ochi scrutători, dând dovadă de mai multă compasiune și înțelegere decât ar fi crezut-o el în stare. Ed a încuviințat din cap. Știa exact ce trebuia să facă.

* * *

Spatele îl ardea cumplit, dar primul lucru pe care l-a simțit Jack Panetti când s-a trezit a fost mirosul acela cumplit. De antiseptice și oameni bolnavi. Stomacul i s-a întors pe dos. Undeva, în fundal, se auzea un beep constant, enervant. Unde dracu' era? S-a uitat cu ochii *mijiți* la pereții zugrăviți într-o nuanță palidă de albastru.

— Își revine, a țipat cineva.

Al dracului de tare!

Și-a întors capul, ferindu-se de zgomot, și a închis ochii. *La naiba!* își simțea trupul moale, de parcă ar fi fost făcut din

jeleu, iar creierul – aflat sub efectul sedativelor – îi funcționa atât de încet, încât abia reușea să-și deschidă ochii. A mai făcut o încercare. A văzut un străin care stătea aplecat deasupra lui. Era polițist – după costumul ieftin pe care îl purta și pungile de sub ochi.

— Cum vă simțiți, domnule Panetti?

— De parcă aș fi fost împușcat. Din nou.

Și-a ridicat ușor capul și și-a mișcat degetele de la picioare.

Slavă Domnului! Perspectiva unei eventuale paralizii îl înspăimântase tot drumul spre spital, când – printre leșinuri și momente de luciditate – nu-și mai simțise partea inferioară a trupului. Fericit că picioarele nu-l lăsaseră baltă, își dorea acum să danseze, deși încă nu era în stare s-o facă.

— A treia oară, după spusele doctorilor, a răspuns polițistul, schițând un zâmbet în colțul gurii.

Jack a încuviințat din cap, apoi a rămas nemișcat, așteptând ca salonul de spital să nu se mai învârtă în jurul lui și lumea să

nu mai explodeze.

— De două ori ca polițist, a îngăimat el.

Poate că fusese cel mai ghinionist polițist. Sau poate cel mai norocos - depinde din ce perspectivă priveai lucrurile. Jack privise întotdeauna partea plină a paharului, în pragul ușii, stăteau secretara lui și informaticianul care lucra la sediul din Denver al firmei. Le-a aruncat o privire îngrijorată și a încercat să le ceară iertare în tăcere pentru suferința pe care le-o provocase.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el, simțind în gură un gust greu de anestezic.

— Speram să ne spuneți dumneavoastră.

Prin fața ochilor i-a trecut în fugă imaginea unui polițist care

se prăbușea la pământ. O, Doamne! îi era recunoscător Cerului pentru durerea din spate, pentru că asta însemna că nu era mort. A închis ochii.

— Polițistul? a întrebat.

Lentoarea creierului nu se datora doar sedativelor.

— A murit.

Vocea polițistul era calmă, dar dădea de înțeles că ar fi putut să fie el în locul colegului său mort. Și Jack ar fi putut la fel de bine să fie în locul lui. Polițistul nu avusese nicio șansă.

— Deci, ce ne puteți spune?

Jack a tras adânc aer în piept, dar probabil că avea un plămân perforat, pentru că avea tot timpul senzația că nu are aer.

— Supravegheam casa șefului serviciului de pază de la Fundația Holladay, a spus el, dându-i adresa.

Polițistul a schimbat o privire cu cineva care stătea în spatele patului lui Jack. Nu avea puterea să se întoarcă să vadă

cine era persoana respectivă.

— Mă pregăteam să plec, când un individ s-a urcat în mașină, pe bancheta din spate, mi-a pus pistolul la tâmplă și mi-a spus să-i dau drumul, a continuat el, simțindu-se din nou rușinat. Nu mi-a venit să cred cât de norocos puteam să fiu în clipa în care am văzut pe șosea o patrulă de poliție. Am tras de volan și am lovit mașina lateral ca să-i atrag atenția.

Manevra lui dusesse la moartea polițistului, lucru pe care îl știau toți cei din salon.

— Ați apucat să-i vedeți fața? a întrebat omul legii, notând ceva în carnețelul lui.

Jack s-a încruntat.

— Nu știu. Era întuneric, a răspuns el.

Trebuia să ia de urgență legătura cu clientul său. Brent Carver răscolise un adevărat cuib de viespi. La dracu', sper că tipul e încă în viață, și-a spus el.

— De ce îi supravegheați pe indivizii ăștia?

— Am avut o bănuială, a răspuns Jack, încercând să zâmbească, dar scoțând în schimb o grimasă. Săptămâna trecută, un bărbat a murit sub roțile metroului în condiții misterioase...

— Cel care susține că le-a furat banii? a întrebat polițistul, devenind brusc mai atent.

Jack a încuviințat din cap.

— Voiam să mă conving că moartea lui a fost doar un accident, asta-i tot, a spus. Trebuie să vorbiți cu agenții de pază ai companiei.

— Dacă îmi amintesc bine, a fost considerată moarte accidentală.

Pentru Jack, era un adevărat chin să vorbească, dar se simțea

recunoscător că era încă în viață. Polițistul acela nu mai era.

— Trebuie să cercetați mai adânc.

— Da, spune-i asta procurorului! a mormăit polițistul cel tânăr în barbă. L-ați văzut pe cel care a tras ieșind din casa aia?

Jack a clătinat din cap.

— Polițistul care a murit avea familie? a întrebat el.

— Soție și doi băieți, i-a răspuns omul legii, cu ochii ațintiți asupra așternuturilor albe de pe patul lui Jack.

O gheară dureroasă i-a strâns inima, lucru înregistrat de aparatul de monitorizare a ritmului cardiac.

— Cine este clientul dumneavoastră? a întrebat o voce aspră, care părea să-l condamne prin fiecare cuvânt pe care îl

rostea.

Pe cei tăcuți trebuie să-i urmărești întotdeauna cu atenție.

Și-a întors încet capul și a văzut o polițistă stând lângă fereastră – o femeie înaltă cu părul scurt, de un roșu arămiu.

Nu părea să aibă rotunjimi feminine, ci doar unghiuri ascuțite.

— Asta nu vă pot spune.

Femeia s-a aplecat deasupra lui Jack, manifestându-și fățiș dezaprobarea.

— Un coleg de-al nostru și-a pierdut viața...

— Și clientul dumneavoastră ar putea fi în pericol, a intervenit polițistul mai tânăr, cu mai multă diplomație.

Jack a apăsat butonul de alarmă ca s-o cheme pe asistentă.

Nu dezvăluia niciodată numele clienților.

— Dacă o să consider că numele clientului meu vă poate ajuta să-l prindeți pe ticălosul care l-a omorât pe polițistul ăla, o să vi-l spun. Dar până atunci, o să încerc să mai fac săpături alături de echipa mea.

— Obstrucționarea unei anchete a poliției este considerată infracțiune... l-a amenințat vrăjitoarea.

— Credeți că eu nu știu asta? a ripostat Jack, pierzându-și cumpătul. Credeți că eu nu vreau să-l văd pe nenorocitul ăla după gratii? Poate chiar *mai mult* decât voi.

— Va rugăm să ne țineți la curent dacă descoperiți vreo pistă, bine? a spus polițistul mai tânăr, care juca rolul pacificatorului și era, fără îndoială, creierul echipei.

— Firește, a răspuns Jack, susținând privirea furioasă a roșcatei în timp ce aceasta se retrăgea cu spatele spre ușă. La revedere, domnilor polițiști.

Din privirile tăioase pe care i le arunca femeia, Jack a înțeles că era în avantajul lui faptul că zăcea pe un pat de

spital mai mult mort decât viu. După plecarea lor, secretara lui, Ramona Stone, și informaticianul său, Trace Maddox, au intrat în salon.

— Vă mulțumesc că m-ați salvat de vrăjitoarea aia, le-a spus el.

— Hei, trebuia să te prefaci că dormi. Polițista aia e dracu' gol, a spus Trace, cu mânie în glas, sugerându-i astfel că și ei avuseseră de furcă cu ea.

— Mă bucur că te-ai hotărât să revii printre noi, a spus Ramona, punându-i o mână pe frunte și sărutându-l apoi pe obraz.

— Și eu, a răspuns el, rezemându-și capul de pernă și zâmbindu-i infirmierei care se ocupa de el. Apoi s-a întors spre Ramona și a întrebat-o: Ai vorbit cu clientul nostru?

— A sunat de câteva ori, dar...

Ramona a ridicat în sus un ziar, unde pe prima pagină se afla fiica lui Davis Silver. *La dracu!*

— Prietenul ei a fost găsit mort în casa ei, i-a explicat secretara. Polițiștii încearcă să afle unde este.

Ar trebui să fie cu clientul lui.

— Încercați să luați legătura cu clientul nostru. Trebuie să continuăm să lucrăm la cazul lui.

— N-aveți încă voie să lucrați, i-a spus infirmiera pe un ton aspru.

— Ne-ocupăm noi, i-a șoptit Ramona.

El a prins-o de mână.

— Nu vă expuneți. Și nu-i urmăriți pe cowboy-i! a adăugat el, apoi i-a aruncat o privire lui Trace. N-o lua personal, i-a spus.

— Nici n-am luat-o, a răspuns Trace, atingându-și ușor

pălăria de cowboy.

— Indivizii ăștia trebuie să fi lăsat niște urme online.

Trace a zâmbit.

— Lucrăm deja la asta, șefu'. Relaxează-te! Și bucură-te de priveliște, a adăugat, făcându-i cu ochiul asistentei.

* * *

Părul ei căpătase nuanța cafenie a mierii, scoțându-i în evidență ochii și sprâncenele întunecate. I se potrivea de minune, și-a spus Brent, cu un geamăt adânc.

După episodul din cabina de duș, reușiseră să găsească un teren comun în care să coexiste între atracția mistuitoare și teama cumplită. Un răgaz tacit, desprins din realitatea care, în ultimele patruzeci și opt de ore, devenise tot mai înspăimântătoare. Dar Anna nu-și încheiase încă socotelile cu Brent Carver. Nici pe departe.

Plimbându-se prin camping, au găsit un magazin, de unde Brent a cumpărat niște acuarele ieftine și un bloc de desen. Părea un copil în Ajunul Crăciunului, abia așteptând să-și deschidă cadourile, deși Anna nu credea ca el să fi avut vreodată un Crăciun adevărat. Și-a amintit de cei doi băieți din fotografia pe care o văzuse în casa lui Brent și a făcut imediat o comparație cu propria ei copilărie idilică. Amintirile păreau extrem de îndepărtate, dar reușeau încă să-i copleșească sufletul de tristețe și dor.

Au mai cumpărat o loțiune de plajă, un costum ieftin de baie pentru ea și două prosoape de plajă, iar Anna și-a mai luat o carte și o pălărie cu boruri largi, întipărindu-și pe chip un zâmbet generos, pentru ca nimeni să n-o recunoască după

mina tristă pe care o avea în fotografia din ziar.

Apoi au pornit încet spre plajă, fără să se țină de mână, dar în același ritm și aproape atingându-se. Au luat-o prin pădure și au găsit un loc liniștit pe nisipul cald. Erau înconjurați de oameni și de foarte mulți copii, uneori și câte un câine, dar nimeni nu le acorda atenție.

— Crezi că suntem în siguranță? I-a întrebat ea, întinzându-și prosopul pe jos, scoțându-și cartea și așezându-se pe nisip.

— E ultimul loc unde ne-ar căuta băieții cei răi. Nici mie nu-mi vine să cred că suntem aici.

S-a dus spre lac și a umplut cu apă o ceașcă mică de plastic.

Apoi s-a așezat lângă ea și a început să picteze. Anna îl urmărea cum zugrăvea cerul. Îți dădeai seama cât era de talentat după doar câteva tușe de penel. Purta aceleași bermude și un tricou pe care îl cumpăraseră cu o zi în urmă și care avea imprimat pe piept o zebra. Indiferent cu ce era îmbrăcat, arăta întotdeauna bine. Mușchii brațelor i se

încordau în timp ce picta. A lăsat un desen să se usuce, apoi a început altul, lucrând cu pasiune și înfrigurare.

— Ți-era dor să pictezi, a spus ea.

— Este drogul meu, i-a răspuns el, susținându-i privirea pentru o clipă.

Satisfacția pe care i-o oferea o doză din drogul picturii îi netezea chipul obosit.

Anna se simțea prost. Îl smulsese dintre zidurile protectoare ale casei sale, îl pusese în pericol și îl privase de pasiunea lui.

O pasiune profitabilă. Din care își câștiga existența. Ce se va întâmpla dacă ajungea din nou în spatele gratiilor? Gândul a lăsat-o aproape fără suflare.

Nu era un joc. Era o luptă pe viață și pe moarte, care se

putea încheia cu ani de pușcărie.

Și-a băgat nasul în carte, încercând să citească, dar – odată ce soarele s-a înălțat tot mai sus pe cer – s-a lăsat purtată în tărâmul viselor. Când s-a trezit, Brent stătea pe malul lacului și arunca un băț în apă. Un labrador ciocolatiu, care țopăia în jurul lui, se repezea în lac după băț, făcându-l pe Brent să râdă vesel.

S-a dus spre el, simțind cum nisipul fierbinte îi arde tălpile goale.

El a aruncat bățul și câinele a sărit în apă.

— Cine e noul tău prieten?

— Un câine oarecare, i-a răspuns el, pe un ton neutru, fără să reușească însă s-o păcălească.

— De ce nu-ți iei un câine? Se vede cât de mult îi iubești.

A ridicat dintr-un umăr. Și atunci, ea a înțeles.

— Îți refuzi toate lucrurile care te fac fericit, i-a spus. Te temi că va trebui să-l abandonezi dacă ți se întâmplă ceva.

El i-a aruncat o privire mânioasă, dar n-a spus nimic. O ceată de copii și-a făcut atunci apariția printre copaci.

— Uite-I! a strigat unul dintre ei. Boomer! Boomer! Anna a citit dezamăgirea pe chipul lui Brent, în ciuda încercărilor lui de a o ascunde.

— Îți refuzi compania unui animal sau a oamenilor în eventualitatea - puțin probabilă - că...

— Nu e chiar *atât* de puțin probabilă, i-a ripostat el. Și asta din cauza ei. A simțit un nod în stomac și și-a înfășurat brațele în jurul trupului. Copiii și animalul s-au apropiat împreună.

— E câinele vostru? i-a întrebat Brent pe copii, refuzând să mai arunce bățul, deși câinele continua să țopăie în jurul lui.

— Da, domnule. L-am căutat în tot campingul, a spus cel

mai mare dintre copii, un băiat de vreo doisprezece ani.

Câinele dădea din coadă, cu gura deschisă, privind bățul cu speranță în ochi. Băiatul a prins câinele în lesă și a început să tragă de el.

Anna a simțit o strângere de inimă.

— Data viitoare când scapă, căutați-l mai întâi pe plajă! E un câine de apă, le-a strigat Brent copiilor, în timp ce aceștia se îndepărtau, trăgând animalul după ei.

— Ar trebui să-ți iei un câine, a insistat Anna, atingându-i ușor cotul cu mâna. Finn ar avea grijă de el dacă s-ar întâmpla ceva...

— Nu vreau niciun nenorocit de câine, a mârâit el, redevenind individul ursuz pe care îl cunoscuse ea la început.

Anna a vrut să mai spună ceva, dar Brent se retrăsese din nou între zidurile pe care le ridicase în jurul său.

— Mă duc să înot, a spus el, scoțându-și tricoul. Vii și tu?

Ea a clătinat din cap.

— N-am mai înotat de ani de zile, a răspuns. Din noaptea în care aproape că m-am îneecat.

A privit-o lung timp de câteva minute, fără să spună însă nimic. Ea făcuse greșeala de a-i aminti de imaginea pe care o adopta el de obicei în fața întregii lumi și acum se ascundea din nou în spatele armurii protectoare.

El a scos din buzunar cheile mașinii și i le-a întins.

— Mă întorc peste o oră, a spus. Să nu pleci nicăieri, a avertizat-o.

Anna l-a privit cum se îndepărtează și apoi plonjează în apele liniștite ale lacului. Așa își lucraseră toți mușchii ăia, a realizat ea. Înotând. L-a văzut cum taie suprafața lacului, fără să dea semne de oboseală. După câteva minute în care l-a

urmărit cu privirea, s-a întors la prosopul întins pe nisip. A zărit blocul de desen din care ieșea colțul unei foi, colorat în albastru. Ațintindu-și din nou ochii asupra siluetei lui îndepărtate, a dat la o parte cutia cu acuarele și a deschis blocul.

Primele patru desene înfățișau lacul - toate semănau între ele, fiind în același timp și diferite. Cea de-a cincea acuarelă o înfățișa pe ea, moțâind sub pălăria ei imensă. Tabloul a șocat-o, căci reda portretul unei persoane liniștite și senine. Tușe calde, trăsături armonioase și picioare lungi și zvelte, care îi ascundeau statura minionă. Felul în care o vedea el o tulbura. Alta era propria ei imagine - în mintea ei, era o persoană meticuloasă și încordată. El o pictase însă așa cum își dorea și ea să fie - relaxată și frumoasă.

A închis blocul și a încercat să citească. Dar când Brent s-a întors pe mal, cu pantalonii uzi mulați pe coapse, scoțându-i în evidență trupul puternic, nu a mai reușit să se concentreze.

Corpul lui a făcut-o să realizeze că până acum avusese relații doar cu băieți necopți. Băieți care făceau ce li se spunea. Băieți pe care îi putea controla.

Brent Carver nu mai era un băiețel.

Și era hotărât s-o țină la distanță, chiar dacă amândoi știau că timpul pe care îl puteau petrece împreună era extrem de scurt. Se îndoia că va mai cunoaște vreodată un bărbat ca Brent. Dar ce avea de gând să facă în privința asta? Aceasta era întrebarea.

CAPITOLUL 13

Katherine a deschis, amețită, ochii și și-a întors capul ca să

vadă unde era. *Oh*. Pe o podea tare din beton, care o făcea să resimtă din plin cei cincizeci de ani pe care îi avea. Deasupra ei se arcuia un acoperiș de tablă. La vreo zece metri de locul unde zăcea, cineva se uita la televizor.

A încercat să-și miște brațele, dar le avea legate la spate. Nici gleznelor nu și le putea mișca, pentru că erau prinse strâns cu o curea. Poziția incomodă în care stătea și circulația deficitară a sângelui îi provocau dureri cumplite.

— Katherine, a murmurat cineva.

Harvey.

S-a întors pe partea cealaltă, încercând să ignore durerea din mâinile imobilizate.

— Ești bine? a întrebat-o el în șoaptă.

— Da, i-a răspuns ea, tot în șoaptă. Tu?

El a încuviințat din cap, dar avea cămașa ruptă și nasul umflat și murdar de sânge, semn că cineva îl lovise cu pumnul sau îl izbise cu fața de perete.

— De ce ne-au răpit? Ce vor? a întrebat ea.

Din vocea ei se simțea că e în pragul isteriei, iar inima îi bătea cu putere.

Harvey a clătinat ușor din cap, urmărindu-l cu coada ochiului pe individul care se uita la televizor.

— Nu știu.

— Dar eu nu sunt bogată, a șoptit ea, pe un ton ușor acuzator.

El a ridicat o sprânceană.

— Pe *tine* te-au băgat în camionetă, a spus el. Pe mine m-au luat doar pentru că atrăgeam prea mult atenția asupra lor.

Katherine s-a încruntat. Nimic din toate astea nu avea sens.

— Aseară i-am spus lui Barb că vreau să divorțăm, a

adăugat el, uitându-se în jur; se aflau într-un depozit. Dar nu cred că a avut timp să organizeze o asemenea acțiune.

Șocată, Katherine a rămas cu gura căscată. Chiar a făcut-o și-a părăsit soția. Și credea că l-a răpit pentru bani. O căsnicie cu adevărat fericită!

— Îmi pare rău, a spus ea încet.

Intuia că avea cumva o legătură cu decizia lui, deși nu știa exact în ce fel.

— Nu e cazul, a spus el, aruncându-i o privire caldă. Era inevitabil – și asta de câțiva ani. Doar că până acum n-am avut curajul s-o fac.

Și era într-adevăr nevoie de curaj, a realizat Katherine. Să pleci din universul pe care ți l-ai creat, cu speranța că vei găsi un altul mai bun. Încearca să nu se gândească la viața pe care o ducea cu Ed. Fusesse bine. În ultimii nouă ani, Ed avusese grijă de ea, ajutând-o să treacă peste trădarea lui Davis și să-și vindece inima frântă, dar...

Tocmai acest *dar* era problema.

Katherine dăduse dovadă de slăbiciune atâta amar de vreme.

Fusese fricoasă și disperată ca o căprioară. Trădarea lui Davis

îi distrusese încrederea în sine. După ani de zile în care își

spusese că nu-i mai păsa de el, moartea lui o zdruncinase. Iar

controlul tot mai rigid al lui Ed devenea sufocant. Înăbușitor.

Dar gândurile astea o făceau să se simtă nerecunoscătoare,

motiv pentru care preferase să ignore problema. *Care*

problemă?

Se săturase să trăiască așa. Moartea lui Davis îi reamintea

cât de fragilă și de efemeră este viața. Nu-ți mai oferă

niciodată a doua șansă.

— De ce m-ai urmărit?

Colțurile ochilor lui se încrețiră.

— Te-am văzut plecând de pe vas. Voiam să-mi cer iertare pentru că te-am supărat aseară. N-am avut nici cea mai mică intenție să te bag în patul meu. Tot ce făceam era să mă bucur că puteam să vorbesc cu tine vrute și nevrute – o prostie din partea mea și ceva total deplasat, dacă ținem seama de cum ai fugit din sala de dans, de parcă ți-aș fi făcut avansuri pe sub masă.

Dacă n-ar fi zăcut, legată de mâini și de picioare, pe o podea de beton, s-ar fi făcut roșie la față ca un rac.

— Îmi pare rău, a spus ea, susținându-i privirea.

Îi părea rău pentru tot ce se întâmplase. Pentru reacția ei exagerată din seara trecută, dar și pentru că îl implicase în povestea de astăzi.

Harvey părea într-adevăr un om de treabă. Când vorbea cu ea, îi dădea impresia că îi aprecia părerile, ceea ce Ed nu făcea niciodată. Și încercase să-i împiedice pe răpitori s-o bage în

camionetă, o faptă cu atât mai lăudabilă, cu cât sfârșise pe aceeași podea din beton ca și ea.

Stăteau aproape unul de celălalt, atât de aproape, încât îi simțea respirația mângâindu-i obrazul. Îi crea o senzație de intimitate, dar în același timp se bucura că nu era singură. Iar asta o făcea să pară foarte egoistă.

— Ce crezi că vor de la noi? a întrebat ea, cu nervii din nou încordați, neputându-și scoate din minte imaginea unor urechi sau degete tăiate.

— Știi cumva dacă Ed are dușmani?

— Nu, a răspuns ea, și atunci i-a picat fisa. Dar fostul meu soț a murit săptămâna trecută...

— Cel care a furat banii?

Katherine a dat afirmativ din cap. Durerea se transforma încetul cu încetul în mânie.

— Dacă cineva s-a implicat în vreo acțiune dubioasă, ăla e Davis, a spus ea, cu amărăciune în glas.

Dumnezeule, cât de naivă fusese să-i creadă minciunile și apoi să jelească după el! A încercat să-l alunge din minte. Cineva o să-i salveze dacă reușesc să rămână în viață.

— Ce-o să facem? l-a întrebat ea.

Harvey s-a aplecat spre ea. Dacă nu l-ar fi avut alături, și-ar fi pierdut mințile.

— Încearcă să găsești ceva ascuțit cu care să tăiem colierele astea afurisite, dar ai grijă să nu te vadă că te-ai trezit! a spus el, apoi a închis ochii, de parcă ar fi ațipit.

Îi era rău? apoi Katherine a simțit o prezență în apropiere și și-a întors capul. Nu se pricepea prea bine la jocul ăsta de-a victima și răpitorii, dar știa cum să-și păstreze demnitatea.

— Puteți să-mi dați niște apă, vă rog?

Individul era chel și musculos și arăta ca un motociclist îmbrăcat la patru ace. El a ridicat din umeri și s-a îndepărtat. O clipă mai târziu, Katherine a auzit apa curgând la un robinet. Bărbatul s-a întors și a ajutat-o să se ridice în capul oaselor. Paharul pe care i-l ținea la gură părea murdar. Dar nu-și permitea să facă mofturi. A înghițit apa cu lăcomie. Avea gura uscată. Apa i s-a părut un adevărat deliciu.

Harvey se prefăcea că doarme.

— Mulțumesc, a zis ea. Ați putea să ne spuneți de ce ne-ați răpit?

Cheliosul a clătinat din cap.

— Dar nu puteți să ne luați de pe stradă fără să ne spuneți de ce! a insistat Katherine.

Individul s-a lăsat pe vine lângă ea, oferindu-i un damf de transpirație. Katherine s-a forțat să-i susțină privirea. Avea niște ochi inteligenți, care îi trădau compasiunea, dar și fermitatea. Nu va reuși în veci să-l convingă să vorbească. Bărbatul a îndreptat un pistol spre fața ei, apoi l-a întors spre Harvey. Inima lui Katherine a început să-i bubuie în piept.

— Amicul tău a venit ca voluntar în misiunea asta, dar n-avem nevoie de el.

— Vă rog să nu-i faceți rău! l-a implorat ea.

Gândul că cineva și-ar putea pierde viața pentru că încercase s-o apere i se părea insuportabil.

— Dacă o să fii cuminte, nimeni n-o să pățească nimic.

— E un om bogat, are milioane, a spus ea, arătându-i-l cu capul pe Harvey, care a început să tușească. Familia lui o să-i plătească răscumpărarea.

Cheliosul n-a părut impresionat.

— Dacă n-are șaiszeci în plus, tot degeaba.

— Șaizeci de mii? a întrebat ea, privindu-l pe Harvey cu un zâmbet.

El a deschis ochii și în ei se întrezărea un licăr de speranță.

— Șaizeci de *milioane*, a mârâit individul.

Speranța a pierit din privirea lui Harvey, iar Katherine și-a strâns buzele.

— Ar dura câteva zile, a spus Harvey, calculându-și, parcă, în minte averea de care dispunea. Dă-i drumul lui Katherine și o să fac tot ce este necesar!

Katherine a rămas cu gura căscată. Cheliosul îi privea cu ochii mijiți, meditativ.

Ea nu știa dacă asta le putea sau nu mări șansele de supraviețuire, așa că s-a hotărât să schimbe subiectul.

— De ce ați obține șaizeci de milioane de dolari de pe urma răpirii mele?

Și atunci a înțeles, iar dacă Davis n-ar fi murit deja, l-ar fi ucis cu mâinile ei.

— Ți-am mai spus - dacă o să fii cuminte, nimeni n-o să aibă de suferit. Ești aici doar ca stimulent pentru altcineva. Singurii oameni cărora le păsa de soarta ei erau Ed și Anna. *Anna*. Doamne Dumnezeule!

— Dacă vă atingeți de fiica mea, jur că...

Individul și-a proptit pantoful murdar în umărul ei și a împins-o. Katherine s-a prăbușit peste Harvey, care a încercat să-i atenueze căderea cu trupul lui.

— Ne vrem doar banii, cucoană, a spus paznicul lor, zâmbind. Nimeni nu trebuie să fie rănit, a adăugat el, îndepărtându-se și lăsându-i unul peste celălalt.

Katherine îi simțea bătăile inimii lui Harvey și încerca să-i absoarbă căldura trupului în timp ce se lupta să preia din nou

controlul asupra corpului și sufletului ei răvășit.

— Nu știam că ai o fiică, a spus Harvey domol.

— Nu ne vedem prea des, a răspuns Katherine, râzând scurt.

Apoi a izbucnit în lacrimi.

* * *

Brent a auzit glasurile copiilor înainte de a-i putea vedea și

l-a urmărit pe Boomer cum a țâșnit ca o rachetă din pădure și a sărit în lac ca o torpilă. Spectacolul l-a făcut să zâmbească.

Nimeni nu putea fi mai fericit ca un câine care se aruncă în apă după un băț.

Poate că *ar trebui* să-și ia un câine. La naiba, dacă

săptămâna viitoare avea să-l prindă în viață fără să ajungă după gratii, o să adopte o haită întreagă. S-ar dovedi niște paznici eficienți.

Când se întorsese pe mal, Anna moțăia, iar când se trezise, el îi pregătise o chiflă cu șuncă din proviziile aduse cu ei. O ofertă de pace anemică, dar necesară.

Se purtase ca un ticălos și Anna nu merita asta. Nu reușea să înțeleagă cum un bărbat care siluiește o femeie mai poate fi numit om, dar cunoștea foarte multe animale cărora le plăcea să profite de cei vulnerabili. Brent nu era un animal și nici nu avea de gând să profite de Anna, indiferent cât o dorea. Ea cunoscuse deja iadul, iar el nu-și dorea altceva decât s-o ajute să scape teafără și nevătămată din toată această nebunie, oferindu-i șansa unei alte vieți, mai bună și mai frumoasă. Problema era că Anna avea alte planuri.

S-au relaxat, bucurându-se de soare. Se pregăteau să se întoarcă la cort, unde să petreacă noaptea, după ce rămăseseră

pe plajă cât mai mult – evitând intimitatea pe care le-o oferea micul adăpost din pânză, căci nu știa cât s-ar mai putea abține dacă Anna începea să-l sărute din nou.

— Stai puțin! i-a spus el, oprind-o din drum.

Anna a încremenit pe loc, cu brațele pline de prosoape, cărți și geanta cu lucrurile de primă necesitate pe care o luaseră cu ei în eventualitatea unei plecări urgente.

Stătea în fața lui, cu părul ei în nuanțele mierii scăldat în razele apusului de soare și cu ochii ei verzi și inteligenți ascunși în spatele unor ochelari de soare demni de o vedetă de cinema. Brent a scos capacul tubului cu loțiune de plajă și i-a uns nasul ca s-o protejeze de eventuale arsuri. Ea doar a clătinat din cap spre el, apoi a pornit din nou la drum.

— Pot să-ți văd și eu desenele? a întrebat o voce pițigăiată din spatele lui.

La naiba! De unde a mai apărut și asta?

Fetița abia îi ajungea până la coapse. Îl privea cu ochii ei mari și căprui.

— Sigur, i-a răspuns el, dregându-și glasul.

Copiii îl evitau de obicei, dar nici că vedea prea mulți pe plaja lui privată.

Brent s-a lăsat în genunchi și și-a etalat desenele pe nisip. Erau doar niște schițe, care sugerau anumite forme și culori. Poate, când o să ajungă acasă, o să realizeze o lucrare de amploare. *Dacă* mai ajungea acasă. Gândul l-a făcut să ofteze adânc.

— Îmi place ăsta, a spus fetița, arătând spre un desen care îl înfățișa pe Boomer țopăind pe lângă o siluetă care stătea pe malul apei.

Brent a găsit un pix și s-a semnat pe desen.

— Uite! Ți-l dau ție, a spus el, întinzându-i-l fetei.

Ea a refuzat însă să-l ia.

— Mami nu-mi dă voie să primesc cadouri de la străini.

Minunat, acum o să fie arestat ca pedofil. Apoi, i-a auzit și pe ceilalți copii apropiindu-se de ei. Băiatul cel mai mare continua să arunce bățul în lac, iar Boomer se arunca după el în apă ca un nebun. Un prieten capricios, și-a spus Brent, cu un zâmbet pe buze. Entuziasmul cu care animalul se bucura de clipa prezentă era molipsitor.

— Mie îmi place ăsta, a spus o altă fetiță, sora mai mare a celeilalte, judecând după ochii căprui asemănători.

Arăta spre un desen pe care el îl considera cel mai bun din punct de vedere tehnic, dar căruia îi lipsea emoția.

— Mie - ăsta, a spus băiețelul, indicându-i un desen care înfățișa stâncile de pe celălalt mal al lacului.

Brent le-a semnat pe toate. Plus încă unul pentru puștiul care se ocupa de Boomer.

— Ești pictor sau cam așa ceva? a întrebat fetița mai mare, admirând desenul pe care i-l oferise Brent.

— Cam așa ceva, i-a răspuns el.

Fetița îl privea fascinată. Era interesant să-i vadă cum reacționează în fața lucrărilor lui. Asta îi oferea mult mai multe satisfacții decât orice vernisaj la o galerie de artă din New York.

— Vă sfătuiesc să le păstrați și să aveți multă grijă de ele, le-a spus el copiilor.

S-ar putea ca, într-o bună zi, să vă ajute să vă plătiți taxele la colegiu. Și-a strâns desenele rămase, inclusiv pe cel al Annei, de care nu avea de gând să se despartă niciodată, și-a luat lucrurile și, întorcându-se spre Anna, a văzut-o urmărind

scena de pe un butuc.

— Prietena ta arată ciudat cu chestia aia pe nas, a spus copila cea mică.

A simțit cum inima i se strânge de emoție la gândul că Anna i-ar putea fi prietenă, dar – pentru că trăiau în Țara Disimulării – a zâmbit, sperând că fetița nu-i va citi suferința în priviri.

— Dar e frumoasă oricum, a spus el, simțind o gheară în suflet.

Sentimentele sale nu aveau nicio legătură cu arta disimulării, căci dorul și pasiunea cumplită care-i mistuiau inima erau cât se poate de reale. Și nu merita o femeie ca Anna. Niciodată nu o va merita.

În timp ce străbătea plaja, se străduia să se liniștească.

Trebuia doar să treacă de următoarele câteva zile și pe urmă poate că se va întoarce acasă cu sufletul ceva mai împăcat, după ce își va fi ispășit într-o oarecare măsură greșelile comise în trecut. Viața Annei era în State, ca învățătoare pentru o clasă de prichindei. Chiar dacă aveau să scape cu bine din această aventură, legătura lor n-ar face altceva decât să-i otrăvească existența și cariera, și nu voia să-o târască în mocirlă alături de el.

În seara aceea, au încercat - fiecare în parte - să se evite politicos, de parcă amândoi ar fi realizat că relația lor o luase pe un alt făgaș, dar niciunul dintre ei nu știa ce să facă în această privință. Când s-a lăsat întunericul, Anna s-a dus la culcare. Brent a rămas afară, lăsând-o să adoarmă. Apoi s-a întins și el pe saltea, ascultându-i fascinat ritmul respirației, atât de aproape de el.

* * *

S-a trezit în toiul nopții și a știut imediat că Anna nu mai era în cort. A început să bâjbâie pe întuneric. Lanterna lipsea. Inima îi bătea cu disperare. S-a luptat cu fermoarul cortului, încercând să deschidă ușa. *Nu intra în panică.* Probabil că se dusese doar la baie.

Da, sigur. Nu intra în panică, tâmpitule. Cineva încerca s-o omoare și nici ea nu mai gândea rațional după tot ce se întâmplase. A scos capul afară din cort, simțind adierea proaspătă a vântului. *Acolo.* O rază de lumină lângă apă. A simțit o gheară în piept, iar inima i-a luat-o razna.

A ieșit șovăitor din cort, împiedicându-se de frânghia care îl ancora. Razele lunii îi călăuzeau pașii, dar, în ciuda luminii, s-

a lovit la gleznă în timp ce alerga disperat pe terenul accidentat. A sărit peste bușteanul de pe plajă. Câteva haine, frumos împăturite, zăceau pe nisip. Deasupra lor se afla lanterna. Inima i-a stat în loc. Era supărată. Tatăl ei murise, iar el o refuzase. Era un ticălos.

Li spusese că nu mai înotase din noaptea în care fusese cât pe ce să se înece. A scrutat suprafața întunecată a lacului, dar nici urmă de ea.

Nu poate să facă asta.

A luat-o la fugă, iar sângele care îi zvâcnea cu putere părea că îi urlă în urechi. Nu putea s-o lase să renunțe atât de ușor.

Și-a smuls tricoul de pe el și s-a aruncat în lac. A spintecat apa, ignorând valurile reci care i-au amorțit simțurile. A zărit lucirea pielii albe. Înotând cu repeziciune, a ajuns la ea și a prins-o de braț, încleștându-se amândoi într-o luptă confuză.

— Dă-mi drumul! a țipat ea.

Și, pentru că el refuza s-o elibereze, Anna a început să se

zbată cu atâta disperare, încât amândoi au intrat sub apă.

Când au ieșit din nou la suprafață, a tras-o lângă el.

— Nu te las să faci asta, i-a spus.

Zbătându-se cu aceeași încrâncenare, au ajuns din nou în adâncuri.

— O să mă îneci, a bolborosit ea când au scos din nou capul la suprafață.

Era goală pușcă. Știa prea bine asta, deoarece brațul lui îi cuprindea strâns pieptul și îi simțea pielea alunecoasă ca mătasea. Unghiile ei nu i se mai păreau acum atât de senzuale, căci și le băgase adânc în brațele lui, încercând să se elibereze din strânsoare. El nu voia însă să-i dea drumul.

A tras-o după el către mal, în timp ce Anna se împotriva

frenetic, dând din picioare și înjurând mânioasă. S-au împiedicat unul de celălalt și s-au prăbușit amândoi în apa puțin adâncă de la mal. A imobilizat-o sub el, înnebunit de furie că ea a vrut să facă asta. De parcă viața nu însemna nimic pentru ea. De parcă el nu însemna nimic pentru ea.

— De ce vrei să renunți la tot, Anna? a întrebat-o, strângându-i umerii cu putere.

Mânia din ochii ei s-a spulberat dintr-odată când a înțeles purtarea lui.

— M-am dus doar să înot, Brent, i-a explicat ea.

Și-a trecut ușor degetul mare peste buzele lui, stârnindu-i un tremur fierbinte, în ciuda răcelii apei. Părul Annei plutea ușor pe valuri. Ochii, lipsiți parcă de culoare în lumina argintie a lunii, licăreau sub imperiul amintirilor.

— Am vrut să-mi alung din minte tot ce s-a întâmplat, am vrut să intru din nou în apă și să-mi dovedesc că nu mă mai tem, a continuat ea, ridicându-și bărbia spre el.

Avea toate motivele să se teamă.

La naiba.

Brent a închis ochi. Văzuse că nu mai era în cort și se speriasse ca un prost.

Au rămas pentru o clipă întinși acolo, la hotarul dintre apă și nisip. Apoi, el și-a simțit dintr-odată gura uscată, căci și-a dat seama nu doar că ea era complet goală, ci și că el se odihnea între coapsele ei ca un bărbat pe cale să ajungă în paradis. Apropierea atât de intimă dintre ei a fost suficientă să-i excite simțurile la maximum, cu atât mai mult cu cât trecuse un an fără să se mai bucure de îmbrățișarea unei femei.

Anna a încremenit. Brent a vrut să se dea la o parte, dar ea l-a sărutat, fierbinte și totodată rece ca lumina lunii, gustându-i

buzele și limba. El și-a stăvilit teama care-i măcina sufletul și a lăsat-o să se joace cu gura lui. În clipa în care limbile li s-au atins, a simțit cum sângele îi clocotește în vene de poftă și dorință copleșitoare. Dar nu aveau să facă asta. El nu era o ispășire, ci doar o altă greșală, o altă cale prin care ea se pedepsea.

Pe cine voia Brent să păcălească? El era cel care încerca să se pedepsească singur, căci era un adevărat chin să nu accepte ce i se oferea.

Anna i-a mângâiat fața, iar el a cuprins-o ușor în brațe, își simțea trupul încins de dorință, pielea atât de fierbinte încât părea să ia foc, și tot ce voia era să o acopere cu totul și să pătrundă în adâncul ei. Mâinile Annei au alunecat peste pieptul lui. Apoi mai jos.

În cele din urmă, ea a pus capăt sărutului ca să tragă aer în piept.

— Așadar, dacă un sărut îți dezvăluie atâtea lucruri despre o

persoană, atunci de ce îmi place așa de mult să te sărut?

Întrebarea ei a avut impactul unei lovituri în stomac. El s-a desprins din îmbrățișare și s-a ridicat în picioare. Și lui îi plăcea s-o sărute, i se părea minunat. Nu știa dacă felul în care reacționa Anna la săruturile lui era un lucru obișnuit sau nu, dar îi plăcea al naibii de mult cum se abandona cu totul în brațele sale. Era considerat un bărbat cu experiență de viață, trecut prin multe, dar când venea vorba de femei, era doar un novice. Singura femeie cu care avusese o relație serioasă era Gina. Cât timp fusese în închisoare, primise scrisori de la diverse femei, dar avea convingerea că o persoană care îi scrie unui necunoscut condamnat pe viață pentru crimă nu e întregă la minte - ba chiar e nebună de legat. Sau se simte

singură. Iar el o fi singuratic, dar nu se simțea singur. Cel puțin, așa era până s-o cunoască pe Anna.

Ea s-a apropiat mai mult, atingându-i pieptul cu sânii.

Sângele i-a luat foc. Știa cum să se retragă în cochilia lui, cum să refuze pe cineva și să-l înlăture din viața sa. Dar în ciuda semnalelor de alarmă pe care i le transmitea creierul, nimic din toate astea nu se întâmpla acum. Anna și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său și s-a ridicat pe vârfuri, frecându-și trupul gol și perfect de al lui, stârnindu-i o dorință atât de copleșitoare, încât prin vene păreau să-i curgă flăcări, nu sânge.

— Anna! a gemut el răgușit. Nu știi ce faci.

— Îmi doresc să fiu cu tine - măcar pentru o singură noapte.

Vreau să uit tot ce s-a întâmplat. Noaptea asta nu trebuie să însemne nimic pentru niciunul din noi. N-ai putea să te întinzi pur și simplu pe nisip și să facem dragoste ca să-mi aduc și eu aminte ce înseamnă să fii o femeie complet normală?

Nu ajungea până la gura lui, iar el refuza să-și lase capul în jos. Și așa avea destul de furcă cu propriile sale gânduri, care îi spuneau s-o dea dracului de conștiință și să se întindă pe nisip. A respirat ușurat și disperat totodată când ea s-a tras puțin în spate. Dar în clipa următoare s-a apucat de umerii lui și s-a săltat în sus, cuprinzându-i talia cu picioarele ei zvelte. Apoi, și-a contopit buzele cu ale lui.

El a susținut-o cu o mână, punându-i-o sub fundul gol, iar cu cealaltă a prins-o de mijloc, lăsându-se pradă gurii ei lacome. Patima ei i-a înfrânt orice încercare de împotrivire și i-a răspuns săruturilor ei cu aceeași ferveare. Își dorea cu disperare să pătrundă în ea. Se săturase să fie un gentleman. În definitiv, pe cine dracu' încerca să păcălească?

— Hai să ne întoarcem în cort! a rugat-o el.

— Nu, a spus ea, continuând să-l sărute pe buze, pe gât și pe urechi.

La naiba! Brent abia mai rezista.

— Aici, i-a cerut ea, pe nisip!

— Dar...

— Vreau să alung amintirile, Brent.

Să le alunge, nu să le uite. Și-a trecut limba pe gâtul lui.

Știa, probabil, că dacă nu l-ar mai fi sărutat, dacă i-ar fi oferit șansa să gândească, și-ar fi amintit de ce nu puteau să facă asta. Era cu paisprezece ani mai mică decât el, un diamant adevărat, pe care nu avea dreptul să-l atingă. Dar simțindu-i buzele pe pielea încinsă și mâinile dezmierdându-i spatele muscular, știa că se duseseră dracului și cei doi neuroni amărâți pe care îi mai avea întregi.

Îi frământa fundul, simțind cum bărbăția lui, excitată la maximum, se împingea în fermoarul pantalonilor, încercând

instinctiv să se apropie cât mai mult de miezul ei fierbinte, lipit de el.

— E doar sex, a spus ea, sărutându-i din nou buzele.

Mâinile lui au alunecat pe formele ei seducătoare, peste pielea ei catifelată și dogoritoare. Ideea de „doar sex” l-a surprins. Nu voia implicare sentimentală. Nu voia o soție. Nu putea avea o asemenea responsabilitate. Și - pentru că era imposibil s-o respingă pe Anna - puteau să încerce o abordare diferită.

Era mignonă, dar nu fragilă. Tare ca fierul și pură ca argintul al cărui nume îl purta. Ideea de sex ocazional nu se împletea cu imaginea pe care și-o crease despre ea, dar, până la urmă, ce știa el? Poate că de asta aveau amândoi nevoie.

Deși în adâncul sufletului său știa prea bine că pentru el nu era deloc o relație ocazională.

Poate că Anna i-a simțit șovăiala. Și-a desfăcut picioarele și a alunecat ușor pe trupul lui, trezindu-i la viață toate terminațiile nervoase. I-a desfăcut apoi nasturele de la pantaloni și i-a tras în jos. I-a cuprins bărbăția în mâini, lăsându-l fără suflare, clătinându-se.

S-a prăbușit în genunchi, pentru că picioarele nu-l mai susțineau. Femeia asta era cât se poate de normală – nu avea nicio problemă sexuală. Nemaiputându-și stăpâni frustrarea, și-a aruncat pantalonii și a luat-o în brațe, așezând-o călare deasupra lui. Ea a început să se legene ușor, iar el și-a dat ochii peste cap de plăcere. Întunericul îl împiedica s-o vadă, dar atingerea ei i se părea ca de mătase. Îl mângâia cu tandrețe, iar el voia să-și plimbe buzele pe tot trupul ei ispititor. Un gând l-a readus cu picioarele pe pământ.

— N-am prezervativ, a scrâșnit printre dinți.

— Am eu, a răspuns ea, și a sărit de pe el și s-a dus la hainele ei, căutând printre ele până când și-a găsit pantalonii scurți, din buzunarul cărora a scos un prezervativ.

— Când le-ai cumpărat? a întrebat-o.

— Ceva mai devreme. La magazin.

Se gândise din timp la asta.

Plănuise totul.

Să facă sex. Cu el. Și-a simțit gura uscată. Sângele îi zvâcnea cu putere.

La dracu'!

Broboane de sudoare i se prelingeau pe tâmpile. A prins-o de șolduri și a ținut-o nemișcată suficient cât să-i șoptească:

— Sunt curat. N-am mai fost cu nimeni de mai bine de un

an.

Voia ca ea să știe asta. Ea a continuat să se legene deasupra lui, iar el a rostogolit-o pe spate, apoi a ezitat ușor, îngrijorat că-i putea face rău. Anna stătea întinsă pe haine și el de-abia îi deslușea conturul în lumina difuză a lunii.

— Ești atât de frumoasă! i-a spus, atingându-i sfârcurile cu degetele și făcând-o să se arcuiască de plăcere.

A început apoi să-și plimbe buzele pe trupul ei, sărutându-i adâncitura claviculei, rotunjimea sânelui și gâtul sensibil. I-a atins ușor umerii arcuite, ajungând în cele din urmă la locul ascuns între coapse. Și-a strecurat un deget în adâncurile ei și a început să îi mângâie carnea umedă. De fiecare dată când o atinge, Anna îi oferea plăceri inimaginabile, căci reacționa cu o forță uluitoare. Se arcuia și se zvârcolea sub atingerea mâinilor lui, gemând de plăcere și cerându-i, prin mișcările zvâcnite ale umerilor, să nu se oprească. Și-a strecurat încă un deget în adâncurile ei, oferindu-i senzații incredibile. Apoi

și el a simțit că nu mai rezistă. Voia mai mult. S-a lăsat ușor în jos și i-a depărtat coapsele, și a simțit-o cum se crispează.

— Ce faci? a întrebat ea, cu o urmă de nesiguranță în glas.

— Ai încredere în mine?

Ea a râs ușor.

— Crezi că am mai purta discuția asta dacă n-aș avea?

— Știu sigur că nu, a răspuns el. Se simțea frustrat că nu putea s-o vadă în toată splendoarea ei. Vreau să gust din tine.

Mă lași să fac asta?

Dar n-a mai așteptat să-i răspundă. A început s-o sărute cu pasiune, savurându-i aroma și căldura. Anna nu i s-a

împotrivit. S-a abandonat în mâinile lui, ridicându-și șoldurile de pe nisip. El a ținut-o strâns, lipită de gura lui, și s-a

înfruptat cu poftă din ea – avea gust dulce de mirodenii și de păcat și de rai deopotrivă.

Sfârcurile-i excitate tânjeau după atingerea lui, iar el le-a mângâiat, le-a lins și le-a prins între dinți, până când a făcut-o să gâfâie de plăcere.

Era incredibilă, ca argintul viu în mâinile lui. Dar era atât de micuță, că se temea că o va zdrobi sub greutatea trupului său sau o va răni cumva, mai ales după tot ce îi povestise. Apoi ea și-a urcat picioarele peste umerii lui și și-a înfipt călcâiele în spatele lui, dându-și capul pe spate într-un țipăt mut și lăsându-se în voia orgasmului. Iar el a realizat că nu era nici delicată, nici fragilă – era puternică, mlădioasă și flexibilă.

Nesupusă și sălbatică.

S-a desprins aproape imediat din îmbrățișarea lui și s-a ridicat, șocată, în capul oaselor, cu respirația întretăiată. Brent a încercat să-și stăvilească freamătul nimicitor al sângelui. Imaginându-și că partida s-a terminat, spera că apele reci ale

lacului îi vor domoli starea cumplită de excitație. Ea însă l-a împins pe spate și s-a așezat din nou călare pe coapsele lui.

— Nu trebuie să faci asta, a spus Brent, gândindu-se că merita un premiu pentru eforturile sale - poate chiar aurul olimpic. Pot să-ți ofer câte orgasme vrei.

Ea l-a cuprins cu mâna, făcându-i șoldurile să zvâcnească involuntar.

— Vreau să mă revanșez față de tine.

— Asta nu-i o întrecere, a spus el printre dinți. Nu țin evidența orgasmelor tale.

— Brent!

Părea frustrată și puțin iritată. Asta i-a plăcut lui Brent. Îi plăcea modul autoritar în care acționa într-o situație care ar fi

trebuit să o scoată din sărite. Dar dacă stătea mai bine să se gândească, Anna nu fusese niciodată timidă și reținută în compania lui. Nu se speria de el. Cum naiba o femeie care suferise așa cum suferise ea nu se temea de el?

— Niciodată nu m-am mai simțit așa, a continuat ea.

Niciodată nu mi-am simțit tot trupul arzându-mi ca acum, și nici nu am dorit un bărbat cu disperarea cu care te doresc pe tine. Toată experiența asta îmi este complet străină, dar mă simt fantastic.

Da, ea se simțea fantastic, iar el știa prea bine ce înseamnă să îi ardă tot trupul.

— Nu vreau să-ți fac rău, a mărturisit el.

— N-o să-mi faci.

L-a mângâiat până când bărbăția i-a devenit atât de tare, pulsând cu atâta putere, încât avea senzația că o să leșine în curând. Poate că atingerile ei erau lipsite de experiență, dar - la dracu'! — El era o pradă ușoară. Singurul lucru la care se

mai putea gândi era să pătrundă în adâncul ei. Se simțea ca un animal, disperat și feroce, care își refuză o dorință primară. Și pentru ce?

— Dacă nu vrei să-ți dai drumul în interiorul meu, putem să găsim alte modalități, a continuat ea. Nu te oblig, dar aș vrea să ne bucurăm împreună de acest moment. Te vreau cum n-am vrut pe nimeni.

Privirile li s-au întâlnit sub clarul de lună. El i-a citit în ochi dorința, pofta mistuitoare. Stătea goală lângă el și îl *implora* să facă sex cu ea. Brent își pierduse mințile, fără doar și poate. Și-a plimbat mâinile pe spatele ei, apăsându-și degetele pe pielea ei catifelată.

— La naiba. Și eu te vreau. Doar că n-ar trebui să fii a mea.

Anna a desfăcut prezervativul din ambalaj și i l-a pus, încruntată de concentrare. Fiecare mușchi din trupul lui tremura de dorință. Apoi s-a așezat deasupra lui, așezându-l exact în locul în care și el își dorea să fie, și atunci el a renunțat să mai pretindă că nimic din toate astea n-au să se întâmple în clipa în care ea s-a lăsat încet peste el, cuprinzându-l în adâncul ei.

Doamne, ai milă de mine.

A apucat-o de talie, în timp ce ea se mișca deasupra lui, încercând să se obișnuiască cu mărimea lui, în vreme ce mușchii ei interni zvâcneau în jurul lui. Și-a legănat șoldurile, lăsându-l să pătrundă și mai adânc. Apoi a început să se răsucescă în loc, iar el a simțit acea nevoie animalică nimicitoare care îi trimitea fiori pe șira spinării, îi strângea boașele și-i făcea creierul praf, cum crește și crește înăuntrul lui. Nu îndrăznea s-o atingă, căci acum nu se mai putea controla - singurul lucru de care era conștient era dorința ca

momentul ăsta să nu se mai sfârșească niciodată.

— E bine ce fac? a întrebat ea, șovăitoare.

— Glumești, nu? a scrâșnit el din dinți și și-a înălțat privirea spre cer.

A zărit Calea Lactee printre explozii de dorință și plăcere.

Anna a început apoi să se ridice și să alunece în jos deasupra lui, aducându-l aproape în pragul leșinului. Nu avea să mai reziste prea mult, așa că - apucând-o strâns de șolduri - a pătruns tot mai mult în adâncurile ei, dorindu-și să se piardă cu totul în ea, dorindu-și ca ea să-l absoarbă în întregime.

Apoi Anna a început să țipe, cu răsuflarea întretăiată, unduindu-se deasupra lui și strângându-l atât de tare că abia mai putea să respire. Brent și-a descătușat seva cu o forță

uluitoare, catapultându-se pe culmile extazului suprem, izbăvit de gânduri și de îndoieli. Nu se mai gândea la nimic – doar la clipa aceea. Și la Anna.

Ea s-a prăbușit peste el, piele peste piele umedă de sudoare, nisip și sex. Inimile le băteau laolaltă, în timp ce briza le răcorea frunțile încinse.

Drăcia dracului!

Ea s-a mișcat ușor, răsucindu-și șoldurile și trezindu-i din nou simțurile la viață. El i-a dat la o parte părul de pe obraz.

Ce dracu' a făcut? s-a întrebat, încleștându-și maxilarul.

— Ne mai trebuie un prezervativ, a spus el.

Oricum avea să ardă în focul iadului pentru asta, așa că putea foarte bine să se lase acum cuprins de flăcările pasiunii.

Anna a scotocit din nou prin buzunarul pantalonilor, stând aplecată, cu spatele la el. Brent zăcea pe nisip, admirând priveliștea pe care i-o oferea. A scos două prezervative și i le-a aruncat pe piept, cu un zâmbet pe buze. El și-a pus unul, apoi

a tras-o din nou deasupra lui.

Brent nu știa cum să definească ce era între ei. Dar poate că nu era cazul să-și facă griji. Sexul te ajută să reduci stresul. Anna a început din nou să se unduiască deasupra lui, iar lumea înconjurătoare s-a scufundat în ceață. O, *Doamne!* I-a căutat mâinile prin întuneric și, cuprinzându-i-le într-ale sale, a răsucit-o pe spate, în timp ce se așeza deasupra ei. A ezitat, știind că așa fusese violată – pe spate, în nisip.

— Te simți bine? a întrebat-o.

Ea a încuviințat din cap. Nici urmă de durere sau neliniște nu i se citea în priviri. Doar o poftă nesățioasă și o pasiune ardentă. Poate că asta nu avea legătură cu el. Poate că era vorba doar despre Anna și blocajul ei sexual, iar el reușea să-i

vindece una dintre laturile frânte ale personalității sale. Anna și-a ridicat genunchii, oferindu-i un unghi mult mai bun. El și-a strecurat mâinile sub ea și a ridicat-o ușor, penetrând-o apoi cu mișcări din ce în ce mai puternice. Îi era cu neputință să se mai oprească acum. Nisipul aflat pretutindeni le conferea și el un plus de plăcere. De data asta, pasiunea nu mai era blândă și Brent nu își mai putea înfrâna pornirile, căci trupul ei cerea tot mai mult, degetele i se încleștau în carnea lui, gleznelor ei i se adânceau în fese. Toate acestea erau *terapie* - o modalitate de descătușare și relaxare. Era vorba doar de o partidă de sex sălbatic pe o plajă pustie - o partidă de care amândoi aveau nevoie.

A condus-o din nou pe culmile orgasmului, urmând-o și el îndeaproape. Și-a lăsat fruntea pe umărul ei și s-a eliberat în adâncurile sale. A luat-o apoi în brațe și a purtat-o în apă, unde s-au iubit din nou.

CAPITOLUL 14

Anna tocmai petrecuse o noapte fantastică – poate cea mai frumoasă din viața ei, făcând dragoste cu un bărbat care nu fusese doar blând și generos, ci și sălbatic și impetuos, odată ce înțelesese că Anna nu era plămădită din sticlă și nu se va sparge la prima atingere. Se duseseră la culcare în primele ore ale dimineții, reușind cu greu să adoarmă. Se treziseră în bătaia razelor calde ale soarelui și în mirosul de pânză al cortului și făcuseră încă o dată dragoste înainte ca realitatea să dea din nou năvală în viața lor.

Avea dureri în locuri cu totul neobișnuite și fiecare junghi sau spasm îi aducea aminte de momentele uluitoare pe care le

trăiseră împreună. Se simțea, în sfârșit, liberă. Izbăvită. Căci nu numai că scăpase de vechile suferințe, dar înțelesese că putea să aibă o viață sexuală extraordinară, lucru pe care îl ignorase în toți acești ani. Nu mai trebuia să-și reprime dorințele sau să dețină ea controlul. Avea nevoie doar de bărbatul potrivit.

Putea fi oare Brent Carver bărbatul acela?

Ideea părea nebunească. Și totuși... Nu avea timp de gândire. Nu puteau să rămână aici pentru totdeauna, pretinzând că totul e perfect. Soarele care se înălța pe cer îi făcea să realizeze că era timpul să treacă la acțiune.

— Mă duc la toaletă, i-a spus Anna lui Brent, care tocmai terminase de strâns cortul.

El i-a mormăit ceva, fără să se întoarcă spre ea. Nu era prea vorbăreț în dimineața asta. Anna nu știa dacă se simțea obosit sau doar regreta că se lăsase sedus. Lui Brent nu-i plăcea să se apropie prea mult de cineva, iar ea îi dă rămase azi-noapte

zidurile fortăreței pe care și-o construisese în jurul său. Judecând după expresia de pe chipul lui, Anna va trebui să le dărâme din nou data viitoare.

Trebuia să-l convingă de faptul că era un om cumsecade, care merita să aibă parte de lucruri frumoase în viață. Și de oameni cumsecade. Asta în ipoteza că aveau să scape cu viață din povestea asta.

Străbătea drumul pavat, îndreptându-se spre toaletele din apropiere. Îmbrăcată cu blugii ei cei noi și incomozi și un tricou larg, nu se simțea deloc feminină sau atrăgătoare, dar nici că-i păsa în momentul acela. Era însă o cale lungă de la fustele și sandalele drăguțe pe care le purta cândva, scoțând în evidență schimbările dramatice pe care le suferise viața ei în

ultimul timp. Poliția o căuta ca să-i pună întrebări despre crima comisă în locuința ei, dar și pentru că adoptase o identitate falsă. Hainele nu mai aveau nicio importanță. Demnitatea și imaginea nu mai contau nici ele. Tot ce conta cu adevărat în momentul acela era să găsească dovezile trimise de tatăl ei și să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca Brent să nu ajungă din nou în spatele gratiilor, iar ea să rămână în viață. Căci în noaptea trecută descoperise că nu era deloc pregătită să moară.

Încercase să-și controleze cumva emoțiile, dar este o mare diferență între a-ți spune să nu te implici emoțional și a reuși cu adevărat asta. Cu atât mai mult cu cât fuseseră amândoi goi, unul lângă celălalt. După tot ce trăiseră împreună în ultimele câteva zile, era greu să nu simtă nimic. Și după felul în care Brent făcuse dragoste cu ea azi-noapte, ajutând-o să alunge demonii care îi bântuiseră viața până atunci, ar minți dacă ar spune că nu era deja pe jumătate îndrăgostită de el.

Dar poate că ceea ce simțea în realitate nu era decât recunoștință și euforie postorgasmică.

După ce-a ieșit de la toaletă, s-a spălat pe mâini, lăsând jetul de apă să-i răcorească încheieturile.

Intenționau să treacă frontiera și să se întâlnească în Emerson cu viitoarea cumnată a lui Brent. Orașul se afla doar la câteva ore distanță de graniță, dar Brent se temea că băieții cei răi aveau să supravegheze frontiera, așa că hotărâseră să plece după lăsarea întunericului. Până atunci, însă, Anna o s-o ia razna. Spera însă că Holly îi va aștepta acolo și nimeni nu va fi rănit sau arestat. A simțit o gheară în inimă la gândul că Brent ar putea să ajungă din nou în închisoare din cauza ei. Se va lupta din răputeri – împreună cu Finn și cu relațiile din

poliție ale lui Holly – pentru ca Brent să rămână în libertate.

Oare *asta* era dragostea?

Cum puteai să știi? Cum puteai să ai încredere într-un sentiment atât de nebulos? Întorcându-se de la toaletă, a trecut prin fața biroului care le oferea clienților din camping acces liber la Internet. Și-a mușcat buza. Oricum urmau să plece. Ce rău ar fi făcut dacă i-ar fi trimis mamei un e-mail scurt în care să-i spună să stea liniștită? Nici măcar nu știa dacă primise mesajul despre Davis pe care i-l lăsase în căsuța vocală.

A intrat înăuntru și s-a așezat în fața computerului. Oare era bine să facă asta?

Nu se afla nimeni prin preajmă când și-a accesat pagina de mail. Șapte mesaje, marcate urgent, i-au atras atenția. Toate erau de la Ed. A deschis unul dintre ele. Spunea doar „Sună-mă!” și conținea numărul de telefon al lui Ed. Inima i s-a strâns. Ea și Ed nu erau foarte apropiați, dar se înțelegeau bine. De ce îi scria el și nu mama ei? A văzut un telefon

public. A scos zece dolari din geantă și i-a schimbat în fise la individul din spatele biroului. A format mai întâi numărul de telefon al mamei ei, dar era închis. A încercat apoi la Ed. El i-a răspuns după al treilea apel.

— Alo!

— Ed, sunt eu, Anna.

— Slavă Domnului, Anna! Am tot încercat să dau de tine.

Auzindu-i disperarea din glas, s-a întrebat dacă nu cumva polițiștii încercau să ajungă la ea prin intermediul lui. Dacă monstrul care îl omorâse pe Peter scăpase, atunci s-ar putea să o considere suspectă pe Anna...

— Mama ta e bolnavă, a spus el, cu glasul frânt de durere și plângând.

Ed nu era un actor chiar atât de bun, iar mama ei era centrul universului lui.

— Am crezut că sunteți într-o croazieră.

— I s-a făcut rău în Anchorage, așa că ne-am întors acasă.

Trebuie să vii și tu. Doctorii spun că s-ar putea să nu mai aibă mult de trăit – poate doar câteva ore, a continuat el, izbucnind în lacrimi, complet distrus.

Mama ei era bolnavă, pe moarte. *O, Doamne!* Vestea a căzut ca un trăsnet, căci venea la nicio săptămână de la moartea tatălui ei. A simțit că lumea se prăbușește în jurul ei.

— La ce spital e?

Ed i-a dat numele spitalului unde fusese internată și ea cu mulți ani în urmă și i-a spus să-l sune când ajunge în Victoria.

După ce-a închis telefonul, ceva a făcut-o să-și ridice capul. L-a văzut pe Brent, urmărind-o cu o privire rece și cu o expresie greu de deslușit. Nu mai recunoștea nimic din iubitul de ieri – și totul din fostul deținut, lipsit de milă și de scrupule.

— Ce faci? a întrebat-o el.

— A intervenit o schimbare de plan, i-a răspuns ea, în timp ce se întorceau la locul unde instalaseră cortul.

Totul fusese strâns. Orice urmă a zilelor petrecute aici fusese împăturită frumos și depozitată pe bancheta din spate a jeepului. Cu excepția amintirilor, pe care Anna nu avea să le depoziteze niciodată undeva. Le va păstra în suflet, căci pentru ea însemnau mai mult decât toți banii din lume. A încercat să-și liniștească tremurul mâinilor, punându-și-le pe șolduri.

— Am vorbit cu Ed, a spus. Mama e grav bolnavă. A fost dusă la spital...

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer, căci vocea i s-a frânt în clipa în care s-a urcat în mașină.

— Trebuie să ajung neapărat în Victoria...

— Dar nu ne putem vedea cu Holly decât ceva mai târziu.

— Trebuie să găsim o altă cale, a răspuns ea, copleșită deopotrivă de teamă și mânie, înghițind cu greu nodul ce i se formase în gât. S-ar putea să mai aibă doar câteva ore de trăit, a adăugat, simțind cum realitatea crudă o lovește ca un trăsnet. Voia să se agațe de el, dar a înțeles din privirea lui că nu era o idee prea fericită. Ar putea să moară, a adăugat.

— Îți pui viața în pericol, a spus el, stând aplecat, gata să pornească motorul, iar Anna voia să-i strige să se grăbească odată.

— N-am putea să plătim pe cineva să ne ducă cu un avion privat, cum am făcut data trecută?

Brent a închis ochii, încercând parcă să-și păstreze cumpătul.

— Îți dau banii înapoi...

— N-am nevoie de banii tăi blestemați! a țipat el. Și-a trecut

mâinile peste față. Nu cunosc pe nimeni aici. Nu am legături aici. Trebuie să trecem granița și să ne întâlnim cu Holly ca să cerem protecția poliției – este cel mai sigur mod ca să rămâi în viață.

Și eu să nu ajung din nou după gratii, erau cuvintele nerostite care pluteau între ei.

Brent a pornit mașina, îndreptându-se spre nord. Spre frontieră.

Imaginea lui Peter zăcând mort pe podeaua bucătăriei ei se învârtea în mintea Annei, alături de cea a bărbatului cu ochii reci ca cei ai unei cobre, care o privise de parcă era goală și la dispoziția lui, ca să dispună de ea după bunul lui plac. A simțit cum sângele îi îngheață în vene. Dar dacă mama ei avea să

moară în timp ce ea se ascundea de oamenii ăștia? Dacă nu avea s-o mai vadă vreodată, dacă nu va mai avea niciodată șansa să-i spună cât de rău îi pare pentru că nu fusese o fiică prea bună? Căci acum înțelegea, cu o limpezime perfectă, că ea avusese un rol important în destrămarea relației lor. De-a lungul anilor, mama ei încercase să micșoreze prăpastia dintre ele, dar ea o îndepărtase mereu, de teamă să nu mai aibă parte de o altă suferință. Iar prăpastia asta devenise totodată o armă pe care o folosea cu o precizie rece ca să-i îndepărteze pe toți oamenii din jurul ei.

Dar asta trebuia să înceteze.

Și o va face să înceteze.

— Mai ai și alte legături. Trebuie să existe și alte căi prin care să ne luptăm cu indivizii ăștia. Oameni ca ei, care ar putea să-i găsească înainte să ne omoare...

Brent a rămas nemișcat, apoi a clătinat din cap.

— Nu vreau să am de-a face cu genul ăsta de oameni, a spus

el, înghițind în sec. Nu e nevoie decât de un individ gata oricând să apese pe trăgaci și o să ajungem să fim acuzați de crime cu premeditare. Nu vreau să le dovedesc că au avut dreptate când m-au acuzat că sunt un criminal cu sânge-rece, a continuat el, cu chipul crispat și gura încleștată. Aș muri pentru tine, Anna. Dar nu voi ucide pentru tine. Nu dacă mai există și alte căi.

Anna tremura toată. Nu-i venea să creadă că se gândise la asta, darămite să i-o mai și ceară lui Brent. Se simțea copleșită de rușine. Ce-o apucase? Era o mincinoasă și un monstru prin excelență. O ipocrită de cea mai joasă speță. Dar nu mai avea alte opțiuni, iar indivizii ăștia nu știau să joace cinstit. Era extrem de important ca Brent să nu ajungă din nou în

închisoare, iar ea să nu-și piardă viața, dar dacă mama ei avea să moară înainte de a apuca s-o vadă, nu și-o va ierta niciodată.

— Mai sunt doar câteva ore până la întâlnirea cu Holly... a spus Brent.

Cuvintele tatălui ei vitreg i-au răsunat Annei în minte.

— Nu pot să aștept atât de mult. Lasă-mă la cel mai apropiat aeroport și-o să mă duc singură. N-or să se aștepte la asta.

Anna era hotărâtă să plece într-un fel sau altul. Și măcar așa îl îndepărta de pe traiectoria ei, lăsându-l în siguranță.

Brent a păstrat tăcerea un timp.

— Ți-ai pune viața în pericol pentru o femeie care a uitat de existența ta? Care nici măcar nu a observat că ai fost violată și ai vrut să te sinucizi?

Cuvintele lui au avut impactul unei lovituri în moalele capului, dar era atât de hotărâtă, încât a reușit să-i răspundă.

— Tu n-ai face asta? I-a întrebat ea, ridicând o sprânceană.

El a înjurat mânios și și-a întors privirea. Cinci minute mai târziu, a tras pe dreapta și a dat un telefon. Iar după alte cincizeci și trei de minute, erau într-un avion.

* * *

Jack ura spitalele. Ura doctorii, stetoscoapele, aparatele cu raze X, mâncarea din spitale și doctorii – îi pomenise deja? Infirmierele nu arătau însă rău deloc, în special blonda cea micuță care se oferise să-l spele cu buretele ceva mai devreme. O refuzase din motive medicale, dar îi ceruse numărul de telefon.

— Imbecil! a murmurat el în barbă, în momentul în care

ultimul medic ultra-specialist și plin de el a ieșit pe ușă.

— Asta pentru că ți-a spus că trebuie să te odihnești? I-a întrebat secretara lui, încrucișându-și picioarele și distrăgându-i pentru o clipă atenția.

Cine știa că Ramona avea și picioare? De fiecare dată când o vedea, stătea la biroul ei.

— Pentru că vrea să mă taie din nou, a mormăit Jack.

— Nu știu dacă poți să-l faci imbecil pentru că vrea să-ți scoată fragmentele de glonț de lângă plămân, a intervenit Trace, fără să-și ridice privirea din cele trei laptopuri la care lucra. Deși e într-adevăr cam plin de el.

— Mie mi s-a părut chiar drăguț, a spus Ramona, strângând din buze ca să-și ascundă un zâmbet.

— Se dădea la tine în timp ce eu zăceam aici pe moarte.

— Nu ești pe moarte, I-a corectat Ramona. Dumnezeu nu e chiar atât de bun cu mine.

Glumea - și-a spus Jack, văzându-i zâmbetul de pe chip.

Sau cel puțin așa spera.

— Ai de gând să suni la numărul ăla de telefon pe care ți l-a dat? a întrebat-o Jack.

Nu-i păsa prea mult, doar că nu-i surâdea deloc ca secretara lui să aibă o relație cu chirurgul lui - era unul dintre cele mai pesimiste scenarii pe care voia din tot sufletul să le evite.

— Poate, i-a răspuns ea, schițând un zâmbet. Depinde de mărirea de salariu pe care mi-ai promis-o.

— Țsta e șantaj curat. Eu sunt pe moarte și ea mă șantajează.

— Nu ești pe moarte, l-a contrazis iar Ramona, vorbind ceva mai tare acum.

Jack a mormăit ceva, iar Trace i-a aruncat o privire amuzată.

— Ai găsit ceva? I-a întrebat el pe cowboy.

Se cunoscuseră prin intermediul surorii lui Trace, cu care Jack se văzuse câteva luni. Puseseră capăt, în cele din urmă, relației lor, dar el continua să-i trimită flori de ziua ei, recunoscător pentru că îi făcuse cunoștință cu fratele său, expert în computere. Jack trebuia să afle doar o adresă IP, iar restul îl privea pe Trace.

— E o adevărată bătaie de cap să încerci să localizezi niște bani prin atâtea sisteme bancare în condițiile în care cineva s-a străduit să șteargă toate urmele, a spus Trace, apăsându-și tâmplele cu degetele.

— Cum și-a creat Davis Silver conturile ultima dată când a furat banii?

Trace i-a aruncat o privire.

— A deschis trei conturi separate pe numele lui, la trei bănci diferite, și a transferat banii, dând dovadă de o neglijență ieșită din comun. Până și un copil ar fi putut să dea de urma

banilor. Sau chiar și tu, a spus el cât se poate de explicit.

— Nu vede nimeni că eu sunt partea vătămată aici? Că am fost împușcat?

Amândoi au scos niște sunete insolente și Jack a izbucnit în râs, deși asta i-a provocat dureri cumplite.

— Așadar, fie că Davis a devenit în ultimul timp expert în spălarea banilor, fie...

— Fie că altcineva a transferat banii de data asta, a spus Trace, dând din cap.

Se gândise deja la varianta asta.

— Ai verificat să vezi dacă mai există și alte conturi pe numele lui?

— Ai noroc că ești rănit, altfel ți-aș fi ars una pentru

întrebarea asta, a răspuns Trace, ridicând o sprânceană.

— Dar poți să încerci, amice, a spus Jack, râzând.

Îi făcea bine să glumească. Faptul că era în viață îi făcea al naibii de bine.

— Davis Silver întotdeauna a susținut că e nevinovat, a spus Ramona, punându-și mâna pe piept și vorbind pe un ton domol. Și dacă nu el a furat banii? Dacă, în urmă cu nouă ani, a fost tot victima unei înscenări?

— Atunci e cel mai ghinionist om din lume, a spus Jack, gemând în clipa în care s-a așezat cu capul pe pernă.

Era îngrijorat din cauza clientului său. Iar acum își făcea griji pentru un om pe care nu îl cunoscuse niciodată, dar care s-ar putea să fi fost închis pentru o infracțiune pe care n-a comis-o. Astea erau cele mai urâte cazuri. Niciodată nu se împăcase cu erorile judiciare.

— Există vreo șansă să găsești adresa IP folosită pentru crearea conturilor bancare de acum nouă ani?

— Te felicit pentru această idee strălucită, șefu', dar au făcut deja asta în timpul procesului, folosind Windows's Primary Domain Controller's SID - identificatorul de securitate - care poate să identifice atât computerul individual, cât și utilizatorul. Există un sistem generic de programare în departamentul unde lucra el.

Brent îl întrebase dacă aveau vreo posibilitate să dovedească nevinovăția prietenului său.

— Polițiștii au verificat dacă cineva a mai creat și alte conturi de la același computer?

— Hei, asta chiar e o idee foarte bună, a spus Trace, privindu-l cu admirație.

Jack s-a simțit încântat de sine și a încercat să se ridice în

capul oaselor, dar a sfârșit chircindu-se de durere.

— Trebuie să ți se scoată fragmentul ăla de glonț, a spus Ramona, foindu-se în jurul lui. Înainte ca lucrurile să se complice.

— Îți faci griji pentru mine, Ramona? a întrebat-o el, încercând să zâmbească, dar - la naiba, cât de tare putea să doară! Bine, a continuat el. Sună-l pe măcelarul ăla de doctor și spune-i că poate să mă opereze!

Ramona a apăsă pe butonul de alarmă, chemând-o pe asistentă.

— Continuă să faci săpături, chiar dacă-ți ia toată noaptea! a spus Jack, întorcându-se spre Trace.

Durerea din piept devenea din ce în ce mai acută, aproape insuportabilă - și el care sperase că avea să scape curând din ghearele morții!

— Dacă afli ceva, luați legătura de urgență cu clientul nostru! Dacă nu reușiți să dați de el, sunați-o pe Holly Rudd!

O găsiți în dosarul lui.

Vederea începea să i se încețoșeze. Nu putea să fie un semn bun.

— Dacă nu puteți să vorbiți nici cu ea, duceți-vă la poliția din Chicago, dar nu le dezvăluiți numele clientului nostru...

Apoi întunericul s-a așternut peste salonul de spital și peste aparatele care țipau cu disperare, dar și peste oamenii care s-au năpustit în jurul său.

* * *

Primul lucru pe care l-a simțit Katherine când și-a recăpătat cunoștința a fost frigul pătrunzător care îi intra în oase. Apoi

durerea. Avea mâinile umflate și amorțite, dar măcar acum le putea ține în poală. Plasticul dur al legăturilor îi pătrundea în carne. Oasele gleznelor, strâns legate, se frecau chinuitor unul de celălalt. De fiecare dată când se mișca, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă, simțea o durere cumplită în șolduri.

Avusese un accident de mașină?

Podeaua se clătina ușor sub ea, provocându-i o senzație de greață - o perspectivă deloc fericită cu un căluș în gură. Era întuneric, cu excepția unei fâșii de lumină care pătrundea pe sub o ușă. Încăperea părea mică, la fel ca o debara, iar podeaua era și ea tare, dar nu din beton.

Unde e Harvey? s-a întrebat ea, cuprinsă deodată de o spaimă cumplită. A început să dea din picioare în stânga și în dreapta, căutându-l cu disperare. S-a lovit de ceva cald și solid și s-a liniștit imediat. Mai respira oare? S-a apropiat de el, lipindu-și trupul de spatele lui ca să-și dea seama dacă respira.

O, da. Slavă Domnului!

Probabil că atingerea ei l-a trezit, căci s-a răsucit într-o parte. Chiar dacă nu-și puteau vedea chipurile în întuneric, el i-a luat degetele reci ca gheața în mâinile sale și i le-a masat cu blândețe. S-a târât mai aproape de ea, oferindu-i căldură și confort. Ea i-a strâns mâna recunoscătoare. Ce porcărie.

Harvey a reușit să-și dea călușul afară, apoi i l-a scos și pe al ei.

— Suntem pe un vas?

— Așa cred, i-a răspuns ea în șoaptă, căci nu voia să facă zgomot și să atragă atenția cuiva.

Asta era esența întregii ei vieți, a realizat ea deodată. Asta era ceea ce îi luase Davis, iar acum animalele astea încercau să

facă la fel.

Katherine a reușit să se întoarcă în așa fel încât să poată să tragă cu ochiul pe sub ușă, dar n-a văzut decât un coridor îngust. Apoi a apărut o pereche de ghete negre, iar ea s-a dat imediat la o parte din lumină exact în momentul în care cineva a deschis ușa. S-a trezit uitându-se la chipul frumos și aspru al unui bărbat care purta ochelari de soare oglindă. El s-a lăsat pe vine, cu fața lipsită de expresie. Și-a dat jos ochelarii, dezvăluindu-și ochii reci ca gheața – mai reci chiar decât lentilele oglindă.

Ea s-a retras imediat lângă Harvey, iar individul a schițat un zâmbet la fel de rece ca și privirea sa.

— Aveați de gând să faceți vreo prostie?

Katherine a clătinat vehement din cap.

— Pentru că avem și alte metode prin care vă putem ține cumiți, a continuat el, aruncându-i o privire care a speriat-o de moarte și a făcut-o să se lipească și mai tare de Harvey.

I-a scrutat cu ochii lui întunecați și - mulțumit de ceea ce vedea - a închis ușa în urma lui.

Katherine și Harvey au răsuflat amândoi ușurați.

— Cine e ăsta? a întrebat ea.

— Nu știu, a răspuns Harvey, frecându-și bărbia de părul ei.

Dacă am spune că e dracul gol, n-am fi departe de adevăr.

Ea a simțit un fior pe șira spinării.

— Îmi pare atât de rău că te-am băgat în povestea asta, a spus.

— M-am băgat singur când am venit după tine.

Când va reuși ea oare să nu mai fie o povară pentru ceilalți?

— Dar n-aș schimba nimic, Katherine, a adăugat el. Mi se face rău numai când mă gândesc că ai fi putut să treci singură

prin toate astea.

Stăteau strâns lipiți unul lângă celălalt, dăruindu-și căldură și susținere. Lui Ed nu i-ar plăcea dacă i-ar vedea așa. Cum nu i-ar plăcea probabil nici dacă ar ști că se află în mâinile unor răpitori alături de Harvey. Katherine nu știa ce să mai creadă despre asta.

* * *

Avionul rula încet pe pista de aterizare din Victoria. Anna tremura de îngrijorare, dar și de foame. Indiferent cât de flămândă era, n-ar fi reușit să înghită nimic până nu o vedea pe mama ei.

Reușiseră să treacă prin vama din Vancouver cu ajutorul unui bărbat înalt, cu fața pătrată, care era îmbrăcat în civil dar care avea drept gardă de corp un ofițer din poliția canadiană călare. Nimeni nu îndrăznise să-l ia la întrebări. Tatăl lui Holly

era mare ștab în această instituție. *Un foarte mare ștab.*

Îl auzise pe Brent spunându-le că o va încredința pe Anna în grija poliției imediat ce o va vedea pe mama ei. Anna se foia nerăbdătoare pe scaun, neputând să se liniștească. Înainte chiar ca beculețele de avertizare pentru centurile de siguranță să se stingă, era deja în picioare și-și lua bagajul de mână de sub scaun. Brent își lăsase noul lui jeep și echipamentul de camping într-un hambar din Dakota de Nord.

Tot mai era supărat pe ea. Presupunerea ei că pe el nu-l deranja să vadă oameni murind era atât o dovadă de egoism din partea ei, cât și o insultă. Acum, când gândea din nou rațional, își dădea seama că nu la asasini profesioniști se referise, ci la găsirea unor bodyguarzi care să-i apere, doar că

vorbise fără să gândească, iar consecințele nu erau deloc plăcute. Pe de altă parte, era îngrijorat pentru ea, pentru că își părăsise ascunzătoarea și se grăbea să se ducă acasă – deși, de vreme ce acceptase protecția poliției după ce o vedea pe mama ei, Anna nu înțelegea care era problema.

Pe chipul lui crispat se citea mânia. Se purta de parcă nu-și amintea nimic din momentele trăite împreună noaptea trecută. Avionul și-a deschis ușile, iar ei au străbătut cu pași grăbiți pasarelele, îndreptându-se spre micul aeroport din Victoria. Finn aranjase să îi aștepte o mașină închiriată. El și Holly se întorceau din Winnipeg și nu păreau să fie niște fani înfocați ai Annei Silver.

Brent și Anna au trecut pe la biroul de închirieri, apoi și-au căutat în parcare mașina care le era destinată. Anna s-a urcat pe scaunul din dreapta și și-a pus bagajul pe bancheta din spate. L-a privit pe Brent pe furiș, agitându-se pe scaun. Nu vorbea cu ea. Stricase totul – o știa prea bine.

— Îți mulțumesc, a spus ea.

Brent i-a aruncat o privire tăioasă.

— Pentru tot, dar mai ales pentru azi-noapte.

El și-a încruntat sprâncenele peste ochii de un albastru incredibil, dar tot n-a spus nimic. Tăcerea devenea tot mai apăsătoare și mai amenințătoare. De ce forța ea nota? Stomacul i-a chiorăit de foame și și-a pus mâna pe el. La câțiva metri distanță se afla un restaurant drive-thru și Brent a semnalizat. Când au ajuns în dreptul ferestrei, el a comandat cafea și brioșe.

— M-a ajutat mult, a adăugat ea când vânzătorul s-a făcut nevăzut.

El păstra în continuare tăcerea. S-a mulțumit doar să pună

paharele cu cafea în suporturile din mașină și a pornit imediat la drum. Anna ar fi vrut să-i spună cât de mult însemnaseră pentru ea momentele trăite împreună cu o seară în urmă. Pentru ea nu fusese vorba doar de sex și - pentru că era posibil ca drumurile lor să se despartă în curând - voia ca el să știe asta.

Se aștepta la un „cu plăcere” ușuratic din partea lui. Însă tăcerea asta o irita cumplit. S-a întors și și-a surprins pentru o clipă imaginea în oglindă. Dumnezeuule, arăta ca dracu'! și-a spus ea, făcând o grimasă.

Ținutul era accidentat, presărat cu copaci de un verde intens. După alți câțiva kilometri, Brent a tras pe dreapta, oprind la un popas care dădea spre întinderea nemărginită a oceanului. Era palid la față și își ținea gura atât de încleștată, de parcă era lipită cu Super Glue.

Și atunci, a rupt tăcerea.

— Data viitoare când o să mai ai nevoie de terapie prin sex,

găsește-ți pe cineva căruia să nu-i pese.

A coborât din jeep, a trântit portiera și s-a dus să se reazeme de parapet ca să privească faleza.

Anna a rămas încremenită pe loc. A încercat să se liniștească luând o înghițitură de cafea, dar mâna îi tremura atât de tare că a vărsat-o pe jos. Voia să se ducă după el ca să-l consoleze.

S-a forțat însă să rămână în mașină.

Era mai bine așa. Prezența ei îi făcea rău. Era mai bine că începea s-o urască – oricum nu aveau niciun viitor împreună, iar el sacrificase deja prea mult pentru ea.

Așa că, deși voia să se ducă la el, să-l cuprindă în brațe și să-i spună că nu fusese doar terapie, ci o experiență uluitoare,

a rămas pe loc. N-ar fi făcut altceva decât să-l târască și mai mult în dezastrul care devenise lumea ei într-un moment în care trebuia să-l îndepărteze - pentru binele lui. Brent și-a terminat cafeaua și s-a urcat din nou în mașină, fără să se uite la ea. Părea stânjenit că își recunoscuse sentimentele pe care le avea pentru Anna, iar asta o făcea și pe ea să se simtă rușinată. Pentru că nu era singurul care avea sentimente. Trebuia însă să pună capăt relației lor, iar dacă i-ar fi mărturisit ce simțea pentru el, despărțirea ar fi fost și mai grea.

În scurt timp au ajuns la spital.

— Lasă-mă la intrare! a spus ea, încercând să-și stăpânească tremurul glasului.

La început, el a părut că vrea să protesteze, apoi însă s-a răzgândit, văzând că ea deschisese deja portiera.

— În ce salon e?

— Zece, a răspuns Anna.

Nu voia ca dezaprobarea vădită a lui Brent față de hotărârea

ei de a veni aici să-i afecteze întâlnirea cu mama ei bolnavă. Nu voia însă nici să-l știe supărat sau mânios. N-ar fi trebuit să apeleze niciodată la ajutorul lui, dar – dacă n-ar fi făcut-o – probabil că acum ar fi moartă.

— Dacă preferi, pot să iau un taxi până la sediul poliției canadiene călare, în vreme ce tu te duci să-ți recuperezi camioneta. Mai ai încă timp să ajungi la expoziție...

Holly îi sechestraseră camioneta într-un acces de furie.

A fulgerat-o cu privirea, dar nu s-a oboșit să-i răspundă. A scos un telefon de unică folosință din buzunarul blugilor și i l-a aruncat în poală. Fără s-o atingă. Se simțea ca o leproasă, dar își merita soarta, o știa prea bine.

— Tatăl tău mi-a cerut ajutorul. Până nu te încredințez în

grija lui Holly, nu pot să te las singură.

Fie că îi plăcea sau nu. Și era evident că nu-i făcea nicio plăcere.

Anna a încercat să nu se lase afectată de atitudinea lui.

— Bine. Lasă-mă doar câteva minute singură cu mama! I-a rugat ea, îndesând telefonul în buzunarul pantalonilor.

Brent n-a spus nimic. A așteptat doar ca ea să coboare din mașină.

A intrat cu pași șovăitori pe ușa mare din sticlă a spitalului.

Ultima dată când fusese aici, ajunsese la urgență, apoi rămăsese închisă o săptămână la secția de psihiatrie. A simțit un fior pe șira spinării. Nu fusese deloc o experiență prea frumoasă.

— Anna!

S-a răsucit pe călcâie în clipa în care a auzit pe cineva strigând-o. L-a văzut pe Ed stând în apropierea cafenelei spitalului și s-a îndreptat în grabă spre el. Părea că nu mai

dormise de o săptămână.

— Slavă Domnului că ai venit! a spus el, prinzând-o de braț și târând-o după el spre o ieșire de incendiu.

— Mama se simte mai bine? a întrebat ea, smulgându-se din strânsoarea lui, dar urmându-l cu pași repezi.

— Am mutat-o la o clinică particulară, cu doctori mai buni, i-a răspuns el, evitându-i privirea.

Spaima a pus stăpânire pe ea. Oh, Doamne, trebuie să fie foarte rău. Indiferent ce părere avea despre Ed, nu se îndoiește niciodată de dragostea pe care o avea pentru mama ei. Au ieșit în parcare pe o ușă laterală. L-a căutat pe Brent cu privirea, dar nu l-a văzut nicăieri.

— Dar ce are mai exact?

Berlina lui albă era parcată la câțiva pași distanță. El a împins-o în direcția mașinii.

— Stai puțin! Trebuie să sun pe cineva și să-i spun unde mergem.

A scos telefonul pe care i-l dăduse Brent și i-a format numărul. Ed era atât de neliniștit, încât părea gata să-i smulgă mobilul din mână. Transpira din greu și avea buzele lipsite de sânge. Probabil că starea mamei ei era foarte gravă. Telefonul lui Brent suna ocupat, așa că i-a lăsat un mesaj în căsuța vocală.

— Cum se numește clinica? I-a întrebat pe Ed.

— St. Catherine.

Numele nu-i spunea nimic.

— N-am auzit niciodată de ea.

I-a spus lui Brent să caute pe Google adresa clinicii și să se întâlnească acolo. Puțină distanță nu le va face rău.

— Deci ce are? a întrebat ea, așezându-se pe scaunul din

dreapta și așteptându-se la ce-i mai rău.

— Cancer de sân, i-a răspuns el, rostind cuvintele de parcă îl chinuia o durere fizică.

O, Doamne, nu cancer! Te rog, să nu fie cancer! Ideea părea de neconceput, căci mama ei fusese întotdeauna sănătoasă tun. Mâinile lui Ed tremurau tare. Prima lui soție murise tot din cauza cancerului de sân. Și acum era rândul mamei ei? Nu, viața nu era deloc dreaptă. Simțea un nod în gât din cauza emoțiilor pe care nu și le putea stăvili. Refuza să creadă că mama ei era pe moarte, deși, dacă se uita la Ed... își dorea să se sprijine de umărul lui Brent, să-l lase s-o ajute din nou să treacă printr-un alt moment cumplit al vieții ei. Și asta pentru că era egoistă și lașă. De parcă el avea nevoie de alte necazuri

și bătăi de cap. Și-a îndreptat spatele. Va rezolva singură problema asta. Destinul îi adusese în cale destule obstacole peste care reușise să treacă, iar acum era mai puternică. Destul de puternică pentru a le oferi și altora sprijinul ei.

— Simt nevoia să beau o cafea, a spus Ed, cu glasul atât de răgușit, de parcă cineva i-ar fi tăiat cu ferăstrăul coardele vocale.

Au oprit mașina în dreptul unui restaurant Tim Horton's, iar Anna s-a uitat în jur. Zona îi era cunoscută, căci bunica ei locuise în apropiere. Petrecuse mult timp aici în anii adolescenței. Multe dintre magazine dispăruseră, înlocuite acum de altele – în locul unui magazin de bricolaj apăruseră o florărie și o cafenea. Poșta rămăsese însă la locul ei.

Pentru o clipă, inima i s-a oprit în piept. Apoi a început să-i bată de trei ori mai repede. În timp ce privea fațada în stil victorian a clădirii istorice, totul se lega în mintea ei, ca piesele dintr-un joc de puzzle. Apartamentul oribil al tatălui ei.

Scrisorile ei vechi păstrate în cutia roșie. Mesajul criptic al tatălui ei - „*Tu știi.*”

Da, într-adevăr, știa.

Și, brusc, și-a dorit ca totul să se termine. Atunci va putea să-i stea alături mamei ei, îngrijind-o și ajutând-o să se însănătoșească. După ce își va reveni - căci se va face bine, fără doar și poate -, vor avea o relație normală. Anna se săturase să ducă o viață fragmentată, care nu-i oferea nicio satisfacție. O să vorbească și cu Brent, deoarece era îndrăgostită de el și, dacă avea să treacă cu bine de următoarele câteva zile, își dorea să aibă curajul să-i spună ce simte, fără să aștepte nimic în schimb. Poate că mărturisirea ei nu va avea niciun ecou. Poate că relația lor se datora unor

circumstanțe excepționale și nu avea să dureze, dar trebuia să se convingă. Îl jignise și nu avea nicio scuză pentru asta.

Doamne, cum reușise să strice totul, aruncând cu vorbele fără să se gândească!

Cum de putuse să-l alunge după toată generozitatea și ajutorul lui? O făcuse pentru că era speriată. Pentru că era lașă. Ei bine, s-a săturat de propria-i lașitate. S-a săturat să tot fugă.

A coborât din mașină în timp ce Ed stătea la coadă în fața cafenelei de tip drive-thru. A strigat după ea, dar Anna l-a ignorat și, traversând strada, s-a îndreptat spre clădirea veche, cu șirurile ei nesfârșite de căsuțe poștale. Făcea aceiași pași pe care îi făcuse în adolescență când mama ei nu putea să suporte nici măcar gândul de a primi vreo scrisoare de la fostul ei soț. Cheia de la căsuța poștală era prinsă de brelocul pentru chei – acolo unde se afla de atâția ani, încât și uitase ce ușă deschidea. Bunica ei murise la sfârșitul lui ianuarie, dar poate

că abonamentul se reînnoia automat în fiecare an. O să primească, probabil, vreo înștiințare, dar până acum nu venise nimic.

Locul era împânzit de oameni. Elevi cu rucsacuri în spate și bătrâni cu carnete de cecuri în mână. Atmosfera era încinsă și înăbușitoare, sufocând-o și amețind-o. S-a rezemat de peretele acoperit de căsuțe poștale.

O, Doamne, sper să fie aici! Anna a băgat cheia în broască și a deschis ușa. Înăuntru se afla un plic gros pe care era trecut numele ei. A recunoscut scrisul tatălui ei. A simțit un nod imens în gât.

Acesta era ultimul lucru pe care i-l trimisese părintele ei - dovezile ce vor scoate la lumină intențiile lui atunci când

transferase hani. Spusese oare adevărul? Dacă așa stăteau lucrurile, poate că spusese adevărul și în urmă cu nouă ani, dar nimeni nu-l crezuse – nimeni, cu excepția lui Brent.

Capul îi zvâcnea de o durere incipientă, iar mâinile îi tremurau necontrolat când a scos plicul din cutia poștală. Nu avea timp să-l citească și poate că nici nu era pregătită să-i înfrunte conținutul. Poate că ar trebui să-l predea poliției, sau s-o aștepte pe Holly și să-l deschidă în fața unor martori? Ideea i se părea cât se poate de rațională.

A împăturit plicul de trei ori și l-a îndesat în buzunarul din față al blugilor, care îi erau largi acum – poate pentru că, în ultima săptămână, slăbise aproape 5 kilograme din cauza stresului.

A încuiat căsuța poștală și și-a croit drum printre trei elevi cu rucsacuri în spate, dorindu-și ca și viața ei să fie la fel de simplă ca a lor. Dar chiar și în adolescență, pentru Anna totul fusese întunecat și serios. Un râs amar i-a scăpat printre buze.

Indiferent cât de întunecată părea viața lui Brent, nici a ei nu fusese prea roz. Își pierduse tatăl și fusese victima unui viol și chiar dacă susținea mereu că înfruntase cu curaj aceste lucruri, nu era deloc așa. Se mulțumise doar să ascundă cu grijă totul într-un colțișor tainic al minții, încercând să uite și să meargă mai departe. Nu fusese niciodată curajoasă sau puternică. Nu făcuse altceva decât să nege tot ce se întâmplase și să se retragă în cochilia ei, până când solitudinea și tăgăduirea deveniseră o parte din personalitatea ei, anulându-i cu totul identitatea. Poate că acum era timpul să afle cine era cu adevărat.

CAPITOLUL 15

Adierea proaspătă și răcoroasă a vântului de afară a readus-o brusc cu picioarele pe pământ. Plicul îi fâșâia în buzunarul blugilor, amintindu-i că cel mai cumplit coșmar al ei luase sfârșit. Spera că dovezile ascunse acolo vor dezvălui identitatea celor care îi uciseseră pe ofițerii de poliție și pe Peter și îl împușcaseră pe detectivul angajat de Brent. Vor înceta astfel s-o mai hăituiască, iar ea și Brent își vor relua viața și poate se vor gândi să-și continue, încet, relația.

Fericirea îi era însă întunecată de faptul că mama ei se lupta acum să trăiască. Și-a încleștat, mânioasă, pumnii, îndreptându-se spre locul unde Ed parcase ilegal mașina. A deschis portiera și a intrat înăuntru.

— Am crezut că ai fugit, a spus el.

Căci asta și făcuse.

— Nu, a răspuns Anna. Nu mai avea de gând să fugă. Și-a încrucișat brațele pe piept. N-am știut că există o clinică în

zona asta, a spus ea, cu glas răgușit.

Nu voia s-o piardă pe mama ei. Nu acum, când avea atât de multe să-i spună după atâta amar de vreme.

— Nu e departe.

— Nu vrei să mă lași pe mine să conduc? a întrebat ea cu blândețe.

Ed arăta ca naiba. Era palid la față ca ceara și fruntea îi era brăzdată de broboane de sudoare.

A clătinat din cap și și-a șters ochii cu dosul palmei.

Telefonul Annei a început să sune, aducând-o din nou cu picioarele pe pământ. Brent. Inima i-a tresărit în piept. Trebuia să-i spună că a găsit plicul, dar nu voia să i-o spună la telefon.

Sau poate că era doar un pretext ca să-l mai vadă. *Data*

viitoare când o să mai ai nevoie de terapie prin sex, găsește-ți pe cineva căruia să nu-i pese! Nu era o exprimare prea romantică, dar măcar acum știa că ținea la ea, deși împotriva voinței lui. A vrut să răspundă la telefon, dar s-a trezit deodată cu țeava unui pistol în față.

— Ce...?

— Dă-mi telefonul!

— Ed, nu înțeleg...

— Dă-mi nenorocitul ăla de telefon!

Ea a scotocit prin geantă, apăsând pe tasta de răspuns înainte de a i-l da. Ed a mijit ochii, apoi a deschis fereastra. Anna a văzut cu stupeoare cum îi aruncă telefonul pe geam. Aparatul a aterizat cu zgomot pe caldarâm.

— Au răpit-o pe mama ta, a spus el, pe un ton aspru.

Avea ochii roșii și buzele încleștate.

— Cine? Cine a răpit-o pe mama? a întrebat ea, intuind însă răspunsul. Deci nu e bolnavă?

— Ar putea fi și moartă, Anna. Moartă, și asta din cauza idiotului de taică-tău și a încăpățânării tale blestemate!

Anna a clătinat din cap și s-a lipit de ușă.

— O, nu, n-o să fugi! a spus el, încuind portiera.

Ținând în continuare pistolul îndreptat spre ea, a reușit să-i arunce în poală niște benzi de plastic.

Anna le-a luat și le-a privit șocată. Coliere de plastic. A simțit cum tot sângele i se scurge în picioare, lăsând-o amețită și complet dezorientată. La dracu'. Făcuse din nou o greșeală.

Și încă una imensă. Și mortală. Pe care trebuia s-o îndrepte singură.

— Pune-ți unul în jurul gleznelor! Strânge-l tare! Nu vreau să intru cu mașina în ceva, fiindcă dacă o fac, mama ta o să

moară și, sincer să fiu, nu știu ce-aș face fără ea.

— Trebuie să ne ducem la poliție. Or să ne ajute s-o salvăm...

— *Nu*. Fără poliție, a spus el, împrôșcând cu salivă în timp ce vorbea. Nu i-ai auzit vocea tipului care mi-a spus ce trebuie să fac. A zis că îi ești datoare. O s-o ucidă dacă nu fac exact ce vrea.

Anna știa prea bine despre cine vorbea. Despre omul fără suflet. Cel care îl omorâse pe Peter în bucătăria ei imaculată. Cel pe care îl lovisese în cap cu o sticlă de vin. A realizat, într-o fracțiune de secundă, că nu se va mai putea întoarce niciodată în casa aia. Viața i se schimbase irevocabil – indiferent ce va face mai departe, nu va mai fi niciodată acolo.

— Pune-le odată! a insistat Ed, arătându-i colierele de plastic.

Anna și-a înfășurat unul în jurul picioarelor.

— Mai strâns! i-a ordonat Ed, cu ochii scăpărând.

Nici urmă de milă nu i se citea în priviri pentru că o ducea la moarte.

— O să te omoare și pe tine, i-a spus ea încet.

— Nu. Mi-au promis, a răspuns Ed, clătinând din cap. O s-o salvez pe mama ta de-acolo. O să scăpăm cu viață. Acum, leagă-ți și mâinile de centura de siguranță ca să fiu sigur că nu mai fugi!

Nu mai fac asta.

A prins colierul cu dinții.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat ea calmă.

— Am făcut tot ce-am putut pentru tine, Anna. Ți-am plătit școala, l-am trimis pe Malcolm la o facultate din State. Nu-mi spune că nu m-am purtat frumos cu tine!

— Știi? a întrebat ea, uluită, în timp ce Ed îi evita privirea.

Știi că fiul tău m-a violat?

Ed a căscat ochii mari și a clătinat din cap.

— Știu că ați făcut sex. M-am gândit că nu era nici momentul, nici locul potrivit ca să iei decizii atât de importante, așa că l-am trimis cât mai departe de casă...

— Rahat, Ed! Spui numai rahaturi.

Tatăl ei vitreg părea revoltat de limbajul ei, dar nu-i păsa.

— M-a violat și de-aia am și încercat să mă sinucid – din cauza fiului tău blestemat.

— Nu spune asta!

— De ce nu? Ești pe cale să mă predai în mâinile unor criminali. S-ar putea ca mama să fie deja moartă. Ce mai am de pierdut dacă spun adevărul?

Ar fi trebuit să spună adevărul cu ani în urmă. Chiar dacă nimeni n-ar fi crezut-o. Trecutul însă nu mai conta acum. A simțit cum sângele îi îngheață în vene la gândul că mama ei se

afla în ghearele monștrilor ăloră.

— Trebuie să ne ducem la poliție și să concepem un plan. Nu să ne aruncăm cu capul înainte, bazându-ne pe cuvântul unor indivizi care au ucis cel puțin trei oameni despre care știu eu.

— Taci odată! i-a ordonat el, strângând cu atâta putere pistolul și volanul, încât ori o împușca, ori avea toate șansele să moară într-un accident de mașină.

Și-a ridicat capul. Nu avea de gând să se umilească în fața lui Ed sau a celor care o răpiseră pe mama ei. Brent n-o putea ajuta acum, dar ea învățase ceva din lecțiile pe care el încercase să i le dea. Era inteligentă, rezistentă și avea o voință de fier, putând foarte bine să învețe ce înseamnă răbdarea.

Brent ar fi mândru de ea, pentru că se apăra singură. Gândul i-a provocat un gol în suflet. Faptul că își îngăduise să-l iubească fusese asemănător cu iertarea tatălui ei. Doar cu o săptămână în urmă, ar fi respins pe loc ambele posibilități, considerându-le de neconceput. Găsise însă puterea de a-și ierta nu doar părintele, ci și pe ea însăși. Asta îi dădea putere într-un moment când avea o nevoie disperată de ea.

Îi trebuise mult timp ca să înțeleagă că fericirea nu avea nicio legătură cu respectabilitatea sau cu lucrurile materiale, indiferent cât de frumoase ar fi. Ambalajul exterior nu însemna nimic dacă nu-ți simțeau sufletul fericit. Pentru o femeie care se înconjurase tot timpul de lucruri frumoase și acordase prea multă importanță părerilor celor din jur, era trist să înțeleagă asta. Nu casele, profesiile sau florile contau în viață. Ci legăturile personale. Fotografiile de pe șemineu. Dorința de a te da peste cap pentru cineva. Gândul i-a zburat la Peter și la faptul că acceptase o relație atât de anostă doar

pentru că îi conferea siguranță.

Da, avusese motivele ei să trăiască așa, dar se săturase de ele. Se săturase să-i fie teamă. Se săturase de restricții. Mânia îi dărâma zidurile de protecție pe care le ridicase în jurul inimii sale. Nu mai voia să-și simtă sufletul gol. Voia să aibă curajul să-și recunoască sentimentele. Să se abandoneze în iureșul lor. Să se îndrăgostească nebunește, chiar dacă persoana respectivă nu-i împărtășea trăirile. Dar Brent s-ar putea să i le împărtășească. Și-a amintit de tandrețea cu care făcuseră dragoste. Da, s-ar putea ca el să i le împărtășească. Brent crezuse că o cunoaște din scrisorile pe care i le trimisese tatălui ei și dintr-odată ea a realizat că avea dreptate. O cunoștea cu adevărat. Și ea îl cunoștea - din tabloul agățat

deasupra patului ei, care o ajuta să adoarmă în fiecare noapte. Îi fusese alături, așa cum și ea îi fusese alături înainte chiar de a se întâlni. Asta însemna ceva, fără doar și poate. Mai avea nevoie doar de șansa de a o dovedi.

Ed a virat la stânga, intrând pe un drum șerpuitor. Anna a încercat să-și facă curaj, apoi în fața ochilor i-a apărut un elicopter, care stătea la sol cu elicele învârtindu-i-se. Până să-l cunoască pe Brent, fusese distrusă sufletește. Acum se simțea în sfârșit vindecată, dar s-ar putea să fie prea târziu. S-ar putea să nu mai aibă niciodată șansa de a-i împărtăși lui Brent sentimentele pe care le nutrea pentru el.

Ed și-a strecurat pistolul în buzunarul gecii, dar era un prost dacă își imagina că nu-l vor găsi. Un individ înalt și chel l-a scos din mașină și l-a percheziționat, luându-i arma. Profitând de acest răstimp, Anna a reușit să-și ascundă plicul în chiloți. Cheliosul s-a apropiat de mașină, a deschis portiera din dreapta ei, i-a tăiat colierele de plastic și a tras-o afară. Anna a

încercat să-i întâlnească privirea, dar își ascundea ochii în spatele ochelarilor de soare.

— Mama mea e bine?

— Da, e bine. Dacă tatăl tău n-ar fi fost un ticălos, iar tu nu ne-ai fi provocat atâtea necazuri, mama ta s-ar fi bucurat și acum de croaziera ei și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Acum o scoteau pe ea vinovată? Anna a rămas cu gura căscată. Cheliosul a înlocuit colierul de plastic cu o pereche de cătușe tot din plastic. A percheziționat-o, plimbându-și mâinile pe umerii, pieptul, talia, coapsele, spatele și gleznela ei, ratând însă, ca printr-o minune, plicul ascuns în zona pubiană.

— E curată, a strigat el.

Anna s-a uitat în jur ca să vadă cu cine vorbea, apoi a realizat că avea niște căști. Unde îi ducea? I-a urcat pe amândoi în elicopter, iar el s-a așezat pe scaunul din față lor, ținând în poală o armă semiautomată.

La dracu'! Cum aveau să mai iasă din situația asta?

Ed părea realmente distrus, dar Anna nu simțea prea multă milă pentru el în clipele acelea. Da, o iubea pe mama ei, dar probabil că din cauza gestului său necugetat, toți trei își vor pierde viața. Știa ce i se întâmplase Annei în adolescență, dar preferase să păstreze tăcerea. Ba chiar profitase de situație ca să intre și mai mult pe sub pielea mamei ei și s-o înlăture pe Anna din viața sa. Prostia Annei a fost că îl lăsase, preferând să se izoleze de lume și să sufere în tăcere.

A jurat atunci că n-o să-i mai lase niciodată pe băieții cei răi să câștige. Și-a ațintit ochii asupra armei. Poate că nu era cel mai bun moment pentru acest gen de revelație, dar nu mai

avea nimic de pierdut.

* * *

Brent traversa încet parcare spitalului. Nu știa prea multe despre femei, dar știa că nu-i plăcea să joace rolul de armăsar pentru femeile cu probleme sexuale.

A intuit prea bine că acel „doar sex” avea să fie un dezastru.

O, Doamne! Și-a ascuns chipul în mâini. Da, a fost fantastic, aproape ireal, dar... *la naiba!* A scrâșnit din dinți, încercând să o alunge pe Anna din gândurile sale. Așadar, au făcut sex. Mare lucru! Doar că fusese „mare lucru”, pentru amândoi, și nu avea să se mai întâmple vreodată. Îi plăcea să ducă o viață

liniștită și să țină femeile la distanță. Trebuia doar să descâlcească ițele încurcate ale acestei afaceri dubioase în care îi băgase Davis, apoi se putea întoarce să-și picteze oceanul în solitudine, ceea ce acum i se părea la fel de atrăgător ca o percheziție rectală.

S-a oprit din mers și s-a lăsat pe vine, cuprinzându-și capul în mâini. Ce dracu' fusese în mintea lui? Ce-și imaginase, că putea să facă dragoste cu Anna - fata de care fusese jumătate de viață atras - fără să se îndrăgostească de ea definitiv și irevocabil? Oare îi plăcea să se tortureze singur?

Se părea că da.

Căci asta avea să se întâmple de fiecare dată când își va aminti clipele trăite împreună azi-noapte. A oftat din rărunchi și a realizat că oamenii s-au oprit în drum ca să privească spectacolul pe care îl crea în văzul tuturor. S-a ridicat în picioare și le-a aruncat spectatorilor săi o privire amenințătoare.

Dintr-un motiv sau altul, oamenilor le plăcuse întotdeauna să se holbeze la el.

Și-a continuat drumul și, intrând pe ușile principale, a căutat indicatoare care să-l îndrume spre salonul zece. Mâine seară ar trebui să fie la New York. A găsit liftul și a urcat în el, încercând să ignore senzația de claustrofobie pe care i-o provocau spațiile închise și zidurile ce păreau să-l strivească. După ce o va încredința pe Anna în custodia poliției, se va duce la New York. Nu-și dorea să devină centrul de interes al vernisajului și nici să-și dezvăluie adevărata identitate în fața unei galerii pline de ziaristi, dar voia să plece de pe insulă. Poate că, pe drumul de întoarcere, își va recupera jeepul din Dakota de Nord și va străbate apoi drumurile înapoi împreună

cu Finn, ca un ultim gest de fraternitate înainte ca bietul amărât să se însoare.

A mers pe coridor, dar când a ajuns în fața salonului zece, a văzut că se afla în secția de geriatrie. Poate că fosta soție a lui Davis își pierduse mințile cu ani în urmă, dar în niciun caz nu era atât de bătrână.

— Scuzați-mă! a abordat-o el pe asistenta de la recepție, care l-a scrutat cu privirea din cap până în picioare înainte de a-i zâmbi.

— Cu ce pot să vă ajut? l-a întrebat ea, însoțindu-și cuvintele cu o privire cât se poate de sugestivă.

Brent s-a simțit flatat, dar corpul său n-a răspuns avansurilor tacite ale asistentei.

Întâlnea fete frumoase la fiecare pas. Un adevărat blestem.

— Caut o pacientă pe nume Katherine Plantain. Mi s-a spus că s-ar afla în pavilionul zece, dar se pare că n-am nimerit locul potrivit, a spus Brent, folosindu-și farmecul ce i se părea

acum la fel de ruginit ca niște cuie vechi. S-a aplecat peste birou și i-a zâmbit, arătându-și gropițele din obraji. Credeți că m-ați putea ajuta?

Începea să simtă un nod de îngrijorare în stomac.

— Faceți parte din familie? a spus ea, cu un licăr în ochi.

— Sunt nepotul ei preferat.

— Sunt convinsă, i-a răspuns ea, uitându-se la degetul lui inelar, apoi a bătut ceva pe tastatura calculatorului. Nu găsesc pe nimeni cu numele ăsta, a spus încruntată.

Brent a întors iute monitorul spre el, stârnind mânia asistentei, apoi a luat-o la fugă spre lift, apăsând nervos pe butoane ca să ajungă la intrarea principală unde o văzuse pentru ultima oară pe Anna. Inima îi bătea nebunește în piept.

Nu, *nu*, *nu*! Și-a introdus bateria în telefon și și-a activat cartela SIM, apoi a format numărul telefonului de unică folosință pe care i-l dăduse Annei. A trecut în fugă pe lângă cafeneaua spitalului, blestemându-și prostia. Telefonul a sunat de câteva ori, apoi cineva a răspuns, fără să spună însă nimic. În final, s-a auzit un zgomot, de parcă telefonul s-ar fi lovit de caldarâm.

Brent a încremenit în loc, apoi s-a răsucit împrejur, neștiind ce dracu' să facă.

— Nu! a țipat el, atrăgând atenția agenților de pază.

I-a ocolit și a ieșit afară, la aer curat, cu inima bubuindu-i în gât.

Unde era Anna? Cum de-a putut s-o piardă din ochi, chiar și pentru o clipă? Era mânios, dar știa prea bine cât de periculoși erau indivizii ăia. *Cretinul dracului*. L-a sunat pe Finn.

Fratele lui i-a răspuns pe un ton supărat.

— Abia am aterizat. Și să nu crezi că am uitat că m-ai tras

pe sfoară acum câteva zile! Va trebui să stăm *puțin* de vorbă.

— N-o găsesc pe Anna, a spus Brent, întrerupându-i tirada de reproșuri.

— Cum adică? Am crezut că vă duceți direct la spital.

— Asta am și făcut. Am lăsat-o la intrare ca să parchez mașina și a dispărut. Mai rău e că numele mamei ei nici nu apare în evidențe.

Finn a tras o înjurătură.

— Rămâi acolo! Vin să te iau.

Brent și-a cuprins capul în mâini, încercând să-l împiedice să explodeze.

— Nu pot să stau aici cu mâinile în sân.

— Holly o să-l sune pe tatăl ei - comisarul-adjunct - și o să

împânzim aeroporturile și porturile cu ofițeri de poliție. Vor să ajungă într-un loc liniștit.

Nici nu era greu pe o insulă cât Scoția de mare, dar cu o populație mult mai mică.

— Dar au nevoie de acces la Internet dacă fac ce credem noi că fac, și o să aibă nevoie și de arme. Finn gândea cu glas tare, folosindu-și pregătirea pe care o dobândise în cadrul Forțelor Speciale ca să intuiască mișcările băieților răi. N-o să folosească mijloacele publice de transport. O să găsească o altă cale.

La fel cum făcuse Brent.

— Anna avea un telefon, dar cred că i l-au aruncat, a spus Brent, dându-i lui Finn numărul, în timp ce pe fundal a auzit-o pe Holly, apoi sirenele mașinilor de poliție.

— Folosește-ți relațiile, și asta o să fac și eu! a strigat Finn, încercând să acopere zgomotul asurzitor. Sună pe cine crezi tu că ți-ar putea oferi vreo informație despre nenorociții ăștia!

Ajung la tine în cincisprezece minute. Așteaptă-mă.

Apoi a închis, lăsându-l pe Brent cu privirea ațintită asupra telefonului. Își petrecuse cea mai mare parte a vieții încercând să-l îndepărteze pe fratele lui, pentru că era convins că nu merita să aibă o familie, nu merita să cunoască fericirea. Îl omorâse pe tatăl lor și nu și-o iertase niciodată, indiferent câți ani petrecuse în pușcărie. Nu voise să-l omoare. Dar ticălosul de bețiv nu-i dăduse de ales. Nu făcuse altceva decât să protejeze un copil care era prea mic și prea rănit ca să se apere singur, și dacă n-ar fi intervenit, Finn ar fi fost acum mort. Era timpul să accepte că soarta îl pedepsise destul și poate - *poate* - merita încă o șansă.

Dar Anna fusese răpită...

I se făcea rău, la dracu'!

Dezamăgise din nou o altă ființă dragă – nici măcar nu-și mai bătea capul să spună că n-o iubește, chiar dacă ea nu-i va împărtăși, probabil, niciodată sentimentele, în ultimele ore petrecute alături de ea, afișase din nou imaginea individului rece și distant, căci așa rezolva el problemele. Și asta pentru că în trecut, dacă și-ar fi dezvăluit sentimentele, ar fi putut să-și piardă viața. Acum, însă, nu mai era în închisoare – era liber sau, cel puțin, așa ar trebui să fie, doar că era încă înlănțuit în ghearele trecutului, așa cum fusese cândva în spatele gratiilor. Era timpul să-și mai acorde o șansă, dar mai întâi trebuia s-o găsească pe Anna. Așa că a început să butoneze telefonul. Și-a sunat doi vechi „prieteni”, apoi a primit și el un telefon. Dar nu erau prietenii lui. Ci Jack Panetti.

— Îmi pare rău că a durat ceva până să iau legătura cu tine.

Dumnezeule! și-a spus Brent, închizând ochii. Sărmanul zăcea pe un pat de spital din cauza ticăloșilor care o vânau pe

Anna. Nu era de glumă cu ei.

— Dar, cât am stat pe aici fără să fac nimic, am reușit să dovedesc că, cel mai probabil, amicul tău Davis Silver a fost victima unei înscenări puse la cale de un individ pe nume Ed Plantain.

— Poftim? a exclamat Brent, așezându-se năuc pe o bancă, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Povestește-mi.

— Unul dintre angajații mei a căutat alte conturi bancare deschise de la același computer pe care se presupune că l-a folosit Davis în urmă cu nouă ani ca să-și creeze conturile în care a virat banii furați.

Brent simțea că îi ia mintea foc.

— Informaticianul meu și-a extins cercetările pe o perioadă anterioară incidentului - de cincisprezece luni - și a dat lovitura. A găsit alte câteva conturi bancare deschise în insulele Cayman, dar singurii bani depuși acolo au fost cei destinați deschiderii conturilor.

— Și conturile astea au fost deschise pe numele lui Ed?

— Exact. Le-a deschis în aprilie, iar soția lui a murit în mai.

— Și tu ce crezi?

Creierul lui Brent nu reușea să proceseze informațiile pe care le primea. Singurul lucru la care se gândea era *dispariția* Annei.

— Cred că a plănuit să fure bani - fie ca să plătească tratamentul soției, fie ca să dea bir cu fugiții, lăsând-o în voia sorții. Dar ea a murit. De acum, tot ce-ți spun sunt pure speculații, dar bănuiesc că, un an mai târziu, i-a înscenat fraudă lui Davis, deși nu știu ce motive a avut.

Katherine, soția lui Davis. Ea a fost motivul.

— Ed Plantain s-a erijat în rolul salvatorului pentru soția lui Davis atunci când a văzut că s-a ales praful de toată viața ei, i-a spus Brent.

— Mai e ceva...

Brent a simțit o durere acută în piept, dar nu-și putea permite să sufere un atac de cord tocmai atunci.

— Vinerea trecută, Davis Silver a depus peste șaiszeci de milioane de dolari în aceste conturi vechi ale lui Ed Plantain.

Hei, drăcia dracului!

— Trace încearcă să afle de unde provin banii, dar eu sunt convins că cercetările ne vor duce la Fundația Holladay. Dacă ne luăm după amploarea înscenării și importanța jucătorilor, aș spune că este vorba de operațiuni ilegale efectuate cu

ajutorul mercenarilor.

Indivizii ăștia ucideau cu sânge-rece - nu mai exista nicio îndoială în privința asta.

— Așadar, Davis știa că Ed e autorul înscenării, a spus Brent.

Când aflase oare? Și de ce nu spusese nimănui?

Pentru că nu voia s-o supere pe femeia pe care încă o iubea nebunește.

O, Doamne, dragostea e o porcărie.

— Îl fac bucăți pe ticălosul ăla, a spus el.

Ed Plantain îi furase viața lui Davis. Auzind sirenele în depărtare, s-a ridicat de pe bancă și a făcut cu mâna mașinii de poliție care se apropia. Holly a frânat cu zgomot, lăsând în urmă o dâră groasă de fum. Finn a coborât din mașină în timp ce Holly continua să vorbească prin stație. Sirenele au tăcut. Jack încă mai vorbea cu el la telefon.

— Îi vreau pe ticăloșii ăștia, Brent. Mie, personal, nu-mi

pasă de Plantain, dar mă interesează al dracului de tare tipul care l-a ucis pe polițistul ăla în fața mea și pe urmă mi-a băgat mie un glonț în spate. Indiferent ce se petrece, vreau să plătească pentru faptele lor. Ai înțeles?

— Am înțeles, a răspuns Brent, simțind un nod urât în stomac. Tipii ăștia n-o să scape nepedepsiți.

Finn îl scruta cu ochii lui albaștri în timp ce aștepta să termine conversația. Apoi i-a spus:

— Holly tocmai a vorbit cu căpitanul navei de croazieră pe care se aflau mama și tatăl vitreg al Annei. La cererea ei, stewardul a intrat în cabina soților Plantain și a găsit o altă femeie legată și încuiată în baie. Ea susține că Ed Plantain a închis-o acolo când au descoperit că soții lor au fost *amândoi*

răpiți. Ea a vrut să anunțe poliția, dar Ed s-a împotrivit. A devenit violent în momentul în care ea i-a spus că o să se ducă oricum la poliție.

— Nenorocitul dracului!

Toate viețile astea distruse pentru șaiszeci de milioane de dolari. Îi venea greu să creadă că merita să curmi vieți pentru banii ăștia.

— Din listele pasagerilor companiei aeriene, reiese că Ed Plantain a plecat singur și a aterizat în Victoria în dimineața asta.

De aici, nu era greu să ghicești scenariul. Băieții cei răi, sătuli s-o tot caute pe Anna prin toată țara, au răpit-o pe mama ei ca s-o determine pe Anna să vină singură la ei. Iar Ed a atras-o în plasă cu ajutorul unor minciuni bine ticluite, menite să nu-i stârnească suspiciuni care s-o pună pe fugă. Lui Brent nu-i venea să creadă că o lăsase să se întâlnească singură cu ticălosul ăla, dar fusese iritat de faptul că se îndrăgostise de ea,

deși știa prea bine că n-ar fi trebuit s-o facă. Își luase ochii de la ea. *La dracu'!* Era numai vina lui.

— Holly l-a dat deja pe Ed în urmărire generală, împreună cu mașina lui, care are sistem de urmărire prin GPS, a continuat Finn. Poliția încearcă, de asemenea, să localizeze telefoanele mobile, dar s-ar putea să dureze câteva ore până să obțină mandate pentru ascultarea conversațiilor telefonice.

— Și în răstimpul ăsta, Anna e la mila lor.

Dumnezeule. Și-a amintit de tipul cu care se luptase în casa Annei. Gândul că ar putea să fie maltratată sau chiar ucisă i-a sfâșiat inima de durere.

— Detectivul pe care l-am angajat să se ocupe de cazul ăsta a găsit banii transferați de Davis. Se pare că avem de-a face cu

mercenari.

Holly l-a auzit și i-a făcut semn să aștepte un minut.

— Poliția trebuie să blocheze conturile alea.

Deși asta s-ar putea să nu-i împiedice pe răufăcători s-o omoare pe Anna. *La dracu'.*

— Știu foarte bine prin ce treci în clipele astea, Brent, i-a spus Finn, prinzându-l de braț și vorbindu-i în șoaptă. Am trecut și eu prin așa ceva vara trecută și știu că e ca și cum ți-ar smulge cineva inima din piept pe viu. Dar eu sunt aici, lângă tine.

Brent nu uitase experiența aceea, deși atunci simțurile îi fuseseră amorțite după pierderea Ginei. Nu știa ce-o să facă dacă o va pierde și pe Anna. Finn l-a strâns în brațe, iar Brent a închis ochii, apoi l-a îmbrățișat și el cu putere pe fratele său. În ciuda celor întâmplate, Finn îi era mereu alături. Nu acceptase asta niciodată pe deplin, dar o făcea acum.

— Ia în continuare legătura cu prietenii ăia ai tăi, pe care

Holly îi cunoaște prea bine, dar pe care preferă să-i ignore! Și continuă să sperie! Finn și-a înfipt degetele în umerii lui Brent. O s-o găsim. Au nevoie de un loc liniștit. Un loc unde să aibă acces la calculatoare. Un loc de unde se pot face oricând nevăzuți.

— Ar putea fi oriunde.

Holly li s-a alăturat, inspirând teamă în uniforma ei de poliție și înarmată până în dinți. Slavă Domnului că era de partea lui, deși nu era deloc încântat că trebuia să respecte niște reguli.

Telefonul lui Finn a început să sune, iar el a verificat ecranul aparatului și s-a încruntat.

— E Laura Prescott din Bamfield. Apoi a răspuns la telefon

și a ascultat, cu chipul crispat, ce-i spunea vecina lui Brent. Laura, ascultă-mă cu atenție! Du-te *imediat* la laboratorul maritim, la Thomas! Pleacă urgent de acolo, dar lasă impresia că te duci doar la magazin! Nu-ți băga nasul în nimic, ai înțeles? Nu face pe eroina! Finn a închis apoi celularul și s-a întors spre Brent: în docul tău a acostat un iaht și doi indivizi, pe care Laura nu-i cunoaște, îți cercetează împrejurimile.

Holly a început să vorbească din nou prin stație. Brent a simțit cum sângele îi îngheață în vene. *Ar îndrăzni* oare să facă asta? De ce nu? Au ucis deja doi polițiști.

— E un loc izolat și are acces la Internet. Dar ar putea fi o diversiune sau o coincidență.

— Puțin probabil. E un loc foarte bun. Ultimul loc unde i-am căuta, deoarece poliția a terminat de investigat scena crimei din pădure. Și, ei, ar fi un adevărat bonus dacă tu și Anna v-ați face apariția pe neașteptate acolo.

Brent a clătinat din cap. Nu reușea să proceseze iureșul de

informații.

— Anna nu avea cum să ajungă așa repede la cabană.

— Asta dacă n-au avut un elicopter, a spus Finn încet.

Brent a făcut un pas în spate. Finn îl scruta cu ochii lui albaștri.

— Am un elicopter pregătit, a strigat Holly prin geamul deschis. Și oameni care verifică dacă vreun elicopter a efectuat zboruri neautorizate în zona Alborni Valley.

Finn a deschis portiera din față a mașinii de poliție conduse de Holly și i-a făcut semn fratelui său să intre.

— De data asta eu o să stau în spate, a spus el.

Brent s-a oprit în loc. O, Doamne, nici nu-și dăduse seama cât de tare îl speria gândul de a sta din nou pe bancheta din

spate a unei mașini de poliție. Dar fratele lui știa. Fratele lui știuse întotdeauna.

— Hai să mergem, a ordonat Holly.

Brent s-a urcat pe scaunul din dreapta și s-a ținut de bord în clipa în care Holly a pornit în trombă din parcare, cu sirenele țiuind zgomotos. Inima îi bătea nebunește în piept, dar mintea începea să-i funcționeze. Atâta timp cât nu știau unde sunt banii, Anna era în siguranță. Bine, *a fi în siguranță* nu era același lucru cu a fi teafăr și nevătămat, dar a înlăturat gândul ăsta ca să poată raționa. Cu puțin noroc, Anna și răpitorii ei nu erau cu mult înaintea lor. Cu *puțin* noroc, toată povestea asta nu se va transforma într-o goană după himere.

Anna mai îndurase și înainte chinurile iadului și supraviețuise. Și asta era tot ce trebuia să facă și acum – să supraviețuiască – iar el o să se ocupe de restul.

* * *

Ed tremura în colțul elicopterului, agățându-se cu disperare de convingerea că soarta era de partea lui. Nu mai închisese un ochi de când primise vestea răpirii soției sale. Pentru că nu reușea să ia legătura cu Anna, se hotărâse în cele din urmă să ceară ajutorul poliției canadiene călare. Dar Anna catadicsise, în sfârșit, să-și verifice e-mailurile și - sub pretextul că mama ei era pe moarte - Ed reușise s-o aducă pe insulă înainte de data stabilită. El se ținuse de cuvânt. Era cazul s-o facă și ticăloșii ăștia.

Anna închisese ochii cu câteva minute în urmă. Cum putea să doarmă? Nu-i păsa deloc de femeia care îi dăduse viață? O ticăloasă ingrată, asta era! Cum putea să spună că Malcolm a

violat-o? Poate că n-ar fi trebuit să-l oblige pe fiul lui s-o invite pe Anna la balul de absolvire, dar băiatul n-ar fi profitat niciodată de o fată dacă ea nu i s-ar fi oferit pe tavă. Fetele se călcau în picioare ca să-i câștige favorurile fostei stele a fotbalului din liceu.

Dar reputația unui băiat nu avea de suferit dacă se culca cu cine nimerea, pe când cea a unei fete rămânea pe veci știrbită. Poate că Anna se convinsese singură că a fost violată doar ca să nu-și păteze renumele. Nu proceda corect – și-a spus Ed –, dar așa e viața. Și în viață nimic nu e corect.

Katherine. Simțea cum sângele îi clocotește prin vene la gândul că soția lui delicată se afla în mâinile unor monștri. Să îndrăznească doar *s-o atingă...* A scrâșnit din dinți, copleșit de mânie. Iar Harvey Montgomery ar fi bine să-și țină și el mâinile la locul lor.

Totul se întâmpla numai din vina lui Davis – poate că asta era felul lui de a se răzbuna. Fusese floare la ureche să-i

însceneze fraudă, dar poate că, în schimb, ar fi trebuit să-lucidă. Lucrurile s-ar fi simplificat pe termen lung.

Când Eleanor se îmbolnăvise, Ed deschisese mai multe conturi bancare în insulele Cayman cu gândul de a mai salva ceva din economiile lor înainte ca banii să se ducă pe facturile de la spital. Intenționa apoi să vândă casa și să-și clădească o altă viață în paradis. Pentru Eleanor nimic din toate astea nu mai conta. Abia dacă îl mai recunoștea, îndopată cum era de medicamente. Malcolm ar fi putut să vină și el după ce termina liceul, iar Eleanor avea să-și petreacă ultimele zile îngrijită în spital.

Apoi, într-o bună zi, când se afla în culmea disperării, Katherine îl îmbrățișase pentru a-i alina suferința, iar el știuse

atunci că totul va fi bine.

Renunțase astfel la planul lui de a da bir cu fugiții, iar Eleanor se stinsese repede. O adevărată binecuvântare – spuneau cu toții – iar el nu îi contrazisese. Natura îl înzestrase cu instrumentele și cunoștințele necesare pentru a duce viața pe care și-o dorea alături de Katherine. Mâna destinului. Ajutat din umbră de câteva șiretlicuri.

Firește, așteptase un an ca să-și pună planul în acțiune, răstimp în care îi săpase încetul cu încetul groapa lui Davis. Eforturile și așteptarea lui meritaseră însă.

Ed și-a ațintit privirea asupra paznicului – un om care voia să-i fure viața clădită cu atâta sudoare. Era, fără îndoială, doar o gorilă, nicidecum creierul operațiunii. Ed trebuia să ajungă la cel care trăgea sforile și să-l convingă de faptul că le putea fi de ajutor atâta timp cât soția lui era în siguranță.

Pilotul își ținea ochii ațintiți asupra drumului, evitând privirile celorlalți. Când urcase la bord, Ed observase că

plăcuța de înmatriculare a elicopterului era acoperită cu bandă adezivă. Zburau jos, sub radar. *La naiba.* În față, a zărit un crâmpei de coastă și un mic luminiș la stânga, abia vizibil în întinderea nemărginită de pini. Pilotul a îndreptat elicopterul spre luminiș, lăsând apoi aparatul la sol cu grija cu care ar fi pus un bebeluș în leagăn. Cheliosul a coborât din elicopter, trăgând-o și pe Anna după el. Ea s-a împiedicat și a căzut în genunchi, iar el a ridicat-o cu brutalitate în picioare.

Ed și-a desfăcut repede centura de siguranță și s-a luat după ei.

— Am avut o înțelegere. Unde e Katherine? a strigat el, încercând să acopere zgomotul rotorului.

Pilotul a decolat imediat, fără să mai aștepte ca ei să se

îndepărteze, obligându-i să se ferească de elicea periculoasă.

— Unde e soția mea? a țipat Ed.

Cheliosul și-a îndreptat arma spre el. *La dracu'!* Ed s-a aruncat la pământ. Anna s-a năpustit asupra paznicului, deviind traiectoria glonțului. Apoi a luat-o la fugă. Ce dracu' credea că face?

— Trebuie să vorbesc cu șeful tău, i-a strigat Ed paznicului, care a pornit pe urmele Annei.

Ea străbătea în fugă o cărare îngustă străjuită de plante de pădure. Ed s-a luat și el după ei. O voce lăuntrică îi spunea să fugă și să se ascundă, dar nu era un laș. Dovedise asta cu mulți ani în urmă, rămânând alături de soția lui muribundă. O dovedise și acum, ținându-și promisiunea făcută acestor oameni.

Un bărbat a ieșit din pădure și i-a tăiat calea Annei. Ea a încremenit în loc. Cheliosul a prins-o de braț.

— Te căutam, Anna Silver, a spus bărbatul.

Ed a simțit cum i se zburlește părul pe ceafă. Asta era individul cu care trebuia să vorbească.

— Unde e mama? a întrebat Anna pe un ton destul de tăios, făcându-l pe Ed să-i arunce o privire încruntată.

Ce făcea? Nu-și dădea seama că, prin atitudinea ei, îi punea viața în pericol mamei sale?

— Îndrăzneată, a spus bărbatul, încântat. Îmi place când o femeie e îndrăzneată.

— Lasă-i pe Ed și pe mama mea să plece și o să-ți spun tot ce vrei să știi! a insistat Anna.

Un fior i-a străbătut trupul lui Ed, șocat să descopere că - în ciuda faptului că o sacrificase în felul ăsta - ea încerca să-l salveze.

— Eu m-am ținut de cuvânt, a spus Ed, ridicând ușor tonul.

Mi-ai promis în schimb că îmi vei cruța viața soției mele.

Individul părea amuzat.

— Aș putea să vă ajut, a continuat Ed. Indiferent ce faceți.

Sunt contabil. Vă rog, sunt dispus să fac tot ce-mi cereți, numai dați-mi drumul soției mele, l-a implorat el.

Știa că se umilea în fața lui, dar nu avea ce să facă.

— Avem deja un contabil, a spus individul, la fel de amuzat, îndreptând pistolul spre chipul lui Ed.

— Nu! a strigat Anna cu disperare.

Țipătul ei a sfâșiat liniștea pădurii înainte ca cheliosul să-i acopere gura cu mâna, înăbușindu-i strigătele.

Tipul blufa, fără doar și poate, dar Ed a simțit cum i se înmoaie genunchii.

— Ai promis...

— Am mințit, a spus tipul.

Și a apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 16

Polițiștii, care ocupaseră sediul Pazei de Coastă, mișunau acum prin fiecare colțișor al clădirii, suflându-i lui Brent în ceafă. Își stabiliseră cartierul general aici, încercând să fie cât mai discreți cu putință, dar într-un orășel ca Bamfield, chiar și un singur străin îți sărea în ochi. Din fericire, polițiștii veniseră îmbrăcați în civil, cărând după ei genți grele, cu diverse echipamente. Acum, douăzeci de indivizi mătăhăloși, îmbrăcați în negru din cap până în picioare, stăteau aplecați deasupra unei hărți, creând impresia unui atac terorist iminent. Holly purta o discuție aprinsă cu șeful echipei pentru situații

de urgență, încercând să ajungă la un consens privind următoarea lor mișcare. Era însă evident că individului nu-i păsa deloc că tatăl ei era șeful lui.

Căpitanul Pazei de Coastă, Cyrus Kaine, îl urmărea cu privirea pe Brent, cu o expresie abia ascunsă de dispreț. Sentimentul era reciproc. Kaine lucrase în poliția din capitală și se considera un atotștiutor. Pentru el, lumea era zugrăvită în alb și negru. Nu existau tonalități de gri. Se urâseră din prima clipă.

Camera era înțesată de polițiști, ceea ce începea să-i provoace lui Brent o stare de greață. Scrâșnea din dinți, dar asta nu-l ajuta prea mult. Și-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor și i-a privit cum își activau sistemele GPS. Apoi, au început să studieze planurile casei sale - casa la a cărei construcție contribuise și el. Dar polițiștii catadicseau oare să-i ceară și lui părerea? Nicidecum. Păcat, pentru că planurile alea prezentau lucrurile doar pe jumătate.

Afară era aproape întuneric beznă. Polițiștii aveau ochelari de vedere pe timp de noapte, dar el cunoștea atât de bine insula, încât putea să găsească drumul spre casă și legat la ochi. Descoperise însă că nu putea să spună nimic fără să fie imediat redus la tăcere. Nu aveau încredere într-un fost deținut. Și din nou - cu excepția lui Holly și a tatălui ei - sentimentul era reciproc.

Fără îndoială că oamenii legii își doreau cu ardoare să pună mâna pe băieții cei răi. Să-i pedepsească pentru uciderea colegilor lor. Dar asta nu o salva pe Anna. Ba dimpotrivă, o plasa direct în bătaia focurilor unor oameni care nu dădeau doi bani pe viața ei, transformând-o astfel într-o victimă colaterală. Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect.

Teama și nervozitatea îi creau un nod în stomac. Holly îi arunca la fiecare treizeci de secunde câte o privire ca să se convingă că stătea cuminte la locul lui, ceea ce îl scotea din minți. Nu putea să sufere când oamenii îl categoriseau, convinși că îl cunoșteau foarte bine.

— De ce dracu' se mocăie atâta? a mârâit el în barbă.

Finn i-a aruncat o privire, apoi s-a ridicat în picioare și s-a dus să afle care era planul de bătaie. Brent l-a văzut pe fratele său deschizând gura să spună ceva, dar comandantul echipei l-a redus imediat la tăcere. Se pare că cei șase ani petrecuți în cadrul Forțelor Speciale îi confereau la fel de multă popularitate ca și unui fost deținut. Îl *categoriseau* ca și pe Brent.

Miza acestui joc era însă viața Annei. Nu era doar o operațiune pentru prinderea băieților răi. Dinspre partea lui, băieții răi puteau să scape basma curată - cel puțin, deocamdată. Anna era singura care conta. Înțelesese, în sfârșit,

asta, căci – deși ieșise din închisoare cu patru ani în urmă – nu se simțise eliberat de cătușe decât după ce luase hotărârea să ajute o persoană complet străină.

Brent s-a ridicat în picioare și s-a întins, dorindu-și să nu fi renunțat la fumat în urmă cu șase luni.

Discuția dintre Holly și șeful echipei pentru situații de urgență continua cu aceeași vehemență, iritându-l pe Finn, chiar dacă știa că nu era cazul să intervină în slujba logodnicei sale. Brent a surprins privirea întunecată a lui Cyrus Kaine. Ochii nu-i mai trădau dorința de a-i arde un pumn în față; Cyrus arăta ca și cum ar fi știut exact ce gândește Brent. Brent a încremenit pe loc, oftând din rărunchi în clipa în care individul s-a întors în mod deliberat cu spatele la Brent și a

intervenit în cearta polițiștilor.

Brent și-a turnat o ceașcă de cafea din cafetiera de lângă ușă. A pus niște zahăr, a amestecat în ceașcă, a coborât agale scările și a ieșit pe ușă. Afară, a lăsat cafeaua și a luat-o la fugă către cabană, pierzându-se printre copacii care străjuiau coasta de nord a peninsulei. Acolo s-a oprit.

Acum putea să sfârșească din nou după gratii pentru că încălcase ordinele poliției, dar nu-i păsa. Totul se întâmplase din vina lui, căci nu fusese în stare să-și țină promisiunea de a o feri pe Anna de primejdii. Mai bine putrezea în închisoare decât s-o dezamăgească. A auzit un zgomot în spatele lui și s-a răsucit iute pe călcâie.

— Du-te înapoi! i-a spus Brent fratelui său.

— Nu te las singur.

— Holly o să te omoare, a spus Brent, clătinând din cap.

— Holly mă cunoaște mai bine ca oricine.

— Nu vreau să pățești ceva, a murmurat Brent, mânios.

Poate că Finn era un bărbat adult, dar pentru el rămânea tot frățiorul lui mai mic.

— Pot să am și singur grijă de mine, mai ales dacă ai și câteva arme ascunse pe aici pe undeva, așa cum sunt convins că e cazul.

Brent a încuviințat ușor din cap, gest aproape imperceptibil în lumina difuză a amurgului.

— Și nici eu nu vreau să pățești ceva, a adăugat Finn.

Brent a simțit un nod în gât, dar nu avea timp să se lase pradă emoțiilor, copleșit de niște lucruri pe care amândoi le înțelegeau în mod implicit. Au pornit împreună pe cărări abia vizibile, pășind în tăcere prin pădure ca să nu atragă atenția ofițerilor care stăteau de pază, prea puțini însă la număr ca să

acopere o suprafață atât de mare. Nu voiau nici să trezească din somn ursul care se înfruptase din afinele ce creșteau în apropiere și nici să deranjeze puma care stătea într-un copac și privea soarele la apus.

Golful unde copilăriseră și crescuseră era un loc izolat de lume. La nord și la vest se afla Barkley Sound, cu apele sale tulburi și imprevizibile. Coasta de sud și de est era străjuită de stânci abrupte, ascunse de păduri bogate.

Au străbătut drumul spre proprietatea Laurei, zărind la un moment dat un bărbat care stătea de pază pe drumul care trecea prin spatele casei lui. În afară de acesta, nu păreau să mai fie și alte santinele. Brent nu știa câți oameni erau implicați în povestea asta, dar șaiszeci de milioane de dolari reprezentau un motiv serios ca să recrutezi o mică armată. Doar că ei nu aveau acești bani. Nu aveau nimic, mulțumită prietenului său Davis.

Brent l-a condus pe Finn la ascunzătoarea micului său

arsenal. N-ar fi putut să înnarmeze o armată întregă, dar spera că vor reuși s-o găsească și s-o apere pe Anna până la sosirea trupelor de poliție. Cine știe unde or fi mama și tatăl ei vitreg? Pistolul SIG Sauer se afla în cabană, într-una dintre ascunzătorile special concepute. Dacă băieții cei răi erau la parter, ar fi putut să-și recupereze arma fără să-și trădeze prezența în casă. Mai avea încă trei pistoale - două confiscate de la niște „vizitatori” nepoftiți. Din arsenal, mai făceau parte și două puști - una de vânătoare destinată musafirilor cu patru picioare, ca ursul pe lângă care tocmai trecuseră. Viața în sălbăticie era frumoasă, dar Brent nu voia să se trezească cu niște „colegi de cameră” blănoși.

I-a dat două pistoale lui Finn - un Beretta și un Smith

Wesson. Pistolul Glock l-a păstrat pentru el.

— Să *nu* te prindă poliția cu ăla în buzunar! i-a spus Finn, pe un ton grav.

Brent a încuviințat din cap și l-a condus la depozitul de muniție. Și-au îndesat buzunarele până la refuz. Finn a luat pușca de vânătoare și a început s-o încarce. Stăteau pe vine lângă un molid imens.

— Pe acoperiș, există un chepeng pe unde poți să intri în pod, i-a explicat Brent. Dacă putem să pătrundem acolo fără să ne trădăm prezența, atunci am ajuns în casă.

— Chepengul nu apare în planurile casei, a murmurat Finn.

— Multe lucruri nu apar în planurile casei, i-a șoptit Brent.

Mai există o trapă în spălătorie, care duce la spațiul cu toată țevăria. Iar pe latura asta a casei, în stânga coșului de fum, există un panou care se poate scoate.

— Mai e ceva, Brent, a spus Finn iute. E posibil s-o țină pe

Anna pe iaht. Asta e cât se poate de logic dacă vor să-și ia

repede tălpășița. Dacă supraveghem doar casa, iar ei ne scapă de sub nas cu iahtul, n-am făcut nimic – trebuie să luăm totul de la capăt.

— Nu cred că au de gând s-o ia pe Anna cu ei.

— Asta în cazul în care le oferă informațiile dorite.

Finn avea dreptate, dar el nu știa cu cine aveau de-a face. Nici nu luptase corp la corp cu cel care-l măcelărise pe fostul prieten al Annei în bucătăria ei frumoasă. Dacă nu se grăbeau, individul o putea transforma pe Anna într-un zombi. Poate că o făcuse deja, dar Finn avea dreptate. Nu puteau să-i lase să le scape printre degete.

— Cât ți-ar lua să verifici vasul? I-a întrebat Brent.

— Cinci minute. O să mă asigur că nu ajunge prea departe

dacă ticăloșii ăștia încearcă să fugă. *Așteaptă-mă!*

Brent nu putea să distingă trăsăturile fratelui său, dar îi auzea gândurile.

— Nu știm câți oameni sunt aici unde se află Anna - nu știm nici măcar dacă ea e aici. Trebuie să acționăm împreună și să obținem cât mai multe informații fără să ne trădăm prezența, a continuat Finn, strângându-l cu putere pe Brent de umeri. Asta înseamnă că nu poți să dai buzna înăuntru ca un nebun dacă vezi că cineva se poartă urât cu Anna, a insistat el, înfigându-și degetele în carnea lui Brent. N-o s-o salvezi dacă ne dai de gol. Asta înseamnă că - dacă nu e în pericol imediat de moarte - trebuie să-ți păstrezi sângele-rece și să nu acționezi orbește.

— O să încerc, a spus Brent, încuviințând din cap, fără să mai facă alte promisiuni deșarte.

Apoi și-au încărcat amândoi armele, zgomotul cartușelor tulburând liniștea nopții. Din fericire, se aflau destul de

departe și nimeni nu i-a auzit în iureșul valurilor ce se spărgeau cu furie de țărm. Dacă iahtul era soluția de scăpare pentru băieții cei răi, ar fi bine să aibă în bagaje costume din neopren.

Finn a luat pușca și câteva gloanțe. Când erau la școală, niciunul dintre frați nu excelase la învățătură, dar când venea vorba de sport – indiferent care ar fi fost acela –, nu-i întrecea nimeni. În armată, Finn devenise trăgător de elită.

S-au furișat în tăcere, apoi Finn i-a spus lui Brent să rămână pe loc cât timp el avea să se ocupe de vas. Brent nu voia să stea cu mâinile în sân, dar promisese – mai mult sau mai puțin. Așa că s-a ghemuit în tufișurile pline cu fructe de pădure. A scrutat ferestrele casei lui și a fost încântat să-l vadă

pe ticălosul care îi atacase în Minneapolis. A răsuflat ușurat. Erau la locul potrivit. Inima a încetat să-i mai bată nebunește în piept. Asta până când a văzut că individul ridică pe cineva în picioare și îl plesnește cu furie.

Dumnezeule, era Anna! S-a uitat disperat de jur împrejur, dar Finn nu se întorsese încă. Bine, o să rămână pe poziție, fără să facă încă nimic, deși abia se abținea să nu intervină. Apoi nenorocitul și-a plimbat cuțitul pe maxilarul Annei, făcând-o să tresară de spaimă. Brent nu mai putea să aștepte.

* * *

Anna s-a ferit de lama cuțitului, dar și-a ținut capul drept. Individul care îl omorâse pe Peter - Rand îl chema - s-a îndepărtat de ea la ordinul unui bărbat mai în vârstă și vânjos, cu un aer distins, cu părul tuns scurt, în stil militar. Anna bănuia că el se afla la comanda acestui coșmar.

Și-a rotit privirea prin casa lui Brent, venindu-i cu greu să creadă că indivizii aleseseră tocmai acest loc ca să-și facă treburile murdare. Dar – așa cum îi spusese și Brent în seara în care se trezise cu ea la ușă – era un loc izolat, unde nimeni nu-ți auzea țipetele. Doi bărbați stăteau aplecați deasupra laptopurilor instalate pe masa din bucătărie, iar altul stătea de pază afară. Cheliosul trăgea un pui de somn într-unul din dormitoarele de la etaj, epuizat după eforturile depuse în timpul misiunii de răpire a mamei sale. Sărmanul de el. Mama ei stătea ghemuită pe canapea. Anna i-a zâmbit cu amărăciune.

— Îmi pare rău, Anna, a șoptit mama ei.

— Nu e vina ta.

— Mă refer la tot ce s-a întâmplat... înainte...

Resentimentele care nu îi dăduseră pace ani de zile Annei s-au spulberat. Poate că nu fusese conștientă de asta, dar îi acuzase pe părinții ei pentru că au abandonat-o într-o perioadă când avea cea mai mare nevoie de ei. În tot acest răstimp, ura și amărăciunea îi mistuiseră sufletul încetul cu încetul.

— A fost și vina mea, a recunoscut ea, gătită de emoție.

Poate că asta avea să fie ultima ei șansă de a-i spune mamei sale tot ce simțea.

— Te-am îndepărtat, a continuat ea. Te-am alungat din viața mea. Nici nu știi cât regret că am făcut asta.

Mama ei a deschis gura ca să-i răspundă, dar privirea pe care le-a aruncat-o Rand le-a amuțit pe loc. *Hristoase*. Era înspăimântător ca dracu'.

Katherine arăta destul de bine, în ciuda situației în care se aflau - o dureau mâinile și picioarele pentru că fusese legată ore sau poate chiar zile întregi, avea o vânătaie pe obraz, iar părul îi era răvășit, dar în rest era teafără și nevătămată. Încă.

Anna nu i-a spus nimic de soarta lui Ed. De zgomotul înăbușit al armei care îi curmase viața. Nici de spaima cu care îl privise cum se prăbușește încet la pământ. Katherine nu era o persoană puternică. Iar Anna trebuia s-o ajute să-și păstreze și fărâma de tărie pe care o mai avea.

— Dați-i drumul și vă spun tot ce vreți să știți! a strigat ea.

— Ai găsit plicul carevasăzică! a spus Rand, scrutând-o cu privirea din cap până în picioare.

Anna s-a înfiorat sub intensitatea privirii lui. A încercat să nu se gândească la plicul ascuns în chiloți.

— Unde era?

— L-a trimis unui prieten de-al meu din Minneapolis. Ne-am dus acolo după ce... ne-am întâlnit acasă la mine, i-a

răspuns ea, înghițind cu greutate, dar susținându-i privirea.

— Îmi ești datoare pentru întâlnirea aia, a spus el, frecându-și ceafa. Peter a zis că ești frigidă și că nu-ți place sexul.

Ea a încercat să pună stavilă cuvintelor și imaginilor care îi năvăleau în minte, dar tipul avea dreptate, iar supraviețuirea ei depindea de puterea ei de concentrare.

— L-ai ucis. Ai ucis un om care era cât jumătate din tine.

Rand a ridicat din umeri.

— Dacă n-ai fi fugit, n-aș fi fost nevoit să-l omor, nu-i așa?
a replicat.

— Vrei să spui că e vina mea?

Individul s-a aplecat deasupra ei, privind-o în ochi. Anna îi simțea mirosul pielii.

— De fapt, e vina tatălui tău, pentru că ne-a furat banii.

— Ați încercați să-i înscenați...

— Nu, n-am încercat să-i înscenăm nimic. Ne-am folosit doar de codurile lui de acces ca să ne acoperim spatele. Dacă

ne-ar fi lăsat în pace și nu și-ar fi băgat nasul, nu s-ar fi schimbat absolut nimic. Petrie ar fi șters orice urmă a activității noastre și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Banii simt ai noștri, câștigați cu sudoarea frunții.

Ea nu l-a crezut.

— Dacă i-ați fi câștigat pe căi legale, ați fi anunțat dispariția lor la poliție.

— Pe căi legale? Ne-am riscat viața pentru banii ăia. Doar pentru că guvernul de astăzi nu ne-a sancționat mijloacele, nu înseamnă că cel anterior – sau cel viitor – n-ar fi făcut-o, a spus el. l-a dat după ureche o șuviță de păr, iar atingerea lui a umplut-o de repulsie. Mi-am *servit* țara. Tu locuiești în căsuța ta drăguță, înconjurată de lucruri frumoase, de parcă ai avea

un drept divin, pe când noi trebuie să plătim cu sânge tot ce avem.

Cuvântul „sânge” i-a readus Annei în minte bălțile de sânge din casa ei. Dar individul se considera un soldat brav, care obținea ce merita.

A privit-o pe mama ei, care părea atât de neajutorată în fața unei asemenea forțe brute.

— Acum ești doar un laș, servindu-ți doar propriile interese.

El a făcut iute un pas înapoi, de parcă l-ar fi scuipat, apoi a ridicat mâna, părând că vrea s-o lovească.

— Gata cu ciorovăiala! Dă-ne ce ți-a trimis Davis și vă lăsăm pe amândouă în viață! s-a răstit șeful cel bătrân.

— Eliberați-o pe mama și o să fac tot ce vreți. Cât de repede vreți.

Individul cu părul cărunt a schimbat o privire cu asasinul său plătit, iar Anna nu și-a putut stăpâni un fior de teamă.

Rand a înșfăcat-o cu o mână de tricou și i l-a sfâșiat cu cuțitul,

ratându-i bărbia la mustață.

— Așa ajungi tu la orgasm? I-a întrebat ea pe un ton calm.

Abuzând de femeile care nu te vor?

— Uneori, i-a răspuns el, cu același zâmbet rece pe chip, care i-a urcat Annei pe șira spinării ca o atingere de gheață, tăindu-i din avântul bravadei.

Mama ei încerca să se ridice în picioare, dar legăturile îi împiedicau mișcările.

Rand a făcut un pas și a trântit-o pe Katherine cu fața în jos pe canapea.

— Nu te grăbi, mămico! O să-ți vină și ție rândul.

— Rand! a spus nervos șeful lui.

Ann a văzut că monstrul a strâns din buze.

— Ar fi bine să-ți asculți șeful, pentru că altfel o s-o-ncurci!

a spus ea, sperând că dacă reușea să iște o zâzanie între ei, ea și mama ei ar putea să găsească o cale de scăpare.

Sângele zvâcnea vizibil în vena din gâtul lui, dar gheața nu i se topea din priviri.

— O să-ți fac o percheziție corporală, Anna. Extrem de meticuloasă, a spus Rand, învârtindu-se încet în jurul ei. Ca să mă asigur că lui Vie nu i-a scăpat nimic.

Vie era numele cheliosului, aflase ea. Nu credea că era un semn bun faptul că își foloseau numele reale în fața lor. Domnul Alb sau domnul Negru ar fi fost o alegere mai fericită.

Și-a trecut cuțitul printre sânii ei, crestându-i ușor pielea înainte de a-i tăia sutienul. În mod deliberat. Stătea în fața lor cu sânii goi, în timp ce sângele i se prelingea pe piept, și și-a dat seama că nu-i pasă. Se gândea la Brent. La zâmbetul și la ochii lui. La prezența lui caldă alături de ea. Indiferent ce i se

întâmpla trupului ei, nimic nu-i va frânge voința. Nu de data asta. Trebuia să găsească o cale de scăpare. Căci în clipa în care vor găsi plicul ea le va fi de prisos.

— Mi-ai sărutat fotografia din casa mamei mele.

El a privit-o surprins.

— Poliția are acum ADN-ul tău de pe sticla fotografiei, dar și din locuința mea din Minneapolis. Se știe acum cine ești. N-o să scapi basma curată.

— Asta doar dacă mă prind. Dar n-o să mă prindă, a spus el, arcuindu-și buzele într-un rânjet crud. Scoate-ți pantalonii!

Anna și-a trecut limba peste buze, copleșită de teamă. Dar și-a dus mâna la nasturele blugilor, fără să se împotrivească.

Nu voia să-l lase pe el s-o dezbrace, pentru că i-ar fi făcut nu

doar plăcere, ci i-ar fi oferit și ocazia de a găsi plicul. Și-a desfăcut fermoarul și a împins plicul în jos, în blugii care i-au căzut la picioare. A rămas acum doar în chiloți și șosete. Pantofii îi fuseseră deja luați pe iaht. Rand și-a băgat la loc cuțitul în teaca prinsă de curea, dar ușurarea ei a fost de scurtă durată, căci și-a scos pistolul. Părea atras de picioarele ei, iar ea stătea în fața lui, tremurând, rugându-se ca el să nu observe colțișorul bej al plicului care ieșea din blugi.

Stând în fața Annei, Rand și-a trecut mâna prin părul ei, apoi i-a mângâiat urechile și gâtul. A tras-o cu putere spre el și a început să-și plimbe mâinile pe spatele ei, scrijelindu-i pielea cu pistolul. Îl simțea excitat și încerca cu disperare să-i evite privirea, deși el se uita fix în ochii ei. I-a pus mâna pe fund, depărtându-i fesele, când bătrânul a intervenit, spunând:

— Ce dracu', Rand! Nu așa vreau să obții informațiile...

Rand s-a răsucit pe călcâie și l-a împușcat între ochi. Arma, dotată cu un amortizor profesionist, n-a făcut zgomot și nici

mizerie, căci din rană n-a curs prea mult sânge.

— Era și timpul, la dracu'! a spus individul din fața laptopului, care purta niște ochelari cu lentile groase și care până atunci nu-și ridicase privirea din monitor.

A făcut-o însă în clipa aceea, scrutând-o cu privirea din cap până în picioare, încântat de ceea ce vedea, dar fără să pară excitat. Apoi și-a ațintit ochii asupra blugilor de pe podea. Zâmbetul lui încet i-a înghețat Annei sângele în vene.

— Cred că ai ratat ceva, a spus el, arătând pantalonii cu degetul.

Anna a închis ochii. *O, nu.*

Rand a privit blugii cu maxilarul încleștat, apoi a scos plicul împăturit pe care ea încercase din răspuțeri să-l ascundă.

— Scârbă afurisită! a spus el, lovind-o în tâmplă cu patul
armei.

Anna s-a prăbușit fără viață la pământ.

* * *

Brent a găsit puncte de sprijin în buștenii masivi din care era
construită casa și a început să escaladeze pereții din lemn.
Când a ajuns pe acoperișul din metal, a pășit cu multă grijă ca
să nu alunece, apoi s-a dus să deschidă chepengul. O mână l-a
oprit cu fermitate.

— Stai să verific mai întâi dacă n-au instalat cumva un
sistem de supraveghere! a spus Finn, pe un ton calm și domol,
fără nuanțe acuzatoare.

Fratele lui se mișca tăcut ca o fantomă, speriiindu-l de
moarte. Brent a încuviințat din cap. Au întredeschis ușor
chepengul, iar Finn l-a verificat cu o lanternă mică.

— Totul e în regulă, a spus el.

Au coborât în tăcere în pod. Locul era complet gol, cu excepția materialelor izolante.

Au rămas pentru o clipă nemișcați, cu urechile ciulite. Au ridicat încet ușa podului, care dădea într-o cameră de oaspeți unde se afla doar un pat. Brent nu prea era asaltat de oaspeți.

Nici nu știa de ce construiseră o casă atât de mare – poate pentru că simțea nevoia de spațiu după ce petrecuse atâta timp închis într-o celulă de închisoare.

Da, era o ascunzătoare bună pentru băieții cei răi.

Polițiștii plecaseră, dar zona constituia încă în mod oficial un loc al crimei. Era un loc izolat, dar foarte bine dotat – de la o bucătărie înțesată cu provizii până la Internet wireless. Doar

că băieții cei răi nu ținuseră seama de înclinația micii comunități de a-și băga nasul în treburile altora. Și, mai ales, nu ținuseră seama de frații Carver.

Ușa dormitorului era întredeschisă, oferindu-le o rază palidă de lumină, în bătaia căreia au zărit o siluetă care zăcea în pat. Stăvilindu-și teama pentru soarta Annei, Brent a sărit pe podea, fără să scoată niciun sunet. Nu era el soldat de profesie, dar copilărise în sălbăticie, urmărind animalele prin pădure, și își ascuțise instinctele de supraviețuire într-un cămin abuziv și apoi în închisoare. Și-a îndreptat pistolul spre umbra inertă de pe pat și a luat pușca pe care i-a întins-o Finn înainte ca fratele său să aterizeze tăcut lângă el, ca o pisică.

Silueta stătea nemișcată. El și Finn s-au poziționat de-o parte și de alta a patului, privind cu atenție smocul de păr cărunt care se ivea printre așternuturi. Nu era mama Annei și nici tatăl ei vitreg, care era chel. Finn a ridicat pușca în timp ce Brent a dat pătura la o parte. Un bărbat mai în vârstă îi

privea cu ochii mari, având un căluș în gură. Părea epuizat, transpirat și îngrozit. Avea un ochi umflat, pe care cu greu îl putea deschide. Finn i-a verificat mâinile și gleznelor.

— Legat, a spus el în șoaptă.

Brent i-a scos călușul din gură, dar i-a făcut semn să tacă, ducându-și degetul la gură.

— Cine ești?

— Mă numesc Harvey Montgomery. Eram cu Katherine când a fost răpită în Anchorage.

Brent a schimbat o privire cu Finn. Povestea lui se potrivea cu informațiile obținute de Holly.

— Voi sunteți echipa de salvare? a întrebat Harvey în șoaptă, în timp ce Finn îi tăia legăturile care-l țineau prizonier.

Brent a dat pătura la o parte pentru ca Harvey să-și miște brațele și picioarele amorțite. Expresia crispată de pe chipul lui le spunea că avea dureri îngrozitoare.

— Sunt un prieten al Annei, fiica lui Katherine, i-a răspuns Brent. Asta e casa mea.

Și să-l ia naiba dacă avea să-i lase pe ticăloșii ăștia s-o omoare pe femeia pe care o iubea, într-un loc care însemna atât de mult pentru el. Să-l ia naiba dacă avea să-i lase s-o omoare oriunde în altă parte.

— Poliția e pe drum, l-a asigurat Finn, ducându-se la fereastră și deschizând-o.

— Dacă poți să ieși pe acolo fără să faci zgomot, dă-i bătaie! i-a spus Brent, arătându-i fereastra deschisă. Dar dacă faci vreun zgomot, te omor cu mâna mea.

Harvey a clătinat din cap.

— N-am de gând să abandonez o femeie în mâinile nebunilor ăștora, a răspuns el. Dați-mi o armă. O să vă ajut.

— Știi să tragi? I-a întrebat Finn.

— Infanteria Marină a SUA, soldat.

Era evident că îl integra pe Finn în forțele armate, și-a spus Brent, strâmbând din buze. O altă clică din care el nu făcea parte.

Finn i-a dat lui Harvey pistolul Beretta și un pumn de gloanțe.

— Ai grijă să nu omori doamnele! i-a spus el, punându-și pușca pe umăr.

De la parter s-a auzit un strigăt și Brent s-a repezit la ușă.

Finn l-a oprit.

— Încet, i-a șoptit el. Să nu le dăm apă la moară ticăloșilor de la intervenții urgente.

Finn avea dreptate. Brent a încuviințat din cap.

— Câți indivizi sunt aici? I-a întrebat el pe Harvey în șoaptă.

— Am văzut doar trei, dar am mai auzit încă doi de când m-au legat aici. Sunt bogat, de-asta mai sunt încă în viață. Eu sunt planul lor de rezervă.

— Unde le țin pe Katherine și pe Anna?

— Katherine a fost aici cu mine până acum vreo cincisprezece minute. Au luat-o și au dus-o jos când au sosit și ceilalți.

Ochiul umflat și expresia de pe chipul lui le spunea că încercase să-i oprească și dăduse greș.

— N-am văzut-o pe fiica ei, a adăugat el.

Oamenii pot să facă foarte mult rău în cincisprezece minute.

Brent a ieșit încet pe palier, ascunzându-se în spatele balustradei solide din stejar. Știa că unul dintre indivizi stătea de pază la ușa din spate. Parterul era alcătuit dintr-o salon

imens, necompartimentat, cu excepția spălătoriei. Se auzea o discuție aprinsă din care nu înțelegea mare lucru. Finn l-a bătut pe umăr ca să-i spună ceva, când cineva a deschis ușa dormitorului de lângă ei.

CAPITOLUL 17

La dracu'!

Individul clipea buimac de somn, ceea ce le-a oferit un mic avantaj. Într-o fracțiune de secundă, Finn i-a prins capul cu brațele și i l-a sucit ușor, immobilizându-l și împiedicându-l să mai scoată vreun sunet, apoi l-a împins la loc în cameră. Brent și Harvey i-au urmat și ei, închizând ușa în urma lor.

— Stai de pază! i-a spus el lui Harvey, care a dat din cap și a crăpat ușa, trăgând cu ochiul afară.

Individul zăcea inert în brațele lui Finn, apoi s-a prăbușit în genunchi. Finn l-a urcat în pat.

— Trebuie să-l legăm, a spus el.

Profitând că se aflau în dormitorul lui, Brent a scos pistolul SIG Sauer ascuns într-o grindă goală pe dinăuntru.

— Nu te-am văzut, a spus Finn, ridicând din sprâncene.

— Nici eu, a murmurat Harvey, pe un ton admirativ.

— Ai niște bandă adezivă pe aici? a întrebat Finn.

— Nu. Am în schimb în atelier. Vrei să-ți aduc?

Finn a clătinat din cap.

— Cravate? Curele?

Brent a deschis dulapul înțesat în general de blugi uzați, pantaloni scurți și tricouri decolorate. A scos trei cravate care se odihneau lângă un sacou pe care îl purta la întâlnirile cu ofițerul supraveghetor. Nu mai aveau prea mult timp la

dispoziție. Anna era în pericol. A scos o pereche de șosete de lână din sertarul scrinului și i le-a îndesat individului în gură, legându-l cu prima cravată de jur împrejurul maxilarului. Finn i-a legat apoi mâinile, iar Brent gleznelor, înnodându-i și șireturile de la pantofi pentru mai multă siguranță. L-au legat apoi de picioarele patului cu două curele din piele.

— Cât timp o să fie inconștient? a întrebat Brent.

— Nu prea mult, i-a răspuns Finn.

— La naiba! a exclamat Brent, speriat la gândul că individul ar putea să se elibereze și să dea alarma.

— Îl păzesc eu, a spus Harvey, așezându-se lângă pat.

Vorbeau cu toții în șoaptă.

— O să-l țin sub pături și o să împușc pe oricine vine după

el. Plăcerea o să fie de partea mea.

— Ai grijă doar să nu fie polițiști! a spus Brent. Și dacă vine poliția sau cineva aruncă în cameră o grenadă de diversiune, pui arma jos și ridici mâinile cât mai sus în aer.

Cu norocul lui, Brent era sigur că avea să primească un glonț în cap de la poliția canadiană călare, deși nu credea că incidentul va fi catalogat drept „foc prietenesc”.

— Polițiștii vor sosi în curând, a confirmat și Finn, care s-a întors apoi spre Brent, spunându-i: De aici n-am o vedere prea bună spre living, așa că mă duc afară să găsesc o poziție mai bună. Tu fii cuminte. Intervii doar dacă Anna sau mama ei se află într-un pericol iminent. Și indiferent ce faci, încearcă să nu intri în bătaia focului!

Apoi s-a făcut nevăzut.

Brent a dat din cap către Harvey și s-a strecurat în urma lui Finn.

De la parter s-a auzit o împușcătură, iar Brent a simțit cum îi îngheață sângele în vene. Poate că era deja prea târziu.

** *

Anna s-a trezit pe podea, cu senzația că cineva îi despicase capul în două. Vedeau ca prin ceață, dar a realizat că mama ei stătea cuibărită lângă ea. Încetul cu încetul, și-a adus aminte tot ce se întâmplase. Ca și motivul pentru care zăcea acum pe jos, purtând doar un tricou sfâșiat, un sutien tăiat, chiloți și

5

Atac al unei forțe militare asupra unei armate aliate în timpul unei ofensive împotriva dușmanului, provocat fie de identificarea greșită a țintei, fie de alte erori.

șosete.

S-a ridicat, amețită, în capul oaselor, găsindu-și cu greu echilibrul. A luat-o pe mama ei de mână și a încercat să-i lărgască legăturile ca s-o ajute să se așeze într-o poziție mai confortabilă, dar mama ei părea pe altă lume, de parcă ar fi fost drogată sau ar fi renunțat cu totul la luptă. Bărbații care stăteau în jurul mesei din bucătărie i-au aruncat o privire, preferând însă s-o ignore, căci nu reprezenta o amenințare pentru ei. Și așa și era. Nici nu mai vedea bine, iar capul îi zvâcnea de durere.

Indivizii vorbeau în șoaptă. Și-a încordat auzul ca să prindă ceva din discuția lor.

— Pe ce nume sunt conturile alea? a întrebat Rand.

— Plantain. Ed Plantain.

Individul de la computer i-a mai aruncat Annei o privire.

Dar ea se concentra asupra mamei sale, dorindu-și s-o trezească din starea aceea de leșin. Îi urmărea însă cu coada

ochiului.

— Așadar, el i-a întins cursa lui Davis?

Contabilul a ridicat din sprâncene.

— Nu știu, dar așa cred, a răspuns el. Șmecher tipu'!

Ce însemna asta?

— O să-mi ia cam treizeci de secunde ca să transfer banii înapoi... a spus el, butonând pe tastatura laptopului. Apoi s-a încruntat. Hmmm. Cred că cineva e pe urmele noastre. A început să bată mai repede, apoi a rânjit satisfăcut. Au blocat unul din conturi, dar am reușit să transfer restul banilor. Și - a adăugat el, cu un zâmbet viclean pe buze - fiecare dintre noi este consemnatar al conturilor celorlalți - asta ca să nu vă treacă prin cap să vă eliminați colegii.

Anna l-a privit pe bărbatul care zăcea fără viață pe podea.

Unul de-al lor. Ucis cu sânge-rece. *Dumnezeule.*

— Browning era o verigă slabă, a spus Rand, tranșând lucrurile cu o obiectivitate glacială. Cheamă-l pe Kudrow.

Trebuie să plecăm peste zece minute.

Cei doi și-au îndreptat privirile spre ea și spre mama ei, ghemuită pe podea.

— Am o treabă cu profesoara, a adăugat Rand.

Zece minute. Ei, măcar nu va dura mult.

Simțea un nod în gât, dar trebuia să afle ceva. Ceva mult mai important decât planurile lui cu ea.

— Ce-ai vrut să spui? *Cine* i-a întins cursa lui Davis?

Buzele lui Rand s-au arcurit ușor. A împins-o cu piciorul pe mama ei, care zăcea pe podea într-o stare aproape comatoasă.

— Se pare că tatăl tău vitreg i-a înscenat fraudă tăticului tău ca s-o consoleze pe drăguța ta de mămică, i-a răspuns el. Cam multă bătaie de cap pentru un fund de femeie. Cred că te

bucuri acum că l-am împuşcat pe ticălos.

Ochii mamei ei s-au făcut puțin mai mari, dar nu i-a întâlnit privirea fiicei sale. În mintea Annei se învârtejea un iureș de gânduri. Tatăl ei era nevinovat. Tot ce spusese era adevărat, dar nimeni nu-l crezuse – cu excepția lui Brent.

O, Doamne, cât de cumplit era totul. Îl lăsase de izbeliște, din cauza nenorocitului de Ed. Inima i se frângea de durere, gândindu-se câtă suferință îi provocaseră cu toții. Mama ei n-o să și-o ierte niciodată. Cum nici Anna n-o să și-o ierte. Dar dacă voia să supraviețuiască în următoarele zece minute, trebuia să treacă la acțiune, nu să devină o legumă ca mama ei. Mânia puneă stăpânire pe sufletul său.

Rand a prins-o cu o strânsoare de oțel de încheietura mâinii

și a ridicat-o cu brutalitate în picioare.

Ea i s-a împotrivit, împiedicându-se și căzând.

— Dă-mi drumul! a strigat, răsucindu-se și zvârcolindu-se cu disperare, în ciuda durerii, în încercarea de a se elibera de degetele înfipte nemilos în carnea ei.

S-a agățat de canapeaua grea, luptându-se să se prindă de materialul gros al acesteia. Și-a rupt o unghie, dar a reușit să-și înăbușe strigătul de durere. Iritat de îndârjirea cu care i se împotriva, Rand a tras-o cu sălbăticie de mână, dislocându-i aproape umărul. Ea a țipat de durere, iar el a izbucnit în râs. Lacrimile îi ardeau ochii, dar Anna încerca cu disperare să și le stăvilească.

Nu avea de gând să-l lase s-o distrugă. Prefera s-o împuște decât s-o violeze, așa că nu mai avea nicio importanță dacă îl înfuria. Oricum o va face să sufere. Nu voia însă să-i cerșească mila și nici să renunțe la luptă.

În dreptul scărilor, s-a agățat cu piciorul de balustradă,

refuzând să-i dea drumul. Marginea dură a lemnului îi rănea glezna. Un strigăt de durere i-a scăpat printre buze, simțind cum trupul i se frânge în timp ce Rand trăgea cu violență de ea. Ignorând însă durerea, a continuat să se agațe cu încăpățănare de balustradă. Dacă i se mai împotriva un timp, poate că el nu mai reușea să-și ducă planul la bun sfârșit. Poate că se va întâmpla o minune și salvarea va veni de undeva. Nu mai credea de mult în minuni, acum, însă, spera să se întâmple totuși una.

Scoțând un urlet de mânie, Rand a azvârlit-o fără milă într-o parte. Ea s-a lovit cu putere de perete, țipând de durere și neputință. Mormăind satisfăcut, a început s-o tragă în sus pe treptele devenite acum o adevărată tortură. Fiecare treaptă îi

provoca alte răni pe trupul și așa plin de vânătăi și leziuni, în timp ce Rand o târa ca pe un sac cu făină. S-a prins cu picioarele de marginea ultimei trepte, refuzând să-i dea drumul. El a început să înjure, copleșit de mânie și frustrare. Avea oricum s-o facă să sufere, așa că ea nu mai avea nimic de pierdut. Și în acea clipă a realizat un lucru cu totul uluitor. Viața pe care și-o clădise în Minneapolis nu mai avea nicio importanță. Nu-l voia decât pe Brent – nu doar s-o salveze, ci și s-o iubească.

O, Doamne, oare *atât de* simplu să fie secretul fericirii?

Brent nu voia să locuiască cu cineva. Și ce dacă? Putea să-l facă să se răzgândească sau puteau să locuiască fiecare la casa lui. Era dispusă să călătorească. Putea foarte bine să predea la o școală din Canada și să se mute din nou pe insulă. Pentru prima oară în viață, Anna își dorea să lupte pentru un bărbat. Pentru o viață alături de cineva. Poate că el nu-și dorea asta – la naiba, era atât de încăpățânat –, dar deja recunoscuse că nu-i

era indiferentă. Pentru un bărbat ca Brent Carver, asta era echivalent cu o cerere în căsătorie.

— Dă drumul blestematei de trepte, târfa! a strigat Rand, smucind-o cu violență.

Mânia i se citea în privirea lipsită până atunci de orice expresie. Ea a țipat ușor când el i-a eliberat piciorul de treapta de care se agățase cu disperare, izbind-o apoi de perete. S-a lovit în nas cu atâta violență, încât a simțit că îi ies ochii din orbite de durere. *La dracu!* Rand părea amuzat. A târât-o apoi pe podeaua bine lustruită a lui Brent. Ea se agita cu disperare, încercând în zadar să găsească ceva de care să se agațe. Monstrul avea de gând s-o violeze, apoi s-o omoare. Pe urmă o s-o omoare și pe mama ei, iar Brent o să le găsească

trupurile lipsite de viață când o să se întoarcă acasă.

Fir-ar să fie. Asta i se părea cel mai cumplit.

S-a ridicat, clătinându-se, în picioare și s-a năpustit asupra lui, zgâriindu-i fața cu unghiile. A simțit un val ridicol de mândrie în clipa în care a reușit să-i scrijească pielea din jurul ochiului stâng și a văzut cum sângele îi țâșnește din rană. El a plesnit-o însă cu atâta violență, că urechile au început să-i țiuie. A încercat să-l lovească în boașe, dar Rand a reușit cu ușurință să-i pareze lovitura. Încercările ei de a-l răni păreau să-l distreze, hrănindu-i și mai mult sclipirea criminală din ochi. Cu câtă ardoare își dorea să-i șteargă rânjetul infatuat de pe chipul hidos! A îmbrâncit-o în dormitorul în care Anna dormise săptămâna trecută. Geamantanul ei zăcea deschis la picioarele patului. Ea l-a plesnit peste față, iar el i-a dat un pumn în gură, năucind-o cu totul. Impactul cumplit al loviturii i-a anihilat toate gândurile. Nu mai simțea decât durere. S-a prăbușit buimacă pe pat. A simțit gust de sânge în gură.

— Nu te mai agita, scumpo! îți irosești degeaba energia, a spus el, închizând ușa și apucând-o de gleznă.

* * *

Mintea lui Katherine se zbătea într-o agonie tăcută. Ed îi înscenase totul lui Davis? Davis fusese nevinovat? În tot acest timp. În toți acești ani. Suferința îi strângea stomacul. Își dorea să se chircească și să urle de durere. Dar Anna era târâtă cu forța la etaj și acum avea nevoie de ajutorul ei mai mult ca niciodată. Doamne, cum își lăsase copila de izbeliște! Cum îl lăsase și pe Davis. Nu știuse să fie o soție și o mamă bună. S-a târât încet pe podea până la trupul bărbatului despre care

bănuise că era șeful acestei operațiuni. Faptul că îl uciseseră cu atâta sânge-rece îi spunea că se înșelase până și în privința asta. Mâinile îi zvâcneau de durere, iar picioarele aproape că nici nu și le mai simțea. Cum a putut Ed să facă așa ceva? îi venea să plângă în hohote, dar a reușit să se stăpânească. Și chiar dacă era doar cuvântul unor răufăcători, știa că totul era adevărat, căci dintr-odată întreaga ei viață căpăta sens.

Ed era și el mort? îi venea greu să creadă. Sufletul îi era copleșit de sentimente contradictorii, deși de un lucru era sigură - n-ar fi putut niciodată să-l ierte.

Individul care butona tastatura laptopului vorbea încet singur. Nu avea cum s-o vadă ascunsă în spatele enormului dulap-insulă de bucătărie. Iar cel care o târa pe Anna pe scări n-o considera un pericol, pentru că nici nu era. Prezența ei fusese complet inutilă. Acum însă singura persoană care conta pentru ea era în pericol și nu-i mai păsa dacă avea să moară în timp ce încerca s-o salveze - căci *asta* avea de gând să facă, s-

o salveze.

A găsit ce căuta exact în clipa în care a auzit-o pe Anna țipând din nou. Mortul avea un mic briceag prins de brelocul pentru chei. Aluat briceagul cu degetele amorțite și a reușit să-și taie legăturile din plastic de la picioare. Zgomotul a făcut-o să-și țină respirația, dar bărbatul continua să scrie la calculator. *Probabil că le jură banii prietenilor săi*, și-a spus ea cu amărăciune.

A manevrat brelocul cu chei în așa fel încât să găsească un unghi potrivit de unde să atace plasticul alb care îi ținea mâinile prizoniere. A durat ceva mai mult, dar după douăzeci de secunde de mișcări frenetice, cătușele au cedat. Durerea i-a invadat extremitățile cu o violență sfâșietoare. Nu putea însă

să-i dea frâu liber, așa că a îndurat-o într-o tăcere cumplită. Omul din fața laptopului încetase să mai bată în taste. Inima lui Katherine zvâcnea nebunește. S-a întins să ia pistolul prins încă de piciorul bărbatului mort, dar s-a trezit față în față cu țeava argintie a unui revolver.

— N-aș prea face asta, cucoană, dacă aș fi în locul tău.

— De ce ne mai chinui? Ai putea să iei banii și să-ți vezi de drum, l-a implorat ea.

— Și să fug toată viața de Rand, Kudrow și Vie? Nu, mersi, a mârâit el, trăgând piedica armei.

Katherine a închis ochii - furioasă pe ea însăși pentru că o dezamăgea pe Anna. Furioasă pe Ed, furioasă chiar și pe Davis. Și-a ridicat capul și a mai tras încă o dată - pentru ultima oară - aer în piept. Și atunci s-a auzit împușcătura, urmată de zgomotul strident al geamurilor făcute țândări. A deschis ochii exact în clipa în care individul care amenința s-o omoare s-a prăbușit la pământ. Celălalt individ, Kudrow, a

intrat alergând în cameră, în timp ce Katherine se ascundea în spatele insulei, înhățând cu mâini tremurătoare revolverul tipului de la computer. S-a auzit o altă împușcătură, urmată de un geamăt de moarte în clipa în care un glonț a străpuns trupul omului. Apoi un alt bărbat, pe care nu-l recunoștea, înarmat cu o pușcă, a venit la ea, a ajutat-o să se ridice în picioare și a împins-o pe ușa din spate.

— Pleacă. Fugi, i-a spus el.

— Fiica mea! a strigat ea, scăpând arma din mână.

Străinul și-a îndreptat ochii spre scări.

— Tu mai întâi! Pleacă!

— Mai este și un bărbat, i-a spus ea, prinzându-l de braț.

Harvey. Nu știu nici măcar dacă mai e în viață.

— Harvey e bine. L-am văzut ceva mai devreme. Acum hai să plecăm de aici!

* * *

Îl auzise pe ticălosul ăla cum o târa pe Anna pe scări. Strigătele ei de durere ricoșau în creierul lui și explodau asemenea unui șrapnel letal. S-a abținut cu greu să nu intervină, rămânând ascuns în spatele ușii dormitorului său. Inima îi stătea însă în loc de fiecare dată când o auzea țipând. Dar știa că individul era înarmat, așa că până ce nu lăsa arma jos, Brent nu putea să riște o confruntare.

Dar peste nici treizeci de secunde, pistolul o să fie ultimul lucru la care se va gândi dobitocul ăla.

Trebuia să aștepte momentul potrivit, dar până atunci Anna se afla în pericol, iar gândul că ticălosul o atingea cu labele lui murdare îi sfâșia măruntaiele.

A auzit-o pe Anna plesnindu-l, dar și lovitura de răspuns și strigătul ei de durere.

Și-a înfipt unghiile în cadrul din lemn al ușii. Încă cinci secunde.

Mânia îi umpluse adesea sufletul lui Brent. În copilărie, când mama lui îi părăsise, lăsându-i cu tatăl lor. În adolescență, când tatăl lor îl transforma pe Finn într-un sac de box doar dintr-o plăcere sadică. Și în închisoare, când cineva încerca să-l umilească sau să-l tortureze, convins fiind că avea dreptul s-o facă.

Nimic nu se compara însă cu mânia cumplită care îi făcea sângele să-i clocotească acum în vene, anihilându-i gândurile, sentimentele și amintirile.

A ieșit repede din dormitorul lui și a intrat în al ei. Ticălosul stătea deasupra ei, ținându-i cu o mână ambele încheieturi deasupra capului, în timp ce cu cealaltă îi sfâșia chiloții.

Brent a ridicat piedica armei.

— Nu! a țipat Anna.

Poftim?

— Nu-l omorî! Nu merită să ajungi din nou după gratii pentru unul ca el.

Brent a rămas cu gura căscată. Chiar credea că lui îi mai păsa de închisoare acum?

Individul a dat să întindă mâna către pistolul pe care îl lăsase pe noptieră.

— Dacă mai faci vreo mișcare, îți zbor creierii, l-a avertizat Brent.

Doamne, cât își dorea să-l distrugă! Să-i tragă un glonț între ochi pentru că îndrăznise să-i facă rău Annei!

Individul și-a retras mâna, dar s-a ridicat iute în picioare,

luând-o pe Anna cu el și transformând-o într-un scut uman. *La dracu'! La dracu'! La dracu'!*

Anna îl implora din priviri s-o ierte.

Nu-i venea să creadă că a ratat ocazia de a-l împușca pe ticălos, dar glonțul ar fi putut la fel de bine s-o nimerească și pe Anna, și nu putea risca. De la parter au răzbătut zgomote de împușcături și sticlă spartă. Brent i-a aruncat un zâmbet sinistru. Se aflau într-un impas. Ascultau cu toții cu urechile ciulite, așteptându-se să audă tropăitul unei armate de polițiști, dar nu s-a întâmplat nimic. Brent știa că era Finn, dar individul se întreba probabil ce dracu' se întâmplă.

Brent își ținea privirea ațintită în ochii negri și reci ai agresorului, fără ca mâna să-i tremure pe trăgaci. Anna îl

privea cu ochii ei mari și verzi, în care îi citea deopotrivă spaima, dar și tandrețea. I-a zâmbit și inima lui a fost cât pe ce să explodeze. Dumnezeu mare, cât o iubea.

— Dă-i drumul Annei și-ți spun cum poți să ieși de aici fără să te vadă polițiștii! i-a propus Brent.

Un licăr a apărut în ochii individului.

— Pe mine mă interesează doar Anna, a insistat Brent, apropiindu-se de ușă. Pe acoperiș există o trapă. Ajungi la ea prin chepengul din camera de alături, a spus el, înclinându-și capul.

Tipul continua să stea cu ochii pe arma din mâna lui. Brent s-a încordat, gândindu-se că individul ar putea să se repeadă la pistol. Nu voia să riște să o împuște pe Anna, dar nici nu putea să-l lase pe Rand să-i ia arma, căci i-ar ucide într-o clipă pe amândoi.

— Lasă arma jos sau îi rup gâtul! a spus ticălosul, schimbându-și unghiul brațelor.

Nu glumea. Felul în care și-a schimbat poziția mâinilor dovedea că o mai făcuse și altă dată. Și nu de puține ori, probabil.

— O să-mi rupă oricum gâtul. Nu-l lăsa să scape, Brent. L-ai împiedicat deja să mă violeze, a spus Anna.

Brent a răsuflat ușurat, dar nu erau încă în afara pericolului.

Anna se lupta să respire, ridicându-se pe vârfuri și agățându-se cu mâinile de șoldurile agresorului ei.

— Rand merită să-și petreacă restul vieții în închisoare, a continuat ea. Tu nu - *tu* ești băiatul cel bun în povestea asta.

Era plină de răni care sângerau și aproape goală, și totuși încerca să-l consoleze? Brent ar fi vrut să protesteze, dar nu-și putea permite luxul de a lăsa garda jos nici măcar pentru o

secundă. A văzut cu coada ochiului o mișcare în copacii de afară. O umbră ciudată, care nu avea ce căuta acolo. Brent s-a mutat ușor ca să nu se afle în bătaia focului și s-a rugat cu ardoare, cum nu o mai făcuse vreodată.

— Te iubesc, a spus Anna. Și încearcă să nu te consideri vinovat.

La naiba! Cum de s-a întâmplat asta? O femeie ca ea să se îndrăgostească de un bărbat ca el?

— O, ce drăguț! a spus Rand, râzând sarcastic în timp ce își mișca brațele ca să-i aplice Annei lovitura de grație.

* * *

Anna a simțit cum brațele lui Rand se strâng tot mai tare în jurul gâtului ei și a înțeles că avea să moară. A ieșit învingător din această confruntare, iar Brent avea să fie distrus pentru totdeauna. *Nu!* într-un ultim efort disperat, s-a repezit la

cuțitul pe care Rand îl ținea prins la brâu. Inima i s-a oprit aproape în loc în clipa în care a găsit mânerul și a smuls cuțitul din teacă.

Și-a încleștat degetele pe el și l-a împlântat cu putere în coapsa lui Rand. El a urlat de durere și i-a dat drumul. Ea s-a năpustit spre pat și spre pistolul de pe noptieră. Rand fusese cât pe ce s-o violeze – realizarea acestui fapt îi alimenta și mai tare dorința de răzbunare, o dorință mistuitoare, cum nu mai cunoscuse vreodată.

Însă el a apucat-o de picior și Anna a căzut, lovindu-se cu fața de saltea.

— Dă-i drumul, idiotule! a spus Brent, îndreptând pistolul spre pieptul lui Rand.

Rand i-a lăsat piciorul pentru o clipă și a apucat cu o mână noptiera, aruncând-o spre Brent, care a scăpat pistolul.

Agățându-se de cearșafuri, Anna a încercat să se târască de cealaltă parte a patului. Nu-i mai păsa că era aproape goală. Voia doar să trăiască. Rand a prins-o din nou de picior cu o forță uluitoare. Ea a întors capul și l-a văzut cum își smulge cuțitul din coapsă, cu o privire încărcată de ură, și îl ridică apoi ca să-o lovească. În mintea Annei s-a ivit imaginea lui Peter zăcând într-o baltă de sânge, și a început să dea cu putere din picioare.

Brent s-a aruncat asupra lui Rand și i-a tras un pumn în nas, umplându-l de sânge. Rand i-a dat drumul Annei. Faptul că Brent risca totul pentru ea îl transforma într-un erou. Faptul că fusese gata să omoare ca să-i salveze viața îi trăda dragostea și abnegația pentru ea. Anna nu avea nevoie de cuvinte și oricum se îndoia că le va primi vreodată. O salvă de lovituri l-a determinat pe Brent să facă un pas în spate și Anna a simțit

cum inima i se oprește când l-a văzut pe Rand atacându-l cu cuțitul.

— Pleacă de aici! i-a strigat Brent Annei.

Dar ea nici nu se gândea să-l părăsească. *Pistolul.* S-a târât de-a curmezișul patului și a luat arma lui Rand, dar mâinile îi tremurau atât de tare, iar cei doi bărbați stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât nu putea risca să tragă.

Era clar că Brent avea nevoie de toată agilitatea și inteligența lui ca să evite loviturile furioase ale adversarului său, care se repezea într-una la el cu un cuțit plin de sânge. S-a aplecat spre stânga și i-a aplicat lui Rand o lovitură în genunchi. Rand a gemut de durere, dar a continuat să-l atace cu aceeași înverșunare. Brent a luat un prosop de pe calorifer

și și l-a înfășurat în jurul brațului stâng, încercând să se apere de atac, în vreme ce se poziționa între Anna și cel care încercase s-o distrugă, care o tratase ca pe un gunoi.

O proteja din nou. O proteja, împiedicând-o să curme o viață și să suporte consecințele.

— Te crezi mare și tare pentru că l-ai ucis pe taică-tu? a spus Rand, ștergându-și cu dosul palmei sângele de pe bărbie și râzând batjocoritor.

— Apăr ceea ce iubesc.

Mărturisirea lui a uluit-o pe Anna și a făcut-o să se clatine.

Brent recunoscuse, în sfârșit, instinctul programat în ADN-ul lui. Ea nu va încerca să-l schimbe pentru nimic în lume.

— O să ți-o iau, Carver. Și n-o să poți să mă oprești, a spus Rand cu un rictus crud, convins de ceea ce spunea.

— Nu atâta timp cât mai respir, cretinule! i-a răspuns Brent.

Pleacă de aici, Anna! Hai să-i dovedim idiotului ăstuia că suntem mai deștepți ca el!

Anna s-a apropiat de ușă. Era înțelept ce spunea el, dar gândul de a-l lăsa singur pe Brent cu animalul ăla n-o încânta deloc. Și unde erau ceilalți? Dacă avea să nimerească direct în brațele lor, și ajungeau din nou de unde au plecat?

Pistolul tremura în mâinile ei.

— Nu te părăsesc, Brent, a îngăimat ea.

Brent a reușit să se îndepărteze puțin de lama periculoasă a cuțitului.

— Mă așteaptă pe mine, Romeo, a spus Rand, cuprinzându-și boașele în căușul palmei și rânjind batjocoritor. Tu nu poți să-i dai ce am eu.

Nu era deloc ce trebuia să-i spui unei femei care mai fusese o dată violată. O femeie pe care ai bătut-o, ai dezbrăcat-o și ai

umilit-o. Spumegând de furie, Anna a îndreptat arma spre penisul lui Rand, făcându-l să icnească și să facă un pas înapoi, li arăta, în sfârșit, puțin respect.

— Anna! a avertizat-o Brent.

O, *Doamne!* Cu câtă ardoare își dorea să-i provoace durere, să-l facă să sufere și să plătească cu vârf și îndesat. Să-l oblige să o vadă ca pe un om, nu un animal. Dar Brent cunoștea prea bine prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească și încerca s-o ajute. A înțeles asta, deși era aproape orbită de furie.

Așa că a coborât pistolul spre picioarele lui Rand și a apăsat pe trăgaci.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

A tras din nou, dar rezultatul a fost același. Anna a rămas cu gura căscată. Apoi totul a început să se desfășoare cu încetinitorul. A scăpat pistolul din mână. Cu un rânjet, Rand s-a năpustit asupra lui Brent ca să-i înfigă cuțitul în stomac, dar zgomotul unei împușcături l-a oprit în loc. Gaura unui glonț i-

a apărut între ochi. Rand a încremenit pentru o clipă, suspendat în aer, apoi s-a prăbușit pe pat. Anna a început să tremure când a văzut cum sângele și creierii i se împrăștie prin cameră.

Brent a luat-o pe Anna în brațe și a strâns-o cu putere, ascunzând-o la pieptul lui ca să nu mai vadă priveliștea dezgustătoare a cadavrului lui Rand.

Annei nu-i venea să creadă că totul se terminase. Rand era mort. Picioarele abia dacă o mai susțineau, dar nu avea nevoie de ele, fiind acum cuibărită la pieptul lui Brent, care o ținea strâns ca un parașutist în cădere liberă. Cam așa era și viața ei acum - în cădere liberă, și avea nevoie de Brent dacă voia să aterizeze în siguranță pe pământ.

— Nu-mi vine să cred că m-ai găsit.

— Mie nu-mi vine să cred că te-am lăsat să pleci, i-a răspuns el, plimbându-și mâinile pe trupul ei, de parcă voia să se asigure că era nevătămată.

Ea s-a lipit și mai tare de pieptul lui, dorindu-și, parcă, să i se strecoare în trup.

— Te simți bine? a întrebat-o el.

Ea a râs când a auzit întrebarea prostească.

— Da. Nu. Nici nu mai știu ce nu mă doare. Sunt plină de răni și vânătăi, a spus ea, tremurând în brațele lui, dar sunt în viață și am scăpat de un alt viol. Asta era surpriza pe care mi-o rezerva.

— A avut și el parte de propria surpriză, i-a răspuns Brent, legănând-o la piept.

Apoi și-a scos tricoul și a îmbrăcat-o cu el. Îi ajungea până la genunchi, dar continua să tremure necontrolat, sub șocul a tot ce se întâmplase. S-a lipit și mai tare de pieptul lui,

căutându-i căldura trupului și știind că bărbatul ăsta era eroul ei, așa cum fusese și pentru Finn. Îl iubea atât de mult, încât o durea inima.

— M-am purtat ca un ticălos ceva mai devreme, a murmurat el în părul ei. Probabil că o să fiu mereu un ticălos.

Anna a clătinat din cap și a tresărit simțind cum îi revine durerea de cap - mai violentă decât cea precedentă.

— Nici eu nu m-am purtat mai frumos. Am încercat să te îndepărtez ca să nu cazi în mâinile lor, dar a fost o prostie din partea mea...

— Dacă n-aș fi fost un imbecil, n-ai fi ajuns în ghearele ăstora.

Pe fața lui suferința săpase riduri adânci. Se pare că îi plăcea

să se tortureze singur.

— Poate că Ed te-ar fi împuşcat și n-aș fi acceptat niciodată să te pierd, i-a spus ea, trăgându-i fața în jos spre ea și acoperindu-i-o de săruturi fierbinți.

— Nu te merit, dar te vreau, a spus el, ridicând capul. Te vreau cu ardoare - îmi doresc cu disperare să fiu cu tine, a murmurat el, sărutând-o cu blândețe.

Au. Buzele o dureau și capul îi zvâcnea cu putere, dar nu voia ca el să se oprească.

— Nu-mi vine să cred că l-am lăsat pe nenorocitul ăla să pună mâna pe tine.

— Ed m-a atras în mașina lui, dar, în cele din urmă, mi-am adus aminte unde mi-ar fi trimis tata plicul, așa că am găsit dovezile, a spus ea, întâlnindu-i privirea, și un nou val de durere i-a sfâșiat sufletul. Ed i-a înscenat tatei fraudă, iar noi l-am crezut cu toții vinovat. Cu toții, în afară de tine.

Brent a încuviințat din cap.

— Jack Panetti a descoperit și el asta. Tatăl tău a știut că Ed se afla în spatele acestei afaceri murdare. O să fac tot ce-o să-mi stea în putință ca lumea întreagă să știe că Davis a fost nevinovat. Tatăl tău merită asta.

Anna a încuviințat din cap, copleșită de durere - o durere adâncită de faptul că îl lăsase pe tatăl ei de izbeliște. Era un lucru de neiertat.

Brent a strâns-o și mai tare în brațe, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Te-a iubit, i-a spus el. *Te-a iubit* cum n-a iubit pe nimeni altcineva pe lumea asta.

— Îmi doresc doar să fi fost o fiică mai bună, un om mai bun.

Regretele erau însă tardive și lipsite de valoare. Nimic nu mai putea schimba trecutul. Era însă timpul să schimbe prezentul și viitorul - era timpul să ia totul de la capăt. Și-a ridicat privirea spre bărbatul care riscase totul pentru ea și și-a plimbat un deget pe maxilarul lui.

— Am senzația că te cunosc atât de puțin și totuși... a murmurat ea.

— Eu am senzația că te cunosc de-o viață.

Și ea avea aceeași impresie. Că între ei exista o legătură inexplicabilă, pe care nimeni n-o putea distruge. Pentru o clipă, s-au pierdut unul în privirile celuilalt, apoi Anna a tresărit, străfulgerată de un gând.

— O, Doamne! Mama! a exclamat ea, smulgându-se din brațele lui. Trebuie s-o salvăm pe mama.

CAPITOLUL 18

La parter s-a auzit un zgomot puternic, apoi glasuri și pașii apăsați pe care Brent îi așteptase cu sufletul la gură.

— A venit și poliția. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Anna a făcut brusc ochii mari.

— Unde ți-e pistolul? I-a întrebat.

Brent l-a zărit lângă geamantanul ei și l-a ridicat de jos.

— Nu trebuie să te găsească înarmat, a spus ea, înspăimântată, luându-i-l din mână.

Era disperată. Își făcea griji pentru el. Brent a luat pistolul și s-a dus într-un colț al camerei, ascunzându-l într-un alt locaș secret. Câteva clipe mai târziu, polițiștii au năvălit în cameră.

S-au întins amândoi pe jos, cu mâinile pe cap, în timp ce polițiștii îi percheziționau, căutându-le armele.

După ce i-a lăsat să se convingă că Rand era mort, Brent a simțit că nu mai rezistă și a mârâit:

— Aduceți dracului un medic și o pătură pentru femeia asta!

Și în clipele acelea a înțeles că nu-i păsa ce credeau oamenii despre el. Nu era un om rău. Fusese obligat să ia o decizie cumplită și plătită pentru ea cu vârf și îndesat. Acum, însă, după aproape un sfert de secol, era, în sfârșit, dispus să se ierte și să meargă mai departe. Să-și acorde încă o șansă și să ducă o viață mai bună, o viață normală. Asta dacă n-o să ajungă din nou după gratii... o perspectivă deloc atrăgătoare.

Cineva și-a scos haina și a pus-o pe umerii Annei, ajutând-o să se ridice în picioare.

Brent a văzut niște ghete negre și strălucitoare intrând în cameră. Erau viitoarea lui cumnată și șeful echipei pentru situații de urgență. Brent a zâmbit.

— Bună, Holly. Chiar voiam să te întreb ce costum ar trebui să port la nuntă. Sper că nu te deranjează dungile.

Ea și-a ținut buzele, nefiind deloc impresionată de încercările lui de a fi amuzant.

— Cine a declanșat confruntarea de la parter? a întrebat ofițerul de poliție solid, cu o atitudine vădit ostilă.

— Bănuiesc că unul dintre oamenii voștri, a răspuns Brent, ridicând din umeri. Stătea în continuare întins pe podea. Eu eram ocupat cu nenorocitul ăsta care încerca să mă omoare.

Din nou.

— Unde e prietenul tău? a întrebat-o polițistul pe Holly pe un ton care a scos-o din sărite.

— Chiar aici, a răspuns Finn, intrând în dormitor fără arme asupra sa.

Slavă Domnului.

— Am ajutat-o pe mama Annei să iasă din casă.

— E bine? a întrebat Anna, abia respirând.

Finn a dat din cap și a zâmbit.

— Când am găsit-o, își punea în practică propriul plan de salvare, a spus el. Și Harvey e nevătămat.

— Slavă Domnului! a exclamat Anna, răsuflând ușurată.

— Cel care l-a omorât pe răpitor a zis că erai înarmat, a spus șeful echipei pentru situații de urgență, arătând cu degetul mai întâi spre cadavrul lui Rand, apoi spre Brent. Unde e arma?

— I s-a părut.

— Deținerea armelor de foc este o încălcare a termenilor eliberării condiționate, domnule Carver, a spus individul, făcându-i semn cu capul unuia din polițiști.

La naiba!

— Doar *nu* vorbești serios! a protestat Holly. Nu e înarmat și, în plus, tocmai a salvat viața acestei femei.

— Firește că vorbesc serios. Doar a intervenit într-o

operațiune a poliției. Și o să găsesc eu arma aia.

Brent a auzit sunetul atât de familiar al cătușelor și tot trupul i s-a încordat când a simțit că cineva îi prinde mâinile cu ele.

— Nu! a țipat Anna. Doar nu-l arestați pe omul care tocmai mi-a salvat viața.

Deși, practic, nu salvase pe nimeni, și-a spus Brent. Finn a deschis gura să spună ceva. Holly se pregătea și ea să intervină, când vocea familiară și stridentă a vecinei lor s-a făcut auzită.

— Insist să-mi văd clientul *imediat*.

Laura!

Aleluia.

— Cum de-a ajuns aici atât de repede? a întrebat Brent, fără

să se adreseze cuiva în mod deosebit.

Laura era la parter, dar Brent auzea fiecare cuvânt din discuția aprinsă pe care o purta cu polițiștii.

— Probabil că a chemat-o cineva, a spus Holly, cu chipul lipsit de expresie.

Brent a închis ochii - Anna era în siguranță, așa că nimic altceva nu mai conta. Și-a amintit deodată cuvintele pe care ea i le spusese atunci când credea că avea să moară. S-a răsucit pe spate, copleșit deopotrivă de teamă și încântare.

— Ai vorbit serios? a întrebat-o.

Ochii verzi și mari l-au privit cu o siguranță absolută.

— Te iubesc, i-a spus ea în fața tuturor.

Brent a zâmbit larg.

Holly l-a lovit cu piciorul - mai tare decât era nevoie.

— Ce e? a mârâit el.

— Nu e frumos să lași cu ochii-n soare o fată care-ți spune că te iubește.

Și s-a uitat urât la el, de parcă asta era cea mai gravă problemă cu care se confruntau în momentul acela.

— Dar i-am spus-o deja.

Tehnic vorbind.

— Ție ți-ar plăcea să ai parte de spectatori de fiecare dată când se întâmplă ceva important în viața ta? a adăugat el, clătinând din cap.

Apoi a izbucnit în râs, lucru deloc plăcut atunci când stai încătușat pe propria ta podea lustruită din lemn, presărată cu cioburi de sticlă. Și-a ridicat privirea spre femeia care îi arătase ce însemna de fapt libertatea.

— Te iubesc, Anna Silver. O să fac orice pentru tine. Dar nu-ți strica viața pentru mine. *Nu* mă aștepta, a spus el,

gemând în clipa în care un individ mătăhălos l-a ridicat cu violență în picioare. S-ar putea să lipsesc un timp.

— Trebuie să te pregătești, Brent. Viața ta urmează să se schimbe, l-a avertizat Anna.

Cuvintele ei nu păreau să aibă tonalitatea unei promisiuni. Dar femeia asta nu-l asculta niciodată. Polițiștii l-au scos din cameră în cătușe. La fel și pe Finn. Laura o să facă un scandal *monstru* când o să vadă asta. Gândul i-a readus zâmbetul pe buze.

— Hai, dă-i bătaie!

* * *

Douăsprezece ore mai târziu, Katherine stătea pe o bancă în sediul poliției. În fața clădirii, reprezentanții mass-mediei se îmbulzeau ca niște câini flămânzi în căutarea unor firimituri. Povestea - care implica polițiști executați de mercenari,

milioane de dolari furați, răpiri, împușcături și o eroare judiciară înfăptuită cu aproape un deceniu în urmă - constituia bomba zilei și toată lumea voia să obțină un interviu în exclusivitate. Katherine ieșise din spital cu doar câteva vânătăi superficiale. Majoritatea rănilor nu erau fizice și ea știa foarte bine că va trebui să apeleze la consiliere psihologică pentru a depăși sentimentul copleșitor de vinovăție.

Se simțea vinovată pentru că nu îl crezuse pe Davis. Pentru suferințele provocate Annei. Pentru că îl implicase pe Harvey în toată nebunia asta. Chiar și pentru moartea lui Ed. Nu își dorise asta. Nu își dorise niciodată să se întâmple așa ceva. A tras adânc aer în piept, simțind cum trupul i se frânge de durere, de parcă cineva o bătuse fără milă. Dar durerea fizică

nici nu se compara cu suferința lăuntrică.

Poliția o interogase ore întregi, arătându-i diverse fotografii, inclusiv pe cea a tânărului chipeș care o salvase, îl văzuse ieșind din casă cu cătușe la mâini. Copleșită de iureșul evenimentelor, abia mai târziu își dăduse seama că probabil, salvându-i viața, încălcase cumva legea. Astfel, începea să-și piardă tot mai mult încrederea în sistemul judiciar. După asta, amintirile ei păreau învăluite în ceață. Tot ce știa cu siguranță – sau, cel puțin, ce le spusese ofițerilor care o interogau – era că nu-și mai amintea dacă tânărul era sau nu înarmat atunci când venise să o salveze. Apoi îi întrebaseră de ce nu dăduseră crezare poveștii lui Davis și de ce nu investigaseră lucrurile cu mai multă seriozitate. De-ar fi sondat mai adânc... de-ar fi avut și ea mai multă încredere într-un lucru atât de frumos cum este dragostea adevărată!

Nu arunca vina pe umerii poliției pentru rolul pe care îl jucase ea în trădarea lui Davis. Vina era numai a ei. Doamne,

ce mult trebuie s-o fi urât! Autoritățile își făcuseră însă treaba de mântuială și acum trebuiau să-și recunoască greșeala – să se asigure că nu vor mai repeta figura și nu vor mai distruge și alte vieți.

Harvey a ieșit de la interogatoriu. A răsuflat ușurat în clipa în care a văzut-o.

— Slavă Domnului că ești teafără! a spus el, așezându-se lângă ea, aproape atingând-o.

Katherine resimțea puternic această apropiere fizică, lucru extrem de ciudat după ce petrecuseră ore întregi ținându-se de mână și susținându-se unul pe celălalt.

— Tu te simți bine? I-a întrebat ea, încet.

El a încuviințat din cap și și-a frecat ochii.

— Nu cred însă că poliția a înghițit povestea mea că l-am doborât singur pe individul ăla și i-am luat arma, a spus Harvey. Apoi a ridicat din umeri. Bănuiesc că băieții ăia au mari necazuri pentru că ne-au salvat viața, dar le-am spus că le pun la dispoziție serviciile tuturor avocaților mei.

— Cred că Anna e îndrăgostită, a spus Katherine, sperând că fiica ei își va gestiona mai bine sentimentele decât a făcut-o ea.

Și-a înfășurat brațele în jurul trupului, simțindu-se înfrigurată. Anchetatorii îi luaseră hainele și ea purta acum doar uniforma de la spital. Harvey era și el într-un trening împrumutat și arăta puțin ridicol. Dar nu părea să-i pese.

— Judecând după expresia de pe chipul lui Brent Carver, aș spune că sentimentul e reciproc. Mă întreb cine e tipu'. Ai văzut tablourile de pe pereții lui?

Katherine a scuturat din cap, căci fusese prea îngrozită ca să se mai uite pe pereți.

— Barb vine și ea încioace, a spus Harvey după un scurt moment de tăcere. Ed a legat-o în cabina voastră. Pare că-și face griji pentru mine.

— Crezi că mai puteți da vreo șansă căsniciei voastre?

Harvey a clătinat din cap.

— Nu, dar ne putem despărți în termeni amiabili și cu demnitate.

Katherine a simțit un nod în gât. Cu demnitate - da, ar fi frumos. Viața ei a fost mereu târâtă în mocirlă, fiind subiectul preferat al ziarelor de scandal. Trebuia să găsească o cale prin care să lase trecutul în urmă. Să meargă mai departe.

— Trebuie să-mi îngrop doi soți într-o săptămână. Cred că asta ar putea fi considerat un record.

— Doamne. Nu-mi vine să cred câte trebuie să înduri, a spus el.

Și-a trecut mâna prin părul scurt și cărunt. Niciunul dintre ei nu mai era tânăr.

— Mă bucur că ți-am fost alături, i-a spus.

— Și eu. Ți mulțumesc, i-a răspuns ea, zâmbindu-i și mângâindu-i mâna.

Au rămas un timp în tăcere. Ceasul ticăia și oamenii forfoteau în jurul lor, dar ei păreau să fie departe de tot, într-un glob de sticlă. O să-i fie dor de Harvey - un om care îi devenise prieten din întâmplare.

— Poate când totul se va termina - a spus ea, șovăitoare - o să putem pleca împreună într-o excursie. O excursie *platonice*, a adăugat.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns el, zâmbind. Unde? La soare sau la plajă?

Ea și-a lăsat ochii în jos, gândindu-se la ce făcuse cu viața ei

și la tot ce voia să facă.

— Am putea să mergem într-un loc cu balene, a răspuns,
încet.

Harvey a înghițit în sec, apoi s-a ridicat în picioare.

— Mi-ar face plăcere, a repetat el.

Și apoi s-a îndepărtat.

* * *

Anna a ieșit din sala de interogatoriu, orbită dintr-odată de soarele puternic. A clipit de mai multe ori, încercând să se obișnuiască cu lumina, și și-a frecat ochii. Nu mai știa de cât timp nu mai dormise, dar nici n-ar fi putut s-o facă, îngrijorată

cum era de soarta lui Brent. Nu-i venea să creadă că rămăsese în arestul poliției, că autoritățile îi puteau revoca eliberarea condiționată, fie că era vinovat sau nu de o infracțiune.

Era atât de furioasă, că ar fi vrut să spargă ceva, dar se simțea atât de obosită, încât abia mai reușea să-și țină ochii deschiși. Nu avea de gând să-i lase să facă asta. Nu avea de gând să-l lase pe Brent să sufere doar pentru că îi salvase ei viața.

Își simțea gura uscată, așa că i-a cerut o cafea ofițerului de la birou. Părea destul de prietenos, dar ea refuza să se lase vrăjită de vreun bărbat în uniformă, fie el și chipeș, cu trăsături de italian. Anna încă mai purta tricoul lui Brent și niște pantaloni împrumutați. Avea părul atât de răvășit, de-ai fi zis că cineva o târâse printr-un câmp de mărcini.

— Unde e Brent? a întrebat ea pentru a mia oară.

— Este încă reținut, i-a spus ofițerul, oferindu-i o cană de cafea. Părea îngrijorat, lucru care nu putea fi un semn prea

bun. Holly m-a rugat să-ți spun să fii puternică. Poliția o interoghează și pe ea. Și Finn se află în arest, dar el nu e eliberat condiționat, așa că sunt convins că or să-i dea drumul curând.

— Holly e și ea aici? a întrebat Anna.

Dacă voia să-l țină departe de închisoare, trebuia să se bazeze pe cunoștințele lui.

Polițistul a dat din cap.

— Da, a spus, dar nici ea, nici tatăl ei nu mai au voie să se ocupe de anchetă - sunt direct implicați și, în plus, presiunea mediatică își spune cuvântul.

La dracu'! Sperase că aceste relații ale lui Brent îi vor netezi drumul spre libertate.

— Dar nu e vina lui.

Ofițerul a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi s-a aplecat spre ea și i-a spus încet:

— Trebuie să le propui un târg.

Anna s-a încruntat sub privirea lui scrutătoare. Dar nu avea ce să le ofere în schimbul libertății lui Brent. Nu avea nimic.

— Hei, Chastain! a strigat cineva de la un alt birou. Trebuie să pleci în patrulare.

— Bine, a răspuns Chastain. Apoi s-a întors spre Anna. Mama ta e în sala de așteptare, i-a spus.

— E aici? I-a întrebat ea uimită.

— Te-a așteptat aici toată noaptea, i-a răspuns el, cu ochi surâzători.

Anna a dat din cap și și-a mușcat buza. Crezuse că mama ei se afla încă în spital, sub sedative.

— Dacă nu vrei s-o vezi, pot să te scot din clădire prin spate, s-a oferit el.

— De ce te porți așa de frumos cu mine? I-a întrebat ea, copleșită de atenția pe care i-o arăta ofițerul.

Ar fi preferat să aibă de-a face cu un reprezentant al legii dur și rigid, asupra căruia să-și reverse toată ura.

— Pentru că tu și mama ta ați suferit destul din cauza unei grave erori judiciare, i-a răspuns el, arătându-i către sala de așteptare.

Anna și-a luat inima în dinți. O viață întreagă se străduise să-și stăvilească emoțiile – acum era timpul să le înfrunte. Când a intrat în sală, a văzut-o pe mama ei dormind întinsă pe patru scaune, îmbrăcată în uniforma verde de spital. A îngenuncheat lângă ea și a mângâiat-o pe păr.

Mama ei a deschis încet ochii – nu mai avea vederea

încețoșată, ci cât se poate de limpede.

— Anna, a spus ea, răsufând ușurată.

— Mamă, a zâmbit Anna.

Katherine s-a ridicat în capul oaselor, puțin cam buimacă.

— Te simți bine? a întrebat-o.

Anna a dat din cap, dar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Katherine a luat-o în brațe și Anna a început să plângă în hohote, de parcă lumea avea să se sfârșească. Își revărsa toată durerea din suflet – durerea pentru tatăl său, pentru Brent și pentru trecutul ei. Iar Katherine doar o ținea strâns și o legăna în brațe ca atunci când era copilă.

— Îmi pare atât de rău, draga mea, a spus ea, sărutând-o pe păr și strângând-o și mai tare în brațe. Te-am dezamăgit. Și pe tine, și pe Davis. V-am lăsat pe amândoi în voia sorții.

— Amândouă l-am lăsat pe tata de izbeliște. Ed ne-a prostit pe toți, a spus Anna încet după ce și-a mai revenit puțin. Apoi și-a făcut curaj și a continuat: Mai vreau să-ți spun ceva.

Malcolm m-a violat înainte de balul de absolvire.

Dacă mai înainte fusese palidă la față, Katherine a devenit acum albă ca hârtia.

— De-asta ai încercat să te sinucizi? a îngăimat ea, cu buzele aproape vinete.

Anna se temea că mama ei avea să leșine.

— Da.

În sfârșit, îi spusese. Gata, putea să răsuflă ușurată.

— O, Doamne! Ce animal! Ce porc dezgustător și pervers! a exclamat Katherine, înfiorându-se toată. Nu mi-a plăcut niciodată, dar nici nu mi-am imaginat vreodată că... Te-a mai atacat și acasă? a întrebat-o, cu ochii mari.

Anna a frecat mâinile reci ale mamei sale.

— Probabil că ar fi făcut-o, dar după ce-am încercat să-mi pun capăt zilelor a dat înapoi. Plus că i-am spus că i-am scris o scrisoare tatei, în care i-am povestit tot ce s-a întâmplat și că după ce va ieși din închisoare o să-l omorez cu mâinile lui.

Îi plăcuse să bage puțin spaima în atacatorul ei. Malcolm ținea foarte mult la pielea lui.

— Dar nu i-ai spus tatălui tău, nu-i așa?

Anna a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să-i spun, a răspuns ea. A murit cu gândul că am încercat să-mi iau viața din cauza lui. Chiar dacă era nevinovat, gestul meu i-a sfâșiat probabil sufletul.

Katherine a cuprins mâinile Annei într-ale sale.

— Ai făcut bine că nu i-ai spus - durerea l-ar fi distrus în închisoare. Dacă ar fi știut ce ți-a făcut Malcolm, l-ar fi omorât. *Nici* eu n-aș ezita să-l omor. Pervers nenorocit!

— Crezi că ar trebui să depun plângere? Dar e cuvântul meu împotriva cuvântului său și totul s-a întâmplat cu mult timp în

urmă.

— Nu e vorba de asta, Anna. Ci de faptul că va trebui să povestești totul în public și să-ți susții cauza în instanță. Nu e ușor. Dar dacă reușești să treci peste toate astea, chiar dacă n-o să fie condamnat, oamenii vor afla ce-a făcut. Și poate vor apărea și alte victime.

Și Anna se gândise la asta.

— La fel cum și eu îmi voi susține cauza în instanță și voi urla în gura mare, spunând tuturor că polițiștii care au investigat furtul ăla din avutul statului au fost niște incompetenți, a continuat Katherine, vorbind din ce în ce mai tare.

Oamenii își întorceau privirile spre ele. Anna era convinsă

că cel puțin unul dintre aceștia era reporter. Katherine s-a ridicat în picioare și a început să umble de colo-colo prin încăpere.

— O să dau statul în judecată și o să cer daune morale imense, față de care milionul ăla de dolari o să pară mărunțiș.

Asta era! încântată, Anna a sărutat-o pe mama ei pe obraz.

— Fă tărașoi, mamă!

— De fapt, chiar a început să-mi placă, a spus Katherine, zâmbind.

Și asta din partea unei femei care evitase toată viața să fie în centrul atenției.

— Tu unde te duci?

— Să o caut pe avocata lui Brent. Și să văd dacă - sub amenințarea unui proces lung, obositor și *extrem* de costisitor - voi convinge autoritățile să-i facă puțină dreptate bărbatului pe care îl iubesc.

* * *

Poliția l-a ținut în arest timp de trei zile, apoi brusc - fără nicio explicație - i-a dat drumul. Laura susținea că nu cunoștea motivul, dar lui îi venea greu s-o creadă.

Anna fusese obligată să se întoarcă în Statele Unite și să răspundă întrebărilor poliției referitoare la moartea lui Peter. Erau nouă zile de când n-o mai văzuse. Nouă zile de la întâmplările acelea nefericite. Și-a încleștat mânios pumnii. Tot ce-și dorea era să se urce în avion și s-o aducă înapoi. Dar nu l-ar lăsa să intre în țară. În timpul câtorva discuții telefonice, Anna îi spusese că amândoi trebuie să se înarmeze cu răbdare.

El? Să aibă răbdare?

Da, putea să aibă răbdare.

Poate.

În ultimele câteva săptămâni, învățase multe lucruri, iar unul dintre cele mai importante era încrederea. Învățase să aibă din nou încredere. Fratele lui și Holly îi erau alături. Brent nu le va mai pune niciodată loialitatea la îndoială. Și o avea pe Anna - imediat ce idioții ăia din Minnesota înțelegeau că, în toată nebunia asta, ea era doar o victimă.

Și mai învățase ceva în aceste săptămâni - să se ierte. Nu doar pentru moartea tatălui său, ci și pentru cea a Ginei. Nu se potriveau - nu erau meniți să fie împreună. O iubise, dar nu cu pasiune. Nu suficient de mult ca să clădească o viață alături de ea. N-o mințise niciodată. Și nici nu voise s-o facă să sufere.

Dacă i-ar fi stat în putință, ar fi făcut orice ca s-o salveze. Nu din cauza lui își pierduse ea viața. Durerea pe care o simțea în piept începea, încetul cu încetul, să dispară, ca și sentimentul

de vinovăție și cel de dezgust față de sine, care îi bântuiseră sufletul atâta amar de vreme. Cu timpul, se vor vindeca și aceste răni.

Jack Panetti îl identificase pe singurul supraviețuitor din echipa de mercenari ca fiind individul care îl atacase în mașină și apoi îl împușcase în spate. Ticălosul avea să înfunde pușcăria pentru uciderea unui ofițer de poliție, răpire și tentativă de omor. Mărturisise toate fărădelegile comise împreună cu partenerii lui – participarea mercenarilor în activități ilegale sub paravanul societății de caritate, cum le descoperise Davis transferurile de câștiguri murdare, ca și eforturile lor de a o găsi pe Anna și de a-și recupera banii. Statul Illinois abolise pedeapsa cu moartea, așa că individul

avea să guste timp de mulți, foarte mulți ani din viața în spatele gratiilor. Brent spera că va fi la fel de plăcută cum a fost și a lui.

Cu puțin ajutor din partea informaticianului lui Jack Panetti, poliția recuperase toți banii. Acum, autoritățile americane și cele canadiene se luptau care să pună mâna pe ei. Davis crezuse că banii erau furați de la societatea caritabilă - se înșelase, o folosiseră doar ca paravan ca să-și ascundă afacerile murdare. Agenții federali tocmai corelaseră recenta numire în funcție a unui diplomat de rang înalt din Yemen cu echipa lui Rand și situația a devenit incendiară. Din fericire, Davis a fost declarat nevinovat în ambele investigații, numele i-a fost reabilitat, iar cazierul avea să-i fie șters în curând.

Brent primise vestea că se afla sub jurisdicția unui alt ofițer supraveghetor, urmând să se prezinte de acum înainte la poliție o dată la două săptămâni, lucru care reprezenta un avantaj. Dar cumva identitatea lui fusese aflată, și asta îl irita.

Nu reușise să ajungă la expoziția lui din New York, dar primise un e-mail de la o femeie din Dakota de Sud, care îl întreba dacă le-a dăruit niște desene în acuarelă celor patru copii ai ei. Brent l-a rugat pe impresarul său să-i răspundă femeii, ca să confirme proveniența desenele și să o sfătuiască să le asigure pentru cel puțin zece mii de dolari fiecare. Impresarul era supărat pe el, dar publicitatea creată în jurul numelui său și statutul de „erou” conferit de mass-media contribuiseră la creșterea valorii lucrărilor sale, lucru care îi mai îndulcea dispoziția impresarului.

Statut de *erou* Asta chiar că era culmea! N-a pretins niciodată că ar fi fost un erou.

Scruta apa cu privirea.

Valurile îi mângâiau picioarele.

Din fericire, poliția nu îi găsisese armele și nici ascunzătorile.

După ce se întorsese acasă, le aruncase pe toate în larg, căci nu voia să le mai vadă. Era sătul de arme și violență. Spera să nu mai audă vreodată de ele.

Și-a îndreptat privirea spre casă. Cadavrele dispăruseră. Ca și cioburile de sticlă. După ce poliția își încheiase investigația, Brent angajase o echipă profesionistă de curățenie, care îi făcuse casa lună, îndepărtând petele de sânge și alte rămășițe umane, ca și orice bucățică sau țandără rămasă care i-ar fi putut stârni Annei amintiri neplăcute. Ferestre încă nu avea - cele sparte trebuiau înlocuite cu unele făcute la comandă. Casa părea pustie, dar măcar stătea în picioare, în ciuda găurilor provocate de gloanțe.

Privea micul lui colț de rai de pe coasta Pacificului, încercând să se simtă mulțumit. Dar nu reușea. Nefericirea îi răpea pofta de viață, așa cum doar anii de detenție o mai

făcuseră cândva. Încercase să picteze. Încercase să se îmbete. Sfârșind, în cele din urmă, pe malul oceanului, privind apa și dorind-o pe Anna mai mult decât își dorise vreodată libertatea. Faptul că acum voia mai mult de la viață era înspăimântător și incitant în egală măsură.

— Bună.

La auzul vocii ei, s-a răsucit imediat pe călcâie. Inima i s-a oprit în loc, apoi a început să-i bată nebunește.

— Anna!

I se părea că visează.

Purta o bluziță roz și niște jeanși negri, mulați. Rănile și vânătăile i se mai vindecaseră și părea că își revenise după încercările prin care trecuse – cel puțin, în exterior.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult ca să ajung din nou aici. Nu te-am sunat pentru că am vrut să-ți fac o surpriză. Și a trebuit să-l aduc pe tata... a spus ea, arătându-i urna mică pe care o ținea în mâini.

Davis. Durerea s-a ivit în ochii lui.

— M-am gândit că ăsta ar fi un loc bun unde să-i împrăști cenușa, a continuat ea, privindu-l cu ochii ei mari și verzi ca mușchiul de copaci. Locul ideal.

— Nu e locul ideal dacă tu nu ești aici, a spus el încet.

— Nu?

Brent a clătinat din cap.

— M-am tot gândit... a început Anna.

Nu suna promițător.

— Știu că îți place aici, dar... a continuat ea, uitându-se de jur împrejur.

Speranța începea să se stingă în inima lui Brent.

— Nu cred că aș putea să stau aici tot timpul. În

weekenduri, da, firește, a spus ea, mușcându-și buza. Mă mut din nou în Victoria, în casa bunicii mele. Ca să fiu mai aproape de mama. Și de tine.

Privirea i s-a încețoșat, părând tulburată de amploarea provocărilor pe care le aveau de înfruntat.

— Cum o să ne descurcăm? a întrebat ea, șovăitoare.

— Luăm fiecare zi pe rând, i-a răspuns el, fără să-și desprindă privirea de la ea.

Un zâmbet mic s-a ivit pe buzele ei.

— Asta seamănă puțin cu închisoarea, a spus.

— Doar că mâncarea e mai bună. Ca și compania, i-a răspuns el, deschizându-și larg brațele.

Ea a așezat cu grijă urna pe nisip și s-a cuibărit la pieptul

lui. El a luat-o în brațe și a strâns-o atât de tare, încât a făcut-o să țipe ușor. Anna nu era un vis. Era aici, în brațele lui, și nu mai avea de gând s-o lase să plece.

— Vreau să fiu cu tine, să trăiesc cu tine, acolo unde vrei tu, i-a spus el, îngropându-și fața în părul ei și îmbătându-se cu parfumul dulce de citrice.

— Te iubesc, Brent Carver.

Și-a ridicat capul spre el și i-a zâmbit, cu ochi strălucitori, frecându-și bărbia de pieptul lui. Era micuță, încăpățânată și perfectă.

— Dar n-o să fie ușor, a adăugat ea.

— După câte am înfruntat, asta e floare la ureche, a răspuns el, izbucnind în râs.

— Da, dar acum e pe termen lung. Să locuim împreună, să împărțim spațiul. N-am mai făcut asta niciodată.

Era uimitor cât de bine semănau.

— O să găsim noi o soluție. Pot să mă retrag aici atunci

când unul dintre noi o să simtă nevoia de puțină singurătate. O să-ți ofer spațiul de care ai nevoie, a spus el și i-a dat părul după ureche. Tu mi-ai oferit libertatea, Anna.

— Ești un om bun, Brent, i-a răspuns ea, cercetându-i sufletul cu ochii ei verzi. Meriți să fii liber.

— Ce crezi că ar fi zis tatăl tău de relația noastră? a întrebat-o el.

Gândul nu-i dădea pace. La dracu', nu-i plăcea să facă parte din rasa umană! Era mai ușor când era singur. Mai ușor, dar nu neapărat mai bine.

Ea a zâmbit și s-a cuibărit din nou la pieptul lui.

— Ești fiul pe care nu l-a avut niciodată. Te-a iubit. Și o știi foarte bine.

— Crezi că i-ar fi plăcut să aibă nepoți? a întrebat-o Brent, privind-o cu ochi scrutători.

Era o întrebare profundă, încărcată de semnificații. Anna a făcut ochii mari și a înghițit în sec.

— Nu acum, dar poate într-o bună zi...

Și-a ațintit privirea în ochii lui, căutând răspunsuri, dar el nu-și dezvăluia încă sentimentele, căci voia mai întâi să i le cunoască pe ale ei.

— Într-o bună zi, da, i-ar fi plăcut să aibă nepoți.

A răsuflat ușurat, copleșit de fericire. Până să îi pună întrebarea, nu știusese că își dorea cu atâta ardoare o familie. Iar dacă Anna nu voia copii, se va mulțumi s-o aibă pe ea. Va fi întotdeauna fericit cu Anna. Dar dintr-odată, gândul de a avea copii cu ea îi umplea sufletul de speranță – o speranță pentru viitor –, căci, dacă voia să-i dăruiască un copil, atunci avea deplină încredere în el. Dar cum dracu' o să le spună copiilor lui despre trecutul său atât de întunecat? Nu avea nici cea mai

vagă idee, dar își dorea copii. Îi dorea cu adevărat.

Incertitudinile - și ale lui, și ale Annei - le vor tulbura viața

la un moment dat, dar se vor gândi la ele mai târziu.

Deocamdată, ținea în brațe tot ce-și dorea. A vrut s-o sărute, dar Anna l-a oprit, râzând.

— Cred că devii un pic cam sentimental, Brent Carver, i-a spus.

— Greșit, i-a ripostat el, aruncându-i o privire sugestivă și un zâmbet pe jumătate răutăcios.

— Stai puțin, a spus ea, cu o expresie serioasă, și s-a desprins din brațele lui. Trebuie să-ți spun ceva mai întâi, a continuat, scoțând un plic gros din buzunarul blugilor. Am luat legătura cu un avocat și i-am spus că vreau să depun

plângere împotriva lui Malcolm Plantain, i-a explicat Anna, ronțându-și unghia degetului mare. În Columbia Britanică nu există termen de prescripție în cazul infracțiunii de viol. Știi că el este cel care m-a atacat?

— Da, am bănuț.

Pusese lucrurile cap la cap și înțelesese cine era autorul violului. Acum își dădea palme pentru că nu-l atrăsese pe nenorocit pe o străduță lăaturalnică, unde să-i dea o mamă de bătaie soră cu moartea.

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întreat-o, masându-i umerii.

— Nu, nu sunt, a recunoscut ea, clătinând din cap. Dar trebuie s-o fac. Oamenii trebuie să plătească pentru faptele lor. Era mai ușor de spus decât de pus în practică. Un proces de viol provoacă suferință nu doar acuzatului, ci și victimei.

— Nu vreau să suferi.

— Am suferit cu mult timp în urmă. Acum e momentul să-

mi iau inima în dinți și să-mi apăr trecutul mânjit cu noroi, a spus ea.

Brent avea să fie alături de ea, fără doar și poate.

— I-ai spus mamei tale?

Ea a încuviințat din cap.

— Da, a răspuns. N-a primit vestea prea bine la început, dar apoi a acceptat totul mult mai ușor decât mi-am imaginat. Este tare ca o stâncă, iar întâmplările din ultimul timp ne-au apropiat foarte mult. A spus că va susține orice decizie voi lua, a adăugat Anna, strângând mai tare plicul în mână. Ea te-a scos din închisoare.

El a izbucnit în râs, vădit sceptic, apoi și-a dat seama că ea nu glumea.

— Cum dracu' a reușit să facă asta?

— A amenințat că va da statul și poliția în judecată pentru că l-au condamnat și l-au arestat pe tata fără temei.

— Dar chiar *ar trebui* s-o facă.

Anna a clătinat din cap.

— Le-a spus că va renunța la acuzații și nu va vorbi nici cu ziaristii *dacă* îți vor face dreptate, a spus Anna. N-ai greșit cu nimic. Doar mi-ai salvat viața. Este extrem de mulțumită de rezultate, crede-mă!

Anna s-a ridicat pe vârfuri și i-a atins ușor buzele. Un val de dorință l-a străbătut, dar a reușit să se controleze. Ea i-a strâns degetele între ale ei.

— O să am nevoie de susținerea ta ca să-l aduc pe Malcolm în fața justiției, i-a spus. Nu cred că pot s-o fac singură.

— Firește, i-a răspuns el, fără urmă de ezitare.

La naiba, ar face orice pentru femeia asta!

— Vreau să fim împreună. Vreau să am o șansă la fericire

alături de tine, în vreme ce descoperim cum o să arate viitorul nostru, a spus ea.

— Poate să arate oricum vrei tu, i-a răspuns el. Îi venea greu să creadă că soarta îi oferea această șansă la viață - o șansă pe care nu avea de gând s-o rateze. Nu cred că înțelegi cât de mult te iubesc.

— Ba înțeleg foarte bine, Brent, i-a răspuns ea, cu un licăr în ochi. Am descoperit împreună dragostea, ai uitat?

Cuvintele ei i-au umplut ochii de lacrimi, dar a reușit să și le stăvilească. Bărbații ca el nu plâng niciodată.

Ea i-a dat plicul, apoi s-a aplecat și a luat urna de jos. S-a apropiat de apă și a împrăștiat cenușa tatălui ei. Privind cum vântul purta pe aripile sale rămășițele celui mai bun prieten al

său, Brent s-a simțit învăluit de un sentiment de pace, și nu de tristețe, așa cum s-ar fi așteptat. Numele lui Davis fusese reabilitat și Brent știa că asta l-ar fi făcut fericit pe prietenul lui. Și mai spera că ar fi zâmbit privindu-l alături de Anna.

După ce amândoi și-au luat rămas-bun de la Davis, Brent a luat-o în brațe și s-a îndreptat spre casă.

Ea s-a crispat.

El a strâns-o și mai tare și s-a oprit pe loc.

— Nu trebuie să stăm aici. Putem să vindem casa...

— Dacă nu mă duci imediat în pat, mă pierzi pentru totdeauna, i-a spus ea, lipindu-și buzele de ale lui.

— N-o să te mai pierd niciodată.

— Spune-mi mereu că mă iubești!

— În fiecare zi. Și în fiecare clipă a fiecărei zile, a spus el, ridicându-și capul. Și mai vreau și un câine.

Ea a zâmbit.

— Hai să luăm doi, ca să-și țină companie.

El a încuviințat din cap, apoi a uitat despre ce vorbeau când ea l-a sărutat din nou, lăsându-l aproape fără suflare.

— Am nevoie de o parteneră pentru nunta fratelui meu din septembrie. Sunt cavaler de onoare.

A simțit un fior de spaimă la gândul că se va afla în aceeași cameră cu un număr impresionant de polițiști. *La naiba!*

— Ieșim în lume? l-a întrebat ea, cu un zâmbet pe buzele-i trandafirii.

— O să ieșim mereu în lume, i-a răspuns el, râzând, în timp ce urca treptele. M-am săturat să mă ascund. Sper doar să nu fie prea mulți oameni prin preajmă, a adăugat, cutremurându-se.

— Și eu m-am săturat să mă ascund, a spus ea, cu ochi

scăpărători. Acum, însă, tot ce-mi doresc e să fac dragoste cu tine într-un pat adevărat, fără ca cineva să mai încerce să ne omoare. Crezi că poți să te concentrezi la asta?

— Da, doamnă, i-a răspuns el, râzând.

— Hmm, îmi place cum sună.

— Da, *doamnă*.

Ale naibii fete bune! îl prind în mreje de fiecare dată. Dar poate că e vorba doar de o singură fată bună, s-a corectat el câteva clipe mai târziu, când a așezat-o ușor pe pat și a început s-o dezbrace până la lenjeria ei de fată rea. Poate că e vorba doar de Anna. Bună sau rea, era singura femeie pentru el.

MULȚUMIRI

Arta literară te condamnă adesea la singurătate. Mă bazez însă pe prietenii mei de pe Facebook și Twitter, care mă ajută să mă conectez cu universul și să n-o iau razna în timp ce plutesc pe tărâmurile imaginare. Le mulțumesc tuturor prietenilor mei din lumea virtuală. Îi mulțumesc, de asemenea, prietenei și criticului meu, Kathy Altman, întruchiparea răbdării și a obiectivității desăvârșite, care mă ajută să stilizez fiecare manuscris în parte; nu m-aș putea descurca fără ea. Le mulțumesc și membrilor familiei mele, care mi-au acceptat cu îngăduință orele haotice de lucru și bâiguielile fără sens care-au însoțit nașterea acestui roman. Am un soț și niște copii extraordinari. Le mulțumesc, de asemenea, și minunatelor mele rude prin alianță din Marea Britanie, care îmi promovează fără încetare creațiile literare. Pensionarii din

Killearn trebuie să fie foarte surprinși!

Îi sunt recunoscătoare și lui Holly, prietena mea cu patru picioare, pentru plimbările noastre zilnice și pentru permanenta reactualizare a recensământului populației locale de iepuri și veverițe.

Și, în sfârșit, mulțumiri agentului meu, Jill Marsal de la Marsal Lyon Literary Agency, LLC, redactorului meu, Kelli Martin, și întregii echipe de la Montlake Românce. Mi-a făcut o deosebită plăcere să lucrez cu ei.

În locuința sa izolată de pe coasta vestică a insulei Vancouver, pictorul Brent Carver nu primește prea mulți oaspeți. Iar fiica prietenului său este ultima persoană la care s-ar fi așteptat vreodată să-i calce pragul. Tânăra are însă necazuri și el nu poate refuza s-o apere... tot așa cum nu-și poate stăpâni atracția față de frumusețea ei nesupusă. În vreme ce pasiunea dintre ei izbucnește năvalnic, pe insulă își face apariția un ucigaș neîndurător, care o vânează pe Anna și secretele descoperite de ea.

*Ritmul acestei cărți te ține cu sufletul la gură.
Tensiunea rămâne în permanență la cote maxime...
Patimă întunecată ar fi putut fi o poveste de iubire
dintre doi oameni cu sufletul distrus, cu un trecut
comun. Ar fi putut fi și un thriller alert. În schimb,
este și una, și alta, ceea ce pune romanul lui
Toni Anderson pe lista mea de cumpărături obligatorii.*
Smart Bitches, Trashy Books

*O poveste de iubire plină de suspans,
captivantă și emoționantă.*
Fresh Fiction

RECOMANDAT DE:

LEDA, marcă înregistrată a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Shutterstock

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-8623-24-5

9 786068 623245

www.grupulcorint.ro